

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

Χαμένα Όνειρα

ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΟ

№23
Δ^α 5

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 23 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1938

Εμείς, εδείς...

...και σ' αὐτό.

Μεταξύ των παρατηρήσεων ἐνός κριτικού απογευματινῆς ἐφημερίδος διὰ παιζόμενον ἑλληνικὸν ἔργον: «Τὸ φαγητὸν σερβίρεται ἀριστιερά, τὸ παστίτσιο δὲν κόβεται μὲ τὸ μαχαίρι».

Ὁ κριτικὸς, μαζί μὲ τὰς ὑποδείξεις τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς παρέλειψε νὰ μᾶς πῇ καὶ πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε μαγειρεμένο τὸ παστίτσιο ποὺ τρώγουν ἀπὸ σκηνῆς οἱ ἡθοποιοί. Διότι ἕνας κριτικὸς ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ γνώσεις Τσε. λεμεντέ.

Τὰ ἐμάθατε λοιπόν; Οἱ γυναῖκες τοῦ λοιποῦ θὰ θάφονται... μὴ! Εἶνε τὸ νέον χρῶμα τῆς μάσας. Ὅλοι οἱ τόνοι τοῦ μελῶν τοῦ χρώματος συνδυασμένοι καὶ, τολλήτως μὲ ρυθμὸν καὶ ὠχρα, θὰ ἀποτελέσουν τὰ νέα στοιχεῖα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ζωγραφικοῦ πίνακος ποὺ λέγεται γυναικεῖον πρόσωπον.

Οὐτε κτυπητὰ κόκκινα πιά, οὐτε «χρώματα ρόδων» εἰς τὰς παρειάς» μὲ τὰ ὅποια ἐσεληνιάζονταν οἱ παλαιότεροι ποιηταί.

Τώρα τὰ χεῖλη θὰ εἶνε μελανὰ, τὰ μάγουλα μενεξεδιὰ καὶ τὰ ὀφθαλμοὶ μπλε-πάλ!

Θὰ μᾶς ἐκπλήξουν στὴν ἀρχή, θὰ μᾶς γοητεύσουν κατόπιν καὶ στὸ τέλος θὰ τὰ συνθίσταμε, ὅπως ἐσυνθίσταμε καὶ μὲ ὅλες τὰς ἄλλας γυναικεῖες παλαυμάρες.

Μάλιστα θὰ ἐρεθοῦν σὲ λίγο καὶ μοντέρνοι ποιηταί ποὺ θὰ γράφουν συγκινητικὰς στίχους διὰ τὴν νέαν γυναικεῖαν χρωματουργίαν. Ἀς διασθοῦν ὅμως νὰ κατελέσουν αὐτὸ τὸ καθήκον των.

Διότι ἀφοῦ τὰ φυσικὰ χρώματα ἀντικατεστάθην ἀπὸ τὴν μόδα, εἶνε μοραῖον κάθε τόσο νὰ ἀλλάζω. Καὶ δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον τοῦ χρόνου οἱ γυναῖκες νὰ τὰ θάφω... μαῦρα, —ἐννοοῦμεν τὰ πρόσωπά τους— καὶ νὰ μᾶς ὑποχρεώσουν νὰ πιστεύσωμε ὅτι ἔχει καὶ ἡ μουτζούρα τὴν γοητεία τῆς.

Ὁ ἀνάρρητος ἐφέτος ἀφθονία ἐπεριδοειδῶν —ἀνακοινεῖ τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, Χα. ρᾶς Εὐαγγελία, λοιπόν, διὰ τοὺς θεατὰς τῶν ἐπιθεωρήσεων νέας τεχνολογίας. Θὰ ἡμποροῦν νὰ προμηθεύωνται ἀμφοτέρωθεν τὰ λεμόνια.

Σπουδαία καὶ ἀπίστευτα πράγματα φαίνεται ὅτι εἶδε ὁ συντάκτης ἐβδομαδιαίου περιοδικοῦ εἰς ἕνα ἀναισθηθὲντα κινηματογράφον:

«Ἐζητήσαμε νὰ ἴδωμε— γράφει— τὸν νέον ναὸν τῆς τέχνης, γὰρ τὸν ὅποιον γοργότερῃ ἢ σῇ μὴ μᾶς εἶπε ὅτι εἶχε ὑποστῇ μίαν οἰκοδομικὴν κοσμογονίαν στὸ κτίριόν του».

Μέσα στὸν ἱστορικὸ πύργον, —Κε' σὺτὸ τὸ ποδῆλατο, καὶ τὰ γόνατα!— Γιά νὰ πηγαῖναι νὰ κλείνωμε τὰ παράθυρα τοῦ θαλασσοῦ.

Καὶ οἱ νέοι καὶ οἱ παλαιοὶ ἀναγνώσται μᾶς

ἡμποροῦν ἀπὸ σήμερον νὰ παρακολουθήσουν ἐξ ἀρχῆς τὸ θαύμασι ἑλληνικὸ μυστήριον τοῦ συνεργάτου μᾶς ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΑΝΗ.

«Αἰχμάλωτες στὴν ἐρημικὴ ἔπαυλι»

Μαζί μὲ τὴν διεξοδικὴν περιλήψιν ποὺ δημοσιεύεται στὸ σημερινὸ τεῦχος, τὸ Β' μέρος ποὺ ἀρχίζει ὑπὸ τὸν τίτλον:

«Ἡ κλέφτρα τῆς καρδιᾶς»

ἡποτελεῖ ἕνα ἐντελὲς νέο μυθιστόρημα, πιδ δραματικὸ, πιδ συναρπαστικὸ, πιδ ἐνδιαφέρον, ποὺ θ' ἀφήσῃ ἐποχὴν.

Ἡ αἴτησις αὐτῆς τοῦ ρέκτου συντάκτου ἔγινε δεκτὴ καὶ ἐμὲν τῆς παρακολουθεῖ τὰ ἐπιτελεσθέντα θαύματα:

«Τὸ ρεκόρ τῆς χλιδῆς, μᾶς καὶ ταπλήσει. Βλέπομε ἐδῶ ὅλα τὰ θαύματα τῶν ἡλεκτρομηχανικῶν καὶ ὅλες οἱ λεπτομέρειες τῆς ἐλπίδος ἔχουν ρυθμισθῇ στὸ ζενίθ τοῦ πολιτισμένου τόνου».

Ἐνδεῖς ἀπὸ αὐτὰ τὰ θαύματα, ὁ γράφων εἰσέρχεται ἐπὶ τέλους καὶ εἰς τὸ κινηματοθέατρον ὅπου ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκπλήσσεται:

«Οἱ πολυθρόναις τοῦ ραφινὰρισμένου πνεύματος(!), τὰ νῦματα τῆς ὁροφῆς συνδυασμένα μὲ ἐξαιρετικὰ, ὁ φωτισμὸς ἄλλος».

Καὶ συμπεραίνει:

«Ἐμεῖς αὐτὸν τὸν φωτισμὸν τὸν λέμε ἀπάλειψι καὶ εὐγενικὸν καμῶν στὸ ὕψος ἐνός ἐκλεπτυσμένου ρωμαντισμοῦ (σικ) ποὺ θὰ ἀρῇ στὸν ἑλληνικὸν θεατῇ».

Τὸ ὅτι ὁ ἐκλεπτυσμένος ρωμαντισμὸς τοῦ φωτισμοῦ θὰ ἀρῇ στὸν θεατῇ, περὶ αὐτοῦ δὲν ἔχομεν ἀμφιβολίαν. Ἀμφιβάλλομεν ὅμως ἂν θὰ ἀρῇ ἡ περιγραφή τοῦ ἐμφορῆτου συντάκτου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ζενίθ τῆς ἐκλεπτυσμένης ἀρλουμπᾶς.

Τὸ θὰ ἀπογίνῃ, τέλος πάντων, μ' αὐτὰ τὰ γυναικεῖα καπέλα: Ἡ νέα πανύψηλὴ καὶ ἰσοτροπὴ φόρμα των δὲν τορνανεῖ μόνον τοὺς συζύγους καὶ τοὺς ἀδελφούς ποὺ τὰ πληρώνουν. Τορνανεῖ ἐπίσης καὶ ὅλους ἡμᾶς τοὺς ἄλλους σὲ ἐπιχειρήσωμε νὰ παρακολουθήσωμε ἕνα θέαμα. Ἀντύχῃ στὸ θέατρο ἡ σὸν κινήματα γράφοι νὰ ἐρεθίστῃ σὲ ἑμπρός καὶ θῆμα μὴ μοντέρνα κυοῖα μὲ ἀρδυντικὸν πλῆθος, παρατηρήσει τῆς ἰδέας νὰ ἴδῃτε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν καθ' ὅλην τὴν διαρκείαν τῆς παραστάσεως. Ἀν ἀλλάξετε θέσι, θὰ ἐρεθίστῃ πάλι ἑμπρός σ' ἕνα ἄλλο καπέλλο, διότι κατὰ σύμπτωσιν ὅλες οἱ κενεὲς θέσεις εὐαίσκονται ὅπως αὐτῶν.

Δὲν θὰ ἦτο ἀραγε δυνατόν νὰ ληφθῇ κάποιο μέτρον; Νὰ ἀπαγορευθῇ στίς κυρίες νὰ φοροῦν καπέλλα στὰ θέατρα θὰ ἦτο ἀδύνατον, ἀφοῦ οἱ κυρίες πηγαίνουν

στὸ θέαμα ἀκριβῶς διὰ νὰ φοροῦν τὸ καπέλλο τους.

Εἶνε όμως δυνατόν νὰ καθορισθῇ ἕνα... ὅριον ὕψους τῶν καπέλων, ὅπως εἶνε τελευταιῶς εἰς τὰ ἀμερικανικὰ κινηματοθέατρα, εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν ὁποίων διαβάσει κανεὶς τὴν ἐπινοήσασθαι: «Ἀν φοράτε καπέλλο ὀψιθέστε τῶν 20 ἰντσών, παρακαλεῖσθε νὰ ἴσαστε ἄλλοι».

Ὁ Ν. Φελοῦκας —γράφουν οἱ ἐφημερίδες— ἐξυλοκόπησε τὴν σύζυγον αὐτοῦ διότι ἡ πεθερά του ἔδωσε εἰς τὴν μικροτέραν κόρην τῆς μεγαλύτεραν προίκαν.

Τὸ ὁρὸν θὰ ἦτο ὁ κ. Φελοῦκας νὰ ἐξυλοκόπησιν τὴν πεθεράν του, μόνον ὑπαίτιον διὰ τὴν ἄδικον μοιρασίαν τῶν προικῶν. Ἀλλὰ τὸ λέγει καὶ ἡ παροιμία: «Ὅταν δὲι μὴ μὴ κανεὶς νὰ δειρῇ τὸν ὄνον, ἔρει τὸ σαμάρι».

Μὲ ἐκπομπὴν ἑνὸς ἔργου τοῦ Οὐέλς ἀπὸ τὸν κεντρικὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐδημιούργησε τρομερὸν πανικὸν ἰς τὴν Ἀμερικὴν. Οἱ ἀκροαταὶ ἔντρομοι διὰ τὸν πόλεμον τῶν δι' ὁ κόσμων ἐ-βγήκαν ἀπὸ τὰ σπιτία των, βέβαιον ὅτι ἐπικεῖται τὸ τέλος τοῦ πλανήτου μᾶς.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ἀναγνώσαντες τὰς σκηνὰς αὐτὰς τοῦ πανικοῦ καὶ τοῦ τρόμου, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀκροαταὶ ἤκουσαν εἰς τὸ ραδιοφῶνον ἑλληνικὸν μουσικὸν συγκροτήμα νὰ ἐκτελῇ ταγκὸ τῆς μόδας.

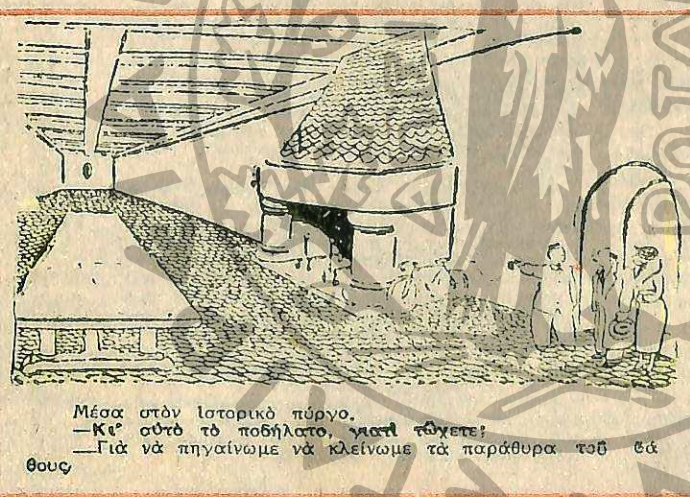
Ὁ μὴροῦλα, λοιπόν, ἔγινε τῆς μόδας μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Μονάχου. Ὁ κ. Τσάμπερλεϊν ποὺ τὴν ἐκράτεισε κατὰ τὸ διαστήμα τῶν ἐπὶ τῶν πηλῶν, ἀσφαλῶς δὲν ἐφροντάζετο ὅτι τὸ ἀθῶον αὐτὸ ἀντικείμενον ποὺ εἶχαν ἀνακηρύξει περὶ τὸν οἱ ἐργαστασιάρχαι ἀδιστάζοντες, θὰ καθίστατο σύμβολον τῆς εἰρήνης, πρὸς μεγίστην ἀγαλλίαν τῶν ὁμπελλῶν, οἱ ὅποιοι —εἰς τὴν Ἀγγλίαν τοῦλάχιστον— ἔσπευσαν νὰ ἀνακηρύξουν τὸν Ἀγγλὸν πρῶτον ὑπουργὸν εὐεργετῆν των.

Ἐν τῷ μὴροῦλα, ἐπειδὴ ἦσαν ἐρέχῃ εἰς τὸ Λονδίνον, ἀνασηκώσαμε τὰ παντοφύκια μᾶς εἰς τὰς Ἀθῆνας, ἡ ὁμπελλὰ ἀνοίσε νὰ γίνεταὶ τῆς μόδας καὶ ἐδῶ.

Ἐνας μάλιστα καταστηματοῦχος τῆς ἀδῶ Σταδίου ἐποποθέτησε στὴν ἐστῖνάν του καὶ τὴν ἐξῆς πειστικωτάτην δσον καὶ νριφώδη ἐπιγραφὴν:

«Ὁμπελλὰ τῆς συνθήκης τοῦ Μονάχου, κατὰ τὴν ἐροχὴ τῶν ἀεροπλάνων».

Σπύσαστε! Σπύσαστε, λοιπόν!

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Ήσυχία

Και τώρα σ' αφήνω. Πάω στο σπίτι μου να ήσυχασω λιγάκι.

—Ευτυχώς είστε. Έγώ όταν θέλω μια σχετική ησυχία, φεύγω από το σπίτι μου.

—Δεν καταλαβαίνω.

—Θα μένετε ασφαλώς σε μονοκατοικία.

—Μάλιστα. Έσεϊς;

—Δυστυχώς σε πολυκατοικία. Και γι' αυτό ακριβώς σ' αφήνω. Εγώ όταν θέλω ήσυχία, φεύγω από το σπίτι μου όταν γυρεύω την ησυχία. Ξέρω ότι όλος ο κόσμος, όταν θέλει να ξεκουραστεί λίγο, να ξεφύγει από το θόρυβο και την τύρβη της πόλεως, πηγαίνει στο σπίτι του. Όταν όμως αυτό το σπίτι συμβεί να είναι πολυκατοικία, τότε όφειλε να κάνει ακριβώς το αντίθετο.

—Είναι πολυθόρυβο το σπίτι σας;

—Όπως κάθε πολυκατοικία. Τα παιδιά του άπανά πατάματος τρέχουν σαν δαιμονισμένα, στο διπλανό διαμέρισμα, η νευρική κυρία θάζει διαρκώς τις φωνές, ενώ η καταραμένη κόρη της καταβάλλει ηρωικές προσπάθειες για να ξεκουρντίσει το πιάνο και τα νεύρα σας. Στο άλλο διαμέρισμα το ραδιόφωνο εργάζεται ακατάπαυστα, ο θυρωρός βρίζει κάποιον ηλεκτρολόγο, το άσσανσέρ τρίζει καθώς ανεβοκατεβαίνει, τα κουδούνια που κτυπούν στα άλλα διαμερίσματα ακούγονται σαν να χτυπούν στο δικό σας, και βάλτου ρίγανι. Με άλλα λόγια, κύριε, είμαι δυστυχής άνθρωπος. Στο σπίτι μου χάλαε ο κόσμος. Και γι' αυτό σ' αφήνω. Να ξαπαλώσετε σαν άνθρωπος και ν' απολαύσετε το θείο δώρο που λέγεται ησυχία, ανάπαυσις, ηρεμία.

—Και γιατί πήγατε σε πολυκατοικία;

—Ξέρω κι' εγώ; 'Η μόδα... 'Η γυναίκα μου επέμενε να συμπορευθώ. Και το σπουδαιότερο είναι πως έπαθαν κι' αυτήν της τάς νεύρα.

—Αυτό είναι ευχάριστο. Μοιάζει με μια τιμωρία.

—Καθόλου μάλιστα. Γιατί ξεσπάει άπανά μου... 'Ωρεβουάρ, κύριε. Πηγαίνετε στο σπίτι σας κι' εγώ πάω ως την δδόν Σταδίου να... ήσυχάσω!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Χιούμορ

—Είσαι σπάταλη!, της έλεγε ο άντρας της. Αυτή η ηλεκτρική λάμπα καίει όλη τη νύχτα.

—Μην ανησυχής, του εξήγησε εκείνη. 'Η λάμπα αυτή δεν είναι δική μας. Τη δανείστηκα από την γειτόνισσα.

★

Πετούσαν επάνω από τη Νεάπολη της Ιταλίας και ο πιλότος γύρισε και είπε στον επιβάτη:

—Έχεις ακούσει που λένε: «'Ας δώ τη Νεάπολη κι' ύστερα ως πεθάνω»;

—Μάλιστα, απάντησε ο επιβάτης.

—Λοιπόν, ρίξε μια ματιά να τη δής, εξήγησε ο πιλότος, γιατί η ξλιε του άεροπλάνου έσκαψε!

Καλλιτεχνική Ζωή

Το μουσικόν θέατρον

«Σταχτοπούτα»

Η «Σταχτοπούτα», των κ. κ. 'Αχ. Μαμάκη και Ν. Γιοκαρίνη, γύρω από την όποια έγινε, γίνεται και θα γίνει ακόμη τόσος θόρυβος, είναι μια επιθεώρηση κακή, που στερείται και πνεύματος και γούστου και πολιτισμού. Αυτό το άνεγγνώρισαν όλοι οι κριτικοί σωτηρίας, άρκεσθέντες παρά την φιλία που τους συνδέει με τους συγγραφείς να γράψουν και να επαινέσουν το έργο. 'Η επιθεώρηση της «νέας τεχνολογίας» περιώριση λοιπόν να κριθεί μόνον από μερικά υποχρεωτικά «φύλλα» των εφημερίδων και από πληρωμένη διαφήμιση, εις τρόπον ώστε το κοινόν να μείνι με την εντύπωση του προσηγυθέντος θορύβου και να συρρέι τώρα εις το θέατρον δια να ιδή τα έξεγγεληντα θαύματα.

Θα τα εδιάδασατε και θα τα γνωρίζετε και σεις: Επρόκειτο ο κ. κ. 'Αχ. Μαμάκης και Ν. Γιοκαρίνης να αναμορφώσουν το ταλαίπωρον ελαφρόν μουσικόν μας θέατρον. 'Επρόκειτο να το απαλλάξουν από τας κοινοτοπίας και τας χυδασιότητας. 'Επρόκειτο, εις το πλαίσιον μιας φαντασμαγορικής σκηνης εμφάνισατος, να το εκπαιδεύουν και να το εκπολιτίσουν. 'Επρόκειτο, τέλος, να δώσουν ένα καλό μάθημα εις τους λοιπούς επιθεωρησογράφους, τους όποιους έμέσως κατηγορούσαν ότι είχαν καταστήσει την επιθεώρηση ένα θέαμα άκοσμον, ικανόν να τέρψι μόνον το άγροικόν και χονδροειδές γούστο της γαλαρίας.

Το τί αντί όλων αυτών των έπαγγελιών πεποιθήσαν οι συγγραφείς της «Σταχτοπούτας» είναι ήδη γνωστόν. Οι θεαταί της προεμίρας εύρεθσαν έμπρός εις ένα θέαμα κακίστον, με σκηνηκά χαρτίνα, χρυσοποιή, τα και πενιχρά, άνδμεσα εις τα όποια όλ ήθοιοι, ντυμένοι με κοινότητα κοστούμια έπιθεωρήσαν, απήγγελλαν νούμερα τελείως άνόητα, από τα όποια δεν έλειπε ούτε το πρόστυχο ύπνοσούμενον, ούτε η άπρεπής χειρονομία. Τα νούμερα ήσαν τα συνήδη νούμερα των κακών επιθεωρήσεων που είχαν στυγιάσει οι ρηκίκελευθοί συγγραφείς. Η μάλλον έδιδεσαν κατά τούτο από τα άλλα: ότι έστερουόν πνεύματος. Και όλο «τίτοι; Όι στήθι από τα νούμερα της νέας τεχνολογίας, ήσαν και αυτοί κακοί και ψυχροί!

Είν' οι μεζέδες οι καλοί νόστιμοι! άφάρτοι και στεγνοί. Είναι μεζές και το φιλιό σαν την δαγκάνη και πονέ! Σούρριζε πάλι μια ματιά, έχε το νου σου θρέ χαζέ, γιατί' η μικρή η δαγκανιά των νοστιμείων τον μεζέ.

Δέν νομίζομεν ότι χρειάζεται να έπекτα. θάμεν περισσότερο δια να δώσωμεν εις τον άναγνώστη μίαν ιδέαν περί του τί είναι η «Σταχτοπούτα». Δέν θά του ειπούμε ούτε δια το έλεεινόν σκέτος του όποιου ό ήρας λέγεται 'Ελαφάκης δια να δικαιολογηθί εις το τέλος μιας άπεριγράπτου πρόξας το τετριμμένον καλιμπούρι του αυγού — έλάφου, ούτε δια την άστυον του κληματογράφου, όπου επανελαιμβάνονται άστέα γνωστά από της έφαυρεσώς του, ούτε τας άπορίας της δίδος Ποζέλλι εις την όποιαν ό άτυχής κ. Κοκκίτης άπαντά με άναρχιαστικές έξυπνάδες.

Θα έρωτήσωμεν όμως: Και τώρα, μετά την πανηγυρικήν αυτήν χρεοκοπίαν της έξαγγελθείσης νέας τεχνολογίας, πώς θα δικαιολογηθούν οι συγγραφείς της «Σταχτοπούτας» που έξεπαδάσαν και καθηγόρησαν ως εκχυδαίστας και καταστροφείς του έλαφρού θεάτρου όλους συλλήθεην τους πρό αυτών επιθεωρησογράφους, τους όποιους όμως ούτε και καταγάρωσαν να μιμηθούν; Θα μάς άπαντήσουν μήπως ότι αυτοί είναι εύχαριστημένοι άφού αί εισπραξείες είναι (σαν είνε κι' αυτές) ικανοποιητικά!

Διόλου άπίθανον. Διότι, εις το τέλος, αυτός ό όλος ό θόρυβος περί αναμορφώσεως του ταλαίπωρου έλαφρού μας θεάτρου, εις αυτό μας φαίνεται. άπέλπε.

ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Οί κορτάκηδες

Πρό τριών περίπου μηνών — ίσως και περισσότερο — συνεστήθη ό περίφημος Σύλλογος 'Αμύνης των Γυναικών έναντίον των έξ έπαγγέλματος κορτάκηδων. Και ενώ έπεριμέναμε έναγωνίως να πληροφορηθούμε τα άποτελέσματα της δράσεώς του — ή μερικά δείγματα τουλάχιστον — δέν είδαμε τίποτα ακόμη. 'Ηδη άδημονούμεν. Τι γίνεται μ' αυτή την ιστορία; 'Αρχισε ή δράσις, ή μήπως έπρόκειτο περί στιγμιαίας έμπνεύσεως, ή όποία έλημονήθη;

Γεγονός πάντως είναι ότι οι περιφερόμενοι κατακτηταί των πεζοδρομίων συνεχίζουν τη δική τους δράσι. Πολλοί παρόμοιοι τύποι, θεώνται στους δρόμους να παρακολουθούν ώραιες κυρίες και δεσποινίδες και να κατευθύνουν ασυστηματικώς την έπιθεσί τους, με σκοπόν την κατάκτησιν του περιπατούντος έμφύχου φρουρίου.

—Δεσποινίς, μπορώ να σάς πώ;

—'Αφήστε με ήσυχο, σάς παρακαλώ.

—Μά είναι άνάγκη να σάς μιλήσω.

—Τράβα στη δουλειά σου, Χριστιανέ μου.

—'Οχι, προτού σάς πώ ότι έχετε ώραιά μάτια.

—Τόν κακό σου τόν καιρό!

—Αυτό είναι το «εύχαριστώ» για ένα ευγενικό κομπλιμέντο;

—Φεύγεις ή θά φας καμμία με την άμπρέλλα;

—'Από το χέρι σας δέχομαι, τι και νάναι!

—Αί, νά, λοιπόν!

Όπως βλέπετε, ό παρακολουθητής είναι άκύρατος, τολμηρός, εύφάνταστος, άναίδης, άπαιτητικός και άψηφός πάντα κίνδυνον. Δέν τόν πτοεί ούτε ό κακός του καιρός, ούτε ή άπειλή περί προσκλήσεως πόλιςμον, ούτε ή ύψωσις της άμπρέλλας. Τά δέχεται όλα από το χέρι της. Κι' ενώ από το λευκό της χεράκι περιμένει ένα τρυφερό τρυφερή άμπρέλλα. Μεθ' ό άναχωρεί προς... κατάκτησιν άλλης.

Τι γίνεται, λοιπόν, μ' αυτούς τους κυρίους; 'Ο Σύλλογος της 'Αμύνης όφείλει να μάς πληροφορήσθ.

ΙΩΝ

Χιούμορ

«Ένας χωρικός συνήντησε στόν έρημικό έπαρχιακό δρόμο έναν συγχωριανό τόν που ώδηγούσε τόν γαϊδάρό του. Τόν έπλησίασε και τού είπε:

—Μπορώ μιά στιγμιά να σε δώ...» μόνον;

★

Η ή λ ι κ ι ω μέ ν η κυ ρ ί α.—Θά ήθελα ν' άνοίξω έναν λογαριασμό με την Τράπεζά σας.

Ο ύ π ά λ λ η λ ο ς.—Ευχαρίστως, κυρία. Και πόσα λεπτά έπιθυμείτε να καταθέσετε;

Η ή λ ι κ ι ω μέ ν η κυ ρ ί α.—'Ω! Δέν έπιθυμώ να καταθέσω τίποτε. 'Απεναντίας θέλω ν' άποσώρω πεντακόσιες δραχμές!

Οί εμφανίσεις φαντασμάτων συνεχίζονται ακόμη και σήμερα στην 'Αγγλία

ΕΙΝΕ άφάνταστη ή άδυναμία των 'Αγγλων για τα... φαντάσματα. Όλοι σχεδόν οι πύργοι της Μεγάλης Βρεταννίας έχουν τα φαντάσματά τους, τα όποια έχουν γίνει ένα είδος που δέν μπορεί να λείψι από κανένα καθώς πρέπει «άρχοντικό». Αυτός ό σημερινός ύπουργός των 'Εξωτερικών της 'Αγγλίας λόρδος Χάλιφαξ είνε γνωστότατος για ένα διδύλο του, που είνε άπλώς μιά σχετικώς πλήρης συλλογή ιστορικών φαντασμάτων. 'Η τελευταία από τις ιστορίες αυτές αναγγέλλεται τώρα από την Γλασκώδη και ό άγγλικός τύπος της άφιερώνει όλόκληρες στήλες. Όπως οι περισσότερες, έτσι και ή ιστορία αυτή γίνεται στην Σκωτία, τη χώρα με τους άφθονους πύργους που φαίνεται να έχη άπνκτηση την ποσίμηση των φαντασμάτων. Αυτή τη φορά, όμως, δέν πρόκειται για το φάντασμα κανενός παλιού βασιλέως ή εύπατρίδου, ούτε καμιάς πριγκιπέσσας ή λαικής, αλλά για το φάντασμα ενός συγχρόνου πολυκατομνυριούχου, του περιφήμου σ' όλη την Σκωτία για την εκκεντρικότητά του Τζών Χόλμς. Το φάντασμα του εμφανίζεται από ήμερών στόν «εγαλοπρεπή» πύργο του, στό Φόρμακιν, ή δέ ιστορία της εμφάνισώς του έχει ως εξής:

Την περασμένην εβδομάδα άγορασται από όλον τόν κόσμο, συνέρρευσαν στό Φόρμακιν για να παρακολουθήσουν την πώλησι των άντικειμένων τέχνης του Χόλμς, ή αξία των όποιων ύπολογίζεται σε 125.000.000 δραχμές. Οι άγορασταί, λοιπόν, αυτοί—όχι όλοι, αλλά άρκετοί—θεβαιούν ότι από την ήμερα που άρχισε ή πώλησι των καλλιτεχνικών θησαυρών του Χόλμς, το φάντασμα του πολυκατομνυριούχου περιδιαβάει περίλυπο στόν πύργο του, όπου και άκούονται συνεχώς μυστηριώδεις και άνεξηγητοι ήχοι. Ένας φίλος του νεκρού άφηγγείται ότι καθόταν στόν κήπο του πύργου, όταν αισθάνθηκε άπότομα μιά παρουσία έμπρός του. 'Εσήκωσε τα βλέμματά του, έκύταξε γύρω του και άντίκρουσε τα μάτια του Τζών Χόλμς, που τόν έβλεπαν με άφατη θλίψη. Το φάντασμα του Χόλμς συνήντησαν και πολλοί άλλοι, οι δέ στενότεροι φίλοι του θεβαιούν ότι ό άποθανών ιδιοκτήτης του πύργου, επανήλθε ως φάντασμα για να δροθή κοντά στους καλλιτεχνικούς θησαυρούς του, πριν πουληθούν: ήλθε να τους άποχαιρετήσθ, άφού ύπηξαν ή μεγάλη άγάπη της ζωής του.

Πράγματι, ό πύργος του Φόρμακιν και οι καλλιτεχνικές συλλογές που περιλαμβάνει ύπηρεξαν τό όνειρο της ζωής του Τζών Χόλμς, που έγινε πραγματικότητα. Όταν ό Χόλμς ήταν νέος, ή μεγάλη φιλοδοξία του ήταν ν' άποκτήσθ έναν πύργο μοναδικό σε γούστο και όμορφιά, περιβαλλόμενον από ώρασι μνημειώδη, τα όποια να προσκαλέσουν τόν φθόνο όλων του κόσμου. Το όνειρο αυτό έγινε ιδεοληψία και κατεδίωκε τόν Χόλμς, ό οποίος και άφιέρωσε όλες τις προσπάθειές του στήν πραγματοποίησί του. 'Εργάστηκε με ένθουσιασμό και ζήλο και άρχισε να κεδίζει χρήματα: δέν τα δαπανούσε, όμως, αλλά τα έφύλαγε για τό όνειρό του. Όταν, τέλος, έγινε εκατομνυριούχος, έμπιστεύθηκε στόν διάσημο αρχιτέκτονα σερ Ρόμπερτ Λόριμαρ, ό οποίος ήταν φίλος του, τη μεγάλη φιλοδοξία του: να χτίσθ σε κατάλληλο μέρος έναν πύργο, ό οποίος να περιλάβη όλα τα καλύτερα χαρακτηριστικά της σκωτσέζικης αρχιτεκτονικής, από τό 16ου αιώνας ως τώρα και να χρησιμοποιή ως θησαυροφυλάκιο για τα έργα τέχνης τα όποια θα περιείχε. 'Ο Λόριμαρ, παίρνοντας πλήρη έλευθερίαν, άρχισε με ένθουσιασμό τό έργο του. Σε μιά χαριτωμένη λαγνιά λόφου παρά τό Φόρμακιν, στό Ρήνφριλντς της Σκωτίας, τό όνειρο του Χόλμς, έγινε πραγματικότητα. 'Ο Χόλμς έν τώ μεταξύ διέμενε σ' ένα πρόχειρο σπίτι άπέναντι και παρακολουθούσε την άνέγερσι του πύργου.

Κάθε πέτρα, ή όποια έχρησιμοποιείτο για τόν πύργο, ύφιστατο ειδικήν έπεξεργασία για να δίνη την έντύπωσι μεγάλης ήλικίας, ώστε τελικώς ό πύργος, μολονότι σύγχρονος, να έφα-

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

κόν Μουσείον, άποφασισμένο ν' άγοράσθ πάση θυσία αυτό που ήθελε.

Έτσι καθήρτισε την πολύτιμη καλλιτεχνική συλλογή του, την όποια και τοποθέτησε στόν πύργο του, που έπίστευε ότι ήταν τό καταλληλότερο περιβάλλον γι' αυτήν. Μιά από τις περιφημότερες άγορές που ήταν του «Τάπης του Κήπου», που είνε στρογγυλός και φημίζεται ότι είνε τό τελειότερο δείγμα περσικού χαλιού που ύπάρχει σήμερα στόν κόσμο. 'Ο Χόλμς έθεώρησε ότι κανένα από τα δωμάτια του πύργου του δέν ήταν κατάλληλο για να δείξθ όσο έπρεπε την όμορφιά του χαλιού αυτού και έχτισε ένα ειδικό δωμάτιο. 'Ο ίδιος, έν τώ μεταξύ, ζούσε λιτωτά και σχεδόν φτωχικά, μολονότι στό τραπέζι του ύπηρεχαν σερβίτσια και άλλα άντικείμενα που ή αξία τους υπερέβαινε τα 15.000.000 δραχμών! 'Αλλ' ό πύργος δέν είχε άκόμα τελειώσει, διότι άπέμενε να άνεγερθ ή μιά πτέρυξ του. Και τότε, ή εργασία έσταμάτησε άπότομα. Είχε έλθει ή μεγάλη οικονομική κρίσις και ό Χόλμς έκινδύνευσε οικονομικώς. 'Αγωνίστηκε, έναβόηκε την παλαιά όρήν του, έσως την περιουσία του, την αύξησε μάλιστα και έτοιμαζόταν να προσθί σέ νέες μεγάλες άγορές έργων τέχνης και να συμπληρώσθ τόν πύργο, όταν ή έπιδεινώσις της κρίσεως τόν κατέστρεψε. Δέν είχε πλέον χρήματα για να συνεχίσθ την πραγματοποίησιν του όνειρου του. 'Αρνήθηκε, όμως, ν' άποχωρήσθ τους καλλιτεχνικούς θησαυρούς του για να τούς μετατρέψθ σε χρήμα. Και έπί έτη όλόκληρα ζούσε στό μικρό σπίτι άπέναντι στόν πύργο, τόν όποιο έθεώματε, περίλυπος διότι δέν είχε κατορθώσει να τόν άποτελειώσθ. Γύρω από τόν πύργο, στις ταράτσες και στόν κήπο είχαν μείνει οι πέτρες και τα υλικά που θα έχρησιμοποιούτο για την συμπλήρωσιν της ήμιτελούς πτέρυγος και ό Χόλμς μιά μορφή ν' άνθέξθ στη λύπη του, πέθανε τόν περασμένο Μάιο, φτωχός, μολονότι ό πύργος και οι θησαυροί του άξιζαν εκατομύρια.

Τώρα, οι καλλιτεχνικοί θησαυροί του έκποιστούν για την πληρωμή των χρεών του. Και τό φάντασμα του Χόλμς, έχει έπιστρέψει και περιδιαβάει στόν πύργο, που από όνειρο είχε γίνει πραγματικότητα και τώρα έπαυμένην όνειρο. 'Ανάμεσα στις άναριθμητες ιστορίες φαντασμάτων που κυκλοφορούν στην 'Αγγλία, ή ιστορία του Τζών Χόλμς δέν είνε μόνο ή τελευταία, ή πιο πρόσφατη, αλλά ίσως και ή πιο συγκινητική.

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

Ο ΝΕΡΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Από του Καίσαρος και του Αυγούστου καθιερώθηκε στη Ρώμη η κληρονομική διαδοχή, αν και κανένας σχεδόν απ' όλους τους αυτοκράτορες δεν απέκτησε κατ' ευθείαν δικό του παιδί. Έτσι, επί πολλά χρόνια, το ανέβασμα στο θρόνο της Οικουμένης ήταν ζήτημα δολοφονίας κι' εγκλήματος. Κι' έτσι ακριβώς φτάσαμε τωσμε το Νέρωνα.

Για την ιστορική αλήθεια όμως, πρέπει να μαθευτεί ότι ο Νέρων αυτός δεν ήταν καθόλου κακό παιδί. Ώραϊος κι' έξυπνος και μορφωμένος και αγαθός, θάχε αφήσει ωριμώς σπουδαία ανάμνησι, ανεί τ' διομά του να φέρνι ανάτριχίλα, αν ό δυστυχής δεν τρελλανότανε.

Τρελλόν δ' έντελώς πιά και στην Ελλάδα, που ήρθε, τον γνώρισαν.

Τό πως και γιατί του συνέβηκε ή παράκρουσις δεν είναι μυστήριο. Η μάνα του, ή Αγριππίνα, ήταν μιά σκύλα ανθρώπινη, χωρίς έλεος σέ τίποτα. Κι' όσο κι' αν φαίνεται τρομερό να τό πή κανείς, ό γυιός της δεν είχε πολύ άδικο που την σκότωσε. Άλλ' αυτή ή πράξις που τον ανάγκασαν τό πράγματτα να την κάμει, είχε ως επακόλουθο να του ταραξή για πάντα τό μυαλό. Κι' από 'κει και πέρα ότι κι' άν έκαμε, ήταν ανθρώπου παλαβού.

... Άς πάρωμε τό γεγονότα από την άρχή και με τη χρονολογική τους σειρά.

Όταν ό αυτοκράτωρ Τιβερίος είχε γεράσει, ό ένδοξος στρατηλάτης Γερμανικός δολοφονήθηκε άτιμα, για να μην πάρη τό αυτοκρατορικό αξίωμα που του άξιζε. Τότε, οι Ρωμαίοι έκαμαν αυτοκράτορά τους τό γυιό του τον Καλιγούλα. Ό νέος εκείνος όμως φάνηκε μισάνθρωπος, και μιά μέρα ό λοχαγός Χαιρέας τράβηξε τό σπαθί και τούκοψε τό κεφάλι του. Την ώρα του φόνου θρισκόταν κοντά κι' ό γηραιός θεός του Κλαύδιος, αδελφός του Γερμανικού, κι' έτρεξε κάπου να κρυφτεί για να μην τον σφάξουν κι' αυτόν. Ό Χαιρέας είχε ιδανικά δημοκρατικά. Άλλά, οι στρατιώτες του, άμέσως μετά τό φόνο, σκέ-

φτηκαν να πουλήσουν τό στέμμα σέ κανέναν άλλον για να πάρουν λεφτά. Καν θώς έβηκαν, λοιπόν, τον Κλαύδιο, πούτρεμε απ' τό φόβο του, τον ρώτησαν ξαφνικά:

— Αν σέ κάμωμε αυτοκράτορα, τί μάς δίνεις; — Ό,τι θελήσετε! έίπε ό γερωφουκαράς αυτός, που θάδινε τά πάντα χωρίς μάλιστα τόσο μεγάλες αξιώσεις, άρκει να γλυτώνε τη ζωή του.

Έτσι, τον πήραν βιαστικά, του φόρεσαν την πορφύρα, πιάσανε τον άμφορό τον Χαιρέα, τον έβρισαν να πεθάνη στά θασάνιστήρια, κι' ή αυτοκρατορία συνεχίστηκε από τότε αλάνες, ως τό Βυζάντιο.

Γυναίκα του Κλαύδιου ήταν ή Μεσσαλίνα, υποκείμενο έλεεινό, και μιά πούγινε αυτοκράτειρα ρεζιεύσε τον τίτλο σ' άκατονόμαστα όργια. Τόσο δε, που κάποτε ό ίδιος δΚλαύδιος πιεζόμενος υπέγραψε τη διαταγή της θανατικής της εκτέλεσεως, ώστε να λείψι από τη μέση ένα αίσχος της ανθρωπότητας. Δεν στάθηκε όμως εύτυχέστερος και στο δεύτερο γάμο του, ό Κλαύδιος. Για ναχή σύζυγο από γενιά, πήρε την Αγριππίνα, την άψιφιά του, θυγατέρα του Γερμανικού, και αδελφή του Καλιγούλα, που φανέριωε χαρακτήρα ήγεμονικό.

Άλλά ή Αγριππίνα ξεπερνούσε τη μακαρίτισσα τη Μεσσαλίνα στά έλαττώματα. Από την πρώτη στιγμή κατάστρωσε σχέδιο να γίνη κυρία του άπέραν του Κράτους μονάχη της. Ό Κλαύδιος είχε έναν γυιό, τό Βρετανικό, φουσικό του διάδοχο. Η Αγριππίνα με σύστημα τον παρκαμέρισε. Είχε μείνει νέα χήρα πριν πάρη τον αυτοκράτορα, κι' είχε με τον πρώτο της άνδρα ένα άγόρι, πουταν τότε μόλις δώδεκα χρονώ, τό Νέρωνα. Επάντρεψε, λοιπόν, τό μοναχοπαίδι της με την κόρη του Κλαυδίου, την Οκταβία. Ό Βρετανικός κατάλαβε τίς προθέσεις της μητριάς του και τάπε στόν πατέρα του. Ό Κλαύδιος θύμωσε με τη γυναίκα του. Τό ίδιο βράδυ όμως ήσύχασε, γιατί ή Αγριππίνα του σερβίρισε στό τραπέζι ένα γλυκό που ήξερε ότι του άρεσε υπερβολικά. Άλλά, τό γλυκίσμα αυτό τώ-

χε φτιάσει ή Λοκύστη, ή πιό επιδέξια φαρμακεύτρια της Ρώμης, που την είχε ανακαλύψει έπίτηδες ή Αγριππίνα. Κι' έτσι ό γέρον γριππίνας, πρώην δούλος, Κλαύδιος ήσύχασε για πάντα. Τον Βρετανικό τον παρέλαβε ό Πάλλας, ένα κάθαρμα έραστής της Ά και τον φυλάκισε. Ό Νέρων άνακηρύχθηκε αυτοκράτωρ, κι' ή Αγριππίνα είχε πείσθαι ότι θάκανε στό εξής ό,τι ήθελε. Ιό μόνο που δεν έπολόγισε ήταν ό δάσκαλος του παιδιού της, ό σοφός Σενέκας, άνθρωπος τίμιος κι' εύθύς, που ως ύπουργός του Νέρωνος δεν επέτρεψε διόλου στη μητέρα του ν' άνακατεύεται στά δημόσια. Ό Νέρων ως αυτοκράτωρ ένθουσίασε τον κόσμο κυριολεκτικώς. Κατήργησε φόρους που τους θεωρήσε περριτούς, άφού τά ταμεία ήταν πλουσιώτατα. Δεν δε χότανε να υπογράψι διατάγματα θανατικών ποινών. Όλη του ή φροντίδα ήταν ή εύτυχία των υπηκόων του. Η Αγριππίνα όμως επέμενε να διευθύνι αυτή! Μιά μέρα είχαν έρθει πρέσβεις από την Άρμενία, κι' ή Αγριππίνα έτοιμάστηκε και στολίστηκε να βγί έπισήμως στην πόλι να τους υποδεχθί, ενώ ήξερε ότι τό θέαμα μιάς γυναίκας σέ τέτοιο ρόλο θά έθελωρείτο ντροπή και για τους ξένους άπεσταλμένους και για τό λαό. Ό Σενέκας άνησύχησε κι' ό Νέρων έπρόλαβε την άσχημία, άπαγορεύοντας στή μάνα του να περάσιν τό κατώφλι του δωματίου της. Αυτό τό έπεισόδιο ύπήςρε και τό τελευταίο για τά λογικά του νεαρού αυτοκράτορος.

Γιατί ή Αγριππίνα συνώμοσε φανέρα έναντίον του. Θυμήθηκε τό γυιό του Κλαυδίου, τό Βρετανικό, και, για να έκδικηθί, άρχισε ενέργειες στό στρατό να έκθρονίσιν τό γυιό της, και να βάλι εκείνον αυτοκράτορα. Ό Νέρων κάλεσε τό Βρετανικό σέ τραπέζι, και άπάνω στό συμπίσιο τον είδε να σπαράζει πεθαίνοντας από τό δηλητήριο που είχε διατάξει να του βάλουν στό φαί!

Ακολουθούσε τ' άχνάρια της μητέρας του. Η Αγριππίνα, τρομοκρατημένη, έξαφανίστηκε. Η Οκταβία, ή γυναίκα του Νέρωνος, βλέπον-

τας τό φόνο του άδελφού της, έφυγε κι' αυτή. Η Άκτη, ή φιλενάδα του Νέρωνος, τό σύστησε να σκοτώσιν τη μάνα του. Ό Σενέκας συμφώνησε. Στην έκτέλεσι όμως, αυτή ή απόφασις παρυσίαζε μεγάλες δυσκολίες. Και γι' αυτό χρειάστηκε στρατήγημα. Ό στόλαρχος της αυτοκρατορίας ό λεγόμενος Άνίκητος πήγε με πονηριά στη βασιλομήτορα και την κάλεσε στό καράβι του να συμφιλιωθί δηθεν με τον αυτοκράτορα. Η Αγριππίνα τό πίστεψε. Άλλά τό πλοίο είχε από πριν με τέχνη κοπή στά δύο, και ή Αγριππίνα, όπως ήταν μελετημένο, θά πνιγότανε. Ό λομόναχη στή μανία των κυμάτων, πάλαιψε, και κολυμπώντας κατώρθωσε να βγί στην ακρογυαλιά. Έπεισε όμως κάτω άναίσθητη. Και τότε τη σκότωσαν. Ό γυιός της ό ίδιος της άνοιξε με τό μαχαίρι του την κοιλιά. Την κοιλιά που τον έγέννησε!

Ό Νέρων μεταμελήθηκε. Έγινε μελαγχολικός. Έδωξε από τό πλάι του την Άκτη, γιατί τη θεωρήσε ήθικό άυτότητο. Παντρεύτηκε την Ποππαία Σαβίνη. Εκείνη δεν έβλεπε με καλό μάτι τον Σενέκα. Ό Νέρων θά τον σκότωνε κι' αυτόν. Ό σοφός γέρονς τον πρόλαβε: Άνοιξε μόνος του τίς φλέβες του! Λυτήθηκε στό βάθος ό Νέρων γι' αυτό.

Η Ποππαία, με τά χάδια της, τον έπεισε ότι ή πρώην σύζυγός του, ή Οκταβία, θά τους έξωλόθρευε και τους δυό. Ό Νέρων διέταξε να θρούν την διωγμένη αυτοκράτειρα και να τη θανατώσουν όπουδήποτε!

Για να ξεσκάση, από την στενοχώρια του, πήγε στόν πόλεμο. Άλλά, δεν ήταν για στρατόπεδα ή ίδιουσιν κρυσία του. Άπελπισμένος, θέλησε να πεθάνη. Κι' ό θάνατος όμως τον τρόμαξε. Τώρριξε, λοιπόν, στό πιότο. Μεταμφιεσμένος, τίς νύχτες, μαζί με τό φίλο του τό σατυρικό ποιητή Πετρώνιο κι' άλλες παρέες γλεντζέδων που τον είχαν τυλίξει γύριζε στά καπελεια της πόλεως κι' άργίαζε ως τό πρωί. Τον σήκωναν από τη μέση του δρόμου και τον πήγαιναν άναίσθητο στό κρεβάτι του. Στη μεγάλη του φρενοβλάβεια άπάνω, έβαλε άνθρώπους κρυφά να κά-

ψουν την πρωτεύουσά του από διάφορα σημεία. Κι' όταν ή φωτιά είχε θεριέψει και τον κύκλωσε και τον ίδιο στό παλάτι του, μέσα στη φρίκη της νύχτας, ενώ έσκιζαν τον άέρα μαζί με τίς άχόρταγες φλόγες και οι φωνές της άπελπισίας των μυριάδων θυμάτων του, τό πρόσωπό του γύρω από την άπαίσια λάμψη είχε πάρει καθαρά την έκφρασι του μανιακού:

— Οι χριστιανοί έβαλαν την πυρκαγιά! έλεγε. Βάλε τους λεπίδι, να μη μείνι κανείς!

Η τελευταία και πιό έπίμονη λόξα του Νέρωνος ήταν ή...καλλιτεχνική. Χωρίς να λογαριάσιν καθόλου τη θέσι του, αποφάσισε να βγί στό θέατρο! Και μάλιστα στην πιό λαϊκή σκηνή της έλαφρας μουσικής. Έγινε, άς πούμε στή σημερινή γλώσσα για να τό καταλάβωμε ακριβέστερα, ντιζέρ! Άνέβαινε στό πάλκο και τραγουδούσε, παίζοντας και κιθάρα ό ίδιος!

Οι Έλληνες, ποδχαν θα ρύ τον καημό του δουλικού ζυγού, ραγιαδες της Ρώμης, άμέσως μόλις πήραν χαμπάρι την άδυναμία του φοβερού εκείνου δυνάστου των, τούστειλαν άν τιπροσωπεία με ψηφίσματα όλων των πόλεων και τον καλούσαν να τιμήσιν την πατρίδα των τεχνών με την παρουσία του. Τού μήνυσαν ότι στόν τόπο τους ή ώραία φωνή και τό καλό παίξιμο της κιθάρας θραβεύονται με στεφάνια.

Ό Νέρων άλλο που δεν ήθελε. Στό σαλεμένο νού του ή φιλοδοξία παραμέρισε κάθε άλλη σκέψι. Και, παρατώντας τό κράτος του στή μέση, έμπαρκάρησε! Δεν μπορούσε να τον βαστήξιν κανείς. Στη Ρώμη, άλλως τε, δεν είχε πιά θέλητρα ή ζωή. Τά πάντα είχαν σωριαστή σέ έρείπια. Τό χρυσό άνάκτορο του Νέρωνος—γιατί τότε κάμει πραγματικά δλόχρυσος—γειτόνευε δλο με χαλάσματα. Κάθε πνοή του άνέμου τούφερνε τη δυσάρεστη άποπνιχτική όσμη απ' τ' άποκαΐδια.

—Θά λείψω —είπε — από την πόλι αυτή ως που να την ξαναχτίσετε.

Τώπε και τώκαμε. Δύομιση δλόκληρα χρόνια έμεινε στην Ελλάδα σωσά. Και δεν έστάθηκε ούτε μιά στιγμή. Περιώδευε δλο αυτό τό διάστημα άκατάπαυστα, σαν έπαγγελματίας θεατρίνος, ό αυτοκρατορικός αυτός μπουλουξής, από πολιτεία

σε πολιτεία κι' από χωριά σε χωριά, φροντίζοντας με σόστη για τό διαφημιστικό θόρυβο των εμφανίσεών του, έκανε προσπάθειες ναχουν κόσμο οι παραστάσεις του, κι' έχαιρετούσε με ύποκλίσεις τό Κοινόν όταν τον χειροκροτούσε σέ κάθεν του εμφάνισι!

Τό νοστιμώτερο απ' όλα είναι ότι κάποιος πολύ τολμηρός κατεργάρης, ό επί κεφαλής της άντιπροσωπείας των Έλλήνων που πήγε στη Ρώμη να προσκαλέσιν τον αυτοκράτορα, του ζήτησε να τραγουδήσιν λίγο...δοκιμαστικώς! Και ό Νέρων, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου ούτε σ' αυτό. Μέσα στην αίθουσα των ύποδοχών του θρόνου της Ισχυροτέρας αυτοκρατορίας της Γης, ό ήγεμών έπήρε ύφος έπιχαρι και άρχισε να θυάξιν φάλτσες κορώνες!

—Είνε ένα τραγουδάκι, άπάνω σέ δικούς μου στίχους και δική μου μουσική.

—Αριστούργημα, μεγάλο Καίσαρ! — τού έπαν— χωρίς να κοκκινίσουν οι Έλληνες.

Κι' ό άρχηγός της άποστολής, άναιδέστερος απ' όλους τους άλλους, τού πρόσθεσε:

— Άλλά ή φωνή σας είναι άριστουργηματικώτερη! Στην Ελλάδα θά έχετε μεγάλο σουξέ!

Ό Νέρων έχάρισε θαρύτιμα δώρα στούς άπεσταλμένους και τούς έδωσε διαταγή ν' αναβάλλουν όλους τους άγώνες, τά Ισθμια, τά Πύθια, τά Νέμεα, τά Όλύμπια, για να προφτάσιν να λάβη μέρος κι' αυτός. Και χωρίς να χάσιν καιρό, έτοιμάσε τους συνοδούς του, τραγουδιστάδες κι' ήθοποιούς, με μάσκες, κοστούμια και όργια, έναν τέλειο θίασο, που άνάμεσό του, αυτός άποτελούσε τό κυριώτερο «νούμερο»!

Στην Ήλεία θέλησε να μετάρχη στούς γυμνικούς άγώνες, αλλά έπεσε χάρωκαταμεσής στό ιπποδρόμο, ενώ έτρεχε! Τό πλήθος δεν μπόρεσε να κρατήσιν τά γέλια του. Αντίκρύζοντας την ξεκαρδιστική μορφή ενός τέτοιου και λαρά σ' αυτό τό κατάντημα, Άλλά, ή έλλονύδικος έπιτροπή για ν' αποφύγη την όργή του, τού άπένειμε τό πρώτο θραβείο με τη δικαιολογία ότι θά τους περνούσε όλους άν δεν έσκόταφτε! Κι' έτσι έσώθηκε ή κατάσταση. Στην Κόρινθο, ό Νέρων έναρτιστήθηκε τόσο πλατείά, ώ-

στε, μετά το τραγούδι του έβγαλε λόγο στα σοβαρά με την αυτοκρατορική του ιουότητα. Έδήλωσε, δηλαδή, εκείνο ακριβώς που περίμεναν οι Έλληνες από τα χείλη του:

—Από σήμερα — έπτε — σ'α χαρίζω την εθνική σας ελευθερία, Έλληνες! Τέτοιο δώρο βέβαια δεν το περιμένατε. Άλλ' από με γαλοφροσύνη σαν τη δική μου, τίποτα δεν είναι ανέλπιστο. Κανένα φόρο δε θα πληρώνετε στο εξής κι' ούτε θα σ'α ενοχλή κανένας στην πολιτική σας ζωή. Θα είσαε τόσο ανεξάρτητοι, όσο δεν υπήρξατε ποτέ, αφού πάντα στο παρελθόν ήσασταν δούλοι σ'ε τυράννους ξένους ή και από τη δική σας φυλή. Και δεν σ'α κανω αυτή την παραχώρησι από έλεημοσύνη, άλλ' από αγάπη κι'εκτίμησι πρὸς την αεία σας. Λυπούμαι μονάχα ότι έπεράσατε άλλες δόξες, γιατί αλλοιώς θ' άρχιζε τώρα μόλις, χάρις στη χειρονομία μου, ή μεγάλη φυλετική δόξα σ'α!

Ο Νέρων αποθεώθηκε. Οι Έλληνες τον σήκωναν στα χέρια, τρελλοί από ένθουσιασμό και του φιλούσαν τα ρούχα του. Απο' κεί έτράβηξε, ακολουθούμενος από το λαό, πρὸς τον Ισθμό κι' έκαμε τά εγκαίνια των έργων για ν' άνοιξη την διώρυγα. Μ'έναν χρυσό κασμά στο χέρι έσκαψε πρώτος, ύστερα στέλνοντάς τα στη Ρώμη για στολίδια. Έξεπάστρεψε και πολλούς πλουσίους και τους πήρε τις περιουσίες τους. Κι' έφυγε έχθρος, ενώ είχε έρθει με τόσο φιλική διάθεση. Τί τον έπερίμενε όμως κι' εκεί που πήγαινε;

κι' άλλοι τόσοι Έλληνες κατάδικοι θαρυπνίντες, που ο Νέρων έπίτηδες τους έδωσε χάρι κι' άδεια σαν τις φυλακές, έπιασαν άμέσως δουλειά για να σκίσουν τη στεριά και να την κάμουν θάλασσα.

Η Έλλάς έγέμισε από άνδριάντες του Νέρωνος κι' από λαξευτές έπιγραφές της ευγνωμοσύνης της.

... ..
Άλλά, στους Δελφούς έχάλασαν ξαφνικά τα πράγματα.

Ο Νέρων λούστηκε στην Κασταλία πηγή, ήπια και μιὰ χούφτα νερό απ' τον καταρράκτη της κι' έπροχώρησε στο Ιερό με άλλη βινή ευλάβεια. Η Πυθία όμως στο χρησμό της τούκαμε έναν πρόστυχο ύπαινιγμό ότι είχε σκοτώσει τη μητέρα του! Ο αυτοκράτωρ έγινε έξω φρενών. Έδωσε μιὰ κλωτσιά κι' άποδογύρισε το στρίποδο, που από μέσα του έβγαζαν οι καπνοί. Διάταξε τους ακόλουθους του κι' έσίδωσαν έπί τόπου τους μύστες, κι' έκλεισε το μαντείο για πάντα.

Η εργασία του Ισθμού παρέλυσε. Η ελευθερία που παραχώρησε, έπαψε ουσιαστικά. Ο Νέρων έβαλε χέρι στ' άγάλματα κι' απογύμνωσε τους ναούς, στέλνοντάς τα στη Ρώμη για στολίδια. Έξεπάστρεψε και πολλούς πλουσίους και τους πήρε τις περιουσίες τους.

Κι' έφυγε έχθρος, ενώ είχε έρθει με τόσο φιλική διάθεση.

Τί τον έπερίμενε όμως κι' εκεί που πήγαινε;

★
Η Ρώμη είχε άρχισει

ν' άηδιάζει από τις άσχημοσύνης του. Οι χριστιανοί τον μισούσαν γιατί τους άφάνισε με το διωγμό και τη σφαγή, ενώ δεν είχαν είδησι για τον έμνημό. Κι' οι έθνικοί τον θεωρούσαν υπεύθυνο γιατί τους άπάτησε κι' έθανάτωσαν τόσες χιλιάδες άθώους άδικα.

Ο Νέρων δέν άφησε τ' αυτί του να ιδρώση απ' ό'λ' αυτά. Ίκανοποιημένος από την έπιτυχία του θιάσου του στην Έλλάδα, έδειχνε με περηφάνεια τα 1600 στεφάνια —φορτίο άτελείωτο — που του χάρισαν οι Έλληνες. Και παρακινούσε — μάλιστα έξαναγκάζε με τη βία της έξουσίας — τους νέους και τις νέες των καλών οικογενειών ν' ακολουθήσουν μαζί του το θεατρικό στάδιο. Και στην ξαναχτισμένη πολί διοργάνωσε τη θριαμβευτική του παράσταση, που ήταν και ή τελευταία έπαφή του με τη ζωή. Του συνέβη δε κι' ένα έπεισόδιο. Τραγουδώντας, είδαε σ'ε μιάν από τις πρώτες σειρές έναν θεατή που κοιμότανε βαθειά. Σταμάτησε θυμωμένος το άσμα του, έπρόσεξε περισσότερο, κι' άκουσε το θεατή εκείνον που ροχάλιζε Πήγες γρήγορα μέσα, στα παρασκήνια, κι' οι πραιτωριανοί τούφεραν άβρον — άβρον ενώπιόν του τον άσεβη.

Μά, δέν σ'α είπα να τον θανατώσετε; Τί να τον κάμω να τον δώ;

Είπε ο στρατηγός σας Βεσπασσιανός! — έπρόφερε δειλά ο άξιωματικός της φρουράς.

Ο Νέρων σάν να μαλάκωσε:

—Γιατί κοιμόσουν, στρα

τηγέ;

—Γιατί, Αύγουστε, ήμουν κουρασμένος από τις πολλές έκστρατείες που μ'έχεις στείλει και που σ'όλες άνεξαίρετως ένίκησαι!

Ο στρατηγός Βινδίκιος έκήρυξε επανάσταση και κατέλυσε τον Νέρωνα από αυτοκράτορα. Στη διακήρυξί του είπε το παράπανο του Βεσπασσιανού:

— Δέν μπορεί, έπί τέλους, μιὰ δολόκληρη αυτοκρατορία να ενοχλήται από έναν κακό τενόρο!

Ο Νέρων έστειλε έναντιόν του άλλο στρατηγό με περισσότερο στρατεύμα. Άλλά, όταν οι δυο δυνάμεις συνάντηθηκαν, έδωκαν το χέρι, κι' έδάδισαν μαζί για τον ίδιο σκοπό. Ο Νέρων τώσκασε νύχτα από το παλάτι του. Ούτε μιὰ ψυχή δέν φαινότανε σ' εκείνο το άπέραντο κτίριο. Οδοιπορώντας, έφτασε στο έξοχικό σπίτι κάποιου πρώην δούλου που τον, είχε κάμει ελεύθερον ο ίδιος.

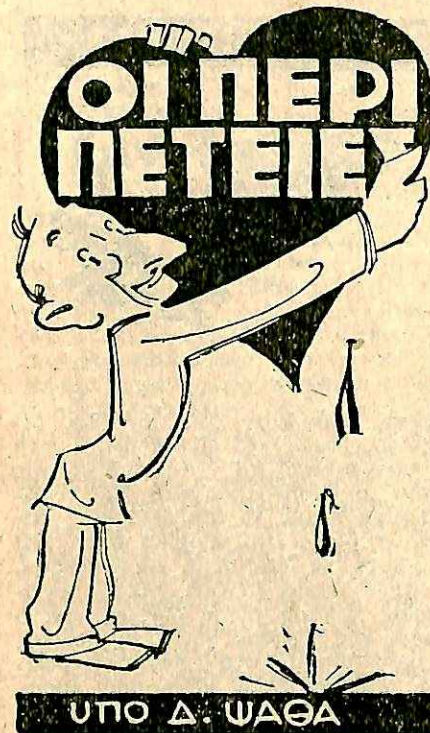
—Κρύψε με! — του είπε. Ο άπελεύθερος δέν φάνηκε πρόθυμος. Από την ταράτσα είδαε μακριά ναρχεται στρατός.

—Σκότώσέ με τότε! — τον παρακάλεσε.

Ο πρώην δούλος τώδωλε στα πόδια κι' έγινε άφαντος. Ο Νέρων έκοψε το λαιμό του με το μαχαίρι του. Σάν έφθασαν ο Βινδίκιος, τον πρόλαβαν να ξεψυχά. Ο Νέρων — τρελλός και τη στιγμή του θανάτου — μονολογούσε πεθαινόντας:

—Τί καλλιτέχνη χάνει ο κόσμος! Τί θείο λαρδύγι ήταν αυτό που έκοφα!...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Η ΠΡΟΙΚΑ

Έκει που τον είχαν πιάσει οι ένθουσιασμοί τον Άριστειδη, έέχεσε να ρυθμίσει ζητήμα σπουδαιότατον. Έρωμένος έως τα μπουνιά, ούδέποτε έσκέφθηκε τίποτε άλλο απ' την απόκτηση της Λουλού, και μόνον της Λουλούς. Γιατί ο Άτυχής άνηκε στους έραστές της παληάς ρωμανικής σχολής που άναιρεύονταν την Γαλάτειαν και μιαν καλύβην.

Ο έρωας όμως, άδελφοί μου, πολλά τά περιεργα παρουσιάζει. Και πρώτα-πρώτα, μόλις άποκτήση την Γαλάτειαν, άρχίζει και σκέπτεται πολλά άλλα πλιν εκείνης. Δέν ξέρω, βέβαια, τι έκαναν και πώς άντίκρυαν την καλύβην οι Γαλάτειες της μακαρίας εκείνης έποχής. Υποθέτω όμως ότι και τότε δέν θα παρέλειπαν ν' άρπάξουν το σκουπόξυλο, υπό την άπειλήν του όποιου θα άείουσαν από τον αισθηματικών τους Ρένον, εύθους μετά τον γάμον, να τους θρή σίτι τη προκοπής. Ο έρωας είναι ποιήσις. Ούτε συζητήσεις. Άλλά ή ποιήσις δέν έχει πολλήν σχέση με την ζωή. Ούτε παινιά, ούτε διωγμό έρωας πριν από τον γάμο. Μετά τον γάμον, όμως, θάζει κάτω τά τεφτέρια και σημειώνει τα δούνα και λαβείν.

Ετσι κάποιαν ήμέρα ο Άτυχής, όταν συνήλθε από την πλήξασαν αυτόν εύτυχίαν, έκάθησε και σκέφθηκε ότι ούτε κουβέντα δέν έκανε περί προικός στον πεθερό του. Και είχε δά αρκετά λεφτά ο κ. Λεωνίδας. Έτρεξε, λοιπόν, να τον συναντήση για να κουθεντιάση έκ των υστέρων ό,τι έπρεπε άπαραίτητως να κανόνισι έκ των προτέρων.

—Κάτι έλησμονήσαμε, κ. Λεωνίδα, — Σάν τί; — Την προίκα. — Χούμ...

Οι πεθεροί είναι πολύ άνοιχτοχέρηδες πριν από τον γάμο. Προκειμένου να δέσουν τον δυν τους, δίνουν ό,τι έχουν και δέν έχουν. Αφού όμως τον δέσουν, δέν βρίσκουν κανένα λόγον να υποβληθούν σ'ε θυσίες για προβλήματα που ελύθησαν άνευ θυσιών. Γι' αυτό ο κ. Λεωνίδας δέν έδέχθηκε με

Αριστειδη Άτυχούς

διαίτησαν εύχαρίστησιν αυτόν τον αϊφνιδισμόν, και έξερόθηξε. Άνησυχος και έστραβοκύτταζε τον Άτυχής:

—Λοιπόν; — Χούμ... χούμ, ξανάκαμε ο πεθερός και έστραβοκύτταζε τον Άτυχή. Τώρα θυμήθηκε την προίκα; — Ναι. — Δέν είναι άργά; — Όχι. — Εσηκώθηκε επάνω ο πεθερος κι' έπηρε ύψος σοβαρό που άρχισε να τρομάζει τον Άριστειδη. — Ντροπή σου! — Γιατί; — Είναι άισχος! — Ο Άτυχής τά έχασε. — Ποιό, κ. Λεωνίδα; — Αυτό! Κάνεις πώς δέν καταλαβαίνεις; Ηρίμα που περνάς για έξυπνος! — Εγώ περνά για έξυπνος; — Εσύ! — Ποτέ, κ. Λεωνίδα...

—Ποτέ, έέσπασε ο πεθερός. Μα είναι τρόπος αυτός; Έρχεσαι και μου ζητάς την κόρη μου. Κάνεις τον εύγενη. Κάνεις τον λεπτό. Κάνεις τον έρωτευμένο. Κάνεις τον κύριο. Μου παίρνεις με τον τρόπο σου την κόρη μου. Κι' αφού με τυλίγης έτσι, αφού έχεις στα χέρια σου την Λουλού, εμφανίζεσαι έδω και μου ζητάς να σε πληρώσω γιατί σου έδωσα την κόρη μου. Μαρέ, μπράβο! Μπράβο έκδιασμός! — Ο Άριστειδης έτρεμε από την ταραχή!

—Εκβιασμός είναι αυτός; — Άλλά;

Και ο πονηρός πεθερός άρχισε να φυσάει και να ξεφυσά, να κόρη βόλτες μέσα στο δωμάτιο, να θήχη, να άγριοκυττά τον Άτυχή, έτσι που ο άνθρωπος έκοκκινίζε, έκίτρινιζε, έπρασίνιζε, έσιωπούσε και προσπαθούσε να θρή για πολύ λόγο έξενευρίσθη τόσο ο πεθερός. Έν τέλει, έπέισθη και ο ίδιος ότι πράγματι ήταν άισχος αυτό που είχε κάμει — τόσο είχε πειραχθή ο κ. Λεωνίδας — και το έζητησε συγγνώμην.

—Εάν σ'α έθιξα...

—Και βέβαια με έθιξες! Σου έπαναλαβάνω ότι αυτό που κάνεις είναι μικρότης. Ποταπότης! Φιλοχρηματία! Φιλαργυρία! Έκμεταλλεύσις της πατρικής άδυναμίας!

—Σ'α ζητώ συγγνώμην... — Τίποτε!... — Σ'α παρακαλώ. — Άδύνατον! — Συγχωρήστε με. — Δέν μπορώ!

Συνετριμμένος ήταν ο Άτυχής. Άνθρωπος λεπτός ήταν. Πώς έκαμε τέτοιαν άπρέπειαν; Εύγενης ήταν. Πώς έκαμε τέτοιαν άγένηαν; Φιλοκερδής ήταν. Πώς έκαμε τέτοιαν φοβερή πράξιν φιλοχρηματίας; Τον έπιασε το παράπανο. Ω, τί ψυχή ήταν αυτή που είχε ο Άτυχής! Τούρχόταν να κλάμη από

την ντροπή του. Και σ'ε μιὰ στιγμή δέν μπόρεσε να κρατηθή. Τον έπήραν τά κλάματα:

—Μπαμπά μου! — Έλα, έλα, μίν κλαίς... Έκαμε συγκινημένος ο πεθερός. — Πώς τό έκαμα αυτό!... — Έλα. Δέν είναι τίποτε... — Ξεχάστε το, μπαμπά... Άλλά ο κ. Λεωνίδας κατά βάθος δέν ήταν άνθρωπος κακός. Βλέποντας τον γαμπρό του να κλάη με τόσο ελκρινείαν, με τόσο συντριβή, συνεινέθη ως τά μύχια της καρδιάς. Τον παρηγόρησε. Τον έδικαιολόγησε. Και, ξαφνικά, έκαμε μεγάλην χειρονομίαν. — Άλλάξα γνώμη. — Δέν θα με συγχωρήσετε; — Δέν πρόκειται γι' αυτό, Άριστειδη. Είναι άλήθεια ότι δέν μου μίλησες με καλό τρόπο. Άλλά δέν πειράζει. Κι' εγώ δέν σου έφέρθηκα όπως έπρεπε. Πρέπει να ξέρης όμως, ότι οικονομικός δέν στέκομαι καλά. — Άνελύθη σ'ε πικρά δάκρυα ο Άτυχής:

—Όχι, τί έκαμα! — Είμαι σγεδόν κατεστραμμένος. — Άχ, κι' εγώ ήλθα να ζητήσω προίκα από έναν άνθρωπο κατεστραμμένο. — Σώπα, ντέ! Μίν κλαίς! — Όχι. Δέν κλαίω. — Λοιπόν, άκουσε. Έχω ένα σπίτι στην όδον Θεμιστοκλέους. Τό μόνο άκίνητο που μου μένει. Θα τό πάρης προίκα. — Όχι! έβόησαν ο Άτυχής. — Θα τό πάρης. — Όχι! Δέν μου άνήκει!

—Σου άνήκει είπα! Τελείωσε. Ο Λεωνίδας δέν λείει δυο φορές την ίδια κουβέντα...

Νέας συγκινήσεις του Άτυχή. Αφού έπαινε πολύ ο πεθερός, αφού το είπε ότι όπωσδήποτε του έδινε το σπίτι της όδου Θεμιστοκλέους, αφού έδήλωσε ότι δέν δεχόταν επ' αυτό συζητήσιν, έδέχθηκε τέλος πάντων ο Άτυχής, έσηκώθηκε επάνω, τον άγκάλιασε και τον έφίλησε.

—Σ'α εύχαριστώ, μπαμπά.

—Τίποτε... Τίποτε...

—Σ'α είμαι ευγνώμων. — Πάψε, λοιπόν! Ευγνώμων! Είπαμε είναι προίκα σου. Είναι σπίτι καλό. Με δυο πατώματα.

—Ω, εύχαριστώ!

—Θα σου δίνη έξη χιλιάδες δραχμές εισόδημα τον ήνα...

Τρελλός από τη χαρά του ήταν ο Άτυχής. Και ένώ τον εύχαριστούσε άντήχησε το τηλέφωνο. Τό πήρε ο πεθερός, άκουσε, έγούλωσε τα μάτια!

—Πώς; Τί; Πυρκαγιά; Καίεται τό σπίτι της όδου Θεμιστοκλέους; Τί; Κάηκε όλο.

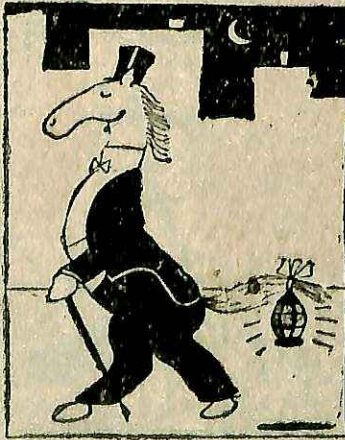
Ο πεθερός άφησε τό άκουστικό και έπεσε λιπόθυμος. Κι' ο Άτυχής έμεινε άπολιθωμένος!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο άμερικανικός νόμος άπαγορεύει...

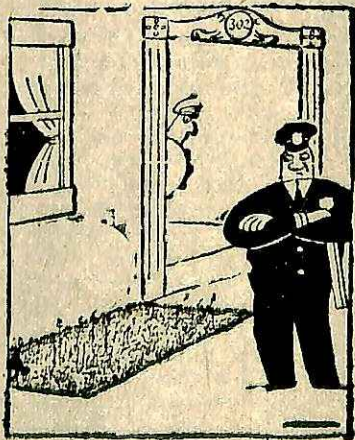
Στην Πολιτεία Μοντάνα, ή χοριούτρια που θα παρουσιάσθι σ'ε κέντρο που πουλά όινονευ ματώδη ποτά, πρέπει να φορή κουστόμυ που να ζυγίση τ'ε λιγώτερο δυό κιλά και 2 γραμμάρια.

Στην πολιτεία του Άγιου Λουδοβίκου άπαγορεύεται στους πολίτας ν' άφήνουν τά άγριόχορτα που φυτρώνουν μέσα στα κηπάριά τους να μεγαλώνουν περισσότερο από τριάντα πρέις πόγγους.

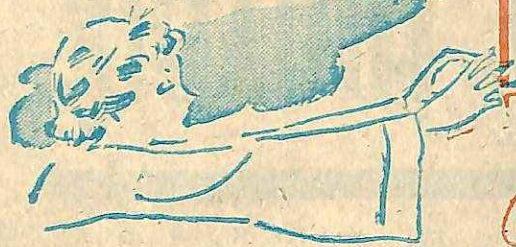

Στην πόλη Έσσεξ-Φιλς της πολιτείας της Νέας Υερσέης, άπαγορεύεται στους σκύλους να γαυγίζουν και στους πετεινούς και στις πάπιες να κράζουν μεταξύ της 10ης υ.μ. και της 11ης.

Μια δημοσιακή διάταξις της πόλεως Γουίλλιαμς έκτάλλει για κάθε άλογο που κυκλοφορεί στους δρόμους μετά την δύση του ήλιου, να είναι έφοδιασμένο με φανάρι στην ούρά του.

Αδ. Α. Παπαδόπουλος

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.)

—Την άνοιξη τοῦ 1911 ἔρχεται στήν Ἀθήνα, ἀπό τήν Κορίνθον, ἡ κυρά Μάρθα μέ τίς δίδυμες κόρες της, τήν Μαρία καί τήν Ἄννα. Μένουν λίγες ἡμέρες σ' ἕνα ἀπό τά ξενοδοχεῖα τῆς Ὁμοπόλεως, ὅπου γνωρίζονται μέ τόν ἀνεψιό τοῦ ξενοδοχοῦ τόν Τῶνη. Ἐνα νεαρό φοιτητή, κι' ἔπειτα πᾶνε νά ἐγκατασταθοῦν σ' ἕνα σπιτάκι στό τέριμα τῆς ὁδοῦ Μαυρομυιάς. Ἐνῶ ὅμως τὸ μόνιμο ἀνέγει φέρνει μῆτέρα καί κόρη στήν ὁδόν Μαυρομυιάς. Ἡ κυρά Μάρθα ἐξηγτιλμένη ἀπό τήν ἀρρώστεια, λιποθυμᾷ μέσα στό ἀμάξι. Ἡ Ἄννα καταβαίνει καταταραγμένη ἀπό τὸ ἀμάξι, γιά νά πᾶν τὰ εἰδοποιήσῃ ἕνα γιαντρί. Μὰ μιά μαυροφορεμένη γυναίκα, πού παραμονεύει ἐκεῖ, προθυμοποιεῖται νά τήν πᾶν στό σπίτι τοῦ γιαντρίου. Ἀντί ὅμως νά πᾶν τήν ἀνυπόπεκτη κοπέλλα στό σπίτι τοῦ γιαντρίου φέρνει στό σπίτι της, σ' ἕνα χαμόσπιτο τῆς ὁδοῦ Σμολιάνσκου, ὅπου τήν φιμώνει καί τήν δίνει. Τήν ἄλλη μέρα τὸ ὄραδὸ ἡ Ἄννα μεταφέρεται, φιμωμένη καί δεμένη μ' ἕνα κλειστό ἀμάξι σὲ μιά ἐρημικὴ ἔπαυλιν, ἔξω ἀπὸ τὴν Κηφισιά. Ἐκεῖ μένει ὁ κ. Τρύφων, ὁ μισοτρελλὸς ἰδιοκτήτης, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀναβέσι στήν κυρά Μάρθα τὴν μαυροφορεμένη γυναικα, νά ἀπαγάγῃ μιά κεπέλλα πού νά μοιάζῃ μέ τήν πεθαμένη γυναίκα τοῦ τῆς Λευκούλας, ὅτι πῶμα τῆς ὁποίας ἔχει θαλασπώσει, τὸ ἔχει κλείσει μέσα σ' ἕνα γυάλινο φέρετρό καί τῶκρυψε σὲ ἀπόγειο τῆς ἔλλας τοῦ.

Ἡ Ἄννα φυλάσσεται ἐν τῷ μεταξὺ σὲ μιά ὁμορφοτολισμένη κάμαρα τῆς ἐρημικῆς ἐπαύλης. Ὁ μισοτρελλὸς κ. Τρύφων, νανουρίζοντάς τὸν πόνο του γιά τὸν πρόσω καὶ τῆς γυναικάς του, φωνάζει τήν Ἄννα μέ τὸ ὄνομα τῆς πεθαμένης καί τήν παρακαλεῖ νά φορέσῃ τίς θαυτίες τουαλέτες πού φόραγε ἐκεῖνη. Ἡ Ἄννα κλαίει καί ὀδύρεται λέγοντάς του νά τήν ἀφήσῃ νά ἐξαγορεύσῃ στή μῆτέρα της πού θά τήν νοιήσῃ γιά χαμένη. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τῶνης, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ξενοδοχοῦ πλέκει τὸ εἰδύλλιο τοῦ μέ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἄννας, τήν Μαρία, πού τήν ἀναπαύει ἀγνὰ. Καί ὁμοῖος ὁ εὐνοεμένος νέος μεθαίνει σ' ἕνα φίλο του πού καλεῖ τὸν Τεντεκτῖθ, τὸ Ντῖνο, νά τὴν ὁρῇ. Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες γυρίζει ἀπ' τὴν Ἀμερική, ὅπου ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια πού ἦταν ἐκεῖ ὁ γιὸς τῆς κυρά Μάρθας, ὁ Πέτρος, τὸν ὁποῖον ἡ μῆτέρα του νόμιζε γιά χαμένο, γιατί ἔχει πολλὰ χρόνια νά τῆς νοσῇ. Κατὰ σύμπαισιν ὁ Πέτρος μένει σὲ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ θειοῦ τοῦ Τῶνη, ὅπου γνωρίζεται μέ τὸν Τῶνη. Ὁ Τῶνης τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ μῆτέρα του ἐρίσκει στήν Ἀθήνα μέ τίς ἀδελφές του. Ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐρημικῆς ἐπαύλης, ὁ ὁποῖος ὑποχρεώνει τὴν αἰχμάλωτη Ἄννα νά γράψῃ ἕνα νῶμα γιά νά καθουράσῃ τὴν μῆτέρα της, πληροφορεῖται ἀπὸ τὸν ἐμπιστο ἀνθρώπο τοῦ τοῦ Νίκο, ὁ ὁποῖος πᾶει κρυφὰ καί ρίχνει τὸ νῶμα σὲ τὸ σπίτι τῆς κυρά Μάρθας, ὅτι ἡ αἰχμάλωτη Ἄννα ἔχει μιά ἄλλη ἀδελφή, πού εἶναι ὁμορφότερη ἀπ' αὐτήν. Ὁμοῖος τότε ὁ κ. Τρύφων προσκαλεῖ τήν Ἄννα καί τὴν κυρά Μάρθα, στήν ὁποῖαν ἀναβέσι τὴν φέρει στήν ἔπαυλιν κρυφὰ τὴν Μαρία. Ἡ κυρά Μάρθα καταφέρει μ' ἕνα τέχνασμα καί δόνην στήν ἐρημικὴ ἔπαυλιν καί τὴν Μαρία. Μόλις ὁ κ. Τρύφων τὴν ἐλπεῖ, ἀποφασίζει νά τήν παντρευθῇ. Καί τὴν ὑποχρεώνει νά ἀναγγεῖλῃ μ' ἕνα νῶμα πού τῆς ὑπαγορεύει, τὸν προσεχὲς γάμο τους στή μῆτέρα της. Ὁ ἀγαπημένος τῆς Μαρίας, ὁ Τῶνης, μαθαίνει τὴν τραγικὴν γι' αὐτὸν ἐλπίδα κι' ἀποφασίζει ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὸν σώζει ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ φίλος του ὁ Τεντεκτῖθ, ὁ Ντῖνος, ὁ ὁποῖος κατορθώνει νά ἀκούει μιά συνομιλία τῆς κλέφτρας τῶν ἀνεψιῶν τῆς κυρά Μάρθας, μέ τὸν ὑποπτό ἀνεψιὸ τῆς. Καί τὴν ἀκούει γιατί ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κυρά Μάρθα μέ τὸν γιὸς τῶν Πέτρος εἶσιν νοικίσει κατὰ μοῖρα αὐτῶν ἕνα σπίτι, τὸ χαγιάτι τοῦ ὁποῖου εἰσπίσκειται πᾶν ἀπὸ τὸν γαῖο στήν ὁδὸν τῶν διδύμων ἀδελφῶν. Ἀπορηγμένη ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μαρία, περιμένει τὸν τοαγικό της γάμο μέ

τὸ μισοτρελλὸ ἰδιοκτήτη τῆς ἔλλας, ὁ ὁποῖος σὺν νά θέλῃ νά ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὴν θαλασπώσασαν γυναίκα του, καταβαίνει σὲ τὸ ὑπόγειο τῆς ἔλλας καί γονατίζοντάς μπροστὰ σὲ τὸν γυάλινο φέρετρό τῆς Λευκούλας τὴν παρακαλεῖ νά τὸν συγχωρήσῃ. Ὁ Ντῖνος καί ὁ Τῶνης ὅμως πού εἶχαν παρακολουθήσει τὴν κυρά Μάρθα, κατορθώνουν καί φθάνουν στήν ἐρημικὴ ἔπαυλιν, ὅπου μέ τὴν δόξη τῆς ἀστυνομίας Κηφισιάς, λευθερώθουν τίς διδυμες. Ἐν τῷ μεταξὺ φθάνει ἀπὸ τῆς Χαλκίδας ἡ θεὴ τῆς θεῆς Λευκούλας, ἡ κ. Ἀργυρῶ, μέ τὸ σκῆπρό νά τὴν γαμπρὸ της, τὸν κ. Τρύφων, γιά νά τὴν ἐλθῇ σὲ καμιά δουλειά. Ἡ κ. Ἀργυρῶ ὅμως συλλαμβάνεται ὡς ὑποπτος ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς Κηφισιάς, ἡ ὁποία καταζητεῖ τὸν κ. Τρύφωνα, καλοῦνται σὲ τὴν ἔλλαν οἱ διδυμες γιά νά ἐξετασθοῦν κατ' ἀντιπαροστάσιν μέ τὴν κ. Ἀργυρῶν, ἀποκαλύπτεται ἡ ἀθώότης τῆς κ. Ἀργυρῶς καί ἡ θεὴ τῆς θεῆς Λευκούλας φανερώνει τότε στίς διδυμες, ὅτι ἡ ὁμοῖότης τῶν μέ τὴν πεθαμένην Λευκούλα δὲν ἦταν τυχαία, ἀφοῦ ὁ πατέρας τῶν διδυμῶν δταν ἀκόμη ἦταν νέος, ἐπέλασε ἀπ' τῆς Χαλκίδας, ἐγγυρῶν ἕνα μέ τὴν μῆτέρα τῆς Λευκούλας, κι' ἔτσι ἦλθε στὸν κόσμο ἡ Λευκούλα.

Λίγες μέρες ἀργότερα γίνονται οἱ γάμοι τῆς Μαρίας μέ τὸν Τῶνη καί τῆς Ἄννας μέ τὸν Ντῖνο. Εἰκοσι χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε. Βρισκόμαστε τώρα σὲ τὸ 1932. Ἡ Μαρία καί ὁ Τῶνης ἔχουν ἀποκτήσει μιά ὁμορφὴ κόρη, τὴν Θάλεια καί ἡ Ἄννα καί ὁ Ντῖνος τὴν Λέλα καί τὸν Τηλέμαχο.

Α'.

Ο ΑΛΥΩΤΟΣ....

Ἐκεῖνη τὴν νύχτα ἡ φάντρα δὲν ἔκανε νυχτέρι, ὅπως ὅλες τίς ἄλλες θραυνοὺς, μὰ κοιμήθηκε νωρίς, γιατί ἦταν ἀρρωστή. Καί τὸ ἐξοχικὸ σπῆτι ἐξυθίσθηκε σὲ ἡσυχία. Ἀγρυπνοῦσε μόνον σὺν φωτεινῷ ματί, τὸ ἡλεκτρικὸ λαμπιόνι τοῦ δρόμου, φωτίζοντας τὸ νερὸ πού κυλοῦσε σ' αὐλάκι, γιά τὸ πότισμα τῶν περιβολιῶν. Πέρα ἀκούονταν τὸ βουητὸ ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα τῆς συγκοινωνίας, πού ἔτρεχαν στήν ἀσφαλτο. Μὰ ἐνῶς προχωροῦσε ἡ νύχτα, τόσο ἐλιγδοῦσε ὁ θόρυβός των.

Ξαφνικά μὰ ἀγρία, σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ σπῆτι. πού ἐπέταξε ἀπὸ τὸν πρῶτο ὑπὸ τὴν φάντρα, ἡ ὁποία ἐκαθόταν σὲ κάτω πάτωμα, μιά κραυγὴ γεμάτη ἀπὸ τρόμο καί λαχτάρα, μιά φωνὴ πού δὲν ξεχώριζε κανένας τί ἔλεγε, μὰ αἰγούρα ἔπρεπε νά λήθῃ:

— Μῆτέρα μου βοήθειαι!...

Ἡ φάντρα πού λαγοκοιμῶταν πάντα, ἐπετάχθηκε ἔξω στήν αὐλή:

— Χριστὸς καί Παναγία, τί τρέχει; ἀναρωτήθηκε.

Ἀφουγκράσθηκε λίγο κι' ἔπειτα, ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσε ὁ θόρυβος πᾶνω σὲ δεύτερο πάτωμα, ἀνέβηκε.....

Στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ ἐξοχικοῦ ἐκείνου σπιτιοῦ ἔμενε ἡ Μαρία, ὁ ἀνδρας τῆς ὁ Τῶνης καί ἡ κόρη τους ἡ

Θάλεια, πού ἦταν μιά κοπέλλα δεκαοκτὼ χρονῶν καί εἶχε ἔλθει, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τίς Καλόγρης τῆς Τήνου, τὸ Παρθενάγειο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε πάρει τὸ διπλωμά της. Ἐκαθόταν ὅμως σὲ ἐξοχικὸ σπῆτι καί ἡ μῆτέρα τῆς Μαρίας ἡ κυρά-Μάρθα. Γιά τὴν ὑγεία μάλιστα τῆς κυρά-Μάρθας ἡ κόρη τῆς ἡ Μαρία καί ὁ ἀνδρας τῆς ἀφῆσαν τὴν Ἀθήνα καί ἐγκαταστάθηκαν σὲ ὁμορφὸ προάστειο, ἐνῶ ἡ ἄλλη κόρη τῆς κυρά-Μάρθας, ἡ Ἄννα, μέ τὸν ἀνδρα τῆς τὸν Ντῖνο καί μέ τὴν κόρη της τὴ Λέλα καί τὸ γυὸ της, τὸν Μάχο — Τηλέμαχο τὸν ἔλεγαν — ἔμεναν στήν Ἀθήνα.....

Ἡ Μαρία πρῶτη καί ὁ Τῶνης ἔπειτα ζύπνησαν, ἀπὸ τίς ἀγριες σπαρακτικὲς φωνές, πού ἀκούσθηκαν, στήν πλατὴν κάμαρη, ὅπου ἐκοιμῶταν ἡ μοναχοκόρη τους ἡ Θάλεια.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Μαρία νόμιζε, ὅτι μέσα στὸν ὕπνο τῆς ἀκούσε τὰ ἀγρία ξεφωνητά. Ἀλλ' ὅταν ἐβεβαίωθηκε, ὅτι ἦταν ἡ Θάλεια, πού ἐφώναζε:

— Μῆτέρα μου βοήθειαι. Μὲ πνίγει! Τότε ὥρμησε στήν κάμαρη τῆς Θάλειας, κατατρομαγμένη. Καί μαζί μ' αὐτὴν ὁ πατέρας τῆς Θάλειας, ὁ Τῶνης.

Λίγο πρὶν ὅμως εἶχε μῆτὶ σὲ δωμάτιό της ἡ ἐξαδέλφη τῆς ἡ Λέλα, πού ἐκεῖνο τὸ ὄραδὸ ἔμεινε γιά νά κοιμηθῇ ἐκεῖ, γιατί εἶχε πᾶει νά ὑποδεχθῇ τὴν Θάλεια, πού ἦλθε ἀπὸ τίς Καλόγρης τῆς Τήνου.

Ἀλλὰ μόλις ἡ Λέλα μῆτὶκε στήν κάμαρη τῆς ἐξαδέλφης τῆς ὁπισθοχώρησε κατατρομαγμένη. Στὸ γλυκὸ πρασινωπὸ φῶς μιάς βεγίεζας ἀντίκρουσε τὴν Θάλεια νά πασχίξῃ γὰ γλυτάση ἀπὸ κάποιον, μὲ παράξενη ἀκαθέρστη σιλουέττα, πού εἶχε ὀρμήσει κατὰ πᾶνω τῆς καί προσπαθοῦσε νά φέρῃ τὰ χέρια του, δυὸ μακρὰ, κοκκαλιάρικα χέρια, πού ἐφεγγαν ἀλλόκοτα, γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς κοπέλλας.

— Θεέ μου! ξεφώνισε ἡ Λέλα.

Μὰ μέσα στήν πᾶλη της μέ τὴν παράξενη σιλουέττα ἡ Θάλεια ἐσωριάσθηκε χάμω σὲ πᾶτωμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Λέλα ἀναψε τὸ φῶς, παρ' ὅλη τὴν ταραχὴ της.

Τότε ἔγινε κάτι ἀνεπὶνάντεχο. Ἡ παράξενη ἐκεῖνη σιλουέττα, μέ τὰ μακρὰ, κοκκαλιάρικα χέρια, πού ἐφεγγαν, εἶχε γίνε ἀφαντὴ. Καί ἡ Θάλεια κίτρινη ἐκοιτόταν χάμω σὲ πᾶτωμα, μέ ἄσπρα χεῖλη καί μέ ὀρθάνοιχτα καί γεμάτα ἀπὸ τρόμο μάτια.

Ἡ Λέλα ζεθαρρεύτηκε, ἔσκυψε ἐπᾶνω ἀπὸ τὴν Θάλεια πρὸς σήκωσε καί ἔτρεξε καί πῆρε τὴν μοτιλίλια μέ τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ κομοδίνο.

— Ἐξαδελφούλα μου τί ἔχεις; τὴν ρώ-

τησε ἡ Λέλα, μὲ ἀπορία καί μέ φόβο μαζί.

Ἡ Θάλεια τὴν ἐκύτταξε τρομαγμένη.

— Τί ἔχεις; Γιατί δὲν μοῦ μιλάς; τὴν ξαναρώτησε ἡ Λέλα, καρφώνοντας μέ τρέμο τὰ μάτια της, σὲ χλωμὲ πρόσωπο τῆς Θάλειας.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μῆτὶκαν στήν κάμαρη ὁ Τῶνης καί ἡ Μαρία.

.....

Λίγη ὥρα πρὶν τὸ ἐξοχικὸ σπῆτι ἀναστατωθῇ, ἀπὸ τίς ἀγριες κραυγές τῆς Θάλειας, ἡ Θάλεια ἐκοιμῶταν τὸν ξένοιαστον παρθενικὸν ὕπνο, εὐτυχῆς, γιατί θά ἐβρισκόταν πᾶ κοντὰ στὸς ἀγαπημένους τῆς γονεῖς. Κουρασμένη ὅπως ἦταν ἀπὸ τὸ ταξίδι, ἀποκοιμήθηκε, μόλις ἔπρεπε σὲ κρεβάτι, πού τὴν ἐπερίμενε μέ τὰ χιονάτα σκεπάσματα, τὸσον καιρὸ. Ὄταν ὅμως τὸ ρολοῖ τῆς κοντινῆς ἐκκλησίας τοῦ προαστείου ἐκτύπησε μεσάνυχτα, ἕνας σιγανὸς κι' ἔπειτα πῶ δυνατὸς θόρυβος ἀκούσθηκε στήν κάμαρη τῆς Θάλειας. Καί μαζί μ' αὐτὸν ἕνας παράξενος ἀναστεναγμὸς, σὺν μοιρολόγι, πού σπάραζε τὴν καρδιά ἀπὸ τὴν μιά στιγμὴ στήν ἄλλη ἐγινόνταν ἀπειλητικὸς, ἀγριος, ἀκούσθηκε.

Καί νά, μπροστὰ σὲ ἀπαλὸ φῶς

—Ἐξαδελφούλα μου, τί ἔχεις, γιατί δὲν μοῦ μιλάς; ρώτησε τρομαγμένη ἡ Λέλα τὴν Θάλεια.

τῆς βεγίεζας διαγράφεται μιά ἀλλόκοτη σιλουέττα. Λές καί ἕνας σκελετὸς τῆς, ἕνας σκελετὸς πού φεγγίζει ὀλόκληρος καί πού τὰ θαυούλωματα τῶν ματιῶν του πετοῦνε σπῆτες. Κι' ἐκεῖνα τὰ μακρὰ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια ἀπλώνονται καί κουλουριάζονται σὰ φῖδια ἀγριεμένα.

Ἡ παράξενη σιλουέττα προχωρεῖ πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς Θάλειας. Καί δταν φθάνῃ ἐκεῖ, κάθεται σὲ κρεβάτι.

Τρομαγμένη τότε πετιέται ἡ Θάλεια. Καί δταν τὰ ματόκλαδα ἀνοίγουν καί ἀντικρύζουν τὴν παράξενη σιλουέττα, παγώνει ἀπὸ τὸν τρόμο ἡ ἀμοιρὴ ἡ κοπέλλα. Ἡ καρδιά της, λές καί θά ἐερριζώθῃ ἀπὸ τὸ στήθος της. Θέλει νά φωνάξῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς πνίγεται σὲ χεῖλη της.

Καί τότε ἡ παράξενη σιλουέττα, πού λές καί ἔλλαξε μέ μιάς θωριά καί μοιάζει σὺν ἕνας καλοδεμένος ἀνδρας, γυρίζει στήν παγωμένη ἀπὸ τὸν τρόπο κοπέλλα καί τῆς λέει, μέ μιά φωνὴ πού φαίνεται σὺν νά ἔρχεται ἀπὸ μακρὰ, μιά φωνὴ πού μοιρολογεῖ, περισσότερο παρὰ κουβεντιάζει.

— Θέλω νά σὲ σύρω μιά νύχτα σὲ θάλασσά πού σκεπτεῖνὰ τὸν δάσους, γιά νά εἴμαστε μόνον! Νά μὴ εἶναι ἄστρα

ἀπὸ πᾶνω μας. Εἶσαι ἡ κόρη ἐκεῖνη, πού μ' ἀρνήθηκε γι' ἀνδρα της. Γι' αὐτὸ θέλω νά ἐκδικηθῶ ἐκεῖνη. Ὡς τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ σου φθάνει ὡς ἐκεῖ κάτω, πού εἶμαι, σὲ κατὰβάθα καί μπαινὲι στήν παγωμένη σάρκα μου, μεθαίει τὴν ψυχὴ μου! Εἶσαι ἡ κόρη ἐκεῖνης πού μ' ἀρνήθηκε γι' ἀνδρα της καί πού ἡ μοῖρα μου ἡ καταραμένη μέ πῆρε ἀπὸ κοντὰ της. Πῶς μοιάζουν τὰ χεῖλη σου, σὺν δυὸ μεγάλες σταλαγματιές αἵμα. Ὅπως καί τῆς μητέρας σου, δταν ἀκόμη ἦταν κοπέλλα. Ἐλα ἐκεῖ κάτω μαζί μου, ἐκεῖ πού εἶναι θάλασσες, ἀπέραντες καί ἀσάλευτες, σὺνεφα μέ ἀλλόκοτο σχῆμα καί γεμάτα φλόγες, σὺν μεγάλοι παράξενοι ἥλιοι, πού θασιλεύουν αἰώνια! Ἐλα νά δροσίσης μέ τὰ νεῖά τα σου, μέ τὸ χαμόγελό σου τὴν φλογισμένη ψυχὴ μου. Ἡ πνοὴ σου δὲ εἶναι ζέφυρος γιά μένα!

Ἡ Θάλεια, πού ἦταν πῶμα ἀπὸ τὸν τρόμο καί τὴν φρίκην, ἀκούει τὴν ἀλλόκοτη φωνή, μέ ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὸ φόβο μάτια καί ἀκίνητη. Χωρὶς λαλιά, χωρὶς καμμία θέλησι ξεμοιάζει μέ μιά ὑπαρξί, πού ἡ ζωὴ εἶχε φύγει ἀπ' αὐτήν. Καί ὁ παράξενος ἀνθρώπος ἐκαθόταν κοντὰ της, σὲ κρεβάτι της, αἰθιανόταν τὸ ἀγγιγμά του. Καί σὺν νά εἶχε μιά μαγικὴ δύναμι πού τὴν ἐκράταγε ἀσάλευτη καί θουδῇ. Τί τρόμος Θεέ μου! Πάγωνε τὸ κορμὶ της.

Σὲ μιά στιγμὴ ὅμως τὰ μακρὰ κοκκαλιάρικα χέρια τῆς παράξενης σιλουέττας ἀπλώθηκαν σ' αὐτή, ἐφθασαν ἔως τὸν κρινόλευκο παρθενικὸ λαιμὸ της. Καί τότε ἡ φρίκην συνάραξε τὸ κορμὶ τῆς ἀδολῆς κοπέλλας. Μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια τὴν συγκλόνησε. Καί μέ μιάς σὺν νά γλύτωνε ἀπὸ ἕνα σιδερένιο κλοιό, ὀρμήσῃ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Μιά πνιγμένη σπαρακτικὴ φωνὴ ἐβγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια τῆς ἀλλόκοτης σιλουέττας πού ἐφεγγίζαν, ἀπλώθηκαν σὲ λαιμὸ της, καί τυλίχθηκαν γύρω ἀπ' αὐτόν, ἔως καί πᾶσχίζαν νά πνίσουν τὴν ἀμοιρὴ κοπέλλα, ἐνῶ ἡ ἴδια μοιρολογητὰ φωνὴ ἐμοιρομούριζεν ἀπειλητικά:..

— Θέλω νά ἐκδικηθῶ ἐκεῖνη, τὴν μῆτέρα σου, πού δὲν θέλησε νά γίνῃ γυναίκα μου!

Ἀλλ' ὅχι, ὅχι! Δὲν εἶναι ὄνειρο αὐτό! Δὲν εἶναι ἐφιάλτης. Ἡ ἀμοιρὴ ἡ Θάλεια νοιώθει τὸ κρῦο ἀγγιγμά, ἀπὸ τὰ κοκκαλιάρικα ἐκεῖνα χέρια, γύρω σὲ λαιμὸ της. Καί μ' ὄλο, πού τὸ αἷμα παγώνει στίς φλέβες της, μ' ὄλο πού ἡ λαλιά της πνίγεται, θάζει μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια καί ξεφωνίζει:

— Μῆτέρα μου βοήθειαι. Μὲ πνίγει!..

..... Τόσον ὁ πατέρας τῆς Θάλειας, δσὺν καί ἡ μητέρα της, δταν ἡ μοναχοκόρη τους τοὺς εἶπε, παγωμένη ἀκόμη ἀπὸ τὴν συγκίνησί της καί τὸν τρόπο της, τὸ ἀλλόκοτο ἐκεῖνο δράμα, τὴν τραγικὴ ὁπτασία, νομίσανε, ὅτι ἡ Θάλεια εἶχε ἰδῇ ἕνα ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ ἐκεῖνα ὄνειρα, πού παρᾶζον συχνὰ τὸν ὕπνο. Μάταια ἡ κόρη τοὺς ἐπέμενε, ὅτι δὲν ἦταν ὄνειρο, ἀλλ' ὅτι ἀκούσε κοντὰ της, καί πολὺ

κοντά της την παράξενη, μοιρολογή-
τρα φωνή, να της λέει τα περίεργα έ-
κείνα λόγια, από τα οποία δεν θυμά-
ταν όμως ούτε λέξη πιά. Μάταια τους
έξεβαίωνα, ότι αισθάνθηκε το άγ-
γισμα της φρικιαστικής εκείνης σι-
λουέτας, που χάθηκε με μιάς, έγινε
άφαντη, μόλις ή εξαδέλφη της Θά-
λειας, ή Λέλα, άναψε το φως.

Και στη φάντρα ακόμη, που έπετά-
χθηκε από το κρεβάτι της και ανέ-
θηκε για να ιδεί τι συμβαίνει, ή Μα-
ρία και ο Τώνης, είπαν, ότι ή κόρη
τους είχε δη κάποιον όνειρο. Ή μόνη
που άμφεβόλλει ακόμη, ότι δεν ήταν
όνειρο, ήταν ή Λέλα, γιατί υπαίνον-
τας στην κάμαρη της Θάλειας αντί-
κρυσε στο θαμπό φως της θεγνέζας
την άλλόκοτη σιλουέττα να παλεύει
με την εξαδέλφη της. Μά ή Λέλα δεν
είπε τίποτε. Συλλογίσθηκε μόνο, ότι
έπο τον ύπνο, όπως ήταν, θά νόμιζε
πώς είδε την παράξενη σιλουέττα.

Ή μόνη, που δεν έπίστεψε, ότι ήταν
όνειρο, ήταν ή φάντρα και όταν πήγε
να πέση σταυροκοπήθηκε μπροστά
στο είκονοστάσι πολλή ώρα κι' έπει-
τα, ενώ έβγαζε τον μποξά, έμουρμού-
ριζε:

— Ήσού Χριστέ μου. Βρυκόλακας
είναι αυτός. Είναι φανερό...

Κ' ένα σύγκρουσ την συν-έπραξε.
Β'.

ΔΥΟ ΜΑΧΑΙΡΙΕΣ

— "Αν δεν με συνοδεύσης, Τίτο, δεν
είσαι φίλος.

— Δεν μπορώ, Θρασύβουλέ μου,
είμαι κουρασμένος. Έξ' άλλου δεν την
γνωρίζω ενώ την θεία σου. Πώς θά-
λα στο σπίτι της;

— Μά δεν πρόκειται να μείνωμε έ-
κει. Μία στιγμή μόνο και θά φύγω-
με, για να μη πάω μόνος μου. Έξ'
άλλου ή παρέα θά μās περιμένη έ-
δώ.

Ο διάλογος αυτός εγινόταν σ' ένα
καφεείο του Συντάγματος, όπου μία
παρέα από χωρίς έπαιζε τάβλι.

Ο Τίτος ήταν ένα ξανθό καλοδεμέ-
νο παλληκάρι, ως είκοσι δύο χρονών,
με λεπτά χαρακτηριστικά και ευγενι-
κούς τρόπους. Ο Θρασύβουλος δυ-
ο-τρία χρόνια μεγαλύτερός του, ήταν
λαγχορόνος, με μαύρα μάτια και μ'
ένα βλέμμα, που δεν ήταν ελκρινές
και άβολο, όπως του φίλου του του
Τίτου, τον όποιον έκαλούσε εκείνο το
Θ-όδου, να τον συνοδεύει έως το σπίτι
της θείας του.

— "Ελα, θά πάμε με το ταξί, επέ-
μεινε ο Θρασύβουλος.

Ο Τίτος έδέχθηκε και άφου είπε
στην άλλη παρέα — ήταν τέσσερες ά-
κρόμη νέοι, στην ηλικία τους — να
τους περιμένουν εκεί, γιατί δεν θ' άρ-
ροθούσαν, άκολούθησε το Θρασύβουλο.

Έμπήκαν σ' ένα ταξί και ο Θρα-
σύβουλος έδωσε τη διεύθυνση του σπι-
τιού της θείας του, που έμενε έξω
στην Άλυσσίδα. Έπειτα από λίγη
ώραν έφθασαν σ' ένα μονοκατοικία,
περιτριγυρισμένη από ένα άμορφο
πι-ριβάλι με ψηλά δένδρα. Από ένα
κλεισμένο παράθυρο έγλυστρώσαν οι
άκτινες από το άναμένο φως. Ο

Θρασύβουλος όμως έσταμάτησε το τα-
ξί κάμποσα μέτρα μακριά από το
σπίτι και είπε στον Τίτο, με κάποια
παράχη, που ο άνύποπτος νέος δεν
κατάλαβε:

— Περιμένε με, δεν θ' άργήσω. Μία
άπάντησι θά της δώσω και θά φύγω.
Θά γυρίσουμε πάλι με το ταξί στην
παρέα.

Ο Τίτος δεν έφερε καμμία αντίρ-
ρησι. Ή σκέψι του άλλωστε έφετε-
ροκούσε σ' ένα άγαπημένη του ύπαρ-
ξι. "Ενοιωθε τώρα τόσο εύτυχ ή τον
εαυτό του!... Ή Θάλεια βρισκόταν
πιά στην Άθήνα κοντά του. Και θά
μπορούσε τώρα, να της γράφει έλεύ-
θερα, θά μπορούσε να τη βλέπει.

"Ενα όλοκληρο χρόνο, από τον καιρό
όπου ή Θάλεια ξανάφυγε για της Κο-
λόγρης της Τήνου είχε να ιδεί την ά-
γαπημένη του ο Τίτος. Κι' έν τω με-
ταξύ δεν της έγραψε παρά λίγες φο-
ρές κι' αυτές με κοριτσιάτικο όνομα
και τὰ συνηθισμένα τυπικά λόγια,
γιατί άν άφηνε την καρδιά του ο ευ-
γενικός νέος να μιλήσει έλεύθερα, θά
έκινδύνευε να έκθέσει την πολυαγα-
πημένη του στο παρθενωγαγείο. Τώ-
ρα όμως της είχε γράψει ένα θερμό
έρωτικό γράμμα, που θά της τώ έδινε
αύριο. Θά εύρισκε τρόπο να φθάσει
έως τὰ χέρια της άγαπημένης του το
γράμμα, άφου δεν τους έχώριζε πιά
θάλασσα, όπως λίγες ήμέρες πριν.

"Εκείνη την ήμέρα ο Τίτος από μα-
κριά είχε παρακολουθήσει την Θά-
λεια, που ξεμπάρκαρε στον Πειραιά,
λεια, που ξεμπάρκαρε στον Πειραιά.

Ή ίδια ή Θάλεια άλλωστε τον έπλη-
ροφόρησε με γράμμα της, που είχε
κι' αυτό κοριτσιάτικη άντρέσσα, για
να μη όποτευθούνε τίποτε στο παρ-
θενωγαγείο, για την ήμέρα που θά έ-
φθανε στον Πειραιά.

Την είδε λοιπόν, ο Τίτος να πέφτη
με λαχτάρα στην άγκαλιά της μητέ-
ρας της και του πατέρα της κι' έπειτα
να μπαίνουν όλοι μαζί στο ταξί. Σ' έ-
μια στιγμή, μέσα στην γλυκειά πα-
ραφορά της λατρείας του, για την ευ-
γενική κοπέλλα, έέχασε, ο Τίτος των
κίνδυνον και τώ ήλθε να τρέξει κοντά
στην Θάλεια να της σφίξει, με την ά-
πειρη λατρεία που ένοιωθε γι' αυτήν,
θαθεία στα φυλλοκάρδια του, το χέρι
της, να την καλωσώρησι, να της πη,
έτι ή ζωή γι' αυτόν ήταν κόλασι, τό-
σον καιρό, μακριά της, πώς ο σκλη-
ρός χωρισμός ήταν μαρτύριο.

Στο φως της μικρής πλαφονιέρας
του αυτοκινήτου έβγαλε τώρα ο Τίτος
και διάβασε το γράμμα, που είχε
γράψει για την Θάλεια και που θά
φρόντιζε να της τώ δώσει αύριο.

"Μέσα στή μεγάλη πληγή της καρ-
διάς μου σκόρπισε θάλασμον παρηγο-
ριάς ο έρχομός σου, της έγραψε. "Ω!
όταν αντίκρυσσα τὰ μάτια σου, γλυ-
κειά μου ύπαρξι, τὰ μάτια σου, που
καθρεφτίζουν την ευγενική ψυχή σου,
που λάμπουν σαν τις όλογάνες
δροσάτες άκτινες του φεγγαριού, έ-
έχασα με μιάς κάθε πόνο, λημόνη-
σα το σκληρό χωρισμό. Δεν πίστευα
στη μεγάλη μου εύτυχία. Καί χλίσια
τόν καθρέφτη, που θά έδεχόταν μέσα
στο άψυχο κρύσταλλό του την άμορ-
φιά του κορμιού σου. Θυμάσαι, πο-
λυαγαπημένη μου, που διαβάσαμε μα-
ζί το «Ρωμάτο και την 'Ιουλιέττα»
και σιγοψιθύριζαμε πως για μάρτυ-
ρες της μεγάλης μας λατρείας είχα-
με κι' εμείς, όπως κι' εκείνοι, τὰ που-
λιά, τὰ σύννεφα, τὰ άστρα, τὰ φύλλα;
Είμαι τόσο εύτυχής αυτή τη στιγμή,
γλυκειά μου άγάπη, ώστε ένας άόρι-
στος φόβος, μία λαχτάρα με κυριεύει
κάποιες στιγμές, μή τυχόν μοίρα κα-

κιέ και σκληρή ζηλεψη την εύτυχία
μας.»

★
Ο Τίτος έβαλε μ' ένα κρυφό γέλιο
χαράς το γράμμα με το ροζ φακελ-
λάκι στην τσέπη του. Μά πόσον άρ-
γούσε να γυρίση ο φίλος του, ο Θρα-
σύβουλος. Ήσυχία άπλωνόταν στην ά-
πόμνη εκείνη γωνιά της Άλυσσίδας.
Μά να, άκούει γρήγορα βήματα. Κά-
ποιος τρέχει. Είναι ο φίλος του Τί-
του, ο Θρασύβουλος, που γυρίζει.

"Αλλ' άν ο Τίτος έπρόσεχε περισσότε-
ρο τη μορφή του φίλου του, θά έβλεπε
ότι μία χλωμάδα θανάτου άπλωνόταν
στο πρόσωπό του και τὰ δάκτυλά του
είχαν σταλαγματιές από αίμα, αίμα
άνθρώπινο...

"Ενώ ο Τίτος έδιάβαζε με μιά κρυ-
φή, γλυκειά λαχτάρα το γράμμα, για
την άγαπημένη του, ο Θρασύβουλος
μιλούσε με τη θεία του. Ή θεία του,
που ήταν μία ήλικιωμένη γυναίκα,
έξορσε εκεί παράμερα, με τον άνδρα
της, που ήταν καπετάνιος και ταξί-
δευε. "Εκείνες τις ήμέρες ή θεία του
Θρασύβουλου είχε διώξει μία μικρή
δουλίτσα, που είχε κι' ήταν όλομνά-
χη. Ο Θρασύβουλος τώ ήξευρε αυτό.

Έκανε πολλή ώρα μάλιστα ή θεία
του, ως ότου του άνοιξη, γιατί έφο-
βήθηκε, μόλις άκουσε να κτυπάνε τέ-
τοια ώρα την πόρτα. Άλλά και όταν
είδε τον Θρασύβουλο ή γρηά, έκα-
τούρρισε και μουρμούρισε:

— "Αν ήλθες πάλι γι' αυτό, που ήλ-
θες και προχθές, άδικος ο κόπος σου.
Ο Θρασύβουλος έρριξε μία γρήγο-
ρη ματιά γύρω του κι' έπειτα κάθησε
σ' έμια πλεχτή πολυθρόνα:

— "Ηλθα να μού κάνης τώ τραπέζι,
θεία είπε, πασχίζοντας να γελάσει.
Έφαγες, του λόγου σου. "Αν δεν έ-
φαγες θά σου κάνω συντροφιά.

— Τώ θράδου δεν τρώω. Τώ ξέρεις.
Κάθησε μολαταύτα. Κάτι έχει μείνει
από τώ μεσημέρι, τώ άποκρίθηκε έ-
κείνη κα-σουφισμένη πάντ'.

Και πήγε στην κουζίνα, για να τώ
φέρη τώ φαί, μουρμουρίζοντας:

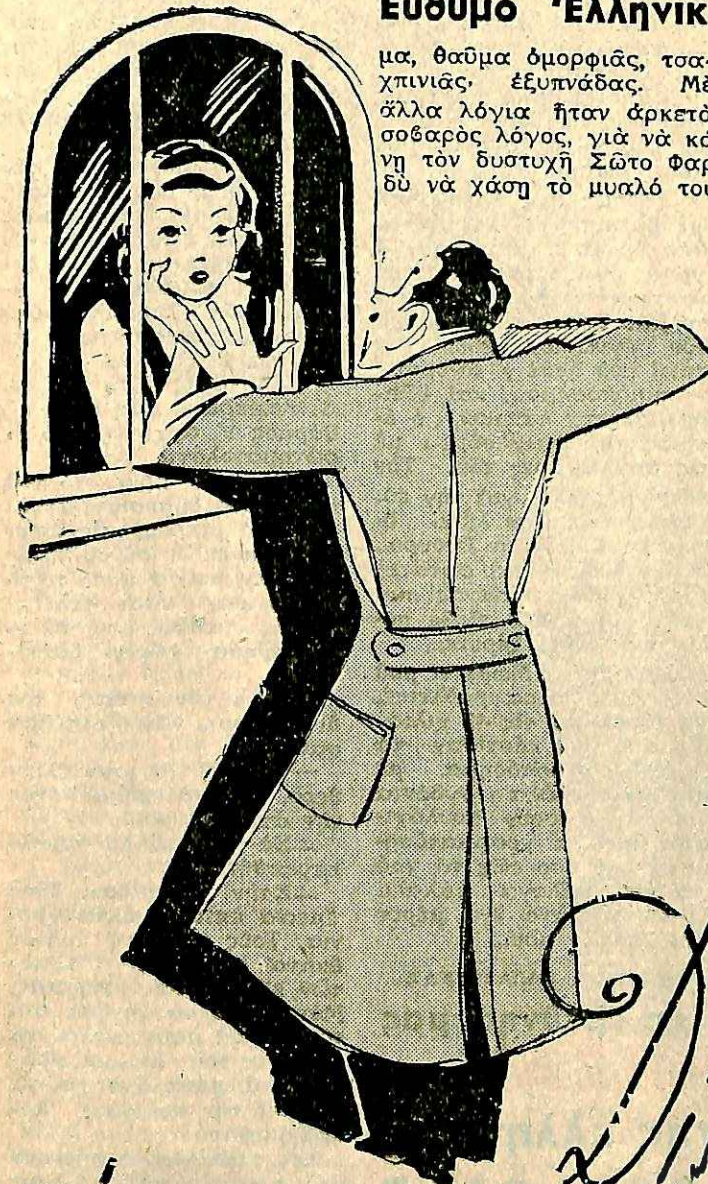
— "Αν περιμένης λεφτά, άπελπίσου!
Δεν έχω, σου τώ είπα. Ο θεός σου
δεν τώ ξέρει, πώς σου έδωκε και τ'
άλλα, τις προάλλες. Θάχω γκρίνιες
άμα τώ μάθη. Σήμερα σήκωσα από
την Τράπεζα μερικά λεφτά, για να
πληρώσω. Χρωστάμε τσους φόρους...

Ο Θρασύβουλος τώ ήξευρε αυτό.
"Εν τώ μεταξύ ή θεία του είχε σκύ-
ψει στο ντυλάκι, για να θγάλη τώ
τό φαί. Ο Θρασύβουλος, που
την άκούσθηκε έως την κουζίνα, σι-
γανωτραγουδούσε έπίτηδες, για να
της διώξη κάθε ύποψια. Τή στιγμή ο-
μως που ή γρηά έμουρμούριζε ανά-
μεσα στά δόντια της κάποια άκατάλη-
πτα λόγια, ο κακούργος νέος, που
είχε σχεδιάσει τώ έγκλημά του, ώρ-
μησε εαφνικά κατ' επάνω της και την
άρπαξε από τώ λαιμό. "Επείσε τώ πιά-
το από τὰ χέρια της άμοιρης γυναι-
κας, στις πλάκας της κουζίνας και τὰ
μάτια της, τὰ σταχτιά γεροντικά μι-
κρά μάτια της άνοιχθηκαν με φρίκη.

Μά ο κακούργος νέος, κρατώντας
πάντα με τώ άριστερό χέρι τη θεία
του από τώ λαιμό, όπου έσβυνε σαν
έπιθανάτος ρόγχοι, ή φωνή της,
κήκωσε με τώ δεξιό χέρι του τώ μα-
χαίρι, που είχε στην τσέπη-του κρυ-
μένο και τώ κάρφωσε στο έξασπνη-
μένο στήθος της άμοιρης γρηάς...

— (Άκολουθεί)

ΕΥΔΥΜΟ 'ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

μα, θαύμα όμορφιάς, τσα-
χπινιάς, έξυπνάδας. Με
άλλα λόγια ήταν άρκετά
σοβαρός λόγος, για να κά-
νη τον δυστυχ ή Σώτο Φαρ-
δύ να χάση τώ μυαλό του

της εινε μικρή», σκέφτηκε
κάποτε ο Σώτος Φαρδύς.
«Πρέπει να την αύξήσω-
με».

Πράγματι δέ, την άλλη
μέρα τώ έμπόριο έγινε σο-
βαρώτερο.

— Δεσποινίς, πενήντα
γραμματόσημα των δύο
δραχμών.

Ή ποσότης ηύξανε καθη-
μερινώς. Μία μέρα, ζήτη-
σε γραμματόσημα των...
πεντακοσίων!

— Δεν έχομε των πεντα-
κοσίων, κύριε, τώ άπήτη-
σε ή πωλήτρια.

— Ύπηρεσία εν' αυτή;
παρέτηρε τότε ο Σώτος
με άγανακτική. Δεν μπο-
ρεί κανένας να κάνη τή
δουλειά του!

Παρ' όλα αυτά όμως, ή
σκληρή πωλήτρια δεν έ-
πρόσεχε καθόλου τώ θύμα
της. "Εδινε άπλως τὰ γραμ-
ματόσημα, έπαιρνε τώ άν-
τίτιμο και... τίποτα παρα-
πάνω. "Εν τώ μεταξύ, τὰ
συρτάρια του θύματος έ-
γέμίζαν από γραμματόση-
μα παντός είδους — περι-
τόν να πούμε ότι ο Σώτος
Φαρδύς δεν ήταν και τόσο
φτωχός — αυτή δέ ή δου-
λειά έξακολούθησε σχεδόν
ένα μήνα, χωρίς κανένα
άποτέλεσμα.

"Αφου είδε κι' άπόειδε ο
Σώτος, κι' άντελήφθη πι-
ν ότι διά της μεθόδου των
γραμματοσήμων δεν
γινόταν τίποτα, άπο-
φάσισε ν'άλλάξη τα-
κτική.Και πράγματι,

ήρκε άλλη μέθοδο
της εινε μικρή», σκέφτηκε
κάποτε ο Σώτος Φαρδύς.
«Πρέπει να την αύξήσω-
με».

"Εκείνη έξεπλάγη.
— Τί λέτε, κύριε, τώ ά-
πήτησε. Τώρα μόλις άρ-
χισε να βρέχη. Τώ ρίχνει
με τώ τουλούμι!

Είχε πάθει γκάφφα! Τά
έχασε για λίγο, αλλά έ-
σπευσε να διορθώση τὰ
πράγματα.

— Α! ναί... έχετε δίκην
είπε. Δεν...τώ παρατήρησα.

— Και μ' αυτή τη θροχή
στεκόσαστε χωρίς όμπρέλ-
λα, δεσποινίς; Θά έρα-
χίτη!

— Μά τί λέτε, κύριε... Α-
πό πάνω εινε σκεπασμέ-
να... Δεν κυττάτε!

«Φτού! κι' άλλη γκάφ-
φα!» ψιθύρισε ο Σώτος.
Και για να μη ρεζίλευτ ή
πό πολύ στα μάτια της, έ-
κοψε την κουθέντα κι' έ-
φυγε. "Εννοείται, όμως, ότι
την άλλη μέρα δεν έσημεί-
ωσε άπουσία. Πρώτος και
καλύτερος. Είχε βασανί-
στη όλη τη νύχτα για να
βρή ένα καταλληλότερο
θέμα για κουθέντα και,

μά την αλήθεια, είχε έκ-
λεξει τώ πιο σπουδαίο.Θά
τη ρωτούσε πότε θά βγούν
τὰ νέα γραμματόσημα. Ύ-
στερα πώς θά εινε, άν θά-
χουν κι' αυτά κόλλα από
πίσω όπως τ' άλλα και θά
της έκανε και χίλιες δυό
άλλες σχετικές έρωτήσεις.

"Όταν έμφανίσθηκε, λοι-
πόν, πάλι στη θυρίδα, ζή-
τησε μερικά γραμματόση-
μα, όπως πάντοτε, και, μό-
λις τὰ πήρε, ρώτησε:

— Δεν μού λέτε, δεσποι-
νίς, πότε θά βγούν τὰ νέα
γραμματόσημα;

— Μά βγήκαν, κύριε, ά-
πήτησε αυτή. Είκοσι μέ-
ρες τώρα άπ' αυτά που-
λάμε.

Ή άπροσδόκητη αυτή
άπάντησις τώ άνέτρεπε ό-
λη τη σειρά των σχετικών
έρωτήσεων που είχε έτοι-
μάσει. Πάνε χαμένοι οι κό-
ποι μίσε όλόκληρης νύ-
χτας! "Επείσε όμως να πη
κάτι. Και είπε:

— Συγγνώμη... Δεν τώ
παρέτηρησα... "Αγοράζω
έλέπετε τόσα πολλά. Καί,
δεν θά βγούν νεώτερα;

Δεν πρόφτασε να παρη-
την άπάντησι. "Εκείνη τη
στιγμή ένας άναίδης χον-
τρός τώ έδωσε μία δυνα-
τή σπρωξιά, και τόν πέτα-
ξε τρία μέτρα μακριά, έ-
νώ τώ έλεγε:

— Τόσος κόσμος έδώ που
είναι μικρή, σκέφτηκε
κάποτε ο Σώτος Φαρδύς.
«Πρέπει να την αύξήσω-
με».

Πράγματι δέ, την άλλη
μέρα τώ έμπόριο έγινε σο-
βαρώτερο.

— Δεσποινίς, πενήντα
γραμματόσημα των δύο
δραχμών.

Ή ποσότης ηύξανε καθη-
μερινώς. Μία μέρα, ζήτη-
σε γραμματόσημα των...
πεντακοσίων!

— Δεν έχομε των πεντα-
κοσίων, κύριε, τώ άπήτη-
σε ή πωλήτρια.

— Ύπηρεσία εν' αυτή;
παρέτηρε τότε ο Σώτος
με άγανακτική. Δεν μπο-
ρεί κανένας να κάνη τή
δουλειά του!

Παρ' όλα αυτά όμως, ή
σκληρή πωλήτρια δεν έ-
πρόσεχε καθόλου τώ θύμα
της. "Εδινε άπλως τὰ γραμ-
ματόσημα, έπαιρνε τώ άν-
τίτιμο και... τίποτα παρα-
πάνω. "Εν τώ μεταξύ, τὰ
συρτάρια του θύματος έ-
γέμίζαν από γραμματόση-
μα παντός είδους — περι-
τόν να πούμε ότι ο Σώτος
Φαρδύς δεν ήταν και τόσο
φτωχός — αυτή δέ ή δου-
λειά έξακολούθησε σχεδόν
ένα μήνα, χωρίς κανένα
άποτέλεσμα.

"Αφου είδε κι' άπόειδε ο
Σώτος, κι' άντελήφθη πι-
ν ότι διά της μεθόδου των
γραμματοσήμων δεν
γινόταν τίποτα, άπο-
φάσισε ν'άλλάξη τα-
κτική.Και πράγματι,

ήρκε άλλη μέθοδο
της εινε μικρή», σκέφτηκε
κάποτε ο Σώτος Φαρδύς.
«Πρέπει να την αύξήσω-
με».

Πράγματι δέ, την άλλη
μέρα τώ έμπόριο έγινε σο-
βαρώτερο.

— Δεσποινίς, πενήντα
γραμματόσημα των δύο
δραχμών.

Ή ποσότης ηύξανε καθη-
μερινώς. Μία μέρα, ζήτη-
σε γραμματόσημα των...
πεντακοσίων!

— Δεν έχομε των πεντα-
κοσίων, κύριε, τώ άπήτη-
σε ή πωλήτρια.

— Ύπηρεσία εν' αυτή;
παρέτηρε τότε ο Σώτος
με άγανακτική. Δεν μπο-
ρεί κανένας να κάνη τή
δουλειά του!

Παρ' όλα αυτά όμως, ή
σκληρή πωλήτρια δεν έ-
πρόσεχε καθόλου τώ θύμα
της. "Εδινε άπλως τὰ γραμ-
ματόσημα, έπαιρνε τώ άν-
τίτιμο και... τίποτα παρα-
πάνω. "Εν τώ μεταξύ, τὰ
συρτάρια του θύματος έ-
γέμίζαν από γραμματόση-
μα παντός είδους — περι-
τόν να πούμε ότι ο Σώτος
Φαρδύς δεν ήταν και τόσο
φτωχός — αυτή δέ ή δου-
λειά έξακολούθησε σχεδόν
ένα μήνα, χωρίς κανένα
άποτέλεσμα.

"Αφου είδε κι' άπόειδε ο
Σώτος, κι' άντελήφθη πι-
ν ότι διά της μεθόδου των
γραμματοσήμων δεν
γινόταν τίποτα, άπο-
φάσισε ν'άλλάξη τα-
κτική.Και πράγματι,

ήρκε άλλη μέθοδο
της εινε μικρή», σκέφτηκε
κάποτε ο Σώτος Φαρδύς.
«Πρέπει να την αύξήσω-
με».

Πράγματι δέ, την άλλη
μέρα τώ έμπόριο έγινε σο-
βαρώτερο.

— Δεσποινίς, πενήντα
γραμματόσημα των δύο
δραχμών.

Ή ποσότης ηύξανε καθη-
μερινώς. Μία μέρα, ζήτη-
σε γραμματόσημα των...
πεντακοσίων!

— Δεν έχομε των πεντα-
κοσίων, κύριε, τώ άπήτη-
σε ή πωλήτρια.

— Ύπηρεσία εν' αυτή;
παρέτηρε τότε ο Σώτος
με άγανακτική. Δεν μπο-
ρεί κανένας να κάνη τή
δουλειά του!

Παρ' όλα αυτά όμως, ή
σκληρή πωλήτρια δεν έ-
πρόσεχε καθόλου τώ θύμα
της. "Εδινε άπλως τὰ γραμ-
ματόσημα, έπαιρνε τώ άν-
τίτιμο και... τίποτα παρα-
πάνω. "Εν τώ μεταξύ, τὰ
συρτάρια του θύματος έ-
γέμίζαν από γραμματόση-
μα παντός είδους — περι-
τόν να πούμε ότι ο Σώτος
Φαρδύς δεν ήταν και τόσο
φτωχός — αυτή δέ ή δου-
λειά έξακολούθησε σχεδόν
ένα μήνα, χωρίς κανένα
άποτέλεσμα.

"Αφου είδε κι' άπόειδε ο
Σώτος, κι' άντελήφθη πι-
ν ότι διά της μεθόδου των
γραμματοσήμων δεν
γινόταν τίποτα, άπο-
φάσισε ν'άλλάξη τα-
κτική.Και πράγματι,

ήρκε άλλη μέθοδο
της εινε μικρή», σκέφτηκε
κάποτε ο Σώτος Φαρδύς.
«Πρέπει να την αύξήσω-
με».

Πράγματι δέ, την άλλη
μέρα τώ έμπόριο έγινε σο-
βαρώτερο.

— Δεσποινίς, πενήντα
γραμματόσημα των δύο
δραχμών.

Ή ποσότης ηύξανε καθη-
μερινώς. Μία μέρα, ζήτη-
σε γραμματόσημα των...
πεντακοσίων!

— Δεν έχομε των πεντα-
κοσίων, κύριε, τώ άπήτη-
σε ή πωλήτρια.

— Ύπηρεσία εν' αυτή;
παρέτηρε τότε ο Σώτος
με άγανακτική. Δεν μπο-
ρεί κανένας να κάνη τή
δουλειά του!

Παρ' όλα αυτά όμως, ή
σκληρή πωλήτρια δεν έ-
πρόσεχε καθόλου τώ θύμα
της. "Εδινε άπλως τὰ γραμ-
ματόσημα, έπαιρνε τώ άν-
τίτιμο και... τίποτα παρα-
πάνω. "Εν τώ μεταξύ, τὰ
συρτάρια του θύματος έ-
γέμίζαν από γραμματόση-
μα παντός είδους — περι-
τόν να πούμε ότι ο Σώτος
Φαρδύς δεν ήταν και τόσο
φτωχός — αυτή δέ ή δου-
λειά έξακολούθησε σχεδόν
ένα μήνα, χωρίς κανένα
άποτέλεσμα.

"Αφου είδε κι' άπόειδε ο
Σώτος, κι' άντελήφθη πι-
ν ότι διά της μεθόδου των
γραμματοσήμων δεν
γινόταν τίποτα, άπο-
φάσισε ν'άλλάξη τα-
κτική.Και πράγματι,

ήρκε άλλη μέθοδο
της εινε μικρή», σκέφτηκε
κάποτε ο Σώτος Φαρδύς.
«Πρέπει να την αύξήσω-
με».

Πράγματι δέ, την άλλη
μέρα τώ έμπόριο έγινε σο-
βαρώτερο.

— Δεσποινίς, πενήντα
γραμματόσημα των δύο
δραχμών.

Ή ποσότης ηύξανε καθη-
μερινώς. Μία μέρα, ζήτη-
σε γραμματόσημα των...
πεντακοσίων!

— Δεν έχομε των πεντα-
κοσίων, κύριε, τώ άπήτη-
σε ή πωλήτρια.

— Ύπηρεσία εν' αυτή;
παρέτηρε τότε ο Σώτος
με άγανακτική. Δεν μπο-
ρεί κανένας να κάνη τή
δουλειά του!

Παρ' όλα αυτά όμως, ή
σκληρή πωλήτρια δεν έ-
πρόσεχε καθόλου τώ θύμα
της. "Εδινε άπλως τὰ γραμ-
ματόσημα, έπαιρνε τώ άν-
τίτιμο και... τίποτα παρα-
πάνω. "Εν τώ μεταξύ, τὰ
συρτάρια του θύματος έ-
γέμίζαν από γραμματόση-
μα παντός είδους — περι-
τόν να πούμε ότι ο Σώτος
Φαρδύς δεν ήταν και τόσο
φτωχός — αυτή δέ ή δου-
λειά έξακολούθησε σχεδόν
ένα μήνα, χωρίς κανένα
άποτέλεσμα.

"Αφου είδε κι' άπόειδε ο
Σώτος, κι' άντελήφθη πι-
ν ότι διά της μεθόδου των
γραμματοσήμων δεν
γινόταν τίποτα, άπο-
φάσισε ν'άλλάξη τα-
κτική.Και πράγματι,

ήρκε άλλη μέθοδο
της εινε μικρή», σκέφτηκε
κάποτε ο Σώτος Φαρδύς.
«Πρέπει να την αύξήσω-
με».

Πράγματι δέ, την άλλη
μέρα τώ έμπόριο έγινε σο-
βαρώτερο.

— Δεσποινίς, πενήντα
γραμματόσημα των δύο
δραχμών.

Ή ποσότης ηύξανε καθη-
μερινώς. Μία μέρα, ζήτη-
σε γραμματόσημα των...
πεντακοσίων!

— Δεν έχομε των πεντα-
κοσίων, κύριε, τώ άπήτη-
σε ή πωλήτρια.

— Ύπηρεσία εν' αυτή;
παρέτηρε τότε ο Σώτος
με άγανακτική. Δεν μπο-
ρεί κανένας να κάνη τή
δουλειά του!

Παρ' όλα αυτά όμως, ή
σκληρή πωλήτρια δεν έ-
πρόσεχε καθόλου τώ θύμα
της. "Εδινε άπλως τὰ γραμ-
ματόσημα, έπαιρνε τώ άν-
τίτιμο και... τίποτα παρα-
πάνω. "Εν τώ μεταξύ, τὰ
συρτάρια του θύματος έ-
γέμίζαν από γραμματόση-
μα παντός είδους — περι-
τόν να πούμε ότι ο Σώτος
Φαρδύς δεν ήταν και τόσο
φτωχός — αυτή δέ ή δου-
λειά έξακολούθησε σχεδόν
ένα μήνα, χωρίς κανένα
άποτέλεσμα.

"Αφου είδε κι' άπόειδε ο
Σώτος, κι' άντελήφθη πι-
ν ότι διά της μεθόδου των
γραμματοσήμων δεν
γινόταν τίποτα, άπο-
φάσισε ν'άλλάξη τα-
κτική.Και πράγματι,

ήρκε άλλη μέθοδο
της εινε μικρή», σκέφτηκε
κάποτε ο Σώτος Φαρδύς.
«Πρέπει να την αύξήσω-
με».

στριμώχεται, ξάνα νομι-
ζεις θά περιμένη, να ρωτή-
σης για τὰ νέα γραμματό-
σημα; Νέα, παλιὰ, αὐτὰ
εἶνε. Κόλλα τα καὶ στρίψε.
Ἀλλοῖως, νὰ τὸ γραφεῖο
πληροφοριῶν.

—Προσέχετε, κύριε, πῶς
μιλάτε! φώναξε δυνατὰ
ὁ Σῶτος Φαρδύς, γιὰ ν'
ἀκουστῇ ἀπὸ τὴν ἀκαρδῆ
πωλήτρια, πού ἐσυνέχισε
τὴ δουλειά της. Νὰ μάθετε
ἀνατροφή!

—Ρέ, ἀντε ἀπὸ 'δῶ πού
θὰ με μᾶθες ἐμένα ἀνα-
τροφή! ἀπήντησε ὁ ἀναι-
δὴς χοντρός. Ζητᾶς καὶ
ρέστα. Ἐμένα με λένε, γιὰ
νὰ ξέρης, Σγουρό, Πάνο
Σγουρό καὶ θ' οὐδὲ μάθω
ἐγὼ νὰ ἐνοχλῇς ἄλλη φο-
ρὰ τοῦ κόσμου τὰ κορί-
τσια.

Ἐπηκολούθησε φάπα,
φωνές, φασαρία. Μαζεύτη-
κε κόσμος...

Ὁ Σῶτος Φαρδύς δῶς
ἔδωσε τόπο τῆς ὀργῆς κι'
ἔφυγε. Πού νὰ τὰ θάλλῃ κα-
νεῖς με τέτοιους ἀνθρώ-
πους!

★
Πέντε μέρες συνεχῶς ἐ-
σημείωσε ἀπουσία ἀπ' τὸ
ταχυδρομεῖο. Αὐτὸ δὲν ἐ-
γινε, θέβαια, γιὰ τὸ Σῶ-
τος Φαρδύς εἶχε λησμονή-
σει τὴν ἀγάπη του. Ἰσὺα
—Ἰσὺα πού ὁ ἔρωτάς του
εἶχε ἀνάψει με τὴ φάπα
πού ἔφαγε γιὰ χατήρι της
καὶ κόντευε νὰ τὸν κάψῃ
δολόκληρο. Ἀλλὰ τὶς τρεῖς
πρώτες μέρες ἦταν κλει-
σμένος σπῆτι τοῦ καὶ σκε-
φτόταν τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ
γιὰ νὰ δώσῃ στὴν «Ἐκεί-
νη» νὰ καταλάβῃ πῶς τὴν
ἀγαποῦσε σάν τρελλός.

Ἐπὶ τέλους ἔμως, ἀπο-
κάσιε νὰ λάβῃ δραστηκό-
τερα μέτρο καὶ ν' ἀκολου-
θῇ ἀποφασιστικὴ πολιτι-
κή. Τελειῶσε πιά. Θὰ τὴν
ἐβρίσκει, θὰ τῆς ἔκανε ἐ-
ρωτική ἐξομολόγησι, καί,
στὸ κάτω — κάτω τῆς γρα-
φῆς, θὰ τὴν παντρευτὸν
κιόλας! Ὅριστε μαρ! Τὸ
ἄξιζε καὶ τὸ παράξιζε μά-
λιστα! Ἀφοῦ τὶς τρεῖς πρῶ-
τες μέρες, λοιπόν, ἔλαβε
τὴν ἀπόφασιν αὐτή, τὶς ἄλ-
λες τὸν ἐσχεδίαζε τὴν ἐ-
ρωτικὴ ἐξομολόγησιν πού
θὰ ἔκανε.

«Δεσποίνες, γιὰ σὰς ἔχω
ἀγοράσει σαράντα δυὸ χι-
λιάδων δραχμῶν γραμμα-
τόσημα. Ἐκάμα τὴ μεγα-
λύτερη θυσία πού 'χει κά-
μει ἄνθρωπος. Ὡς ἀγα-
πῶ! Ζητῶ τὴν γεῖρα σας!»
Μετὰ τὴν πάροδο τῶν
πέντε ἡμερῶν ἀέβαινε πᾶ-
λι τὶς σκάλες τοῦ ταχυ-
δρομείου. Ἡ καρδιά του
πήγαινε νὰ σπᾶσθ.

Πλησίασε τὴν ὑπ' ἀριθ.
821 θυρίδα, ἔφτιαξε τὴ
κλειδαριά του, κομπάρησε
καλὰ κι' ἔσκυψε νὰ ἰδῇ.
Ἐμῖνε ὁρῶς με τὸ στόμα
ἀνοιχτό. Ἀντὶ τῆς ἔκλε-

κτῆς του, πρὶν περιμένη νὰ
ἰδῇ, στὴ θέσιν της ἦταν μιὰ
ἡλικιωμένη με γυαλιά. Τί
ἔγινε, λοιπόν, ἐκείνη;—Θὰ
ἀρρώστησε ἢ κακομοῖρα,
σκέφθηκε. «Ἰσως, πού ἔ-
χει τόσες ἡμέρες νὰ με
ἰδῇ».

Ἐκοψε δυὸ — τρεῖς βόλ-
τες γιὰ νὰ περάσῃ λίγο ἢ
ῶρα.

—Πρέπει νὰ ρωτήσω, ψι-
θύρισε.

Περίμενε λίγο γιὰ νὰ φύ-
γῃ ὁ κόσμος, καί, ὅταν ἡ
θυρίδα ἔμεινε πρὸς σι-
γὴν ἀδεια, πλησίασε:

—Ἐνα δεκάλεπτο γραμ-
ματόσημο, παρακαλῶ.

—Ὅριστε.

—Παρντόν, μαντάμ... εἴ-
πε μόλις πήρε τὸ γραμμα-
τόσημο.

—Δεσποίνες, θέλετε νὰ
πῆτε! τὸν διώρθωσε ἡ πω-
λήτρια.

—Παρντόν, δεσποίνες!,
Μήπως μπορεῖτε νὰ με πλη-
ροφορήσετε τί ἔγινε ἡ δε-
σποίνες πού πουλοῦσε ἐδῶ
γραμματόσημα;

—Ἀ!... ἐθέβαια, κύριε...
παντρεύτηκε.

—Πῶς; Τί; Τί εἶπατε;

—Παντρεύτηκε.

—Πα...πα...παντρεύτηκε;

—Μάλιστα, κύριε... Προ-
χτὲς τὸ βράδυ.

Κεραυνὸς νὰ ἔπεφτε
στὸ κεφάλι τοῦ Σῶτου Φαρ-

Τὰ παραλειπούμενα τῆς ἐρεύνης μας ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ... οἱ μύσται τῆς ἐλληνικῆς ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ο ΔΗΜ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

Τὰ γραφεῖα τοῦ κ. Δ.
Λαμπράκη εἶνε τὰ μό-
να ἴσως μέσα στὰς Ἀ-
θήνας πού δὲν ἡσυχάζουν
οὔτε λεπτό στὸ εἰκοσιτε-
τράωρο. Ἡ διαδοχικὴ ἐκ-
δόσις δύο ἐφημερίδων, μι-
ας πρωτῆς καὶ μιᾶς ἀπο-
γευματινῆς — τοῦ «Ἐλευθέρ-
ου Βήματος» καὶ τῶν
«Ἀθηναϊκῶν Νέων» — δι-
καιολογεῖ ἐπαρκῶς τὴν δι-
αρκῆ κίνησιν πού ἐπικρατεῖ
στὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ἐ-
δουάρδου Λδ'.

Διαβάζομε τὸ κατῶφλι.
Στὴν εἴσοδον τοῦ τυπογρα-
φείου συναντοῦμε τὸν ἀρ-
χιουντάκη τῶν «Ἀθηναϊ-
κῶν Νέων» κ. Ἀχ. Μαμά-
κην, ἀξυρίστον ὅπως πάν-
τα, με ἓνα χαμόγελο...πι-
κρίας στὰ χεῖλη κι' ἓνα ὁ-
φος ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖου
ὁ νοῦς πετᾷ σὲ τόπους μα-
κρινούς, παραμυθένιους...
Ἰσως στὴ μαγεμένη χώρα
τῆς... Σταχτοπούτας. Ἀπ'
τὰ μισάνοιχτα χεῖλη του
πέφτουν δειλὰ, ψιθυριστὰ
κάτι νότες... Ἀσφαλῶς
καμμιὰ ρομάντσα ἀπ' τὴν

δύ, δὲν θὰ τοῦ ἔκανε τῶ-
ση ἐντύπωσι. Παντρεύτηκε
λοιπόν, τώρα, πού λογά-
ριαζε νὰ τὴν πάρῃ;

—Εἰσθε βεβαίᾳ, μαντάμ...
παρντόν, δεσποίνες, θέλω
νὰ πῶ, γι' αὐτὸ πού μοῦ
λέτε; ρώτησε.

—Ὅπως σὰς βλέπω καὶ
μὲ βλέπετε. Παντρεύτηκε
ἀπὸ ἔρωτα!... ἀπάντησε ἡ
γριὰ, θγάζοντας ἓναν ἀ-
ναστεναγμὸ πού ἐσήμαινε
πολλὰ. Κάποιον κύριον πού
τὸν ἐγνώρισε ἐδῶ ἓνα
πρῶτὶ πού ἦρθε ν' ἀγοράσῃ
γραμματόσημα... καὶ ἔδει-
ρε μάλιστα κάποιον, ὁ ὁ-
ποῖος τὴν ἐνωχλοῦσε με
τὶς σαχλαμάρες του. Τὸν
ἐξετίμησε λέει γιὰ τὴν εὐ-
γένειά του. Τὸν λένε, ὁ-
πως ἔμαθα, Πάνο Σγουρό..

Ἄλλὰ ἐσεῖς γιατί ρωτᾶτε;
Εἰσθε μήπως κανένας συγ-
γενής της; Μοῦ εἰσθε πο-
λὺ συμπάθης, ξέρετε...

—Ἀλήθεια; Μωρὲ τί μοῦ
λές. Αὐτὸ τώρα μοῦλεπε,
νὰ ἐξοφλήσω τὶς 42 χιλιά-
δες πού μοῦ κόστισαν τὰ
...νέα γραμματόσημα, με
μιὰ καρακάξα ὀγδόντα
χρονῶν. Νάσουν τουλάχι-
στον κανένα γραμματόση-
μο παλὸ ὅσο εἶνε τὰ χρῶ-
μα σου, θάλεγα χαλάλι.
Ἰσως νάπιανα ἓνα μέρος
τῶν λεπτῶν μου...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

φαντασμαγορία πού ἀνέ-
βασε στὸ «Μοντιάλ».

Δυστυχῶς τὸ καθήκον
μὰς καλεῖ στὸ δεύτερον πᾶ-
τωμα. Μόλις ἀνεβαίνομε,
ἀντικρύζομε τὸν Δ. Ψαθά,
ἀνασκευασμένον καὶ σκυμ-
μένον ἐπάνω στὸ γραφεῖο
του. Θὰ καθελώνῃ στὸ χαρ-
τὶ κανένα ἀπ' τοὺς σπαρ-
ταριστοὺς τύπους «κατηγο-
ρουμένων» πού ἐδημιούρ-
γησε ἡ θὰ σκαρώνῃ καμ-
μὶ ἀγκάφια στὸν ἀγαπημέ-
νον ἥρωα τῶν ἀναγνωστῶν
τοῦ «Θησαυροῦ», τὸν ἡ-
μέτερον Ἀριστείδη Ἀτυ-
χῇ. Ἀριστερὰ εἶνε τὸ γρα-
φεῖο τοῦ κ. Λαμπράκη. Ἡ
πόρτα εἶνε ἀνοιχτή.

Ὁ ἰδρυτὴς καὶ διευθυ-
τῆς τοῦ σοβαροῦ δημοσιο-
γραφικοῦ συγκροτήματος,
ὀρθιος, διαβάσει τὴν... ἐ-
φημερίδα του. Δυὸ — τρία
ὁ νοῦς πετᾷ σὲ τόπους μα-
κρινούς, παραμυθένιους...

Ἰσως στὴ μαγεμένη χώρα
τῆς... Σταχτοπούτας. Ἀπ'
τὰ μισάνοιχτα χεῖλη του
πέφτουν δειλὰ, ψιθυριστὰ
κάτι νότες... Ἀσφαλῶς
καμμιὰ ρομάντσα ἀπ' τὴν

Εἶνε ἀποκαρδιωτικὴ ἡ
ἀπάντησις τοῦ κ. Λαμπρά-
κη μόλις ἀκούει τὸν σκοπὸ

τῆς ἐπισκέψεώς μας
Τὸν παρακαλοῦμε, τό-
τε, νὰ λάβῃ τουλάχιστον
γνώσιν τοῦ θέματος τῆς
ἐρεύνης μας. Μὰς ἀκούει
με προσοχὴ καὶ τέλος...δὲ
χεται ν' ἀπαντήσῃ.

—Δὲν πρόκειται νὰ κά-
μω ἀρχὴ με σὰς, μὰς λέει,
καὶ ν' ἀπαντῶ ἀπὸ τοῦδε
καὶ εἰς τὸ ἔξης στίς συνεν-
τεύξεις πού θὰ μοῦ ζη-
τοῦν. Ἡ καμπάνια σὰς εἶ-
νε ἐντελῶς εἰδική, γι' αὐτὸ
δέχομαι εὐχαρίστως νὰ
σὰς πῶ δυὸ λόγια.

Ἡ δὴλωσις αὐτὴ τοῦ κ.
Δ. Λαμπράκη μὰς δίνει τί;
θάρρος ν' ἀρχίσωμε τὸ ἐ-
ρωτηματολόγιό μας:

—Πῶς σὰς ἦρθε στὸ νοῦ
νὰ γίνετε δημοσιογράφος;

—Ἀπὸ μικρός, μὰς ἀπαν-
τᾷ ὁ ἐκλεκτὸς συνομιλητὴς
μας, ἀναποῦσα αὐτὸ τὸ ἐ-
πάγγελμα. «Ὅταν τελειώ-
σα τὶς σπουδές μου, τὸ ἀ-
κολούθησα χωρὶς διστα-
γμὸ

Καὶ οἱ γονεῖς σὰς, τὸν
διακόπτομε, δὲν ἀντέδρα-
σαν;

—Ὅχι. Μ' ἄφησαν ἐλευ-
θερο, κι' ἔτσι πήρα μόνος
τὴν ἀπόφασί μου.

—Σὲ ποῖο φύλλο πρωτο-
εργασθήκατε;

—Στὴν «Πατρίδα», ὅπου
ἔμεινα ἑπτὰ — ὀκτὼ χρό-
νια. Τοὺς πρώτους μῆνες
ἔκανα ρεπορτάζ. Ὅλων
τῶν εἰδῶν τὰ ρεπορτάζ.
Μόνος μου τὸ ζήτησα αὐ-
τό, γιὰ νὰ μάθω καλὰ τὴ
δουλειὰ τοῦ δημοσιογρά-
φου καὶ μετὰ δυὸ χρόνια
ἀρχισα τὴν πολιτικὴ ἀρ-
εογραφία

Στὸ σημεῖο αὐτὸ φέρνουν
στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Λαμ-
πράκη τὸ πρῶτο φύλλο
τῶν «Ἀθηναϊκῶν Νέων».
Ἀσφαλῶς ἐὰ θέλῃ νὰ τὸ
διατρέξῃ. Γι' αὐτὸ κι' ἐ-
μεῖς τοῦ ὑποβάλλομε μίαν
ἐρώτησιν ἀκόμη, τὴν τελευ-
ταία:

—Ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη με-
γάλη καμπάνια τῆς καρ-
ριέρας σας;

Ὁ ἐξεχωριστὸς συνομιλη-
τῆς μας σκέπτεται μερικὲς
στιγμὲς.

—Ἦταν μιὰ σελλὶς ἐκτά-
κτου ἐνδιαφέροντος. Θυμᾶ-
μαι ὅτι τὸ ρεπορτάζ ἐκεῖ-
νο με συνεκίνησε σὲ μεγάλ-
ο βαθμὸ. Ἰσως ἐπειδὴ
ὅταν συνεκέντρωνα τ' ἀπα-
ραίτητα στοιχεῖα, δὲν ὤ-
πηρεχα στὸ πρόσωπο τῆς
γῆς.

—Δὲν ὑπῆρχατε στὸ πρό-
σωπο τῆς γῆς;

—Μάλιστα. Τὸ 1914 ἐ-
γραφα δυὸ δολόκληρες σε-
λίδες γιὰ τὰ νέα ὑποβρύ-
χια μας «Δελφίν» καὶ «Ξι-
φίας» πού ἔκαναν δοκιμὲς
στὸν ὄρμον τῆς Ἐλευσίνας,
καὶ ὑπῆρξα ὁ πρῶτος ἰδιώ-
της πού ἐπεχείρησε στὴν
Ἑλλάδα καταδύσεις με ὑ-
ποβρύχιο.

ΦΩΚΙΩΝ ΠΛΗΤΑΣ

ἡδοποιὸν τῆς ΑΓΑΠΗΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ διή-
γημα τοῦ
ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

αὐτὴ ἀμείλητη γιὰ λίγα
καὶ ὕστερα:

—Βλέπω, τοῦ εἶπε, πῶς
μελαγχολεῖς, ἀντὶ νὰ χα-
ρῇς.

—Δὲν μελαγχολῶ, τῆς ἀ-
πήντησε ὕστερα ἀπὸ λίγο.
Σκέπτομαι.

—Ὅτι θὰ παντρευτοῦ-
με;

—Ὅχι. Μὲ ποιὸν τρόπο
θὰ παντρευτοῦμε;

Στὸ πρόσωπο τῆς Κοῦ-
λας εἶχε ἀπλωθῇ κάποιο
συννεφάκι. Ὁ Βάσος, κυτ-
τάζοντας τὴν κατὰματα,
ἐξακολούθησε:

—Ἀκουσε, Κοῦλα μου.
Εἶναι περίεργο πῶς δὲν
σκεφτήκαμε τόσον καιρὸ
μερικὰ πράγματα. Πῶς δὲν
τὰ σκέφτηκα ἐγὼ τουλάχισ-
τον. Ἐλέγαμε πάντα πῶς
ὅταν θάπαρνα τὸ δίπλωμά
μου, θὰ παντρευόμαστε.
Μὰ ξεχάσαμε πολλὰ. Ὅτι
οὔτε ἐγὼ, οὔτε ἐσύ ἔχομε
περιουσία. Ὅτι γιὰ νὰ ἀ-
ποκτήσω μιὰ πελατεία, πρέ-
πει νὰ περάσω χρόνια.
Κι' ὅτι, μπροστὰ μου ἔχω
ἀκόμη στρατιωτικὸ. Πρέ-
πει νὰ ὑπηρετήσω προη-
γουμένως. Πές μου τώρα
ἐσύ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ
παντρευτοῦμε;

Δὲν πήρε ἀπάντησι. Στὸ
κεφάλι τῆς Κοῦλας εἶχε
γίνει σεισμός. Καὶ γκρε-
μίζονταν... γκρεμίζονταν δι-
αδοχικὰ, ἀλλεπάλληλα, ὁ-
λες οἱ εὐτυχίες καὶ τὰ πα-
λάτια πού εἶχαν ἐπὶ τρία
χρόνια στηθῇ.

—Ζήσαμε, συνέχισε ὁ Βά-
σος, κατεβάζοντας τὴ φωνή
του, σάν δυὸ ἀληθινὸν
ἐρωτευμένοι. Δηλαδή, μα-
κρὰ ἀπὸ τὴν πραγματι-
κότητα. Τὸ τέρμα τῆς με-
λέτης μου καὶ τὸ αὐτὸ τέρμα
τῆς ἀνυπομονησίας σου ἦταν
τὸ δίπλωμά μου. Μὰ, τώρα,
πού φτάσαμε σ' αὐτὸ τὸ
τέρμα, τώρα ξανοίγονται
ἄλλοι μεγάλοι ἀτέλειωτοι
καὶ ἀνηφορκοὶ δρόμοι πού
πρέπει νὰ διαβούμε... Πρέ-
πει νὰ τοὺς περάσωμε ἀπὸ
τὴν μιὰ ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλ-

στα καὶ χωρὶς νὰ καταλά-
βῃ ἀγόρασε κάμποσα ἄλ-
λα εἶδη, πληγώνοντας ἔτσι
καίρια τὸν φτωχὸ φοιτητι-
κὸ του προϋπολογισμό.

Μὰ δὲν μπορούσε νὰ κά-
νῃ ἄλλοιως. Ἡ Κοῦλα τὸν
εἶχε τραβῆξαι με τοὺς τρό-
πους της, με τὴν ἀγαθὴν,
τὴν εὐγενικὴ συμπεριφορὰ
τῆς καὶ με τὴν συγκρατη-
μένη δυσφορία πού δοκί-
μαζε βλέποντας ἓναν φτω-
χὸ νὰ ἀγοράζῃ τόσα
δαπανηρὰ πράγματα.

Ἀπὸ τότε ἀρχισαν οἱ
σχέσεις τους, πού σιγά-
σιγά μετεβλήθησαν σὲ μι-
ὰν ἀγνὴ ἀγάπην. Στὸ διά-
στημα τῶν τριῶν ἐτῶν δὲν
ἔλειψαν βέβαια τὰ ὄνειρα
καὶ οἱ ἐλπίδες, τὰ μικρο-
πείσματα καὶ οἱ μικροζή-
λειες. Πάντα ὅμως, τὸ αἰ-
σθημά τους ἔμεινε εὐκρι-
νές, πλούσιο, τίμιο.

★

Τώρα ὁ Βάσος ἔδινε ἐ-
ξετάσεις γιὰ τὸ δίπλωμά
του καὶ περισσότερον καρ-
διοχτυποῦσε ἡ Κοῦλα, πα-
ρὰ ὁ ἴδιος. Θάβγαине για-

λη. "Αντέχεις;

Η Κούλα ήταν άνηκανη να δώσει απάντησι. "Ετρεμε. Δάγκωνε τὰ χείλη της. Συγκρατούσε με βία τὰ δάκρυα στὰ βουρκωμένα μάτια της. Κατέβαλε κάποια μεγάλη προσπάθεια και τὸ εἶπε:

— Έχω τὶς οικονομίες μου. Σοὺ τὶς δίνω, ἂν τὶς θῇς. Εἴκοσι τρεῖς χιλιάδες.

Ὁ Βάσος χαμογελοῦσε, τῆς χάιδεψε τὸ χέρι καὶ ὕστερα, ἀλλάζοντας τόνο:

— Ἀσε, σὲ μένα, τῆς φώναξε, αὐτὲς τὶς φροντίδες. Εἶναι καιροὶ νὰ προσγειωθῶ. Ἄν δὲν ἔρθω αὐριο, ἔσθω μεθαύριο νὰ σὲ πάρω.

Καὶ χωρίστηκαν ὅπως πάντα στοργικά, ἀφωσιωμένα.

★

Πέρασε ὅμως μιά μέρα. Δυό. Μιά βδομάδα. Δέκα μέρες. Ὁ Βάσος δὲν εἶχε φανῇ.

Στὶς εἴκοσι μέρες ἀπᾶνω, ἕνα λουστράκι περιέμενε τὴν Κούλα, στὴν ἐξοδο τοῦ μυροπωλείου, ὅταν ἐφύγε γιὰ τὸ σπίτι της. Τὴν πλησίασε, τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα καὶ ἔγινε ἄφαντο. Τὰ κακὰ συναισθήματα ποὺ εἶχε, ἐπρόκειτο, φαίνεται νὰ ἐπιβεβαιωθοῦν. Κρατοῦσε ἕνα τόσο δά φακελλάκι στὰ χέρια της ποὺ ἔκρυβε τὴν ἀπογοήτευσί, τὴν ἐγκατάλειψι, τὸν πόνο, τὴν δυστυχία. Στὸ πρῶτο φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν κόσμο, στάθηκε καὶ ἔκανε νὰ τὸ ἀνοίξῃ. "Εδίστασε. Καὶ ὕστερα; Μὲ μιά ἀπότομη κίνησι, ἔσχισε τὸ γράμμα σὲ χίλια κομματάκια.

— Ἄν μ' ἐγκατέλειψε, σκέφτηκε, τὸ βλέπω καὶ ἰόνῃ μου. Γιατὶ νὰ τὸ διαβάσω στὰ γράμματά του; Ἄν ὄχι, θὰ φανῇ στὸ μαγαζί. Εἶναι καλλίτερα, ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ, νὰ περιμένω. Καὶ εἶναι ἄδικο, τὴν τελευταία αὐτῆς ἐλπίδα μου νὰ μοῦ τὴν καταστρέψῃ αὐτὸ τὸ παληοφάκελλο.

★

Περνοῦσε πάλι ὁ καιρὸς. Κάποια μέρα, πῆγε με ἄλλους συγγενεῖς, νὰ ἰδῇ μιά τελετὴ. Καθὼς κυττοῦσε τὰ στρατιωτικὰ τμήματα τὰ ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, χτύπησε ἐξαφνικὰ ἡ καρδιά της. Μέσα στοὺς τόσοι στρατιῶτες, νόμισε πὼς διέκρινε τὸν Βάσο. Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή, μιά γυναικεία φωνὴ δίπλα της, φώναξε:

— Βάσο! Θὰ σὲ περιμένω σπίτι.

Γύρισε καὶ εἶδε μιά κοπέλλα ἀδύνατη, κατὰ χλωμή, με τὰ μάτια βαθουλωμένα. Ἄλλαξαν παρᾶξες.

16

νες, διαπεραστικές ματιές καὶ ἡ Κούλα, μὴ μπορῶντας πιά ν' ἀντέξῃ, τραβήχθηκε πρὸ πίσω καὶ κρῦφθηκε μέσα στὸ πλήθος.

Τὶ εἰρωνεῖαι! Ὁ Βάσος, λοιπόν, ξεμυαλίστηκε. Εἶχε ἀγαπήσει ἴσως ἄλλην. Καὶ νὰ ἦταν καμμιά τῆς προκοπῆς; Καὶ ἄρχισε ἀπὸ τότε τὶς ἐρευνές της, νὰ μάθῃ ποιά ἦταν. Δὲν ἄργησε νὰ πληροφορηθῇ, ὅτι ὁ Βάσος εἶχε ἀποσπασθῇ σὲ κάποια ὑπηρεσία τοῦ συνταγματάρχου του, ἐπὶ γαινε συχνὰ στὸ σπίτι του, τὸν κρατοῦσαν μάλιστα καὶ ἔτρωγε. Ἐμαθε ἀκόμη πὼς ὁ συνταγματάρχης εἶχε μίαν ἀρρωστη κόρη καὶ σίγουρα θὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ εἶδε καὶ ποὺ ὁ Βάσος εἶχεν ἐρωτευθῇ.

Ἡ ἀπιστία του ἦταν ὀλοφάνερη. Ἡ ἐγκατάλειψις της ὀλοκληρωτικὴ. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἡ Κούλα; "Ω! ὄχι τὰ συνηθισμένα. "Οχι ἐκδικήσεις, ζηλίες, γράμματα καὶ κλάματα. Ἄν ὁ Βάσος δὲν στάθηκε τίμιος καὶ πιστός, ποῖος ἄλλος ἄνδρας θὰ ἦταν καλὺτερός του; Δὲν εἶχε πιά καμμιά ἐλπίδα. Εἶχε ὁμως ὑπερηφάνεια πὼς αὐτὴ τοῦλάχιστον ἔδωσε ὅλη τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀξία ποὺ ἔπρεπε στὸ αἶσθημά τους. Καὶ οἱ βδομάδες, οἱ μήνες, κυλοῦσαν.

★

Μιά μέρα ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μυροπωλείου πῆρε ἕνα ἐνδιαφέρον τηλεφώνημα. Μόλις ἐξανάβαλε τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του, φώναξε τὴν Κούλα καὶ τῆς εἶπε νὰ ἐτοιμάσῃ μιά μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ ἀκριβὰ ἀρώματα καὶ εἶδη τουαλέτας.

— Τακτοποιήστε με γοῦστο ὅλα αὐτὰ σ' ἕνα βολιτσάκι, τῆς εἶπε, πάρτε ἕνα ταξὶ καὶ πηγαίνετε ὁδὸς Ἀμερικῆς, 135. Εἶναι τὸ σπίτι στὸν δευτέρου ὀροφο, τέταρτο διαμέρισμα. Φροντίστε νὰ κρατήσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα. Προσθέστε καὶ στίς τιμές μας καὶ πληρωθῇτε ἀμέσως.

Ἡ Κούλα κύτταξε σὲ λίγο τὸ δρόμο, τὸν ἀριθμό. Ὁδὸς Ἀμερικῆς, 135. Νά, ἡ μεγάλη φορτὴ θύρα τῆς πολυκατοικίας. Διάβασε πολλές ἐπιγραφές δικηγόρων, μηχανικῶν, στρατιῶν κὼν. Καὶ ἐξαφνικὰ, παρ' ὀλίγον νὰ τῆς πέσῃ τὸ βολιτσάκι χάμω. Διάβασε δεύτερη φορά. «Βάσος Μαλλίδης, ἱατρός — Παθολόγος». Ὡστε λοιπόν; Ἀφουηρήθησε; Ἐκανε καὶ ἱατρεῖον;

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὰ ἐρωτήματα. Ὁ θυρωρὸς φανερώθηκε μπρο-

στά της.

— Θέλω, τοῦ εἶπε, συγγισμένη, τὴν κυρία Μαλλίδου.

— Ἀνεβῆτε δευτέρου πάτωμα, διαμέρισμα Νο 4, δεξιά.

— Μὰ... ὄχι τὸ γιατρό.

— Ἐκεῖ θὰ σᾶς ποῦν. Ἴσως νὰ εἶναι ἡ μητέρα του. Πρὶν καλὰ-καλὰ νὰ προφτάσῃ νὰ χτύπησῃ τὸ κουδούνι, ἡ θύρα ἀνοίξε καὶ φανερώθηκε μπροστὰ τῆς ὁ Βάσος. Ὁραῖος, γελαστός, κομπῶς, με καινούργια ρούχα. Ἐκανε νὰ φύγῃ, μὰ ἐκείνος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, τὴν τράβηξε μέσα, τὴν ἔβαλε νὰ καθῆσθαι σὲ κάποιο ντιβάνι.

— Εἶμαι κατευχαριστήμενος, τῆς εἶπε. Ἐπίασε τὸ κόλπο μου. Σὲ προειδοποιῶ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃς. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει καμμιά κυρία Μαλλίδου. Ὑπάρχω μόνον ἐγώ. Μοναχός... πολλὸ μοναχός, μέσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ θεόρατο σπίτι. Ἄν δὲν ἔλεγα αὐτὸ τὸ ἄθω ψέμα στὸ τηλέφωνο, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ σὲ εἶχα τώρα τόσο κοντὰ μου.

Ἡ Κούλα ταραγμένη, θυμήθηκε ξαφνικὰ τὸ βολιτσάκι.

— Κύριε!..

— Ἐθύμως; Ἐχεις δίκιο. Ἀπόλυτο δίκιο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ.

— Λυπούμαι, κύριε. Πρέπει νὰ φύγω.

— Μὴ γίνεσαι κακὴ, Κούλα. Σ' ἀγαπῶ. Δὲν ἔπαυα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ. Μήπως ἐσύ...

— Δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει. Ὁπωσδήποτε καὶ γιὰ νὰ τελειώσω γρήγορα, ἕνα μόνο σᾶς λέω. Μοῦ εἰσθε ἀδιάρροος. Τελειῶς ἀδιάρροος. Δὲν σᾶς βλέπω παρὰ μόνον ὡς ἕναν ἡθοποιό... ἕναν ἡθοποιὸ τῆς ἀγάπης. Ἀφήστε με νὰ φύγω.

— Σὲ δικαιῶνω, Κούλα μου. Σὲ δικαιῶνω. Μὰ, ἀκουσέ με. Ὅπως εἴμαστε τότε δὲν θὰ μπορούσαμε ποτὲ νὰ παντρευτοῦμε. Θυμάσαι ποῦ σοῦ τῶπα; Πήγα νὰ ἐκτελέσω τὴν στρατιωτικὴ μου ὑποχρέωσι καὶ κάποια γνωριμία τοῦ πατέρα μου με τὸν συνταγματάρχη...

— Τὰ ἔρω ὅλα. Εἶνε περριτόν.

— Μὰ δὲν ξέρεις πὼς ἡ κόρη του με ἀγάπησε. Πῶς τὸ εἶπε στὸν πατέρα της. Πῶς ἦταν ἀρρωστη βαρεὶα καὶ ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ πέθαινε. Πῶς ὁ πατέρας της θέλοντας νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κόρη του με παρεκάλεσε νὰ ἀναποκριθῶ στὸ αἶσθημά της. Ἐγὼ, ἔτσι, πράγματι, καθὼς εἶπες, ἡθοποιὸς τῆς ἀγάπης. Τὴν λυπήθηκα κι' ἐγὼ τόσο πολὺ! Ἄν ἐξακολου-

17

θοῦσα νὰ σὲ βλέπω, θὰ γινόντουσαν δυὸ φορὲς ἡθοποιοὶ τῆς ἀγάπης. Ὑποκρινόμενος ἐκείνην ποὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσα καὶ θὰ ὑποκρινόμενος σὲ σένα ποὺ πάντα σ' ἀγαποῦσα. Θὰ ὑποκρινόμενος στὸν ἑαυτὸ μου ἀκόμη καὶ θὰ ἦμουν τρεῖς φορὲς ἡθοποιοί. Ἐπειτα, περριμένα νὰ πεθάνῃ. Δὲν ἐπρόκειτο με κανένα λόγο, νὰ ζήσῃ. Καὶ εἶναι κατὰ μέγαλο νὰ δῇ κανεὶς μιά χαρὰ σ' ἕναν ἐτοιμοθάνατο. Τὰ πιστεύεις αὐτά, Κοῦλα;

— Τελειώστε τὸ παραμῦθισας.

— "Ω! μὴ χαρακτηρίζῃς ἐστὶ τὸ δράμα μιάς ἀτυχῆς κοπέλλας. Μὴν καταδικάζῃς τὴν πράξι μου. Ὁ ρόλος μου πιά τελειῶσε καὶ ἐκείνη... πέθανε.

— Κι' αὐτὰ ἐδῶ τὰ ἐπιπλά;... τὸ διαμέρισμα;

— Ὁ πατέρας της μ' ἐκτιμοῦσε πολὺ. Ἦταν καὶ ὑποχρεωμένος σ' ἐμένα. Προσέφερόντα μὰ μὴ ἀνοίξῃ ἐκείνος ἱατρεῖο. Δὲν δέχτηκα. Ἐγὼνι τότε κατὰ ἄλλο. Μὲ δάεισε τὰ χρήματα ποὺ μοῦ χρειαζόταν. Θὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέφω ὅπως μπορῶ, με τὴν δουλειά μου.

— Ἀρχισα νὰ ἐργάζομαι πρὸ 15 ἡμερῶν. Μὰ, εἶμαι μόνος. Μοῦ λείπει ἐσύ. Δὲν ἤξερα εἰ νὰ κάνω καὶ σκέφτηκα τὸ τηλέφωνο. Ἐλα, Κούλα μου. Ὅσα σοῦ εἶπα εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια. Δὲν ἦμουν τάχα πάντα εὐλικρινὴς μαζί σου; Ἐλα νὰ στολίσῃς τὸ διαμέρισμά μου. Νὰ μοῦ δώσῃς κουράγιο στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου μου. Νὰ ζεστάνῃς τὴν κουρασμένην μου καρδιά, ἀπὸ τὸ δραματικὸ πρόσωπο ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης μας καὶ ποὺ ἐφύγε γιὰ πάντα ἀπ' τὴ μέση. Ξέρεις; Αὐριο — ἂν τὸ θέλῃς κι' ἐσύ — θὰ πάω στοὺς γονεῖς σου νὰ σὲ ζητήσω. Τί λές;

Ἡ Κούλα εἶχε παραλύσει καθὼς καθόταν στὸ ντιβάνι. Καμμιά ἀμφιβολία δὲν χωροῦσε γιὰ τὴν εὐλικρινεία του. Σκεπτόταν νὰ βρῇ λόγια νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Μὰ, ἐξαφνικὰ, χτύπησε τὸ κουδούνι. Ὁ Βάσος με χαρὰ τῆς φώναξε:

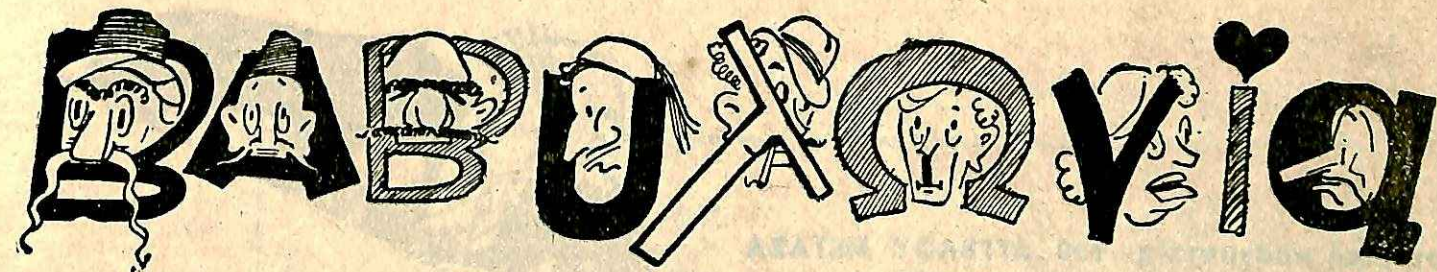
— Λέγε, Κούλα. Ἦρθε ἔνας πελάτης. Δέχεσαι;

Ἐνα βραχνό, δακρυμένο, τρεμμένο «ναὶ» ἀκούστηκε. Ὁ Βάσος ἔσκυψε, τὴν φίλησε καὶ ἀνοίξε ὕστερα με προθυμία τὴν θύρα.

Ἡ Κούλα ἔκανε τὴν ἀδιάφορη. Ὁ Βάσος συνοδευόμενος τὸν ἀσθενὴ στὸ ἱατρεῖο, τῆς εἶπε:

— Σοῦ χαρίζω ὅλα δ' ἔφερες στὸ βολιτσάκι.

ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΝΑΠΟ ΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Μάγκας γιὰ τὸ

ΘΕΑΤΡΟ

Ἐἰ πὲ ταλαίπωρη τέγνη πὼς κατάνησες στὸν εἰκοστό αἰῶνα! Πᾶς ἀμόντε συμπαράσῳρων κι' ὀλάκερη τὴν κοινωνία, τουθόπερ δηλαδὴς γιὰ νὰ ζηγιέμαι στὴν πέννα, θάρησες κανόνι κι' ἄς λένε τὰ χάπατα ὅτι θρίσκεισαι στὸν κολοφόντα σου. Τὸ τοιοῦτον πρόκειται περὶ συμπεράσμα ποὺ ἐξῆλθε προφῆς. Γιὰ νὰ μὴ σᾶς λιμάρω τζαμπέ, τὸ λεπὸν, κάνω γιούρλια στὸ κυριὸν θέμα. Προφῆς τὸ βραδᾶκι, ποὺ λέτε, μόλις παίξαμε τὴν ξερὴ μας, νάσου κι' ἀριθμάρει ἐξαλλος ὁ Βάγγος ὁ κολληριτζῆς ποὺ δουλεῖται στὸ ποικαμισάδικο τοῦ Ξεκούμπωτου.

— Τί συμβαίνει, πὲ Βαγγελάκι, καὶ μὰς ἦρθες παρασταίνοντας τὴν Δεσδαμόνα ὡς περὶ ἁλλαφροσύνης; τὸν ρωτᾷ ὁ ἀφεντομουτσούναρα μου.

— Ἀφήστε τὴν ξερὴ, παιδιά, μὴς λέει, κι' ἀκολουθετὲ με πιστῶς. Ἐχω εἰσθήρια γιὰ τὸ θέατρο.

— Γιὰ τὸν Πέτρο πὲ ἡ γιὰ τὸν Βασίλαγα; ρωτᾷ ἐγὼ ὑπονοώντας πονηρῶς τὸν Αὐλωνίτη.

— Ναι, μοῦ λέει, γιὰ τὸ Βασίλαγα... Πᾶμε! Παίξει ἔργο στὴν πέννα... Μιὰ τὸ λεπὸν καὶ τὸ θέαμα προκείντανε νὰ τὸ δραθοῦμε τζαμπέ, δὲν ἐπιφέραμε μὴδὲν ἀντίρρηση καὶ νὰ μας ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα στὴ γαλαρία τοῦ «Μοντιὰ» πρῶτῃ σειρά περικαλῶ.

Ἐπειδὴς ὅλη ἡ παληοπαρέα εἴμαστε ἀπὸ φυσικὸ ἀράθυμοι καὶ διαστικοὶ ἀρχίσουμε νὰ φυλλιαζώμαστε ποὺ δὲν ἀνοίγει ἡ παυλαία νὰ δραθοῦμε καμμιά γάμπα καὶ νὰ συνέρθωμε λιγούλακι.

Ἐτσι εἶχαν τὰ πράματα, δντας σὲ μιά στιγμή ὁ Φῶντας ὁ πεθαμενατζῆς κοπανέει τὸ δειχτὴ καὶ τὸ λεχάνο στὴ ρουφίττρα του κι' ἀμολαίει τὴν πρῶτῃ σφυρήξά. Ἐμεῖς τ' ἄλλα παιδιὰ μονομιάς τὸν ἀπομιμήθηκαμε καὶ βούρξε ὅλο τὸ θέατρο ἀπὸ τὸ σφυρίξι. Αὐτὸ ἦταν, τὸ λεπὸν. Δὲν προφτάσαμε νὰ βγάλουμε τὰ ξερά μας ἀπὸ τὴ ρου-

φίττρα καὶ μὰς περιβουτάει ἕνας πολιτσαῖνος.

— Γιατί, περικαλῶ, κόριε πολιτσαῖνε, ἐπιβαίνω ἐγὼ σὰν πρὸ ἐπιβλητικὸς τῆς παρέας. Θέατρο εἶνε, δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα ν' ἀμολήσουμε καὶ μιά σφυρήξά; Πῶς θὰ δείξουμε τὴν εὐαρέσκειά μας γιὰ τὴν τέγνη; Αὐτὸς ὅμως χωρὶς νὰ περριμένη ἀπολογία, μὰς ἔβγαλε ὅξω. Ἐχω τὸ λεπὸν ἄδικο ὅταν λέω πὼς ἡ τέγνη ἐχρεωκόπησε; Ποῦ ἀκούστηκε, μωρέ, νὰ ἀπαγορευεῖται τὸ σφύριγμα στὸ θέατρο; Μὴ χειρότερα!...

Ο ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

Ὁ Ἀρμένης καὶ τὰ

ΠΟΥΚΑΜΙΣΑ

Καραμπέτ φίλος μου ἔνεται, καλὸ ἄνθρωπο ἔνεται, ἄμα ἴς κουβαρντὰ ἄνθρωπο ἔνεται.

Μὲ τὸ ἐναῖκα μου κουβεντιασμένο ἔκανε — ἐναῖκα μου πουκάμισο — μουκάμισο ἱσκάριο κομμένο — ραμμένο ἔκανε — Καραμπέτ ἀορασμένο ἔνεται.

— Ἀγκόπ, ἰλέει ἐναῖκα μου, Καραμπέτ πουκάμισο τρία ἱστέλομε, ἱστέ λογαριασμὸ ντύο ἱγρᾶφωμε. Καραμπέτ ἱβλέπει λάτος ποὺ κάμισο ἀορασμένο κάνει, σάγκιμ κερντισμένο ἔνεται.

— Μπράβο, ἐναῖκα μου, ἰλέω. Ἰστέ ἴς φαντασμένο ντὲν ἔκανε. Καραμπέτ κορόντο ἱπιασμένο ἔνεται. Γιαθροῦμ τρία πουκάμισο — μουκάμισο ντυπωμένο ἔκανε λογαριασμὸ ἱγρᾶμμένο ντύο ἔκανε, Καραμπέτ ἱμπιλιέτο μου εἰπωμένο ἔκανε:

«Μουσιῶ Καραμπέτ. Ἐναῖκα μου ντύο πουκάμισο ἱσπαλμένος κάνει, φτηνὸ εἶνε, πρᾶμα καλὸ εἶνε, μουσιῶ Καραμπέτ ἀορασμένο νὰ ἔνεται...»

Παιντὶ ντισμένο πουκάμισο ἔκανε, Καραμπέτ πηγαμένο ἔνεται, χέρια μου ἱτριμμένα ἔκανε, λεπτὰ ἱτσέπη μου κερντισμένους εἶχα.

Παιντὶ — μαιντὶ μία ὥρα

ὕστερα, γυρισμένο ἔνεται, πουκάμισο-μουκάμισο κρατιμένο χέρι του εἶχε.

— Μουσιῶ Καραμπέτ πουκάμισο ἀορασμένο ντὲν ἔνεται, ἰλέει. Πρᾶμα ἱντωμένο ἔνεται, ἴς ἱγροστό του — μουστό του ἔνεται.

Πακέτο παρμένο ἔκανε, ἀνοικμένο ἔκανε, ἱμπιλιέτο μουσιῶ Καραμπέτ θρισκισμένο ἔκανε.

«Μουσιῶ Ἀγκόπ, ντύο πουκάμισο στελμένο πῶς ἰκάνα. ἴς παρὰ ντὲν ἔχω, πλερωμένο νὰ κάνω.»

Πουκάμισο — μουκάμισο κντασμένο ἔκανε, θάϊ φουκαρὰ ἔριφ, καμμένο ἄντραπο ἔνεται. Ντύο ἱστέλμένο ἔκανε. Τρίτο πουκάμισο Καραμπέτ κρατισμένο ἔκανε.

Ἰτράμ ἱμπάινω, ζούπα — ζούπα ζουμὶ μου ἱγανίει, Καραμπέτ ἱσπίτι ἱφτασμένο ἔνομαι.

— Ἰτρίτο πουκάμισο, ἰλέω, ντισμένο γλήορις ἔνεται...

— Ἰτρίτο πουκάμισο; ἰλέει Καραμπέτ. Πουκάμισο-μουκάμισο ντύο ἱσπαλμένο ἔκανε, ἱμπιλιέτο σου υπάκ ἱγρᾶμμένο ἔνεται. Πουκάμισο — μουκάμισο ἴς κρατισμένο ἔκανε, ἴς πλερωμένο τὰ κάνω.

Ἰθρεμμένα μου παρμένα ἔκανε, ἱσπίτι μου φτασμένο ἔνεται. Καραμπέτ ντάς ἔστυπνο ἄνθρωπο ἔνεται, ἐναῖκα μου μπουνταλὰ ἔνεται, ἐγκῶ ντύο φορὲς μπουνταλὰ ἔνομαι.

ἈΓΚΟΠ

Ὁ Βλάχος καὶ ὁ

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ

Πουλὸ περιήρους κουσμάκ'ς εἶνε ἱνθάδ' στὴν Πρωτεύ' σα. Ἰέτο' τοῦ κραίν'ς θυμῶν. Ἀλλοιῶτ' κα τοῦ κραίν'ς πάλ' ἔναμασταθυμῶν.

Ἀποὺ τὴν πηρασμέν' θδουμάδα π' λῆς, τσοῦπ' μ', ἔπιακα ὀ' λειὰ σὶ ἰένα μαγαζοῦδ' ποὺ π' λᾶει ὑπου-

δήματα, δηλονότ' τσαρούχια προυμε', σιάν' κα. Τὴν πρῶτ' μέρα κιάλας, τοῦ ἀφιν' τὸ μὲ φουνάζ' κι μ' ἰλέει:

— Ἀκουσ' Μητροῦδ' δντας σὶ μ' ἰλέει κανέναν πιλάτ'ς, θὰ τ' ἀπαντᾷ στοὺν πληθυντ' κό, κι' ὄχ' ὅπως μ' ἰλᾶς στὸς φίλους σ' μὲ τοῦ σῦ...

— Μάλ' στα, ἀφιν' κό, δπως διατάξ'ς, εἶπα κὶ τοῦ ἰλέδ' σα κόμπου στοῦ μαντῆλ' μ' νὰ μὴν τοῦ ἐιχάσ'.

Ἰστερις ἀποὺ μίνια ὥρα, νάσ' κι μὲ φουνάζ' πάλ' τοῦ ἀφιν' κό.

— Σκούπισις, οὐρὲ Μητροῦδ'ς; μὲ ρουτουλουγάει.

— Ὁχ' ἀφιν' κό, γιατί μοῦ εἶπες...

— Μοῦ εἶπες, μωρέ, ἡ μοῦ εἶπατι; Διν σὶ διέτ' ἔα νὰ μ' ἰλᾶς στοὺν πληθυντ' κό;

— Ναι, ἀλλὰ στοὺς πλάτις μόνου, ὄχ' κὶ στὴν ἀφιντὰ σ'!

— Ἀντὶ νὰ χαθῇς, θωῖδ' μ' ἰλέει οὐ ἀφιν' κός κὶ μ' διν' μίνια κατραπακία. Σὶ δλον τὸν κόσμου ποὺ εἶνε ἰδῶ, στοὺν πληθυντ' κό νὰ μ' ἰλᾶς. Τ' ἀκούε; Πήγιν' τώρα νὰ σκουπί'ς...

Πῆρα τὰ θριμμένα μ' οὐ καμῖρὸς κὶ ἰέφ' γα νὰ σκουπί'ς, δντας οὐ ἀφιν' κός μὲ ματαξαναφουνάζ'.

— Τὴν ἔθριες, μωρέ, τὴ σκούπισι; μὲ ρουτουλουγάει.

— Οὐδὲ ἀφιντὰ σ'!

— Ἐμ' τότενις, εἶσι γατδοῦρ', τοῦ παραδέχισι; φουνάζ'ς, περιήρους οὐ κουσμάκ'ς, ἡ δὲν εἶνε;

Ἰγῶ οὐ καμῖρὸς τὰ χρειάστ' κα κὶ γιὰ νὰ μὴ θυμῶσ' περισσότιρου, τοῦ ἀπᾶντ' σα στοὺν πληθυντ' κό;

— Εἰμασσι, ἀφιντ' κό, γαῖδουρία!..

Ἰφτοῦνον ἦταν. Μὲ περιουτήγει ἀποὺ τὸν σβέρκου κὶ μὲ μίνια κλουτὰ μὲ πέταξι ἰέζου ἀποὺ τοῦ μαγαζοῦδ'. Εἶνε τοῦ λ' πόν, τσοῦπ' μ', περιήρους οὐ κουσμάκ'ς, ἡ δὲν εἶνε;

Ο ΜΗΤΡΟΣ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ του Καμπανού

Ιστορική πραγματεία του ΑΓΓΕΛΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

ΤΑ Έλληνικά δικαστήρια έχουν θέσει ασχοληθή με αναρίθμητες ποινικές και πολιτικές δίκες, που άλλες είνε συνταρακτικές, άλλες περιεργές, άλλες χωρίς ενδιαφέρον. Άλλα δεν πιστεύω να είνε τόσα πολλά τα παραδείγματα δικών και μάλιστα πολιτικών, που να εμφανίζουν την παραδοξότητα της δίκης που θα σάς διηγηθώ πάρα κάτω!...

Η δίκη αυτή γίνηκε στα 1902 στ' Αργοστόλι. Ενάγοντες οι αδελφοί Γκεντιλίνη. Εναγόμενος ο Ιωάννης Καβδαδίας Καμπανός. Απαίτησις 129 δραχμών—ποσόν ἀρεκάτα σεβαστόν για την εποχή εκείνη—και αφορμή: Τήν 5 Δεκεμβρίου 1901 ο «πετεινός» του Καμπανού, ἀρεθείς ὑπ' αὐτοῦ ἀνεπιτήρητος, εισηλθεν δια τοῦ σιδηροφράκτου παρθύρου, ἐξέβαλε διὰ τοῦ ράμφους του τὸ πῶμα—στουπὶ—δι' οὗ ἦτο κεκλεισμένων ἐν τῶν θυρίων τῶν ἀδελφῶν Γκεντιλίνη, περιέχον 48 σέκια οἴνου ρομπόλας πρώτης ποιότητος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐχύθησαν εἰς τὸ ἔδαφος 43 σέκια... Οἱ δικασταὶ ἀναγκαστικὰ ἀσχολήθηκαν με τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν καὶ ἀφού «διέτριψαν εἰς τοὺς νόμους», ἐξέδωσαν τὴν ἀπόφασίν τους...

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει πρὸς τὸ παρόν. Ἐκεῖνο που πρέπει νὰ «προβαδίσῃ» εἶνε ὅτι ἡ δίκη αὐτὴ τὴν περιλαμβάνει ἡ Μολφέτας—ὁ περίφημος σατυρικός της Κεφαλληνίας, πού τόσο πρόωρα πέθανε, στὴν ἐβδομαδιαία του ἑμμετρῆ σατυρική ἐφημερίδα τὸ «Ζιζάνιον». Καὶ ἀρχίζει τὴν περίφημη ἑμμετρὴ διήγησί του:

Κόκκορας ἀναυλακάτος
καὶ σιδερομουστακάτος
νείδς ἀσίκης καὶ θαρβά-
(τος)
κι' ἀπὸ κόμμα Βινιερά-
(τος...)

...ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλεί-
ψῃ τὸ κοτέτσι του ὅπου...

...περήφανος ἐξοῦσε
καὶ τίς κόττες ἐγγλετοῦσε
μὲ ἰδέα καὶ μὲ σκέψιν
πὺδ πολὺ νὰ μιλαρόδῃ.
Ν' ἀπολέσῃ καὶ νὰ θύσῃ
καὶ στὸ τέλος νὰ μεθύσῃ.

Αὐτὸς, λοιπόν, ὁ κόκκορας πού ἐβασίλευε «μπεῆτος» στὴν αὐλὴ τοῦ Καμπανού, πήρε δρόμο γιὰ νὰ βρῇ λίγο κρασί. Μὰ με τίς ταβέρνες δὲν μπορούσε νὰ συνεννοηθῇ. Κινδύνευε ν' ἀποτελέσῃ κι' αὐτὸς μεζὲ σὲ καμμιὰ τρελλοπαρέα. Ὅταν, νὰ σου, βλέπει ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Κι' ἔτσι:

Φτερουγίζει καὶ πετάει
κι' ἀποκίθηνε σαρτάει
σ' ἕνα ἀρχοντικὸ κατῶι
πούτανε θαρέλια σόι
κι' ἐλκετοὶ εὐώδεις οἶνοι
οἱ τῶν μπρόδερος Γκεντιλίνη...

Ἐμπήκε, λοιπόν, μέσα καί:

...ὑπερηφάνως προχωρεῖ
καὶ με τὴ μύτη τὸ πυρὶ
τραβά καὶ ξεπυρρίζει.

Καὶ ἄρχισε νὰ πίνῃ στὴν ὕγεια τῶν ἀδελφῶν Γκεντιλίνη. Τὸ χύσιμό τοῦ κρασιοῦ τὸ ἄκουσε ὁ Γιάννης Γκεντιλίνης. Τρέχει, λοιπόν...

Μὰ με μᾶς ὁ κόκκορας

νάτος πού πετάει
νὰ πού φτερουγίζει
ὁ ἀφορισμένος,
νάτος πού τρεκλίζει
τάπα καμωμένος.

Καὶ ὁ Γιάννης ρωτᾷ τίνος εἶνε ὁ κόκκορας δταν ὁ Ἀμαξᾶς ὁ Μαραβέ-
γιας, καὶ αὐτὸς κατὰ σύμπτωσιν Γιά-
νης, ἀπαντᾷ στὸν συνώνυμό του τὸ Γιάννη:

«Τοῦ κοκκόρου ὁ ἀφέντης Γιάννης λέγεται κι' αὐτός! Γιάννης εἶνε ὁ ζημιώσας, Γιάννης ὁ ζημιωθείς Γιάννης καὶ ὁ μαρτυρήσας συναντῶνται παρευθὺς καὶ συζητῇ ἀρχίζει σκανδαλώδης μέσ' στὸ φόρο γιὰ τὸν κόκκορα ἐκεῖνο ποῖπιασαν ἐπ' αὐτοφώρῳ ξεπυρρίζοντας τὰ θεῖα καὶ τ' ἀθάνατα κρασία τῶν κτημάτων τοῦ Μεροσιά!...

Ἔτσι ἔρχεται ἡ κλήσις γιὰ τὸν ἀτυχῆ τὸν Γιάννη τὸν Καμπανό:

Τοῦ κοτσάρουνε μιὰ κλήσι
τοῦ φτωχοῦ τοῦ Καμπανού
καὶ τοῦ λένε ν' ἀποτίσῃ
τὴ ζημιὰ τοῦ πετεινοῦ.

Καὶ τώρα ἔρχεται ἄλλη σύμπτωση. Ὁ δικαστικὸς γραφεὺς πού γράφει τὴν κλήσιν λέγεται Γιάννης. Ὁ δικηγόρος ἐπίσης Γιάννης πού ἀναλαμβάνει τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ὑποθέσεως. Ἔτσι κι' ὁ ποιητὴς συμπεραίνει προκειμένου περὶ τῆς ἀποφάσεως γιὰ τὴν ἀποζημίωσιν:

Κι' ὁ κριτὴς πού θὲ νὰ κάτῃ γιὰ νὰ τὴν ἀποφασίσῃ
τὰ ἐξῆς ἀπάνου κάτου ἔχει νὰ παρατηρήσῃ!
Πὼς καλεῖται Ἰωάννης ὁ ἀφέντης τοῦ πουλιοῦ
Γιάννης κι' ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ χυθέντος τοῦ παλιοῦ
Γιάννη λέν τὸ Μαραβέγια π' ἀνεκάλυψε τὴν πράξιν
Γιάνναινα καὶ τὴν γυναῖκα πούτρεξε νὰ τὴν φωνάξῃ
Γιάννη λένε τὸν γραφεὰ πού τὴν ἔγραψε τὴν κλήσιν
Γιάννης ἔλαχε κλητῆρας γιὰ νὰ τὴν κοινοποιήσῃ.
Γιάννης εἶνε γιὰ ρεφόρτσον τ' ὄνομα τοῦ δικηγόρου
πού θὰ βγῇ γιὰ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὰ δίκαια τοῦ κοκκόρου...

Κι' ὁ ποιητὴς καταλήγει:

Τί περιεργὸ ἀλήθεια νὰ συμβῇ καὶ νὰ συμπέσῃ
ὅλο Γιάννηδες νὰ τύχουν μ' ἕνα κόκκορα στὴ μέση!

★

Θὰ ἐνδιαφέρεσθε τώρα νὰ μάθετε τὴν ἀπόφασιν:
Τὸ Δικαστήριον βρῆκε πὼς δὲν ἦταν κατὰ τὴ φύσιν τοῦ κοκκόρου τὸ ξεπύρωμα τοῦ βουτσιοῦ καὶ γιὰ τὴν πράξιν αὐτὴ δὲν εὐθύνεται ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κόκκορα, ἀφοῦ εἶνε συνήθεια νὰ μὴ τοὺς κλείνουν στὰ κοτέσια ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀφήνουν ἐλεύθερους. Ἀντιθέτως ὁ ζημιωθείς θὰ μπορούσε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρό του, κι' ἔτσι νὰ παρεμποδίσῃ τὴν εἴσοδον εἰς ὁποιοδήποτε πουλὶ ἢ τετράποδο...

Καὶ οἱ ἰδιοκτήται ἔμειναν τοῦλάχιστο ἱκανοποιημένοι:
Ὁ κόκκορας, ἦτις βέβαια, λίγο κρασί, μὰ τὸ ἦτις στὴν ὕγεια τους. Ἀλλὰ κι' αὐτὸδὲν τὸ ξεχνάει ὁ ποιητὴς:

Κι' ὁ κόκκορας μωρὲς παιδιὰ
δὲν ἔφτανε νὰ πίνῃ
στὴν πρόοδο καὶ στὴν ὕγειαν
τῶν μπρόδερος Γκεντιλίνη.

ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑ Σ

Η ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

Ἡ Σελήνη ἔχει κάποια ἐπίδρασι στὴν... ὄρεξι τῶν ψα-
ριῶν καὶ συνεπὲς στὸ ψάρεμα, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν ὄρεξιν τῶν
ψαριῶν ἐξαρτᾶται τὸ τίμημα τοῦ δολώματος.
Ἄν σὰς φαίνεται παράδοξο ἔσας, οἱ εἰδικοί περὶ τὴν
ἱχθυολογίαν ὄχι μόνον ἔχουν ἀντίθετη γνώμη, ἀλλὰ καί,
ἀφοῦ ἐμελετήσαν καλὰ τὴν ἐπίδρασιν αὐτὴν, κατήρτισαν τὸ
παρακάτω ἡμερολόγιο:

Νέα σελήνη

1η ΗΜΕΡΑ.— Πολὺ εὐνοϊκὴ γιὰ ψάρεμα ἀπὸ τὴν ὥρα
τῆς κανονικῆς ἐμφανίσεως τῆς Σελήνης ὥς τις 3 π. μ.
2α ΗΜΕΡΑ.— Πολὺ εὐνοϊκὴ ὥς τις 2 π. μ.
3η ΗΜΕΡΑ.— Πολὺ εὐνοϊκὴ ὥς τις 2 π. μ.
4η καὶ 5η ΗΜΕΡΑ.— Πολὺ εὐνοϊκὴ ὥς τις 3 π. μ.
6η ΗΜΕΡΑ.— Κακὴ. Ἀποφύγετε.
7η ΗΜΕΡΑ.— Μετρία ἀπὸ τις 10 π. μ. ὥς τις 3 π. μ.
8η ΗΜΕΡΑ.— Ἀμφίβολη ἀπὸ τις 10 π. μ. ὥς τις 4 π. μ.

Πρῶτον τέταρτον

1η ΗΜΕΡΑ.— Εὐνοϊκὴ ἀπὸ τις 10 π. μ. Μετρία κατὰ τὸ
ἀπόγευμα.
2α ΗΜΕΡΑ.— Εὐνοϊκὴ ἀπὸ τις 11 π. μ. Ὑποφερτὴ τὸ ἀ-
πόγευμα.

3η, 4η καὶ 5η ΗΜΕΡΑ.— Μετρία ψάρεμα.
6η ΗΜΕΡΑ.— Εὐνοϊκὴ ἀπὸ τις 1 π. μ. ὥς τις 7 π. μ.
7η ΗΜΕΡΑ.— Ὑποφερτὴ καὶ ὅλη τὴν ἡμέραν.
8η ΗΜΕΡΑ.— Κατὰ τὴν ὥραν.

Πανσέληνος

1η ΗΜΕΡΑ.— Μετρία ὅλη τὴν ἡμέραν.
2α ΗΜΕΡΑ.— Ἀμφίβολη ὅλη τὴν ἡμέραν.
3η ΗΜΕΡΑ.— Κακὴ, ἀθλία ὅλη τὴν ἡμέραν.
4η ΗΜΕΡΑ.— Ὑποφερτὴ ὅλη τὴν ἡμέραν.
5η ΗΜΕΡΑ.— Μετρία τὸ πρωῒ, με βελτίωσιν πρὸς τὸ ἀ-
πόγευμα.
6η ΗΜΕΡΑ.— Εὐνοϊκὴ τὸ πρωῒ, κακὴ τ' ἀπόγευμα.
7η ΗΜΕΡΑ.— Ἀμφίβολη τὸ πρωῒ, ὑποφερτὴ τ' ἀπόγευμα.
8η ΗΜΕΡΑ.— Μετρία τὸ πρωῒ, κάπως πὺ εὐνοϊκὴ τ' ἀ-
πόγευμα.

Τελευταῖον τέταρτον

1η ΗΜΕΡΑ.— Κακὴ τὸ πρωῒ, εὐνοϊκὴ τ' ἀπόγευμα.
2α ΗΜΕΡΑ.— Κακὴ τὸ πρωῒ, ὑποφερτὴ κατόπιν.
3η ΗΜΕΡΑ.— Κακὴ τὸ πρωῒ, εὐνοϊκὴ τ' ἀπόγευμα.
4η ΗΜΕΡΑ.— Μετρία τὸ πρωῒ, καλὴ κατόπιν.
5η ΗΜΕΡΑ.— Καλὴ μόνον μετὰ τὸ γεῦμα.
6η ΗΜΕΡΑ.— Κακὴ τὸ πρωῒ, μετρία τ' ἀπόγευμα.
7η ΗΜΕΡΑ.— Ἀρκετὰ καλὴ τὴν ἡμέραν.
8η ΗΜΕΡΑ.— Ἀρκετὰ καλὴ ὅλη τὴν ἡμέραν.

Καὶ τώρα, ἀγαπητοὶ ἐρασιτέχνη ψαράδες, σ' ἔσας ἐ-
ναπόκειται νὰ ἐλέγξετε τὴν ἀξία καὶ τ' ἀποτελέσματα
τῶν ἀνωτέρω προγινωστικῶν.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ.

ΜΕΝΩΝ. — (Αναγνώσκοντας ο Πικουίλλο, μέσα στο μοναστήρι ντ' Εναρές, τον φίλο του Φερνάντε ντ' Αλμπάντα, ριχτηκε στην άγκαλιά του και αμέσως του ζήτησε νέα για την τύχη της Αϊζάς και του Γεζίντ. Ο Φερνάντο αφού τον διαβεβαίωσε ότι ούδεποτε κινδύνευε η ζωή τους, εξήγησε από τον ήγουμένο Ιερώνυμο να του παραδώσει, κατὰ διαταγήν του βασιλέως, τον Πικουίλλο Αλιόγιο. Ο ήγουμένος ήρνήθη λέγοντας ότι δεν ήθελε πια Πικουίλλο, παρά μόνον αδελφός, Λουδοβίκος Αλιόγιο, ο οποίος εξήγησε μάλιστα μόνος του ν' αφορωθή στην ύπαιρσία του Χριστού. Σε σχετική ευχέλπη που έβρινε γύρω από το ζήτημα αυτό, ο Φερνάντο απεκάλυψε στον κατάπληκτο Πικουίλλο ότι τα δήθεν γράμματα του πατέρα του που έλαβε, τα είχε γράψει, για να τον εξαπατήσει, ο πάτερ Έσκοθάρ κι' αφού διεμαρτυρήθηκε στους δυο μοναχούς διότι εξέβισαν την συνείδηση του Πικουίλλο, έφυγε έσπευσμένα για τη Μαδρίτη. Από τη στιγμή που ο Πικουίλλο έμαθε τα ότιμα μέσα που μεταεριστήσαν οι κάλόνιοι του ντ' Εναρές για να τον εκχριστιανίσουν, ώρκισθηκε να τους εκδικηθή και δεν περιέμενε παρά την κατάλληλη στιγμή για να τ' κάνει. Ένα απόγευμα, αφού επί ημέρες έμεινε αδιάθετος στο κρεβάτι του, πήγε να βρ' τον Έσκοθάρ και μετά τον Ιερώνυμο. Και οι δυο έλειπαν και καθώς κύταζε μέσα στο κελλί του Ιερωνύμου, διέκρινε μια κρυφή πόρτα, που άνοιγόντας την έβλεπε μέσα σ' ένα κομψό δωμάτιο, που στη μέση του ήταν πλουσιωτάτα στρωμένο τραπέζι για τέσσερα άτομα. Ακούοντας όμως θήματα κοντά του χάθηκε θιαστικός πίσω από ένα πράσινο ποσάπιασμα που σκέπαζε την λιματισμένη του ήγουμένου. Μόλις κάθισε εκεί ήκουσε τη φωνή του Έσκοθάρ και τήν κοίμησε ντ' Αλταμέρα και σε λίγο του Ιερωνύμου. Ο τελευταίος τους άνηγγειλε ότι σε λίγο ή Γαλλία, όπως έμαθε κρυφά, θα προλάσει στην Ισπανία και άλλα πολιτικά νέα. Η κόμηση ντ' Αλταμέρα τους έπληροφόρησε ότι ο Πικουίλλο που κρατούσαν στο Μοναστήρι τους πορνοβίως ήταν αδελφός της πανίουρης τώρα ευνουμένης του βασιλέως Αϊζάς, δουκίσσης ντ' Σανταρέμ και πρέπει να περιμένουν την εκδίκησή της. Ο Ιερώνυμος ρώτησε αν μπορούσαν ν' αποκτήσουν τη φίλα της νέας αυτής, αλλά η κόμηση απάντησε ότι μόνι λύσις ήταν να έκηνη δεινίσουν, να εξοντώσουν την Αϊζά και ότι αυτή θα τους δοθούσε με κάθε τρόπο. —Με κάθε τρόπο; —Επειδή νύλαβε ο ήγουμένος τονίζοντας τις φράσεις.

3ον

—Μάλιστα, φίλοι μου, με κάθε τρόπο. —Και όταν έλθ' η κρίσιμη στιγμή, κυρία κόμηση, δεν θα διστάσετε, δεν θα μετανοιήσετε; —Νά διστάσω όταν πρόκειται να καταστρέψω μια

έθρ'ά μου σαν αυτήν; Δεν με γνωρίζετε καλά, φαίνεται, άγιοί μου. Και τα μάτια της κομής σ' άστραψαν από μίσος. —Λοιπόν, κυρία κόμηση, είπε τώρα ο Έσκοθάρ, οι μακρόχρονοι σπουδές μου, με έμαθαν τα μυστικά μιας έπιστήμης που άλλοτε την ωνόμαζαν μαγείαν, και που στη γλώσσα της έπιστήμης λέγεται χημεία. Η έπιστήμη αυτή θα μπορούσε να μάς φανή πολύ χρήσιμη στη περίπτωση μας...

—Και θα κρίνετε άμέσως μόνη σας, πρόσθεσε ο ήγουμένος παρεμβαίνοντας. Και γυρίζοντας στον σύντροφό του είπ'ε: —Αδελφέ Έσκοθάρ, φέρτε σας παρακαλώ από το ντουλαπάκι μου το κρυπτοστάλιν εκείνο πουκαλάκι με το χρυσό θούλλωμα. —Ο Έσκοθάρ μπήκε για μια στιγμή στην άλλη πόρτα με το πράσινο παραπέτασμα και ξαναβγήκε σε λίγο κρατώντας στο χέρι ένα κομψό πουκαλάκι που περιείχε ένα κοκκινωπό υγρό.

—Νά, είπεν ο ήγουμένος γυρίζοντας στην κόμηση και δείχνοντας της το κομψό πουκαλάκι. Ρίχνετε λίγες σταγόνες απ' αυτό το υγρό μέσα σ' ένα ποτήρι μινερό ή σ' όποιοδήποτε άλλο ποτό και δεν θα καταλάβετε τίποτε όταν το πιείτε. Θα περάσουν ημέρες, εβδομάδες, ολόκληρος μήνας σχεδόν, χωρίς αυτός που ήπ'ε να παρουσιάση καμιά αίσθησή με-

ταβολή. Ύστερα όμως, σιγά-σιγά, μέσα με την ημέρα, ώρα με την ώρα, αρχίζει να χάνη λίγο-λίγο τις δυνάμεις του, να εξασθενή να λυώη σαν το κερί, χωρίς πόνο, χωρίς αγωνίες. Σε δυο, τρεις, το πολύ τέσσερες μήνες, εκείνος που θα το πιή θα σβύση από μαρασμό, χωρίς κανείς ποτέ ν' ανακαλύψη την αιτία.

—Αλήθεια; Έκαμε η κόμηση παίρνοντας το μπουκάκι στα χέρια της και κυττάζοντας με θαυμασμό το περιεχόμενό του. Είθε θεόβιος γι' αυτό που μου λέτε;

—Βεβαίωτατος, έχουμε άλλωστε πολλά παραδείγματα. Ο Φίλιππος ο Β' έγνωριζε το μυστικό αυτό. Και να γιατί ο Ντόν Ζουάν ο Αυστριακός, ο νικητής της Ναυπάκτου και των Κάτω Χωρών που ή φιλοδοξία και η δημοτικότητα του άνησυχούσαν τον βασιλέα, απέθανε μόλις τριάντα χρονών από μαρασμό. Καταλαβαίνετε τώρα;

—Καταλαβαίνω πάτερ μου.

Εκείνη τη στιγμή το ρολόι του μοναστηριού χτύπησε μεσάνυχτα.

—Πώς περνά η ώρα! Εκαιμεν ο Ιερώνυμος.

—Φεύγω είπ'ε η κόμηση. Επιστρέφω στη Μαδρίτη κι' ελπίζω να μην ανακαλύψω κανείς τη νυκτερινή μου αυτή επίσκεψη.

—Θά σας συνοδεύσω ως την πόρτα κι' έπειτα θα πάγω να πλαγιάσω, είπεν ο Έσκοθάρ.

—Κι' εγώ το ίδιο, είπεν ο ήγουμένος. Βοηθήστε με όμως πρώτα να σβύσουμε όλα αυτά τα κερί, γιατί ο αδελφός Παύλος θα κοιμάται τώρα και δε θάρρη να σβύσει το θράδυ να σιγουρήσει έδω μέσα.

Σε λίγο έσβυσαν τα φώτα και το δωμάτιο έμεινε κατασκότεινο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ Α'Ι ΖΑ

Όταν ο Πικουίλλο τους άκουσε να θγαίνουν και να κλείνουν την πόρτα που έσκέπαζεν η εικόνα του αγίου Ιερωνύμου, περίμενε λίγες στιγμές ακόμα και μετά, προσέχοντας να μην σκοντάψη σε κανένα καθίσμα και κάνη θόρυβο που να τον προδώση, βγήκε από την κρύπτη του.

Ύστερ'από αυτά που είδε και άκουσε, η αγωνία του ήταν απερίγραπτη. Εκινδύνευε η ζωή της Αϊζάς κι' αυτός ήταν αίχμαλώτος εκεί μέσα και δεν μπορούσε να θρίσκεται κοντά της για να την προστατεύσει.

Θυμήθηκε ότι σε λίγες ώρες θα έσήμαινεν η καμπάνα για τον όρθρο και ο ήγουμένος θα ήταν υποχρεωμένος να πάη στην εκκλησία και τότε θα μπορούσε να βγ'η άνερόχλητος από το δωμάτιο που θρίσκονταν κι' απ' το κελλί του Ιερωνύμου.

Ξαφνικά άκουσε δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του κελλιού του ήγουμένου και τη φωνή του Ιερωνύμου που ρωτούσε ξαφνιασμένος:

—Τί τρέχει; Ποιος είναι; —Εγώ πάτερ μου, απάντησε ή φωνή του Έσκοθάρ. —Και τί θέλεις αδελφέ μου; Τώρα μόλις χωριστήκαμε.

—Ανοίξτε μου, συμβαίνει κάτι το πολύ σοβαρό.

Ο Ιερώνυμος θιάστηκε τότε ν' ανοίξη κι' ο Έσκοθάρ όρμώντας σχεδόν μέσα είπ'ε:

—Αφού συνάδευσα έως έξω την κόμηση και είδα να φεύγει για τη Μαδρίτη, θέλησα πριν πλαγιάσω, να δώ πως πέρασεν ο νέος μας αδελφός, που ήταν ακόμα άρρωστος. Άνοιξα λοιπόν σιγά-σιγά την πόρτα του κελλιού του Λουδοβίκου Αλιόγιου.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν δεν τον βρήκα εκεί. Έγινε άφαντος!

—Πρόφθασε θεέ μου! Φώναξε ο ήγουμένος; κατατρομαγμένος. Άρχισε άραγε η εκδίκησις της αδελφής του; Μήπως έτόλμησαν κατὰ διαταγήν του βασιλέως να καταπατήσουν τα πρόνομια του μοναστηριού μας και να μπουν δια της βίας σ' αυτό;

—Όχι, ήσυχαστε, αγιε ήγουμένε. Έξυπνησα τον θυρωρό και έμαθα ότι δεν μπήκε κανείς όσο έδειπνούσαμε. Αυτός όμως λείπει από το κελλί του, δεν θρίσκεται πουθενά.

—Μά αυτό, αδελφέ μου, είναι το σπουδαιότερο. Άν εκείνος έφυγε είμαστε χαμένοι. Μά πάλι, δεν είναι δυνατόν να έφυγε.

Οι τοίχοι είναι υπερύψηλοι. Οι πόρτες κλειστές. Κάπου θα είναι κρυμμένος. —Θάνει να μη με είδε που συνάδευσα την κόμηση.

—Δεν πρέπει να χάνουμε τον καιρό μας σε λόγια. Πρέπει να ψάξουμε καλά να τον θρούμε και να τον φυλακίσουμε πιά.

Οι δυο μοναχοί έβγήκαν να συνεχίσουν τις αναζητήσεις τους και ο Πικουίλλο περίμενε με χτυποκάρδι ν' άκούση τις καμπάνες να σημαίνουν τον όρθρο. Όταν έπί τέλους άκουσε την καμπάνα έπλησιασε στην πόρτα και δοκίμασε να την ανοίξη. Η πόρτα όμως ήταν κλειστή. Άδύνατον, λοιπόν να φύγ'η. Ήταν άναγκασμένος να μείνη εκεί μέσα φυλακισμένος. Κι' αυτό ίσως ήταν το προτιμότερο, γιατί εκεί δεν μπορούσαν ποτέ να φαντασθούν πως ήταν κρυμμένος για νάρθουν να τον ζητήσουν. Είχεν άκούσει τον ήγουμένο που έλεγε πως ο αδελφός Παύλος μόνο την άλλη μέρα το θράδυ θα έρχόταν εκεί μέσα να σιγουρήσει κι' έτσι μπορούσε να είναι ήσυχος έως το θράδυ.

—Άλλωστε η πείνα και η άπνεια είχαν τόσο εξαντλήσει τις δυνάμεις του, που κι' αν του παρουσιαζόταν ή εύκαιρία την ώρα εκείνη να θραπετεύση δεν θα μπορούσε να κουνηθή και πολύ λιγώτερο να τρέξ'η.

Εκάθησε λοιπόν στο τραπέζι, έφαγε λίγο και εξαπλώθηκε ύστερα σ' ένα μαλακό καναπέ και παρ' όλους τους κινδύνους που τον άπειλούσαν και τις άνησυχίες του για την ζωή της Αϊζάς κατεβλήθη από τηγκούρας κατέκοιμήθηκε άρκετ'ες ώρες έναν όπνο βαθύ κι' αδιάκοπο.

Όταν ξύπνησε, δεν ήξερε τί ώρα ήταν. Το δωμάτιο ήταν πάντα σκοτεινό, γιατί

γιατί το μοναδικό του παράθυρο ήταν κατάκλειστο και δεν τολμούσε να τ' άνοιξη γιατί φοβόταν μήπως άκούση κανένας τον κρότο. Το ελάχιστο φως που έμπαινε απ' τις χαραμάδες του παραθυριού ήταν τόσο χλωμό που του ήταν άδύνατο να καθορίση αν ο ήλιος σνέτελλε ή έδυε εκείνη τη στιγμή. Νά μείνη εκεί μέσα περισσότερο δεν ώφελοϋσε. Για να βγ'η όμως έπρεπε να περιμένε τον έρχομό του αδελφού Παύλου, που θ' άνοιγε την πόρτα που συγκοινωνούσε με το κελλί του ήγουμένου.

Τότε ευχήθηκε ο Πικουίλλο, πως μέσα στην λιματισμένη πόρτα κρύφτηκε την ώρα του δείπνου, ύπληχαν τα έπίσημα φορέματα του ήγουμένου και του ήρθεν ή ιδέα να τ' αφορέση και να μωρέση, έξαπατώντας με τον τρόπον αυτόν τον θυρωρό, να θραπετεύση όταν θα έρχόταν ή κατάλληλη στιγμή.

—Δυστυχισμένη βασίλισσα! Ψιθύρισε η Α.ζα. —Την σπαράζει κι' αυτήν ο ίδιος πόνος που σπαράζει τον δύσμοιρο Γεζίντ.

Εφόρεσε, λοιπόν, πράγματι, το ράσο του Ιερωνύμου, έβαλε στο λαιμό του τη πλατεία γαλάζια κορδέλλα των ήγουμένων του Άγκάλα ντ' Εναρές, στην άκρη της οποίας κρεμωτανένας μεγάλος σταυρός, έκρέμασε στη ζώνη του το άγιασμένο από τον Πάπα κομβολόγιο, πήρε στα χέρια του τη σύνοψη που συνήθως κρατούσε ο ήγουμένος, έχμηλωσε έντελώς την κουκούλα, σκεπάζοντας όσο μπορούσε περισσότερο το πρόσωπό του και περίμενε.

Το άμυδρο φως που περνούσε πριν απ' τις χαραμάδες του παραθυριού χάθηκε κι' αυτό, τότε ο Πικουίλλο κατάλαβε πως ένύχτωσε και πως ο αδελφός Παύλος δε θ' άργουσε πιά νάρθ'η. Και σε λίγο

πράγματι άκουσε ν' ανοίγη ή πόρτα του κελλιού.

Κρατώντας την αναπνοή του, ο νεαρός μοναχός έπλησίασε καίστάθηκε πλάι στην κρυφή πόρτα και μόλις αυτή άνοιξε για να περάση ο μοναχός Παύλος, ο Πικουίλλο έγλύστρησε στο κελλί του ήγουμένου κι' έκλεισεν άμέσως πάλι την πόρτα με το κλειδί. Έβγήκε ύστερα απ' το κελλί και περνώντας τον διάδρομο κατέθηκε γρήγορα τη σκάλα και διέσχισε την αυλή, έλπίζοντας πως οι μοναχοί θα ήταν ακόμα στον έσπερινό της εκκλησίας. Και φαινόταν πως ή έλπίς του ήταν βάσιμη γιατί κανέναν μοναχό δε συνήντησε μπροστά του σ' όλη αυτή τη διαδρομή.

Ετρεξε άμέσως στο κελλί του θυρωρού που μόλις τον διέκρινε του έκαμε νόημα ν' άνοιξη την πόρτα. Αυτός, τραβώντας το σχοινί μωρμούρισε κατάπληκτος:

—Παράξενο πράγμα! Πό-

τού ήγουμένου, και νοιώθοντας τον κίνδυνο που διέτρεχε, αν ο ήγουμένος προλάβανε να ειδοποίηση τους μοναχούς να τον καταδιώκουν φρόντισε ν' άπομακρυνθή όσο μπορούσε πιο γρήγορα.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ Ι. ΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ

Ετρεξε ως την άκρη της λεωφόρου, μπήκε σ' ένα στενό δρόμο προς τ' άριστερά του και τότε μοναχός άρχισε να θαδίζει σιγώτερα για να μη κινήση τις ύποψιες κανενός. Αφού θάδισε ακόμα λίγο σταμάτησε για να σκεφθή που έπρεπε να πάη... Εβρίξε ένα γύρω μιά έρευνητική ματιά και στη στιγμή του ήλθε μια ιδέα: θέλοντας να περνά ένας άθροπος καλού εξωτερικού, τυλιγμένος σ' ένα μακρύ μαύρο μανδύα τον έπληκτος: —Μοι κάμνεται τη χάρη, κύριε, να μοι π'ητε που θρίσκεται το κουρείο του Γογγαρέλο;

—Ευχαρίστως, πάτερ μου, απάντησε ο άγνωστος. Πάρτε τον δεύτερο δρόμο άριστερά και χτυπήστε την τελευταία πόρτα δεξιά σας. Εκεί είναι το κουρείο του Γογγαρέλο. Ο Πικουίλλο έτάχυνε το θήμα του κι' όταν έφθασε μπροστά στην πόρτα που του υπέδειξαν, χτύπησε διακριτικά. Κανένας όμως δεν άπάντησε ούτε ήρθε ν' άνοιξη. Έχτύπησε τότε δυνατώτερα και είδε ν' άνοιγεται ένα μικρό παράθυρο και να ξεπροβάλλη ένα κεφάλι.

—Ποιος είναι; —Ένας φίλος. Ο Γογγαρέλο, θλεποντας ράσο μοναχού έδίστασε ν' άνοιξη και:

—Έχω πολλούς φίλους, είπα, μα τέτοιαν ώρα δεν μπορεί να ευρίσκη κανέναν, είναι άργά, κι' ετοιμάστηκε να κλείση το παράθυρο.

—Γογγαρέλο! Δεν μ' έγνωρίσατε; Είμαι εγώ, ο Πικουίλλο.

Άκούοντας ο κουρέας τ' όνομα αυτό έκλεισε άμέσως το παράθυρο και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα ν' άνοιξη την πόρτα στον εύεργέτη του. Ρίχτηκε άμέσως στον λαιμό του και τον γέμισε φιλία.

Κι' όταν ο Πικουίλλο του διηγήθηκε τη θλιβερή του ιστορία, ο Γογγαρέλο έφώνασε:

—Εσύ, Ιερώνυμος του Χριστού; Για όλη σου τη ζωή! Α! Έγώ φταίω, εγώ, που δεν έπρόσεξα όταν έβαλα το γράμμα του

Ο Πικουίλλο, έκμεταλ λευόμενος την κατάπληξη!

πατέρα σου κάτω απ' το κανάτι του κελλιού σου! Ο Θεός ποτέ δεν θα σε συγχωρήσει γι' αυτό το κακό που έκαμα σε σένα τον σωτήρα μου!

Κι' ο άγαθος κουρέας ξεσπασε σε κλάματα.

— Έλα, έλα, ήσυχασε! του είπεν ο Πικουίλλο με συμπάθεια. "Ας δοξάζουμε τον Θεό που σόηθηκα από τα χέρια του Έσκοθάρ και του 'Ιερώνυμου, κι' ας κυτάξουμε τώρα πώς θα μπορέσω να φθάσω το γρηγορότερο στη Μαδρίτη.

—Θα φύγουμε την αύγη. Έχω άμαξα κι' ένα μουλάρι που τ' όνόμασα Ζουανίτα για τη στέρησι της άνεψιάς μου που ήταν ή μοναδική μου συντροφιά. Πρέπει όμως να δειπνήσης πρώτα και να κοιμηθής λίγες ώρες να ξεκουρασθής.

"Ετσι κι' έγινε. Ο Πικουίλλο έφαγε μια όμελέτα που του ετοίμασε ο Γογγαρέλο και έπεσε να κοιμηθής, ενώ ο κουρέας ετοίμαζόταν για το ταξίδι. Πολύ πριν ημερώσει, ή άμαξα ήταν έτοιμη και ο κουρέας ξύπνησε τον Πικουίλλο, που σε λίγα λεπτά ετοιμάστηκε και κάθησε στο άμαξι.

—Θα μπορέσης να με πιάς με το τροχοφόρο αυτό πράγμα ως τη Μαδρίτη;

—Σου το υπόσχομαι, είπεν ο Γογγαρέλλο. Δυστυχώς όμως λόγοι που δεν πρόβλεψε κανείς τους δένάφησαν στον κουρέα να πραγματοποιήση την υπόσχεσί του.

★ Μόλις ή άμαξα ξεκίνησε τέσσαρες ίππεις την περικύκλωσαν άφηνικά και την σταμάτησαν.

—Κατέβα! διέταξαν τον κουρέα!

—Και γιατί θέλετε να κατεβώμε;

—Μόνον εσύ. Ο μοναχός θα μείνη και θα τον συνοδεύωμεν έμεις.

Και άφου ο ένας εκάθησε πλάι στον Πικουίλλο, έντησε το μουλάρι και ή άμαξα ξεκίνησε πάλι. Άμαξα οι τρεις άλλοι ίππεις παρακολούθησαν την άμαξα, αφήνοντας πίσω τους τον Γογγαρέλο που τραβούσε το μαλλιά του από τη λύτη και την άπελπισία του για το κακό που έγινε πάλι στον σωτήρα του.

—Τώρα πιά είμαι χαμένος, σκεπτόταν την ίδια στιγμή μέσ' τ' άμαξι ο Πικουίλλο: «Τό λάθος είναι δικό μου. Έπρεπε να προβλέψω πώς θα με ζητήσουν στον Γογγαρέλο, άφου ο 'Ιερώνυμος κι' ο Έσκοθάρ ήξεραν τις σχέσεις μου μ' αυτόν. Πώς θα μπο-

ρέσω τώρα να ειδοποιήσω την Άϊζα; Πώς θα μπορέσω να την σώσω από τον κίνδυνο που την απειλεί;»

Έν τω μεταξύ ή άμαξα έτρεχε πάντα και σε λίγο άφου βγήκε από τα τείχη της πόλεως, πήρε τον δρόμο της Μαδρίτης, όπου έφθασε σε λίγες ώρες.

Οι χωροφύλακες πουτόν συνώδευσαν τον ώδηγησαν άμέσως στις φυλακές της 'Ιεράς Έξετάσεως και τον παρέδωσαν στα χέρια του Έμμανουήλ Έσκοθέντο, γραμματέως της 'Ιεράς Έξετάσεως.

—Είσαι ο Πικουίλλο Άλιάγας; ρώτησε ο Έσκοθάντο τον νεαρό μοναχό.

—Μάλιστα πάτερ μου. —Είμαι ύποχρεωμένος να σε κλείσω στη φυλακή, κατ' διαταγήν του παιερωτάτου άρχιεπισκόπου της Βαλέντίας, γιατί άρνήθηκες να βαπτισθής.

—Απατάσθε, πάτερ μου. Έβαπτίσθηκα ήδη.

—Περίεργον! —Κι' όχι μόνον έβαπτίσθηκα, αλλά καθώς έλέπετε, έφόρεσα και τό μοναχικό σήμα καϊνήςω στην ύπηρεσία του Θεού.

—Αυτό είναι ακόμα πιο περίεργο. Τότε πρέπει να σε φυλακίσω γιατί έδραπέτευσε από τό μοναστήρι των 'Ιησουϊτών στο όποιο άνήκεις.

—Δέν είμαι 'Ιησουϊτης, ούτε θέλω να καταταχθώ στο τάγμα τους, ενώ άπεναντίας έρχομαι να γίνω δικός σας, να καταταχθώ άν θέλετε στο τάγμα των δομινικάνων.

—Είναι δυνατόν;

—Όλα είναι δυνατόα, φτάνει μόνον να έλευθερω

θώ άμέσως.

—Δέν μπορώ να σε έλευθερώσω χωρίς την άδεια της προϊσταμένης μου άρχής. Θα κάμω άμέσως την σχετικήν άναφοράν, αλλά θα χρειασθής να περιμένής.

—Και πόσον καιρόν θα χρειασθής να περιμένω;

—Όχι πολλές ήμέρες, ίσως ουτ' ένας μήνας!

—Ένας μήνας! έφώναξε ο Πικουίλλο... «Και ή Άϊζα, έσκέφθη, ή κόμησας; Πώς θα μπορέσω να την έμποδίσω;...»

—Πάτερ μου, είπε γυρίζοντας στον γραμματέα, πρέπει ν' άπολυθώ άμέσως πρόκειται για τη ζωή ενός άνδρου.

Κι' έπειδή έβλεπε τον γραμματέα άσυγκίνητον, έσκέφθηκε να βρή μιαν άλλην πρόφασιν που να μπορούσε να του κινήση τό ενδιαφέρον και του είπε χαμηλόφωνα και δήθεν έμπιστευτικά:

—Είναι άνάγκη να ιδώ, όσο τό δυνατόν γρηγορότερα τον δούκα Ντέ Λάρμα. Έχω κάποιο σπουδαίο μυστικό να του φανερώσω, από τό όποϊόν εξαρτάται ή σωτηρία του κράτους και ή τύχη του Πρωθυπουργού. Έάν, λοιπόν, πάτερ μου, δέν φροντίσετε να συναντήσω γρήγορα τον Πρωθυπουργό, θα είσθε σεϊς υπεύθυνος για όσες συμφορές μπορεί να προκύψουν από την άργοπορία αυτή.

—Τότε διαφέρει, άπάντησεν ο Έσκοθέντο. Πηγαίνω ν' άναφέρω τό πράγμα στους προϊσταμένους μου και θα έπιστρέψω να σου πώ τό αποτέλεσμα των

ένεργειών μου.

Έπέρασεν όμως όλόκληρη έβδομάδα χωρίς να πάρη καμμιάν άπάντησιν ο Πικουίλλο, από τον γραμματέα της 'Ιεράς Έξετάσεως.

Και έν τω μεταξύ, ή ζωή της Άϊζας, έκινδύνευε ίσως!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΑΪΖΑ ΝΤΕ ΣΑΝΤΑΡΕΜ, Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Όταν ή Άϊζα επέστρεψε άπ' τό Τολέντο, δέν θέλησε πιά να κατοικήσῃ στο σπίτι της κομήσσης Ντ' Άλταμέρα. Χήρα τώρα και δούκισσα Ντέ Σανταρέμ, έπρόσφερε αυτή άσυλο και προστασία στη Κάρμεν έως ότου παντρευθής τον Φερνάντο ντ' Άλμπά-ύντα. Η Άϊζα, άφου επέτυχε την άπελευθέρωσιν του άδελφού της Γεζίντ, που μόλις του έδόθη χάρις έπληγε στη Μαδρίτη να μείνη λίγο καιρό κοντά της, έπήγαινε κάθε μέρα στο παλάτι, ως κυρία πιά των Τιμών και ή βασίλισσα Μαργαρίτα, ποτέ άλλοτε δέν είδε τον άντρα της να έρχεται τόσο συχνά στα σαλόνια της και να την περιποιηται τόσο πολύ.

Η Άϊζα, με την αξιοπρέπεια και την τιμιότητά της, ένέπνεε στον βασιλέα ένα αίσθημα τόσο άγνό, τόσο πλατωνικό, που αυτός δέν έδίσταζε να τα φανερώνη και ποτέ στην ιστορία άλλη γυναίκα δέν είχε κερδίσει καθώς αυτή, την ελικρινή συμπάθεια του βασιλικού ζεύγους. Ο βασιλεύς δέν μπορούσε να ζήση άν δέν την έβλεπε κι' ή Μαργαρίτα ήταν εύτυχισμένη μόνον όταν —χρ' κοντά της την Άϊζα.

Στις βραδυνές συναναστροφές έτηρείτο αυστηρά ή αυλική έθιμοτυπία. Τό πρωϊ όμως ή βασίλισσα δεχόταν την Άϊζα και την Κάρμεν τις όποιες συνώδευσαν συχνά ο Φερνάντο και ο Γεζίντ και περνούσαν τις ώρες τους με γερμανική απλότητα και οικειότητα οικογενειακήν.

Η Ζουανίτα έφρόντιζε πάντα τις ώρες αυτές ν' άπομακρύνη τους όκληρους αυλικούς, όσοι τυχόν ζητούσαν άκρόασιν από την βασίλισσαν.

Ποτέ ή Μαργαρίτα δέν ένοιωσε τον έαυτόν της τόσο εύτυχισμένο όσον τώρα, με την συντροφιά των καλών και ελικρινών αυτών φίλων.

(Ακολουθεί)

‘Η άγάπη είνε ένα όνειρο

Σ' εκείνη την πόλιν δέν ύπήρχε δουλειά για τον Καίσαρα Φορτέζι, τό ζωγράφο. Γι' αυτό τό λογο ζούσε στη σοφίτα ενός παλαιοῦ σπιτιού. Από τό παράθυρό του έβλεπε ένα μεγάλο τμήμα της πόλεως και πιά κοντά έναν μεγάλο κήπο, γεμάτον από λεμονιές και πορτοκαλλιές. Σ' εκείνο τον όλοπράσινο παράδεισο κατέβαιναν δυό φορές την ήμέρα τα κορίτσια του κολλεγίου που φορούσαν μπλε ποδιές με λευκά γιακαδάκια κι' έμοιαζαν με χειλιδόνια που φτερουγίζουν κάτω από τα πυκνόφυλλα και εύωδιασμένα δένδρα.

Μιά νύχτα, ο ζωγράφος ξύπνησε άπότομα από φωνές και κωδωνοκρουσίες. Μιά έντονη λάμψις έρχόταν από την πλευρά του κήπου όπου ύφονόταν τό κολλέγιο. Έτρεξε στο παράθυρο. Τό κτίριο καιγόταν όλόκληρο! Τα κορίτσια είχαν κατεβή στον κήπο και τρομαγμένα άντίκρυζαν την πυρκαϊά.

Ο ζωγράφος σκέφθηκε να ντυθής, να τρέξη στο κολλέγιο, αλλά την ίδια στιγμή άκουσε δυνατά και γρήγορα χτυπήματα στην πόρτα του. Μόλις άνοιξε, μια με κρη σιλουέττα μπήκε μέσα κι' άμέσως έτρεξε και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα.

—Τί τρομάρα, κύριε! Και γόμαστε όλες. Ύστερα ή καμπάνα... ντάν... ντάν, ντάν... φωνές! Άρπαξε, λοιπόν, αυτό τό σάλι, την ποδιά μου, τα παπούτσια μου. Βρήκα την είσοδο του κήπου άνοιχτή, μπήκα στο στενό αυτό δρομάκι... άνέβηκα τις σκάλες και χτύπησα την πόρτα σας. Τί τρομάρα, κύριε! Τί φοβερό!... Δέν μπορώ ακόμα να συνέλθω.

Ήταν πολύ μικρή, δέκα έξη ως δέκα έπτά τό πολύ χρόνων. Φορούσε μιαν άσπρη κομπινεζόν, μιαν άσπρη σκουφί-τσα κι' έσφιγγε στα χέρια της τη μπλε ποδιά της. Μερικές μαύρες μπούκλες ξεφευγαν κάτω από τη σκουφίτσα κι' ένας χρυσός σταυρός άκουμπόυσε επάνω στον γυμνό λαμό της. Ο ζωγράφος κυττούσε σιωπηλός και σαστισμένος. Η σιωπή του όμως αΐτη άνησύχησε τη μικρούλα και τον ρώτησε:

—Μου επιτρέπετε να πάω μια στιγμή πίσω από εκείνο τό παραβάν;

—Εύχαρίστως, έφέλλισε ο Καίσαρ. Μόλις όμως ή μικρούλα μπήκε πίσω από τό παραβάν σε λίγες στιγμές βγήκε ντυμένη, χωρίς σκουφί-

—Ένα τρυφερό διήγημα του Α. ΒΑΝΙ

τσα και με τις μπούκλες της ριγμένες επάνω στους ώμους της. Άμέσως έτρεξε στο παράθυρο. Εκεί στάθηκαν κι' οι δυό κι' έβλεπαν την πυρκαϊά. Μα ο Καίσαρ έπρόσχε περισσότερο τό άρμονικό προφίλ και τα μαύρα μάτια της μικρούλας. Ύστερα, σιγά-σιγά, άποτραβήχτηκε και κάθησε σ' ένα ντιβάνι. Η μικρούλα, φοβισμένη ακόμη, κάθησε πολύ κοντά του κι' άρχισαν να κουβεντιάζουν.

Την έλεγαν Παολίνα. Μίλησαν αρκετή ώρα, όταν εκείνη ξαφνικά τινάχτηκε άπότομα δρθά.

—Πρέπει να φύγω!, είπε. Ίσως να με ζητούν.

—Θα σε συναντήσω, μικρούλα μου.

—Όχι! όχι, πώ πώ μήκα στον στενό δρομάκι για ν' ύποψων τις φλόγες. Θα πώ ένα ψέμα.

Ο Καίσαρ παραξενεύτηκε.

Γιατί άρα γε εκείνη ή μικρούλα έλεγε πώς έπρόκειτο να πη ένα ψέμα;

Μήπως δέν ήταν αλήθεια ότι είχε καταφύγει στο σπίτι του για ν' άποφύγη τη φωτιά, της όποιας ή όρμη είχε φοβίσει όλα τα άλλα κορίτσια του κολλεγίου;

Η Παολίνα δέν έδειχνε καμιά διάθεσι άλλωστε να μείνη περισσότερο κοντά του.

Έξω δέν άκούγονταν τώρα πιά οι άλλόφρονες φωνούλες των μικρών τρυφερών του κολλεγίου.

Ο Καίσαρ κύτταξε από τό παράθυρο. Οι πυροσβέστες είχαν

περιορίσει τη φωτιά. Η Παολίνα τιλίχτηκε στο σάλι της και ο Καίσαρ της άνοιξε την πόρτα.

—Λοιπόν..., είπε εκείνη.

—Λοιπόν..., είπε κι' εκείνος.

Σε μια στιγμή την άρπαξε στην άγκαλιά του και την έφίλησε στο στόμα.

Δέν την ξαναείδε πιά. Περιορίστηκε μονάχα να όνειροπολή κυττάζοντας τη μικρή άσπρη σκουφίτσα της που είχε άπομείνει πίσω από τό παραβάν.

Ύστερα από ένα μήνα έφυγε για τη Ρώμη.

★ Πέρασαν αρκετά χρόνια. Ούτε στη Ρώμη μπόρεσε να έργασθής ο ζωγράφος. Μόνο μια φορά οι έφημερίδες έγραψαν γι' αυτόν, όταν πήρε τό πρώτο βραβείο από την Ακαδημία Καλών Τεχνών.

Δυό χρόνια όμως μετά τον θρίαμβό του αυτόν, ένας ξυρισμένος κύριος που φαινόταν σαν μάιτη κανενός μαγείρου, παρουσιάστηκε στο σπίτι του και του έδωσε ένα μπλιέττο.

Ήταν μια πρόσκλησις για χορό σε μια πρεσβεία. Ο Καίσαρ χεμονέλασε. Αρχίξε ή δόξα του. Τό βράδυ της δεξίωσης, όταν πήγε στην πρεσβεία, και μπήκε στον προθάλαμο, άκουσε τον ξυρισμένο εκείνον κύριο που του έδωσε την πρόσκλησι, ν' άναγγέλλη τόνόμά του στο κατώφλι της μεγάλης σάλας όπου βρισκονταν οι προσκεκλημένοι. Τί, ίδια στιγμή ή όρχήστρα άρχισε ένα γλυκύτατο βάλε. Κάποιος άγνωστός του τον παρουσίασε κατόπιν στην πρέσβειρα, που την συνώδευε ένας κύριος με πολλά παράσημα.

Ο Καίσαρ χαιρέτησε συνεσταλμένος και φίλησε τό χέρι της κυρίας, μιάς μελαχροινής νέας με γυμνούς ώμους, με τα χέρια και τό στήθος φορτωμένα από κομμήματα.

Όταν έμεινε μόνος, έκαμε μερικές βόλτες στις αίθουσες σταμάτησε λίγο στον μουφέ κι' ύστερα από τραβήχτηκε σε μιαν άκρη και κάθησε σ' ένα ντιβάνι. Εκεί παρατηρήσε τις ώραίες ζωγραφικές παραστάσεις που ύπληχαν στο ταβάνι της αίθουσής, όταν για μια στιγμή ένοιωσε πώς κάποιος κάθησε κοντά του. Άγαπητέ κύριε Φορτέζι, ως εύχαριστώ για την επίσκεψή σας.

Ανεπήδησε! Δέν όνειρευόταν! Η πρεσβείρα βρισκόταν κοντά του. Την παρατήρησε έκπληκτος.

—Δέν μ' άναγνωρίζετε; Για να ιδούμε! Ένας κίπος γεμάτος λεμονιές και πορτοκαλλιές...μια όμορφη νύχτα... ή πυρκαϊά του κολλεγίου... Μια καμπάνα χτυπούσε... Μια μικρούλα μπήκε φοβισμένη στο άτελιέ σας κι' ένας νέος, πολύ νέος τότε, την κυττούσε χωρίς να προφέρη λέξη, όπως τώρα...

—Παολίνα! Παολίνα!

Της πήρε τα χέρια, αλλά ή νέα τα τραβήξε άμέσως.

—Σιγά! Έδώ δέν είμαστε όπως εκεί!

Ένας κύριος, που είχε τό στήθος του φορτωμένο από παράσημα, τους πλησίασε.

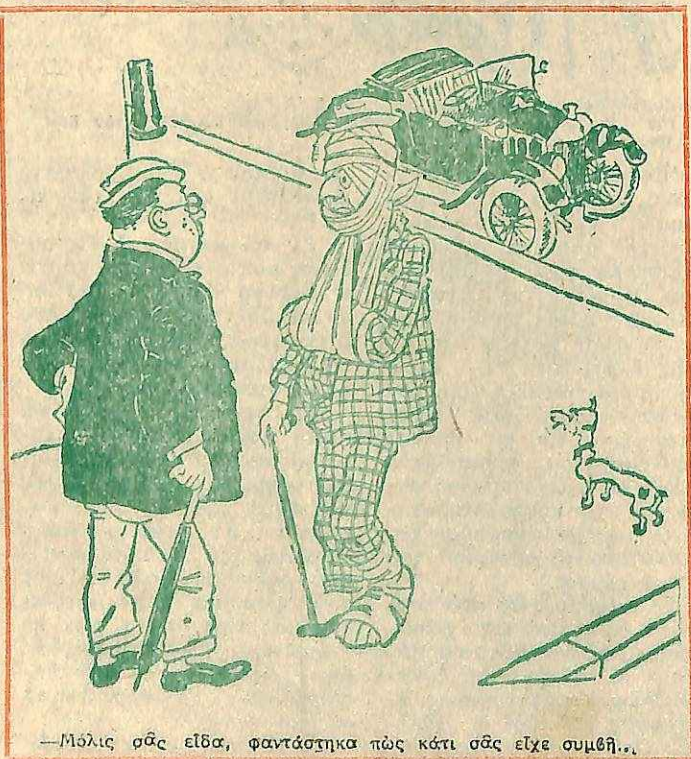
—Ο άνδρας μου, είπε ή Παολίνα. Ο κ. Φορτέζι, ο ζωγράφος που θα μου κάνει τό πορτραίτο μου.

Ο πρεσβευτής έδωσε τό χέρι του στον Φορτέζι, είπε κάτι στη γυναίκα του κι' έφυγε.

—Θάρθω αύριο στο άτελιέ σας, στις τρεις τό άπόγευμα, είπε ή Παολίνα, όταν ο άνδρας της άπομακρύνθηκε. Θάρθω να μου κάνετε τό πορτραίτο μου και να ξαναπάρω την άσπρη μου σκουφίτσα.

Γέλασε και με μισοκλεισμένα βλέφαρα πρόσθεσε:

—Δέν ήσθα τότε νιά ν' άποφύγη την πυρκαϊά... Ηθέλα να ιδώ από κοντά εκείνον τό νέο που έβγα από τον κήπο του κολλεγίου και που μου σαινόταν πώς καθ' έβράδυ πλησίαζε τό κρεβάτι μου πατώντας στις μύτες των ποδιών του...

—Μόλις σ'ας είδα, φαντάστηκα πώς κάτι σ'ας είχε συμβή...

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ Σ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο

κόμης ντε Μοράν, πού πήρε την όνομασία του «μπέρπα Βιστέρ» μαζί με τον σύντροφό του Ζωζό, επιχειρούντες οδοιπορικές ταξίδια σε διάφορες περιοχές της Γαλλίας, συναντώνται στην έρημη έκταση των Λαντών με το άμαξόσπιτο των θαυματοποιών Ραστινών. Από το οποίο τους καλεί εις βοήθειαν η φυλακισμένη Τζέννη. Οι δυο οδοιπόροι πλησιάζουν αλλά καθώς η Τζέννη έξηγουσε στον μπέρπα Βιστέρ πώς φέρθηκε κλεισμένη εκεί μέσα, αιτός υπέστη μίαν πνευματικήν διαταραχήν και άπομακρύνθηκε γρήγορα από τ' άμαξι ακριβώς λίγα λεπτά πριν επιστρέψουν οι Ραστινώ που δεν άργησαν ν' αντίληφθούν ότι κάποιος πλησίασε στ' άμαξι τους. Την ίδια εποχή στο Μπραντόν και στο σπίτι των Μενιέ ο μικρός Λεόν άναγκάστηκε να άποκαλύψη στον πατέρα του ότι τόν ατύχησε στον καιρό της μητέρας του Μπέρπα, που έλεγαν ψέματα τόσο καιρό, ότι δΐηεν ή Τζέννη έβρισκταν στο Παρίσι στο σπίτι της κ. Μπουτέλ.

—Πατέρα, είπε με φωνή σταθερή ο Λεόν, δεν πρέπει να σου κρύψωμε περισσότερο την αλήθεια...

23ον

—Τί θέλεις να πής μ' αυτό; τινάχτηκε ο Ζακόμπ άπ' το κάθισμά του με ζωγραφισμένη την άνησυχία στο πρόσωπό του.

—Θέλω να πώ, πατέρα, συνέχισε ο Λεόν στον ίδιο τόνο, ότι όσο καιρό ήσουν άρρωστος και δεν έπρεπε να σου δίναμε αίτία να ταραχθής, προσποιώμασταν και σου λέγαμε ψέματα...

—Ο Ζακόμπ, άνοίγοντας τ' άμάτια του, κύτταζε τρομαγμένος πότε την γυναίκα του και πότε τον υιό του.

—Ναι, σου λέγαμε ψέματα, επανέλαθε θεωρετά ο Λεόν, πώς ή Τζέννη ήταν στο Παρίσι, σ' της κ. Μπουτέλ... 'Η αλήθεια είναι ότι... ότι δεν ξέρουμε τί έγινε ή Τζέννη!...

—Δεν ξέρετε; Έκαμε ο Μενιέ έξαλλος πιά άπ' την έκπληξη και τον πόνο. Δεν ξέρετε; Ξαναφώναξε με ύφος ανθρώπου που άρχίζει να χάνη το λογικό του και να μη μπορεί πιά να συγκρατηθή.

—'Η Μπέρπα έπρεσε γονατιστή και κρατώντας το πρόσωπο με τ' άχέρια της, ξέσπασε σε λυγμούς.

—Ο Λεόν που κατέφερε άμέσως, χωρίς προλόγους, τό φοβερό πλήγμα, στάθηκε τώρα άνάμεσα στους γονείς του, σαν να φοβώταν μιά θίαη σκηνή, και γυρίζοντας στον Ζακόμπ που άφριζε από τον θυμό του:

—Πατέρα, είπε, δεν πρέπει να έξοργίζεσαι έτσι, πού σοο τό κρύψωμε!... Έκάμαμε ότι ήταν δυνατό για να βρούμε τη Τζέννη μας!... Ναι, ότι ήταν δυνατό, σοο τ' όρκίζομαι, Έκαμεν ο Λεόν σηκώνοντας τό χέρι του.

Κι' άφού στάθηκε λίγες στιγμές και κύτταξε κατάματα τον πατέρα του, πρόσθεσε με ύπόκωφο φωνή:

—Ναι, σοο λέγαμε ψέματα, αλλά τό κάναμε για να μην πάθης από τον έξαφνικό θυμό σου. Ναι, σοο δείξαμε γράμματα πού... πού δεν είχε γράψει ή Τζέννη μας. 'Αλλά κι' αυτό τό κάναμε με την έλπίδα ότι θα ξαναγύριζε... ότι θα την ξαναβρίσκαμε... Αί,

λοιπόν, πατέρα, δεν πρέπει να έλπιζής ότι θα ξαναγύριση πιά ή Τζέννη. Έδω και τόσο καιρό πού την έχασαμε, θα εύρισκε ένα μέσο να μάς είδοποιήση τι γίνεται, άν... βρισκόταν άκόμα σ' αυτόν τον κόσμο...

Στην άρχή ο Ζακόμπ άκουε σαν άνθρωπος πού δεν μπορούσε να καταλάβη τί του έλεγαν, ξαφνικά όμως Έκαμε ένα πήδημα και ύψώνοντας τ' άχέρια του, με σφιγμένες τις γροθίες του, πήγε και στάθηκε φοβερός την ύψη, μπρός στη γυναίκα του.

—'Αί!... Έσύ, έσύ είσαι ή αίτία, της φώναζε... 'Από σένα και μόνο ή Τζέννη δεν θρίσκειται πιά έδω κοντά μας! 'Από σένα πού δεν ήξερες να την προσέχης!... 'Αί δυστυχισμένη! δυστυχισμένη!...

—'Η Μπέρπα, πού ή καρδιά της έπασχε από καιρό, δεν μπόρεσε να συγκρατηθή περισσότερο μπρός στο άδικο άνάθεμα του συζύγου της. Νιώθοντας όλη τη σημασία πού ήθελε να δώση στα λόγια του ο Ζακόμπ, εις μάτην θέλησε να διαμαρτυρηθή. Δεν είχε τη δύναμη. Τό σώμα της κλονίστηκε, έβγαλε ζώηρά τ' άχέρια της πάνω στην καρδιά της και κυλίστηκε μπρός στα πόδια του άντρός της.

Διπλή κραυγή άντήχησε τότε. 'Ηταν ή ταυτόχρονη κραυγή τρόμου πού βγήκε άπ' τ' άστήθη του Ζακόμπ και του Λεόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΣΧΕΔΙΑ ΕΚΦΥΛΟΥ

Γιά την Τζέννη, από τη στιγμή που είδε να χάνεται και ή τελευταία της έλπίδα, πού για μιά στιγμή της μείδισε με την εμφάνιση των δυο εκείνων πεζοπόρων, ή ζωή κατήντησε περισσότερο άφόρητη.

Δεν είχε περάσει ούτε ώρα από την στιγμή πού έπιστοποίησαν ότι ή αίχμαλώτος ταν είχε επικοινωνήσει με κάποιον κατά την άπουσία τους και οι σύζυγοι Ραστινώ άπεφάσισαν να εγκαταλείψουν τον καταυλισμό τους και να ξεκινήσουν άμέσως προς την κατεύθυνση του νοιού των Λαντών.

Μόλις λοιπόν πήσαν την άπόφαση αυτή, ο Ραστινώ έξευεν άμέσως τη βαρεία άμαξα κι' άρχισε να κυλιέται μέσα στα σκοτάδια, άκολουθώντας τον άπέραντο δρόμο πού άδηγούσε ως τό τέρμα του νοιού των Λαντών.

—'Από την ήμέρα πού ή Τζέννη διέκοψε τόσο ξαφνικά τη συζήτησή της με τον μπέρπα Βιστέρ, περιωρίστηκε σε μιά άπόλυτη σιωπή και δεν έβγαζε λέξι για τίποτε, παρά τις θοισίες, άπειλές και προσβολές της μεθυσμένης, σχεδόν πάντοτε, μέγαιρας.

—'Ο κλονισμός πού υπέστη τό δύστυχο κόριτσι ήταν τόσο ίσχυρός πού ή αντίδρασίς του την έσπρωχνε τώρα σε μιά κατάσταση άβουλίας, άποθαρούνσεως, και καθολικής έξασθηήσεως,

Κι' ένφ' τό άθωο αυτό θυμά τωι πλανοδίων θαυματοποιών περιωρίζονταν στο να συγκεντρώνται στην κυρφή άπελπισία του, ο Ραστινώ με δυσκολία έκρυβε τη χαρά του για τη μεταβολή πού έβλεπε πάνω στο φτωχό κι' άπροστάτευτο κορίτσι.

—'Ενοιωθε καλά ο γεροάτυρος πώς ή κατάσταση αυτή, γρήγορα θα έφερνε τη Τζέννη στο σημείο πού αυτός ήθελε για να την κάμη να υπακούη μηχανικά, όταν θα έρχόταν ή στιγμή γι' αυτόν να πραγματοποιήση τους έγκληματικούς σκοπούς του.

—Όταν ο Ραστινώ, από καιρό τώρα, έλεγε στη Τζέννη πώς σκεπτόταν, για να την σώση, να φύγη μαζί της και να την άποσπάση από τις σκληρότητες της δαμάσπριας, δεν έλεγε ψέματα.

—'Ο άσυνείδητος αυτός κτηνάνθρωπος, άπ' τη στιγμή πού είχαν ληστέψει τον άγνωστο εκείνον κλέφτη, έπηρε πραγματικά την άπόφαση να χωριστή ξαφνικά από τό τρομερόν ήμίσιό του. Κι' άν έλεγε ψέματα θεβαιώνοντας τη Τζέννη ότι μόνον για να σώση αυτήν θάφευγε, πάντως σκεπτόταν να την άπαγάγη κι' αυτήν, όχι όμως για να την παραδώση στην οικογένειά της, αλλά μόνον για να την άναγκάση να συζήση μαζί του.

Κι' εκείνο πού τον άπασχολούσε περισσότερο τώρα δεν ήταν πώς θα έπειθε την Τζέννη να τον άκολουθήση, άφού τό θεωρούσε βέβαιο αυτό, αλλά πώς θα τ' άκατέφερνε ν' άρπάξη τό κομπόδεμα από τη μέγαιρα γυναίκα του πού φρόντιζε να κρατά πάντα πάνω της τό σακκούλακι με τ' άχρυσά λουδοβίκεια.

—'Ωστόσο εκείνος κατέστρωνε μέσα του τό σχέδιό του και περίμενε να τό εκτελέση μάλλον προς τό τέρμα του μακρυνού ταξιδιού τους, όπότε, σκεπτόταν, θα είχε περισσότερες έλπίδες έπιτυχίας.

Πέρασαν αρκετές μέρες από τότε πού τ' άμάξι ξεκίνησε για τό Παρίσι και όσο πλησίαζαν προς τ' εκεί τόσο και περισσότερο οι συζητήσεις των Ραστινώ γινόντουσαν συχνότερες.

Φυσικά μοναδικό θέμα των συζητήσεων αυτών ήταν τό περιστατικό πού τους έπλούτισε ξαφνικά και όλοένα άντηλλάσσον σκέψεις για τον τρόπο με τον όποιο θα διέθεταν τ' άκλεμμένα χρήματα. Τις συζητήσεις τους αυτές τις Έκαναν πάντοτε όταν έβλεπαν, έξαντλημένη άπ' την κόυραση, την Τζέννη να κοιμάται, όπότε και δεν δυσκολευόνταν κινθόλου να πούν πράγματα πού θ' Έκαναν τό δύστυχο κορίτσι να φρίξη, άν ποτέ μπορούσε να τους άκούση.

—'Η μέγαιρα φυσικά έπέμενε πάντοτε στην ιδέα της να εκμεταλλευθή τ' άνείατα και την όμορφιά του κοριτσιού εκείνου πού είχε πέσει στα χέρια τους άπ' τον ουρανό σαν άνέλπιστη πτηνή

πλουτου, ένφ' ο έκφυλος θηριοδαμαστής, πού δεν έβλεπε την ώρα πού θα μπορούσε ν' άπολαύση τό παρθενικό κορμί της άτυχης Τζέννης, έξακολουθώντας να όποκρίνεται, συμφωνούσε με τη γνώμη της γυναίκας του.

—'Ωστόσο ή άμαξα, κυλώντας την ήμέρα και σταματώντας τη νύχτα, πλησίαζε όλοένα και περισσότερο προς τον νομό Σηκουάνα, προς μεγάλη χαρά της μέγαιρας που τακτικότερα εύρισκε πού να προμηθευθή κρασιά και ρακιά με τ' όποια και μεθοκοπούσε.

Κάποιο βράδυ πού είχε πιη κάπως περισσότερο και κοιμώταν θαθεία, ο πάντοτε άγρυπνος Ραστινώ βρήκε την εύκαιρία να πλησιάση την Τζέννη:

—Πιστεύεις πώς σ' έλησμόνησα, άγάπη μου, Έκαμεν ύποκριτικά με σιγανή φωνή... Κάθε άλλο. Τ' αντίθετο μάλιστα. Κι' άν δέ σοο μιλούσα τόσο καιρό για τίποτε ήταν γιατί ήμουν άναγκασμένος να περιμένω ώσπου να φθάσωμε σε καλό μέρος για να στρίψωμε... Δεν πρέπει, θλίψεις, να μάς ξανασυναντήση ή κυρία, γιατί δεν θα μπορούσα να σε θεβαιώσω άν θα βγαίναμε πιά κι' έσύ κι' έγώ, ζωντανό άπ' τ' άχέρια της!...

Κι' έπειδή ή Τζέννη σιωπούσε, ο Ραστινώ ξεηκούχθησε να της μιλή γύρω από την χίλιες φορές επαναληφθείσαν ύπόσχεσίν του ότι την πήγαινε στους γονείς της.

—'Η ύπόσχεσις αυτή ήταν καινούργιο πάντοτε δόλωμα πού ήποια φορά θα ύπερνικούσε τους φόβους και δισταγμούς του άτυχου κοριτσιού πού ώστόσο, μεγαλωμένο με τις άσπληρες άσυχές της ήθικης και τιμιότητος, ένοιωθε να την τύπη ή συνείδησίς της γιατί θα γινόταν συνένοχος του άνθρωπου πού έσκόπευε να εγκαταλείψη την γυναίκα του.

—'Η άθώα παιδική ψυχή της συχνόταν την προσπολιεί.

Και νιά να της άφαιρέση και τον δισταγμό αυτόν ο άθλιος άλήτης έδένε να παίξη με μεγάλη τέχνη τον ρόλο πού σχεδίαζε—ρόλο καθαρώς φιλανθρωπού προστάτου—φθάνοντας μέγαι τοι σπιτιού να φανερώσει στο δύστυχο κορίτσι τ' άρωμερά σχέδια της γυναίκας του.

Και τό τέχνασμα αυτό δεν άργησε να φέρη τ' άποτελέσματά του. 'Η Τζέννη, όταν έμαθε τον άισχρό ρόλο πού της προώριζε ή δαμάσπρια, έπίστεψε ότι δεν της έμεινε πιά κανένα άλλο μέσον σωτηρίας παρά να υπακούση στον δΐηεν προστάτη της.

—'Από τον τρόπο της έφτασε μάλιστα στο σημείο να ρωτήση τον Ραστινώ άν θα ήταν δυνατόν να θέσουν άμέσως σ' έφαρμογή τό σχέδιό τους.

—'Ακόμα λίγες υέρες, άγάπη μου, άποκρίθηκε ο άλήτης.

Και πραγματικά ή στιγμή πού περίμενε ο έκφυλος θαυματοποιός άρχισε να πλησιάζη.

Έίχαν φτάσει στο νομό του Σηκουάνα, και δεν βρισκονταν πιά, άπ' τό χωριό πού είχε γεννηθή ή σύζυγος του Ραστινώ, παρά λίγα μανάχα χιλιόμετρα.

Και όσο ή άμαξα πλησίαζε στο χωριό της, τόσο και περισσότερο μεθοκοπούσε από τον ένθουσιασμό της ή δαμάσπρια, πράγμα πού έξαιρετικά εύχαριστούσε τον άντρα της πού έβλεπε ότι εύκολότερα θα επετύγγανε τό σκοπό του. —'Υστερ' από δυο τρία βράδια πού συνεχώς μεθυσμένη ή Ραστινώ έμεινε ώρες έξαπλωμένη σαν νε-

κρή ο γέρω κολασμένος είπε στη Τζέννη καθώς την είδε ν' άρχιζη ν' άμφιβάλλη πάλι:

—Πρέπει να έχης έμπιστοσύνη, άγάπη μου σ' ό,τι σοο λέω. Άύριο θα στρίψωμε κι' οι δυο μαζί μιά χαρά: —'Ενοια σου, θα δής...

—'Η Τζέννη δεν μπόρεσε να μη νοιώση κάποιο αίσθημα εύγνωμοσύνης για τ' ά λόγια αυτά του θαυματοποιού και τον εύχαρίστησε καρφώνοντας τό άγγελικό της θλέμμα πάνω στο πρόσωπο του ύποκριτού πού είχε κατορθώσει να κερδίση την έμπιστοσύνη της.

Ναι, έπίστευε τώρα τό άθωο πλάσμα στην ειλικρίνεια εκείνου, πού δεν είχε άλλο σκοπό από του ν' άπολαύση την δροσιά του νεανικού κορμιού της, να χορτάση πάνω της τ' ά κτηνώδη ένστικτά του.

Και με την έμπιστοσύνην αυτήν, άσυνείδητως συνεργαζόταν κι' αυτή εις την έπιτυχία των καταχθονίων σκοπών του Ραστινώ, θυμά των όποιων θα ήταν αυτή ή ίδια.

—'Η έπομένη έφεξε κι' ο Ραστινώ κρυφά άπ' τη δαμάσπρια άρχιζε να προετοιμάζη τ' ά πράγματα πού θάπαιρνε μαζί στη φυγή του.

—'Η μέρα όμως αυτή φάνηκε άπελπιστικά μακρυνή για τη Τζέννη πού από τ' ά χαράματα την κατέλασε ο πυρετός της άγωνίας. Οι ώρες άργοκυλούσαν όσο ποτέ άλλοτε για τ' άνύπομονο κορίτσι πού ήθελε ν' άνακτήση τη λευτεριά του.

Είκοσι και περισσότερες φορές συμβουλευθηκε τον παλιό κοκόρο πού ήταν κρεμασμένος πάνω σε μιά σανίδα της άμαξας.

Κάθε τίκ—τάκ του ρολογιού άντηχούσε στην όλο άγωνία καρδιά της, στην καρδιά πού τώρα άνοιγόταν στην έλπίδα, ύστερα από τόσες δοκιμασίες, τόσα βάσανα, τόσες άποθαρρύνσεις.

—'Όσο ή ήμέρα πλησίαζε στο τέλος της τόσο ή ταραχή της Τζέννης γινόταν μεγαλύτερη.

—'Ηθελε να ρωτούσε τον θαυματοποιό να μάθη άν ήταν άποφασισμένος να εκτελέση τό σχέδιό του, μά ούτε στιγμή δεν βρήκε την εύκαιρία να τον πλησιάση.

Τέλος, τό άπόγευμα, καθώς είχαν σταθμεύσει για να ξεκουρασθούν τ' άλογά τους σ' ένα παιδοχείο, ή σύζυγος Ραστινώ δεν μπόρεσε ν' άντισταση στην έπιθυμία να πάη να όροσι—σ θ ή μ' ένα ποτηράκι ντόπιο κρασί, πού έγνώριζε καλά, όπως έλεγε.

—'Ο σύζυγός της, φυσικά, έμεινε στην άμαξα, γιατί όσο πλησίαζαν κοντά στο Παρίσι, τόσο λιγότερο ήβελαν να διαπράξουν την άφροσύνη ν' άφήσουν τη φυλακισμένη μόνη.

—'Η σύζυγος Ραστινώ νόμιζε, από λίγο καιρό τώρα ότι ο σκύλος δεν ήταν πιά ο κατάλληλος φύλαξ του θυμάτος τους.

Μόλις λοιπόν ή γυναίκα του έφυγε για τό παιδοχείο, ο Ραστινώ έπώφεληθηκε άμέσως της εύκαιρίας για τ' ά πλησίαση την Τζέννη.

Κι' έπειδή κι' αυτή περίμενε μ' άνυπομονησία τη στιγμή αυτή από τό πρωϊ έδέχθη χωρίς καμμία δυσπιστία να συνμιλήση μ' εκείνον πού τόσο ύποκριτικά και επιτήδεια έπαίξε τον ρόλο του άφιλοκερούς προστάτου.

Και κατά την συζήτησι αυτή, πού δεν είχε κανένα άλλο μάρτυρα από τον σκύλο των θαυματοποιών, ή Τζέννη διδάχθηκε τί έπρεπε να κάμη όταν θα έρχόταν ή στιγμή να πραγματοποιηθή τό σχέδιο πού είχε καταστρώσει ο Ραστινώ.

—Πρέπει, άγάπη μου, της έλεγε ο θαυματοποιός, να κάμης άμέσως τ' ά ρούχα σου ένα δέμα, τ' ά ρούχα πού φορούσες όταν έλαβα την εύτυχία να

Πιστεύεις πώς σ' έλησμόνησα, άγάπη μου, Έκαμε ο άποκρίτικος ο άθλιος με σιγανή φωνή, ένφ' ή Τζέννη σιωπούσε.

σε γλυτώσω στο μεγάλο δρόμο... Τό φουστάνι θα είναι πολύ κοντό και τό πολκάκι πολύ στενό, έκαμε γελώντας ό θαυματοποιός, αλλά δέν άξίζει τόν κόπο νά τ' άφήσης έδώ!...

Καί σέ λιγς, άφού μόνος του άνοιξε τό σεντούκι πού η γυναίκα του τάχε παραχωμένα, τάβαλε μέσα σ' ένα μεγάλο χρωματιστό μαντήλι και τάδωσε στή Τζέννη, πού τρέμοντας άπό συγκίνησι άκουσε τίς συστάσεις πού της έκαμε ό θαυματοποιός:

— Καταλαραίνεις, αγάπη μου, της έλεγε, ό σκοπός είναι νά επιτύχωμε. Θα περιμένουμε νά κοιμηθώ ή κ υ ρ ί α, όπως κάνει κάθε θρασύ μετά τό φαί...

— Άν όμως ξυπνήση πάνω στην ώρα; διέκοψε με κάποια ζωηρότητα ή Τζέννη.

— Δέν θα ξυπνήση, έννοια σου, αγάπη μου! άπάντησε ο Ραστινώ, μειδιώντας παράδοξα.

Κι' είχε τό λόγο του πού μειδιούσε ό θαυματοποιός, γιατί θέλοντας νά προλάβη κάθε δυσάρεστη έκπληξι έκ μέρους του φεβερου του ήμισους, έφρόντισε νά πάρη όλες του τίς προφυλάξεις.

— Τό λοιπόν, εξακολούθησεν, όταν ή κ υ ρ ί α θα ροχαλίξη κατά την συνήθειά της, θα σου άνοίξω την πόρτα και θα πιάς νά με περιμένης πενήνια βήματα μακριά απ' τ' άμάξι, στόν δρόμο, γιατί έγώ θα πρέπει νά προσέξω μήν άρχισή ό σκύλος νά γαυγίζει.

— Πώς; δέν θα πάρете και τό σκυλί μαζί σας; έκαμε με παράπονο ή Τζέννη.

— Α! μπά, δέν κάνει! άπάντησεν ό Ραστινώ. Πρώτα-πρώτα γιατί μπορεί νά μάς φέρη σέ δύσκολη θέσι κι' έπειτα δέν έχουμε ανάγκη από σκύλο νά μάς φυλάξη πιά, αγάπη μου.

Άκούοντας ή Τζέννη πώς ό πιστός της Τουρκό, ό χαϊδεμένος της Τύρ, δέν θα την συνάδευε στή νυχτερινή της φυγή, δέν μπόρεσε νά συγκρατήση ένα στεναγμό, ένψ ό Ραστινώ πού είχε τούς σκοπούς του, κυττάζοντάς την κατάματα, πρόσθεσε:

— Λοιπόν, σύμφωνοι, δέν είναι έτσι; αγάπη μου!

— Ναί, κύριε... θα κάμω ό,τι μου λέτε, άπάντησε με συγκίνησι πού δυσκολευόταν νά συγκρατήση ή Τζέννη.

Καί τώρα δέν έμενε πιά παρά νά περιμένουν την ώρα του δείπνου. Έν τώ μεταξύ ό Ραστινώ θέλησε νά έπωφεληθώ και πάλιν απ' την άπουσία της συζύγου του γιά νά τελειώση ό,τι έλεγε προετοιμασίες του.

Άνοιξε τό κουτί μέσα στό όποιο ή μέγαιρα φύλαγε τά φάρμακά της και πήρε από ένα δοχείο λίγη σκόνη από κείνην πού είχαν δώσει νά πιη, στόν κλέφτη πού λήστεψαν, σ' ένα ποτήρι κρασί πού του προσέφεραν. Τή σκόνη αυτή ό θαυματοποιός την τύλιξε μέσα σ' ένα μικρό χάρτινο χωνί και τό έβαλε στην τσέπη του γιλέκου του.

Κι' ευχαριστούσε την πιά απ' τίς προετοιμασίες του άρχισε νά σφυρίζη ένα πρόστυχο τραγούδι τρίβοντας τά χέρια απ' τη χαρά του.

Η Τζέννη, άπρησχημένη στό νά δέση τό δέμα, πού είχε κάμει, όσο τό δυνατόν μικρότερο γιά νά μporή ό Ραστινώ νά τό κρύψη, δέν άντελήφθη τίποτε απ' τίς σκοτεινές προετοιμασίες του θαυματοποιού.

Σέ λίγο είχε άρχισεί νά νυχτώνη γιά κούλα κι' όταν στό άμυδρο φώς του

άμαξιού φάνηκε ή κοντόχοντρη σιλουέττα της μέγαιρας εύκολα μπορούσε νά καταλάβη κανείς ότι ή δαμάστρια δ ρ ο σ ί σ θ η κ ε, κατά την έκφρασί της, περισσότερο απ' ό,τι συνήθιζε.

Βαδίζοντας ετρίκλιζε σέ τέτοιο βαθμό, πού ό Ραστινώ άναγκάσθηκε νά την φορτωθώ γιά νά την βάλη μέσα στό άμάξι, όποτε πάλαψε κυριολεκτικά γιά νά κατορθώση νά την βοηθήση νά καθήση στό κάθισμα.

Η Τζέννη άποτραβηγμένη σέ μία γωνιά δέν τολμούσε ούτε νά σηκώση τό κεφάλι της. Η έλπίς ότι σέ λίγο θα γλύτωνε απ' τά νύχια της χοντρογυναίκας αυτής και ό φόβος μήπως δέν έπιτύχη και ή άπόπειρα αυτή, την έκανε νά νοιώθη μία άνεξήγητη ταραχή.

— Στρώστε τό τραπέζι νά φάμε! διέταξεν ή μέγαιρα πού ξεπλωμένη στό κάθισμα της, χώνευε τά διάφορα ποτά πού είχε ρουφήξει στό πανδοχείο.

Ένψ ή Τζέννη έτοιμάζε τό τραπέζι ό Ραστινώ χτυπούσε δυνατά με τό μαστίγιο τά άλογά του, πού μόλις είχε ζέψει. Η άμαξα άρχισε νά κυλά άμέσως, ένψ πίσω της ό Τύρ πηδούσε γαυγίζοντας, όπως συνήθιζε κάθε φορά πού τ' άμάξι ξεκινούσε.

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΣΙΡΟΠΙΟΥ

Η γρηά μέγαιρα έχει άποκοιμηθώ στό κάθισμά της. Την ξύπνησαν γιά νά φάη. Σέροντας τό κάθισμά της και με μισόκλειστα ακόμα μάτια, πλησίασε στό τραπέζι, πάνω στό όποιο άχνιζε μία λαχανόσουπα πού είχε μαγειρέψει ό Ραστινώ.

Περισσότερο από κάθε άλλη φορά ή Τζέννη δέν ήθελε νά δοκιμάση καν τό φαί άπόψε, αλλά στην προσαγή της μέγαιρας πλησίασε κι' αυτή στό τραπέζι και άρχισε νά τρώη.

Καί τό δείπνο άρχισε όπως συνήθως. Ο Ραστινώ έχυσε κρασί στά τρία ποτήρια και μετά είπε στή Τζέννη νά του φέρη τή στάμνα, έξηγώντας συγχρόνως στή γυναίκα του ότι ένας έλαφρός πόνος του κεφαλιού τον άναγκάζε γιά πρώτη του φορά νά βάλη λίγο νερό στό κρασί του γιά νά μη τόν πειράξη.

Και καθώς ή Τζέννη άπομακρυνόταν

— Κυρία, λαμβάνω την τιμήν νά σας άναγγείλω τούς γάμους μου... Περιτόν. Τό έλέπω

και ή γυναίκα του τόν άκούε με σκυμμένο τό κεφάλι, γρήγορος ό Ραστινώ έβγαλε από την τσέπη του τό χάρτινο χωνί πού περιείχε την σκόνη και την έρριξε στό ποτήρι πού θρισκόταν μπροστά του. Μετά άρπάζοντας τή στάμνα, έχυσε νερό πρώτα στό ποτήρι της Τζέννης και άμέσως γέμισε τό μεγάλο χοντρό της δαμάστριας ως επάνω.

Ξαφνικά όμως ή μέγαιρα τινάχθηκε απ' τή θέσι της αφήνοντας μία απ' τίς συνηθισμένες της βλαστήμιες:

— Δέν είσαι στά σωστά σου Ραστινώ! φώναξε. Από πότε με ξέρεις νά πίνω νερό έγώ;

Κι' ό θαυματοποιός πού δέν περίμενε παρα την παρατήρησι αυτή, γέλασε δυνατά λέγοντας:

— Αυτός ό πονοκέφαλος, ρέ γυναίκα, με κάνει, θέλεις, νά μήν ζέρω τί κάνω. Αυτό όμως διορθώνεται εύκολα, φιλενάδα. Να, πάρε, ευτυχώς δέν έβαλα και στό δικό μου ποτήρι νερό, όπως είχα σκοπό νά κάμω. Κι' άμέσως γέμισε κρασί τό ποτήρι του και τάβαλε έμπρός στην γυναίκα του.

Έκείνη τό άρπαξε με μιάς και τ' άδειασε άπνευστί, κροταλίζοντας τή γλώσσα της από ευχαρίστησι, ένψ ό Ραστινώ την παρακολουθούσε λαθραία.

Τώρα πιά ό άσυνείδητος αυτός έκφυλος ήταν θέβαιος πώς ή γυναίκα του ύστερ' από λίγο θα κοιμώταν ύπνο βαθύ και τότε θα μπορούσε νά φύγη μ' εκείνη πού έπωφελαμιούσε, με τη μεγαλύτερη εύκολία. Καί χαμογελώντας άπεπνέονταν ευχαριστημένος: «Καλά σου την κατάφερα φιλενάδα! Ο διάολος δέν μπορεί νά σε ξυπνήση γρηγορώτερ' απ' αύριο, άν δηλαδή του κάπνιζε νά σε συλλογιόη!...»

Η Τζέννη δέν είχε άντιληφθώ τίποτε, κι' όσο ή στιγμή της άπελευθερώσεως της πλησίαζε —τό έπίστευε τουλάχιστον— τόσο περισσότερο μεγάλωνε ή συγκίνησίς της.

Η μέγαιρα εξακολουθούσε νά τρώη και νά πίνη χωρίς νά ενδιαφέρεται πιά τί έκαναν οι άλλοι.

Κι' όταν ρούφηξε και την τελευταία κουταλιά της σουπας κι' άδειασε στό ποτήρι της ό,τι είχε άπομείνει απ' τή μπουκάλια του κρασιού, χορτασμένη πιά άφησε στεναγμό άνακουφισέας. Τή στιγμή αυτή διάλεξε ό Ραστινώ γιά νά κάμω τό ναρκωτικό πού την πότισε νά ένεργήση άποτελεσματικάτερα:

— Γυναίκα, έκαμε, με ψεύτικο χαμόγελο, είναι ώρα νά πάρης τό σ ι ρ ό π ι ο ο υ.

Και ήταν τό σιρόπι αυτό ένα μικρότερο κάπως μπουκάλι οινόπνευμα πού ή δαμάστρια συνήθιζε ν' άδειάζη τίς περισσότερες φορές, ύστερα από τό δείπνο.

Η Ραστινώ άδραξε τό μπουκάλι πού της έδινε ό σύζυγός της και σκοτισμένη απ' τό μεθύσι πού άρχισε πιά νά την καταβάλλη, άκούμπησε τό στόμιο του μπουκαλιού στά χείλη της.

Συνήθως όταν ή Τζέννη παρευρισκόταν στό θέαμα αυτό, δυσκολευόταν πολύ νά κρύψη την άηδία πού έννοιωθε. Την φορά όμως αυτή ήταν τόσο άπρησχημένη και συγκινημένη ώστε δέν έδωσε καμμία προσοχή τί συνέβαινε γύρω της.

Τό άθωο πλάσμα, τό μόνο πού σκεπτόταν και περίμενε μ' άγωνία ήταν νά δώ τόν δειθρόν προσοχή της, νά δώ δη τό σύνθημα της άναχωρήσεως.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεις

Ένα μοντέρνο διηγημάκι του Μ. ΜΑΡΕΛΛΙ

Μεγάλης άποτυχίας

— Άννα, δέν ξέρω νά λέω άποτυχίες κουβέντες!..., της είπε. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ... Άλλά τώρα πού έννοιωσα γιά σένα τό γλυκύτερο αίσθημα, ήρθε τό γράμμα «έκείνου» πού τόσο καιρό τό περίμενες!

Και με μία τραγική σχεδόν χειρονομία, έρριξε επάνω στό τραπέζι τόν τετραγωνό φάκελλο.

Η Άννα έσκυψε τό κεφάλι και δυό χονδρά δάκρυα κύλισαν στά μάγουλά της κι' έπεσαν κάτω στίς πλάκες.

Ο Φράνκο έννοιωθε τόν έαυτό του νά τρέμη:

— Άννα, Άννα αγαπημένη μου, σέ ίκετεύω... άποφάσισε!... Άκουσε... θέλεις νά γίνης γυναίκα μου; της είπε με άγωνία.

Η νέα σήκωσε τό κεφάλι, τόν κύταξε με γλυκύτητα, πήρε την πέννα και με μεγάλα γράμματα, επάνω από τ' όνομά της πού έγραφε ό φάκελλος, έγραψε την λέξι: «έπιστρέφεται».

Ο Φράνκο άνεπείδησε από τή θέσι του, ευτυχισμένος.

— Άγαπημένη μου μικρούλα, αγάπη μου!..., της είπε και της έσφιξε με πάθος τά χέρια μέσα στά δικά του.

«... Έτσι, αγαπημένη μου Λουίζα, δλα πήγαν καλά, καθώς με είχες συμβουλευσει. Άρραβωνιάστηκε και σέ δυό μήνες θα γίνουν οι γάμοι μας. Για μένα, τό ξέρεις, ό έρως υπήρξε κεραυνόβόλος. Αγάπησα σχεδόν άμέσως τόν Φράνκο μου, από την πρώτη φορά πού τόν είδα, τυχαίως, μαζί σου, σ' εκείνη την ώρα κι' άλησμόνητη έκδρομή... μά χωρίς τίς πολύτιμες συμβουλές σου, πού τόσο μ' έξυπηρέτησαν και μου έδωσαν θάρρος, δέν θα μπορούσα νά τόν κάμω νά με προσέξη και πρό παντός νά μ' αγαπήση τόσο πολύ, όπως μ' αγαπά τώρα... Σού όμολογώ πώς πολλές φορές έδίστασα... Η κωμωδία μ' έφερνε στην ταπεινωσι... Ένοιωθα έναν έφιάλη να μου σφίγγη την καρδιά θέλοντάς τον νά υποφέρει... Τό γράμμα σου έφτασε στην πιο κατάλληλη στιγμή... Αυτό έφερε τό τέλος στην κωμωδία. Αυτό τόν έκαμε νά πάρη άμέσως την άποφασί του. Καί τώρα, είμαι πολύ ευτυχισμένη».

Μ' ένα χαμόγελο, ή Άννα έκλεισε τό γράμμα κι' έγραψε στόν φάκελλό του τ' όνομα της αγαπημένης της φίλης.

Μ. ΜΑΡΕΛΛΙ

Κινέζικα έθιμα

Τὰ βάσανα τῆς νύφης

Ἄν ἡ κοινωνική θέσις τῆς γυναίκας στὴν Κίνα δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη, ἡ θέσις τῆς νεόνυμφος στὴν οἰκογένεια τοῦ συζύγου τῆς εἶναι κυριολεκτικὰ ἀνυπόφορη. Ἡ νύφη θεωρεῖται ὡς ὑπερήτρια δλὼν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας κι' ἀλλοίμονο σ' αὐτὴν ἂν εἶναι πολὺ νέα καὶ δὲν ξέρει καλὰ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ.

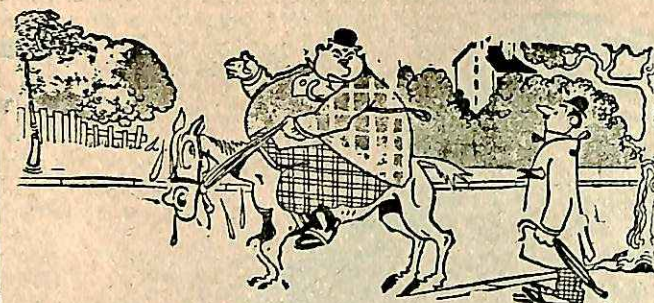
Ἡ νεαρά Κινέζα νύφη διατελεῖ συνήθως ὑπὸ τὴν ἀπόλυτην δικαιοδοσίαν τῆς... εὐγενεστάτης πεθερᾶς τῆς πού δὲν τὴν ἀφήνει οὔτε στιγμή νὰ σταβῇ σὲ «χλωρὸ κλαρί».

Οἱ γονεῖς τῆς νέας δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα νὰ τὴν προστατεύσουν ἀπὸ τὴν πεθερά τῆς. Τὸ μόνο πού μποροῦν νὰ κάμουν εἶναι ν' ἀπειλήσουν τοὺς συμπεθεροὺς ὅτι θ' ἀπαιτήσουν πολυδάπανη... κηδεῖα, σὲ περίπτωσι πού ἡ κόρη τους θ' αὐτοκτονοῦσε ἢ θὰ πέθαινε ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς τους.

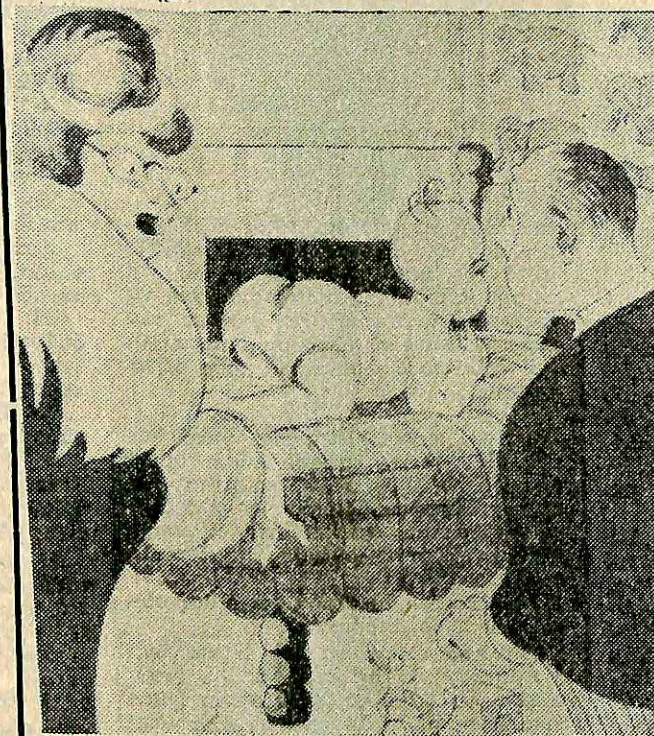
Ὁ σύζυγος στὴν Κίνα εἶναι ἀπόλυτος κύριος τῆς γυναίκας του. Κι' ἂν ἀκόμα τὴ σκοτώσῃ, μπορεῖ ν' ἀπαλλαγῇ τῶν νομικῶν συνεπειῶν τοῦ ἐγκλήματός του, θεωριῶντας σὸ δικαστήριο πὼς τὸ θῆμα του δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ στοργὴ γιὰ τοὺς γονεῖς του.

Ὅταν ἐπιστρέφῃ στὸ σπίτι ἡ νύφη, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ ἕνα δῶρο στὴν πεθερά, φαγώσιμο ἢ κόσμημα.

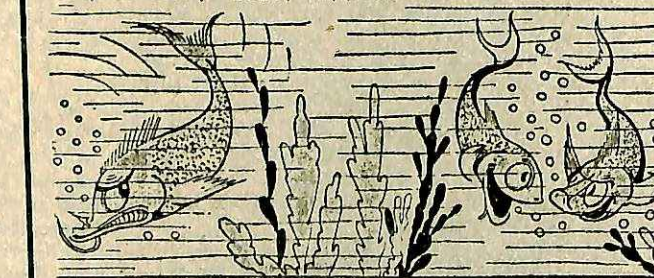
Ἡ παράλειψις αὐτῆς τῆς ὑποχρέωσος ἔχει πολὺ δυσάρεστες συνέπειες γι' αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποχρεωτικά αὐτὰ δῶρα ἐξοργίζουν τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς νέας, δταν μάλιστα εἶνε φτωχοί. Κι' εἶται ἀναγκάζονται νὰ μὴ δέχωνται σὸ σπῆτι τους τὴν παντρεμένη ἀδελφὴ τους.

Ὁ χονδρεὺς καβαλλάρης: Ἡ ἱππασία εἶνε περίφημο μέσον γιὰ ν' ἀδυνατίσῃ κανεὶς.
— Ἀσφαλῶς. Θυμᾶμαι τὸ ἄλογο σου πρὸ ἐνὸς μηνὸς πού ἦταν τετράποδο!

Ἡ μύωψ: — Φτοὺ νὰ μὴ βασκοῦθῃ! Εἶνε ὀλίγο τὸ μου-τράκι τοῦ μ' ἐμένα, Ἀγιολαί!

— Δὲ φαντάζεσαι τὸν ἐνθουσιασμό μου. Ἕνας θαυμάσιος ψα-ρὰς ἔκλεισε μὴνὰ τὸ στόμα τῆς πεθερᾶς μου...

Ἱστορίες

Τυπικὸς νοικάρης

Κάποτε στὸ Λονδίνο ἔνας καθὼς πρέπει κύριος μπήκε σ' ἕνα κατάστημα, ὅπου ἐπωλοῦντο ζωντανά, διάφορα μικρά ζῶα, ἐντομα καὶ ἄλλα... κατοικίδια ζῶα, καὶ ρώτησε ἂν ὑπάρχουν ν' ἀγοράσῃ μεγάλα ζωντανά ποντίκια.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος. Ἐχομε ποντίκια γιὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα. Τὰ δίνουμε 12 σελλίνια τὴ δωδεκάδα.

Ὁ πελάτης ἔμεινε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἔσπευσε νὰ κάμῃ τὴν παραγγελία του χονδρικῶς:

— Δώσε μου, σὲ παρακαλῶ, δυὸ ντουζίνες, τοῦπε ὁ πελάτης. Ἐχετε καὶ μικρά ποντικάκια;

— Μάλιστα! αὐτὰ τὰ πούλαμε 8 σελλίνια τὴ δωδεκάδα.

Ὁ πελάτης ἔκαμε καὶ δευτέρη παραγγελία χονδρικῶς:

— Δώσε μου κι' ὀχτὼ ντουζίνες ἀπ' αὐτά. Τίποτε κορηὺς ἔχετε;

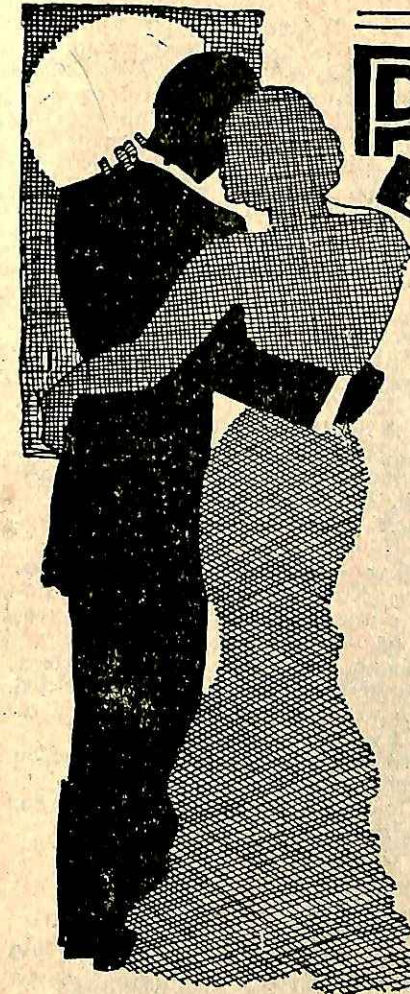
— Μάλιστα. Αὐτοὺς τοὺς πούλαμε μὲ τὴν ὁκά.

— Ὡραία. Δώσε μου καὶ 100 δράμια κορηὺς.

Ὁ ὑπάλληλος — ξεχάσαμε νὰ σὰς πούμε — παρ' ὅλο πού ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις τοῦ παραξένου πελάτου, ὥστόσο εἶχε μείνει κατάπληκτος. Ἐπὶ τέλους, τοῦ εἶπε:

— Ὅσον καιρὸ, κύριε, ἐξασκῶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, ποτὲ δὲν μοῦ ἔτυχε μὴ τόσο μεγάλη παραγγελία. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιὰ τὶ τὰ θέλετε ὅλα αὐτὰ τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ;

— Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε ὁ πελάτης. Ἡ προθεσμία τῆς ἐνοικιάσεως τοῦ σπιτιοῦ πού μένω λήγει αὐριο καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου πρέπει νὰ τὸ παραδώσω στὸν ἰδιοκτήτη ἀκριβῶς στὴν ἰδια κατάσταση πού βρισκόταν ὅταν τὸ νοίκιασα!

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

τὸ γέλιο. Καὶ πόσο γλυκὸ ἦταν τὸ χαμόγελό της, τί θελουδένια ἡ ματιά της! Ὅλο γελοῦσε, γελοῦσε ἐξνοιαστὰ, ἄδολα ἢ ἁμορφὴ κοπελλίτσα, πού ἐμοιαζε σάν μιὰ ζωντανὴ κούκλα.

Γύρισε στὸ σπῆτι τοῦ ἐρωτευμένου καὶ ριγμένος σὲ θαθεῖα συλλογὴ ὁ Κώστας. Ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἐγέμιζε γι' αὐτὸν ἀπὸ τὴ σβέλτα καὶ ἀρμονικὴ σιλουέττα τῆς Ζηνοβίας. Καὶ σάν νὰ τοῦ ἔλεγε μιὰ φωνὴ μέσα του:

— Ἡ αὐτὴν θὰ κάνῃς γυναῖκα σου ἢ καμμία!

Οὔτε συλλογίσθηκε ἐκεῖνη τὴ στιγμή, πού ὁ μικρὸς φτερωτὸς γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης ἔρριξε τίς σαῖτες του στὴν καρδιά του, οὔτε συλλογίσθη-

πάρχουν καὶ ὄρες γλυκεῖς καὶ τρισευτυχισμένες, πού τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὶς ξεπεράσῃ στὴν ὁμορφιά!...

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ὁ Κώστας ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν καὶ πῆγε στὴν ὁδὸν Ἰσάκων, ὅπου ἔμεινε ἡ συγγενικὴ οἰκογένεια τῆς Ζηνοβίας. Οἰκονόμου καὶ ζήτησε τὴ Ζηνοβία. Οἰκονόμου ἐλεγόταν κι' ἡ οἰκογένεια αὐτῆς.

— Ὁ πατέρας της λείπει στὴ Σερβία, τοῦ εἶπε ἡ θεία τῆς Ζηνοβίας. Ἐχεῖ πάει μὲ ἐμπόρευμα. Δὲν ξέρω πότε θὰ γυρίσῃ. Ἐγὼ δὲως θὰ μιλῶ σὲ μὴτέρα της, πού εἶναι μιὰ καλὴ γυναῖκα. Κι' ἐλπίζω νὰ δεχθῇ.

Πραγματικὰ, ἡ θεία τῆς Ζηνοβίας κατὰφερε τὴ μητέρα τῆς ἁμορφῆς κοπελλίτσας νὰ δεχθῇ τὸν Κώστα γιὰ γαμπρό.

— Σήμερα τὰ κορίτσια δύσκολα παντρεύονται, τῆς εἶπε. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι καὶ κανένας τυχεῖος. Μαγαζί δικό του ἔχει, τίμιος εἶναι, ἐργατικός, ἡ κόρη σου δὲν λέει ὄχι. Τί περιμένεις; Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὄχι ὁ πατέρας της, ὅταν θὰ γυρίσῃ μὲ τὸ καλὸ. Ἐπειτα μὴ ξεχνᾷς τὸ σπουδαιότερο! Τὴν παίρνει, χωρὶς προίκα.

— Τὸν ἔβρεις πὼς εἶναι λίγο ἰδιότροπος, τῆς ἀποκρίθηκε, συλλογισμένη ἡ μητέρα τῆς Ζηνοβίας, ὑπονοῶντας τὸν σύζυγό της. Διστάζω ν' ἀποφασίσω.

Ὡς τόσο ἡ συγγενὴς της τὴν κατὰφερε κι' ὁ Κώστας, τρισευτυχισμένος πιά, ὄρχιζε νὰ μπαῖνι στὸ σπῆτι γι' ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ζηνοβίας.

Τὶ γλυκά, τί γελαστά πού ἦταν δὲλα ἐκεῖ μέσα σὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἀναγάλλιαζε ἡ ψυχὴ τοῦ Κώστα, σάν ἔβλεπε τὸ πρόσχαρο προσῶπάκι τῆς Ζηνοβίας, πού τὸν ἐγλύκαινε μὲ τὸ γέλιο της, τὸν ξεκούραζε ἀπὸ τίς ἔγνοιες τοῦ μαγαζιοῦ, μὲ τὴ δροσιὰ της, τίς χαριτωμένες κουδεντούλες της.

Τακτικὰ, ἐξ ἄλλου, ὁ Κώστας τῆς εἰδιόθαζε πὰ νέα τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τὸ «Σκρίπ», ἐνῶ ἡ Ζηνοβία ἔρραβε ἢ ἐπλεκε. Κι' ὅταν δὲν ἔκαναν τίποτα, οὔτε ὁ ένας, οὔτε ὁ ἄλλος, ἔπλεκαν χρυσὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον, ἐνῶ, τὸ ἀνοιξιάνικο ἀεράκι σιγομουρμουρίζε στὰ νέα φυλλαράκια τῆς τριανταφυλλίδας, στὴν αὐλή.

Ὅσο ὁ καιρὸς ἐπέρναγε, τόσο ὁ ἔρωτας ἐριζοβολοῦσε στὴν καρδιά τῆς Ζηνοβίας Οἰκονόμου καὶ τοῦ Κώστα Ράμμου. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ θγαίνουν οἱ δυὸ τους περὶ πατο, στὴ Λεωφόρῳ Ἀλεξάνδρας, πού ἦταν κοντὰ σὸ σπιτάκι τῆς Ζηνοβίας. Ὁ Κώστας νόμιζε ὅτι ἐξοῦσε μέσα σ' ἕνα μαγευτικὸ ὄνειρο. Καὶ συλλογιζόταν πὼς ἡ μεγάλῃ του εὐτυχία δὲν θὰ τελείωνε ποτέ, ἐνόςσ

Ἡ μηχανὴ τοῦ ραψίματος ἐτραγουδοῦσε τὸ εὐθυμὸ τραγουδάκι της, γαζώνοντας τὰ προικιά τῆς Ζηνοβίας. Τὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ, στὴ συνοικία τῆς Νεαπόλεως, ἐφεγγαζοῦσε ἀπὸ τὴν τριανταφυλλίνα, χαρούμενη ὀψι τῆς κοπελλίτσας.

— Νωρίς, νωρίς θὰ μπῇς στὰ βάσανα, τῆς ἔλεγε ἡ μητέρα της, μπαίνοντας στὴν κάμαρα.

Ἡ Ζηνοβία Οἰκονόμου ἐχαμογελοῦσε. Καὶ τότε ἡ μητέρα της σιγομουρμούριζε:

— Ὁ γάμος εἶναι τυχερὸ πρᾶμα!

Τὴ Ζηνοβία θὰ τὴν ἔπαιρνε ὁ Κώστας Ράμμος, ἕνα ἐργατικὸ παλληκάρι, πού εἶχε δικό του ραφτάδικο στὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους. Μικρὸ μαγαζάκι, μὰ ὁ Κώστας εἶχε τὴν τακτικὴ πελατεία του. Μὲ τὴ Ζηνοβία ἐγνώ, ρίσθηκε ὁ Κώστας στὰ θαφτίσια μιᾶς φιλικῆς τοῦ οἰκογενείας, μὲ τὴν ὁποία συγγένειαν ἡ Ζηνοβία. Σβέλτα καὶ προκομμένη, ἐμπαινόγαυνη ἡ κοπελλίτσα — δὲν ἦταν παρὰ δεκαεξή χρονῶν μόνο — παραστεκόταν στὶς ἐτοιμασίες γιὰ τὴ θάφτισιν, χαμογελοῦσε μ' εὐγένεια καὶ καλωσύνη καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα πού ἐμοίρασαν τὰ φλουράκια, ἡ Ζηνοβία ἐπῆγε κοντὰ στὸν κουμπάρο, κρατώντας τὸ δίσκο μὲ τὰ γλυκά.

Ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τὸν Κώστα, πού καθόταν σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ μὲ τὰ μαῦρα ρούχα του καὶ τοῦ πρόσφερε γλυκὸ. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ μὲς οἱ ματιές τους σμίεσαν.

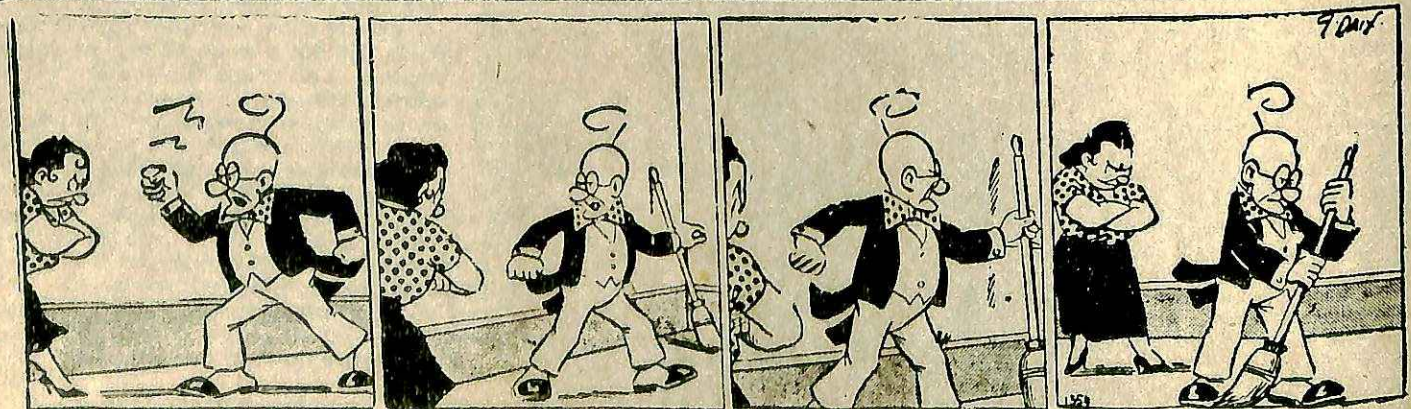
Σκίρτησε ἡ καρδιά τοῦ παλληκαριοῦ ἄθελά του. Τὶ ἁμορφὴ πού ἦταν ἡ Ζηνοβία! Λὲς καὶ μύρανε τὸν ἄερα ἡ παρουσία της, λὲς κι' ἦταν ἡ ἀνοιξὶς καὶ σκόρπαγε γύρω της τὴ χαρὰ,

Ἡ Ζηνοβία Οἰκονόμου, κατὰ φωτογραφίαν ληφθεῖσαν ὀλίγες ἡμέρες πρὸ τοῦ τραγικοῦ δράματος τῆς 24ης πρὸς τὴν 25ην Ἰ. Ι. τοῦ 1914.

κε, ἂν ἡ Ζηνοβία εἶχε δώσει σ' ἄλλον τὴν καρδιά της. Οὔτε ἐσκέφθηκε ἂν οἱ γονεῖς της τὸν ἤθελαν ἢ ὄχι γιὰ γαμπρό!

Ὁ ἁμοῖρος ὁ Κώστας εἶχε ζήσει ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή μέσα σὲ ἀνθρώπους, πού ἡ καρδιά τους δὲν ἐνοιώθε ποτέ καμμιὰ ζεστασιά ἀγάπης. Καὶ παρουσιάσθηκε ἡ κοπελλίτσα αὐτῇ, μὲ τὰ ξανθὰ μακρὰ μαλλιά, πού ἐκυμάτιζαν στὶς πλάτες της ἀσπράφτερὰ, σάν χρυσαφένια καὶ τοῦ θύμισε, πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μόνο τὸ μαγαζί, ἢ παρὲν, σὸ καφενεῖο ἢ στὴν ταβέρνα καὶ τὸ σπῆτι, ἀλλ' ὅ.

ἹΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ενδύω θά είχα κοντά του τὸ εὐγενικὸ καὶ πανέμορφο αὐτὸ πλάσμα, ποὺ τιτίβιζε σάν τὸ πουλάκι, ποὺ πρωτοσυνθίζιζε νὰ φτεροκοπάει.

Στοὺς γνωστούς του ἐξ ἄλλου, ποὺ πὸν ρώτασαν, ἂν θὰ ἔπαιρνε προίκα, ὁ Κώστας ἀπαντοῦσε :

— Τί νὰ πάρω; Δὲ ζήτησα τίποτα. Μοῦ ἔρεσε ἡ κοπέλλα καὶ τὴ ζήτησα. Νάχωμε τὴν ὕγεια μας, μὰς φθάνουν ὅσα κερδίζω. "Επειτα τί τὰ θές τὰ χρήματα, φθάνει ἡ γυναικα νὰ εἶναι γνωστικὴ καὶ νοικοκυρὰ κι' ἄς μὴν ἔχη τίποτα!

★

Μὰ σὰν γύρισε ὁ πατέρας τῆς Ζηνοβίας ἀπὸ τὴν ξενιτειά, ἔγινε ἄνω-κάτω, ὅταν ἔμαθε τὰ ἀρραβωνιάσματα τῆς κόρης του. Γιατί σώνει καὶ καλά ν' ἀποφασίστηκε, χωρὶς αὐτόν; Κι' ἔ-

πειτὰ τί ἦταν αὐτὸς ποὺ διαλέξαμε γιὰ γαμπρό τους; "Ενας φτωχός, ποὺ εἶχε μιὰ κλωσοφαλιὰ γιὰ μαγαζί. Τελείωσε! Θὰ χάλαγε ὁ ἀρραβώνας. Κι' ἀμέσως μάλιστα. "Η μητέρα τῆς Ζηνοβίας ἤξερε ὅτι ἅμα τὸν ἔπιαναν τὰ «μπουρινία» του — ἔτσι ἔλεγε — τὸν ἄνδρα τῆς, δὲν μπορούσε νὰ τοῦ ἀντιμιλήσει κανέναν. "Ηταν ἀγύριστο κεφάλι.

Καὶ τὸ κακὸ ἔγινε. "Ο πατέρας τῆς Ζηνοβίας, ὁ Θανάσης Οικονόμου, ἔπῃγε στὸ μαγαζί τοῦ Κώστα καὶ τοῦ τώκομε καθαρά καὶ ἑστέρα :

— "Εχω δώσει τὸ λόγο μου ἄλλοι, τοῦ εἶπε. "Ο ἀρραβώνας σου μὲ τὴν κόρη μου θὰ χαλάσῃ. Σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴν ξανάλθῃς στὸ σπίτι μου. "Εξ ἄλλου εἶναι μικρὴ ἀκόμη γιὰ γάμο ἡ κόρη μου.

Κέρωσε ὁ ἀμίσιος ὁ Κώστας μόλις

τὸ ἄκουσε. Τί μπορούσε, νὰ πῇ μπροστά στὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του; "Η ἀγωνία ἔσφιξε τὴν καρδιά του. "Ο κόσμος ἦταν πιά μαῦρος καὶ ἄραχλος γι' αὐτόν. Μὰ ἔπρεπε νὰ ξαναδῇ τὴ Ζηνοβία του. "Επρεπε ν' ἀκούσῃ τί θάλεγε κι' ἔκεινη. Θὰ ὑποτασσόταν ἄρᾳ γε στὴ θέλησι τοῦ σκληρόκαρδου πατέρα...;

★

Στὸ στερνὸ τους ἐκεῖνο ραντεβό, στὴ Λεωφόρῳ "Αλεξάνδρας, στὴ μπουρλάρια μὲ τὰ δένδρα, δὲν σταμάτησαν καθόλου τὰ μάτια τους. "Εκλαιγαν κι' οἱ δύο τους τὴ χαμένη εὐτυχία τους, τὸ χαμένο ὄνειρό τους.

— Ζηνοβία δὲν τὴ θέλω πιά τὴ ζωὴ, τῆς ἐμυρμούριζε τὸ πονεμένο παλ' ἡλικίον. "Αν μπορούσα νὰ πεθάνω. Θὰ ἦταν γιὰ μένα ὁ θάνατος παρηγοριά.

Μάτωνε ἡ καρδιά τῆς ἀμοιρῆς κοπέλλας. Καὶ τὸ τριανταφυλλένιο προσωπάκι τῆς εἶχε γίνει σὰν λειψάνο, μέσα σὲ λίγες ἡμέρες.

Ξαφνικά, πᾶ θουρκαμένα μάτια τῆς ἐκύτταξαν τὸν Κώστα τῆς. Καὶ τὰ ἄσπρα, ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία, χεῖλη τῆς ἐψιθύρισαν :

— Κώστα, μπορεῖ νὰ μὰς ἐνώση κάποιος.

— Ποιός; τὴ ρώτησε ὁ Κώστας τρομαγμένος.

— "Ο χάρος!...

★

"Εκεῖνη τὴ νύχτα — 24 "Ιουλίου τοῦ 1914 — ἡ Ζηνοβία ἐξεπύριξε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς. "Ο Κώστας τὴν ἔπεριμενε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ "Ιπποκράτους. "Εκεῖ ἐμπήκαν σ' ἕνα κλειστὸ ἀμάξι, ποὺ τοὺς ἔφερε ὡς τὸν ἡλεκτρικόν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες ἔγραφαν :

«Σήμερον τὴν πρωΐαν, ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐνοδοχείου ἡ «"Αλθίων» Νικόλαος Πέππας, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωματίον ἐνὸς ζευγὸς, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ ἀφ' ἐστέρας, προτιθέμενον ὅπως ἐδήλωσε, ν' ἀναχωρήσῃ ἀποσπολίζον τὴν ἐπομένην, εὐρέθη πρὸ ἐνὸς τραγικοῦ θανάτου. Τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἔκειτο νεκρὸν κάτω εἰς τὸ πάτωμα, ὅπου εἶχε φθάσει προφανῶς συρρόμενον, κατὰ τὴν ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν. "Η γενομένη ἱατροδικαστικὴ ἔρευνα ἔφερεν εἰς φῶς, ὅτι οἱ νεαροὶ ἔρασαν ἐτερομύτησαν τὴν ζωὴν των δι' ἰσχυροῦ καὶ κεραινοβόλου δηλητηρίου, τὸ ὁποῖον θὰ καθορισθῇ κατὰ τὴν τοξικολογικὴν ἀνάλυσιν, ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ. Εἰς τὸ αὐριανόν μας φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν τὰς συνταρακτικὰς λεπτομερείας διὰ τὴν ἐρωτικὴν αὐτὴν τραγωδίαν, τὰ ὀνόματα τῶν θυμάτων τῆς ὁποίας δὲν ἐγνώσθησαν μέχρι τῆς στιγμῆς.»

★

... Τὰ ὀνόματα τῶν θυμάτων τοῦ μικροῦ φτερωτοῦ Θεοῦ ἦταν : Κώστας... Ζηνοβία!

Δυὸ ἀκόμα, μέσα στὰ τέσσα. Δυὸ, ποὺ ἀφοῦ ἦπιαν τὰ φαρμάκια τῆς ἀτυχῆς ἀγάπης τους, ἦπιαν καὶ τὸ φαρμάκι ποὺ τοὺς ἔφερε στὴν αἰώνια γαλήνη, ἐκεῖ ποὺ δὲν φθάνει ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων!...

ΘΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΗΛΗΣ

Ὁ Κόσμος τῆς αὔριου

№ 15 (Τελευταῖο)

ΡΑΔΙΟ ΠΥΡΟΒΟΛΑ

Πολλὴ συγκινητικὴ, σ' ἀλήθεια, ἡ σημερινὴ σας ἀπροσδόκητη περιπέτεια. "Οδηγώντας, μὲ τὴν ἐπιδεξιότητα ποὺ σὰς διακρίνει, τὸ τελευταῖον τύπου ἀμάξι, σας, προχωρεῖτε μὲ ἐλαχίστη ταχύτητα, μέσα στὴν γεμάτη ἀπὸ ὀχλήματα καὶ κόσμο περιοχὴ ἐκεῖνη, ἀπολαμβάνετε μόνος σας τὴν ὁλοκάθαρη αὐτὴ θερμὴν ἀδελφιά. ὅποτε, ξαφνικά, ἕνα ἄτομο ἀπλώνει τὸ χεῖρ του, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἀστράφτει ἕνα φωτεινὸ «"Αλτ», κι' ἀμέσως ἕνας ἄντρας μὲ στολὴ, πηδώντας στὸ μπροστινὸ σας φτερό, σὰς λέει ἐπιτακτικά: «Πιάσε ἐκεῖνο τὸ ταξί».

Ταραγμένος, στρέφετε πρὸς τὸ μέρος ποὺ σὰς δείχνει καὶ μέσα σὲ μιὰν ὀχλαγωγία ποὺ θάλεπε στὸ θάθος, διακρίνετε τρία τέσσερα ἀμάξια, ποὺ ἐκαστικὰ παραμερίζουν σὰ πλάγια γιὰ νὰ ἐπιτρέψουν τὸ πέρασμα σ' ἕνα ταξί ποὺ τρέχει σὰν ἀσηνιασμένο. "Ο ἀπρόσκλητος ἐπιβάτης σας, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν πορτοῦλα τοῦ ἀμαξιοῦ σας, σπινώνεται πίσω σας καὶ σὰς λέγει μὲ ἀγριεμένη φωνή:

«Εἶμαι ἀστυνομικὸς τοῦ ἀέρος. Κάποιος ἐκεῖ πέρα ἐπέκτισε μιὰ κοπέλλα μὲ τὸ ἀδελφικό πιστόλι του, ἄρπαξε ἕνα "δειο ταξί καὶ τώρα χάνεται στὸν ἀέρα. "Ακολουθήσε τον!»

Ἀνοίγετε κάπως τὴν ταχύτητα σας, καὶ καθὼς ἡ χαρακτηριστικὴ σφυρίχτρα καὶ ἡ φωτεινὴ εἰδικὴ ραβδος τοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ εἶναι πίσω σας, καθαρῶς καὶ σὰς ἐλευθερώνει τὸν ὁρίζοντα, δὲν διαστρέφετε πιά οὔτε στιγμὴν: ἀποφασισμένος νὰ συνεννοηθῆτε μὲ τὸν νόμο, ἀκόμα κι' ἂν πρόκειται νὰ σκοτωθῇτε, ποὺ φαίνεται πολὺ ἐνδεχόμενον καθὼς περνάτε μέσα ἀπὸ τὰ χαμηλοτάπητα καὶ γεμάτα κόσμο στενά — ὁρίστε σὰν μανιασμένους ταῦρος πίσω ἀπ' τὸν δολοφόνον. Σὲ κάποια ἀναισθητικὴ ἐπιδόσει τῆς εὐκαρίαις κι' ἀνασηκώνετε στὸν ἀέρα. Τὸ σκοτεινὸ ταξί τοῦ δολοφόνου διακρίνετε κάπως στὸ διάστημα σὰν μαῦρο στίγμα ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ φωτεινῶν κουκίδων, ποὺ τρομοκρατημένες σκορπίζονται πρὸς ὅλες τὰς κατευθύνσεις, ἐνῶ ἀπὸ πάνω τους τρεῖς οὐρανοὶ — σὰν ἄλλες κουκίδες — τὰ ἄστρα.

«"Αν πιάσω τὸ καταραμένο αὐτὸ οχημάδι, χωρὶς νὰ συγκρουθῶ ποθενά, μουρμουρίζετε, θὰ εἶναι θαῦμα. "Ωστόσο θὰ τὸ πιάσω».

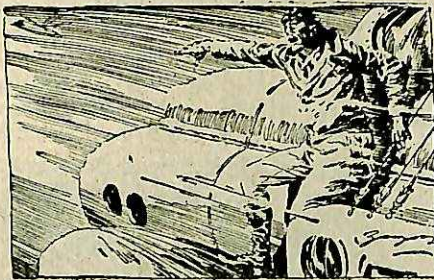
Ὁ ἀστυνομικὸς φορεῖ τὰ τηλεοπτικὰ του γυαλιά καὶ, ὅποτε ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, σὰς λέει:

«Ἀνάβαινε μὲ νῶνιαν ἀνυψώσεως 32 μοιρών — στροφή ἀριστερά! Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κόψεις νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα αὐτὸ τὸ παλινέπαιον».

"Εσεῖς πάντα ὑπερφηανεύσασταν γιὰ τὴν ἀνυψωτικὴ ταχύτητα τοῦ τελευταίου τύπου ἀεροαυτοκινήτου σας, ἀλλά, θάλεπε, ὁ ἀστυνομικὸς εἶναι ἀνυψώσιμος. Στὰ τρεῖς χιλιάδες μέτρα ὕψους, σὰς λέει:

«Ὁρίζοντίσε το! Τὸν πιάσαμε! "Εχω μαζὶ μὲ τὸ ὅλο ποὺ τὸ ἐπιδέχεται, ἀλλά δὲν τοῖμινα νὰ τὸ χρησιμοποιήσω πὺ χαμηλὰ, μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν κίνησι. Τώρα μ' ἔφερες σὲ ἀπόστασι τριῶν χιλιομέτρων. Θὰ τὸν πιάσω ἢ θὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴν θέσι μου».

"Εχει τοποθετηθῇ τὸν φορητὸ ραδιοεκσφενδονιστὴν τοῦ ἀνάμεσα ἀπ' τὴν «παμπρίζ»

σας καὶ σκοπεύει. Ξαφνικά, μιὰ σπινιαία λάμψις ἀστράφτει μπροστὰ σας καὶ μιὰ ἀδελφική, ὁρατὴ ἀκτινωτὴ δόνησις σκορπίζεται ἐμπρὸς σας, ἐνῶ ταυτόχρονα φθάνει σ' αὐτιά σας ὁ ἦχος ἐκρήξεως μικροῦ ὄπλου.

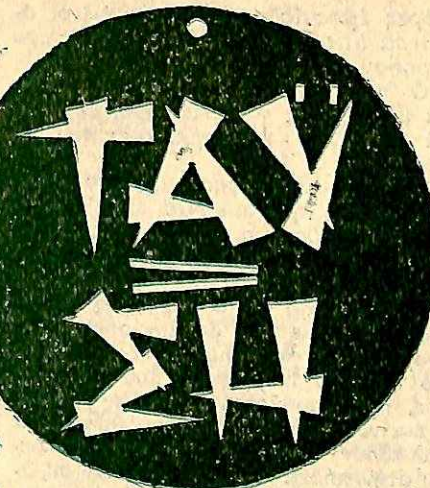
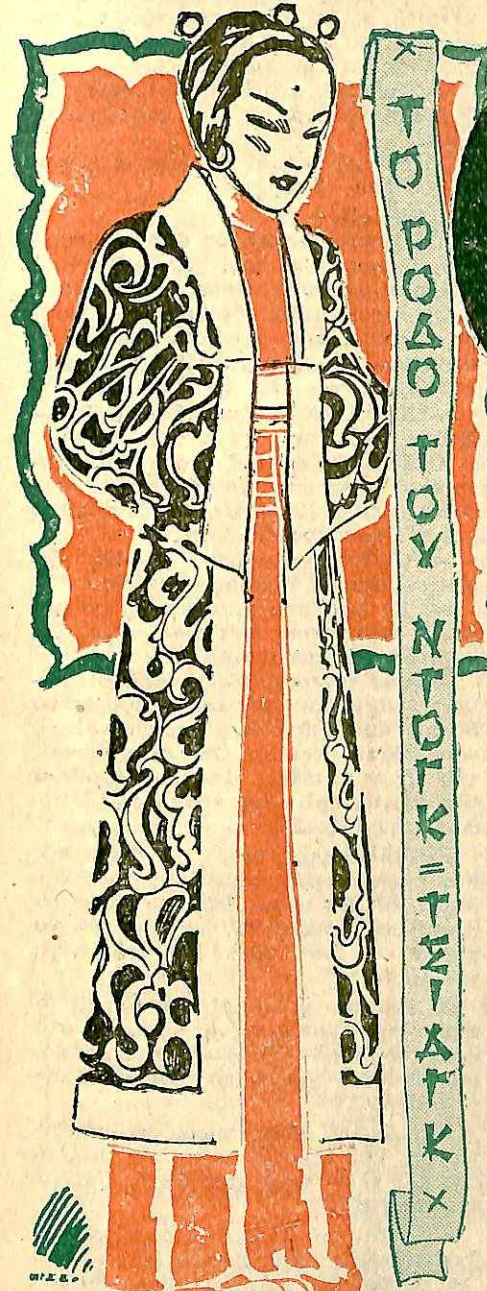
«Πιάσε τον! Δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ!», οὐρλιάζει πίσω σας ὁ ἀστυνομικὸς.

Καὶ πράγματι δὲν μπορεῖ, γιὰτὶ διακρίνετε τὸ μικρὸ σκοτεινὸ στίγμα νὰ ταλαντεύεται πρὸς τὰ κάτω. Τὰ πυρακτωμένα κύματα τοῦ ραδιοεκσφενδονιστοῦ ἀχρήστευσαν τὴ μηχανὴ τοῦ ἡλεκτρικοῦ ταξί ποὺ ἐπιδιώκει μὲ ἀγωνία μιὰ προσγείωσι. Ἀπὸ κάτω τοῦ καὶ πάλι οἱ φωτεινὲς κουκίδες — ἕνα σωρὸ ἄλλα ἀεροαυτοκίνητα — σκορπίζονται τρομοκρατημένες, ἐνῶ ἐσεῖς, χάρις στὴν ἐπιδεξιότητά σας κοτορθώνετε μὲ διαβολικὴ ταχύτητα νὰ φθάσετε ἐκεῖνο ποὺ καταδιώκετε. Ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν τοῦ χρώμα, ἀναγνωρίζετε κάποιον κομμάτι ἀγροῦ ἐκεῖ ἐπάνω στὴν Πάρνηθα, κοντὰ στὸ περπερο Τουρισμὸν, καὶ προσγειώνεσθε ταυτόχρονα μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ ταξί, κατὰ τρέπον ὥστε ὁ ἀστυνομικὸς νὰ μὴ δυσκολευθῇ καθόλου νὰ πιάσῃ τὸν δολοφόνον ποὺ θριαμβεύει, καὶ μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν του τώρα ἐκπρόσωπον τοῦ νόμου τὸν μεταφέρει στὸ "Εγκληματολογικὸν Τμήμα τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου "Αθηνῶν.

Ὁ παρεμπιπτόμενος εἰσαγγελεὺς σὰς συγχαίρει καὶ μὲ κάποια ἐνωτικήν ἱκανοποίησι σκέπτεσθε τὴν εὐχαρίστησι ποὺ θὰ νοιώσετε αὐριο ὅταν θ' ἀκούτε τὰς ραδιοεφημερίδες ν' ἀναγγέλλουν σ' ὅλο τὸν κόσμον, πῶς κατεδιώξατε καὶ πῶς πιάσατε τὸν συγροῦν αὐτὸν δολοφόνον.

Παραμυθία δὲν σὰς φαίνεται ὅλα αὐτά. — Τυλῶχιστον γιὰ τὸ 1938; Καὶ θὰ σκέπτεσθε ἴσως: «Χμ! Κάτι παρόμοιο θὰ μπορούσα νὰ κάμω ἴσως τὸ 2.038».

"Ε, λοιπόν, ἔχετε λάθος! Κάτι τὸ ἀκριβὲς τέτοιο, κι' ὄχι παρόμοιο μόνον, μπορεῖ νὰ σὰς συμβῇ μιὰ χερά, μέσα σὲ δύο τρία, πέντε ἂν θέλετε, χρόνια. "Αεροαυτοκίνητα ἔχουν κατασκευασθῇ καὶ λειτουργοῦν ἤδη στὴν Ἀμερική. «Καὶ τὸ ραδιοπυροβόλον ποὺ οἰνεί τ' ἀεροπλάνου» θὰ πῇτε. Ἀπὸ τοῦ 1935 οἱ Ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν μιὰ τέτοια ἐπινοήσι, ποὺ ἀντώνερα τὴν ἐτελειοποίησε ἕνας Βασιλεὺς ἐπιστήμων γιὰ τὴν Γερμανία, καὶ ὁ Γουλιέλμος Μαρκόνι γιὰ τὴν Ἰταλία. "Η ἐπινοήσι τοῦ Μαρκόνι ἔχει ἀκτίνα δράσεως 3.500 περίπου μέτρων καὶ ἐπεδείχθη μὲ ἐπιτυχίαν, πρὸ ἐτῶν, ἐνώπιον τοῦ Μουσσελίνι.

Καταπληκτικὸ ἀνάγνωσμα ἔρωτος, περιπετειῶν καὶ μυστηρίου

ὑπο
ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

ση ἀπὸ πορτοκαλλίης καὶ ἀπεράντες ἐκτάσεις κατάλευκες ἀπὸ γιανσεμιά.

— Δὲν κλαίω, ὄχι, δὲν κλαίω, ἀγαπημένη μου! Θὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἂν πᾶς, τὸ ὀρκίζομαι μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν Θεό, τὸν Μπα—Σούα—Γκόκ.

Τὰ χεῖλη τοῦ "Ισπανοῦ φίλησαν τὰ μακρὰ μαλλιά τῆς, φίλησαν τὰ ὠχρά τῆς μάγουλα καὶ τὸ ψυχρὸ μέτωπό τῆς.

— Τάυ—Σῆ, πόσο σ' ἀγαπῶ! ἐφώνασε.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, κάτωχρος, ζαλισμένος, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχα καὶ τὰ χέρια τρεμουλιασμένα.

— "Υψιστε Θεέ! ξεφώνισε.

"Η Τάυ—Σῆ, τρέμοντας ἀπὸ φόβον, ἀκούμπησε στὸ κολοσσιαῖο ἀγαλμα.

— Ζοζέ! μουρμούρισε.

— Σιωπή, Τάυ—Σῆ. Σιωπή! Ἀνάμεσα στὰ οὐρλιάσματα καὶ τὰ

φυλαχθοῦμε ἀπὸ τὴ μανία τοῦ Τάυ—Σούγκ. "Όταν θὰ σταματήσῃ ἡ θύελλα κι' ὁ δρόμος θὰ εἶν' ἐλεύθερος, θὰ ἐξακολουθήσωμε τὸ φτερούγισμά μας πρὸς τὸν Νότον, σὰν δύο ἐρωτευμένα πουλιὰ καὶ θὰ φτάσωμε κοντὰ στοὺς πατριώτες μου ποὺ ἔχουν στρατοπεδεύσει στὶς ὄχθες τοῦ Τάυ—Μπίν—Τσι. ἀγκ. Πόσο θὰ εἶμαι εὐτυχισμένος σὰν σὲ ἰδῶ σωσμένη καὶ θὰ μπορέσω, χωρὶς φόβον, νὰ κολλήσω τὰ χεῖλη μου στὰ χεῖλη σου! Θὰ δώσωμε τὸν τελευταῖον χαίρετισμόν σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους ποὺ εἶνε γεμάτοι κινδύνους καὶ θὰ ταξιδήσωμε, σφιχταγκλισμένοι μὲ ἕνα ἀναπνευστικὸ μέσον πρὸς τὸν τόπο τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς αἰωνίας ἀγάπης.

— Ναι, ναι, Ζοζέ! φώναξε ἡ νέα ἑσπέρια.

— Θ' ἀφήσῃς, λοιπόν, χωρὶς καὶ αὐτὴ τὴν καταραμένη χώρα, αὐτὴ τὴν χώρα τῆς δυστυχίας;

— Ναι, Ζοζέ, θ' ἀφήσω χωρὶς καὶ αὐτὴ τὴν χώρα τῶν προγόνων μου, τὴν χώρα ποὺ γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα, εἶπε ἡ Τάυ—Σῆ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ λυγμούς.

— Μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου, ἐπανέλαβε ὁ "Ισπανὸς μὲ τρυφερότητα. "Αφήνεις τὶς ὁμορφὲς ὄχθες τοῦ Ντόγκ—Τσι. ἀγκ, ἀλλά θὰ ἔρῃς στὴν πατρίδα μου τὸν πραγματικὸ ἐπίγειον παράδεισον. "Αφήνεις τὴν πατρίδα σου τὰ ἀρώματα, τὰς δάση τῶν Καλαμπούκ, ἀλλά θὰ ἔρῃς ἐκεῖ ποὺ πάμε, ὁλοκληρὰ δά-

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Στὴν ἑφθήμερ καὶ ἀγωνιώδη φυγὴν τους, ὁ Ζοζέ καὶ ἡ Τάυ. Σῆ καταφεύγουν σὲ μιὰ σπηλιά, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἐσοδος ἐνὸς μικροῦ ναοῦ, ἀφιερωμένου στὶς θαλάσσιες θεότητες, δηλαδὴ στὸν Βοῦδδα καὶ στὸν Φῶ. "Εξ ἡ θύελλα ἐμείνετο καὶ ὅλα μαζί τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγρίας φύσεως εἶχαν στήσει τὸν μακάριο χορὸν τους.

Ὁ ἀντίπαλος μιὰς καμπάνας ἀκούστηκε μέσα στὸ ναὸ, πρᾶγμα ποὺ ἔκαμε τὸν Ζοζέ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὡς τὸν τοῖχον. "Η Τάυ. Σῆ ἀφῆσε μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας. "Ο "Ισπανὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ προχωρήσῃ, ὅταν, γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ βλέμμα τοῦ καρφώθηκε σὲ μιὰ γιγάντια λευκὴ σιλουέττα ποὺ ὤρθωνόταν στὴ μέση τοῦ ναοῦ.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; φώναξε περισσότερο θυμωμένος παρὰ φοβισμένος ὁ Ζοζέ.

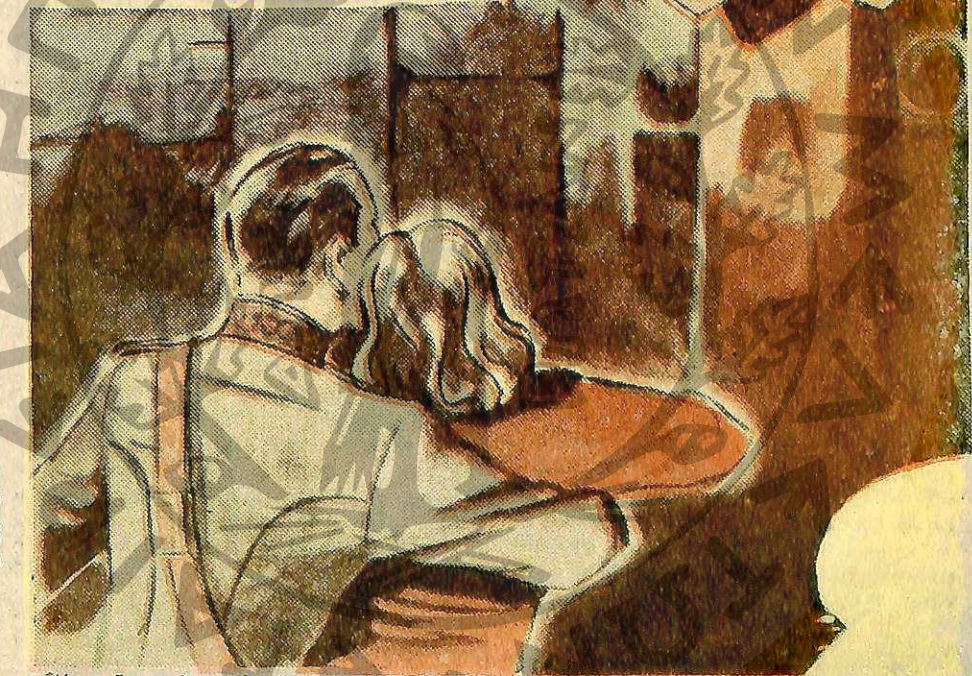
Κανεὶς ἐν ἀπάντησιν τὴν ἐρώτησί του, κι' οὔτε ἡ λευκὴ σιλουέττα κινήθηκε.

Ὁ "Ισπανὸς τότε προχώρησε θαρραλέα πρὸς τὸν λευκὸ ὄγκον.

659

"Ηταν ἕνα κολοσσιαῖον πέτρινον ἀγαλμα ποὺ παρίστανε τὸν Μπα—Σούα—Γκόκ, μιὰν ἀπὸ τὶς θεότητες ποὺ λατρεύουν οἱ Κοχικινέζοι. Στὸ φῶς μιὰς ἀστραπῆς, ἀντίκρουσε, κρεμασμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸν θωμὸ μερικὰ ἐγκόγκκ.

— Βλέπετε, λοιπόν, Τάυ—Σῆ εἶπε ὁ Ζοζέ — οὔτε ὁ Βοῦδδας, οὔτε κι' οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμένων ἔχουν νὰ κάνουν μαζί μας. "Ελα, γιατί ἐδῶ θὰ βροῦμε ἕνα ἀσφαλὲς καταφύγιον γιὰ νὰ προ-

"Ηταν ἕνα κολοσσιαῖον ἀγαλμα, ποὺ παρίστανε τὸν Μπα. Σούα. Γκόκ, μιὰν ἀπὸ τὶς θεότητες ποὺ λατρεύουν οἱ Κοχικινέζοι.

ΒΕΡΘΕΡΟΖ

σφυρίγματα της καταγιγδός ακούστη-
κε ο ήχος ενός «πί».

—Ζοζέ! Εξοφώσε ή νέα. Ποιός παί-
ζει το «πί»;

—Θεέ! Θεέ! Τι κατάρα! Είπε το
«πί» του Τάυ—Σούγκ!

Τήν ίδια στιγμή ακούστηκε απ' έξω
ο ίδιος ήχος. Δεν υπήρχε αμφιβολία.
Ο Τάυ—Σούγκ θα είχε ανακαλύψει τα
ίχνη των φυγάδων και πλησίαζε μαζί
με τους πολεμιστές του.

Ο Ζοζέ άφησε να βγή από το στή-
θος του ένα δυνατό μούγγρισμα, ένα
μούγγρισμα σαν του λεονταριού.

—Αχ! ανέκραξε. 'Ακόμη κι' έδω μ'
ακολουθήσεις; Πολύ καλά, θά χτυπη-
θούμε και θά σ' σκοτώσω!

Γέμισε το όπλο κι' έκαμε να προ-
χωρήσει προς τον διάδρομο αλλά ή
Τάυ—Σή τον συγκράτησε φωνάζοντας.

—Μή μ' αφήνεις! Μή μ' αφήνεις!

Ο Ζοζέ ξεκόλλησε τα χέρια της ά-
πό πάνω του και προσπάθησε να την
άπωθήσει.

—'Αφσέ με, δεν θέλω να μπη έδω
μέσα ο Τάυ—Σούγκ και να σ' σκο-
τώσει. 'Εγώ δεν φοβούμαι ούτε αυτόν
κι' ούτε και τους πολεμιστές του. Σε
έκτενώ, μείνε έδω και σού όρκίζομαι

πως όσο βρισκομαι στη ζωή, κανείς δεν
θα σου άγγίξει ούτε μια τρίχα από τα
μαλλιά σου. 'Αν μ' ακολουθήσεις, δεν
θα μπορέσω ν' άμυνθώ. Μόνο πού σ'ε-
 βλέπω, νοιώθω σαν κάτι να μου φλο-
γίζει το αίμα μου και σ'ε κάθε πιστο-
λιά θά τρέμω από το φόβο μου μήπως
ή σφαίρα της χτυπήσει το τρυφερό
κορμάκι του Ρόδου του Ντόγκ—Τσι-
άγκ.

—'Οχι, Ζοζέ, άφσέ με νάμαι κοντά
σου: άν σκοτωθής, θέλω και εγώ να
θρω τον θάνατο μαζί σου! Μή μ' άφή-
νεις μόνη! Μή μ' αφήνεις μόνη!

—'Απέξω ακούστηκε, 'α πολύ κοντά,
ο ήχος μιας όκαρίνας.

—'Ερχονται, Τάυ—Σή, είπε ο 'Ισπα-
νός. 'Αντίο! Κι' άν δεν ξαναγύρισω...
άν ο θάνατος με βρή... ή τελευταία
μου λέξις... ή στερνή μου σκέψις θα
ναι για σένα: Μά, όχι!... Γιατί να μι-
λώ για θάνατο; 'Οχι, δεν θα πεθάνω.

Ο Θεός μου δεν θα το έπιτρέψει. Θά
ξαναγυρίσω, αφού τους διώξω κι' έτσι
θα ξαναβρούμε την ήρεμία της εύτυχί-
ας μας.

Στάθηκε σαν άποκοιμισμένος, ανα-
ποφάσιτος ν' άπομακρυνθής από έ-
κείνη τη γυναίκα που 'ισως να μην ξα-
νόσλεπε πιά στη ζωή του : 'Υστερα
τήν έσφιξε δυνατά στην άγκαλιά του
και δίνοντάς της ένα φλογερό φιλή,
της είπε:

—'Αντίο... 'Αντίο, Τάυ—Σή!

Κι' ύστερα πατώντας δυνατά τα δυό
του πόδια, ούρλιασε:

—Και τώρα θά λογαριαστούμε, Τάυ
—Σούγκ:

—'Ετρεξε προς τον διάδρομο με το ό-
πλο στα χέρια, ένψ ή φτωχή Τάυ—Σή,
χωρίς δυνάμεις πιά, κατατρομαγμένη,
σωριαζόταν στα πόδια του πέτρινου
Θεού της.

Ο Ζοζέ προχώρησε ως την είσοδο
του ναού κι' απ' εκεί, στο φως μιας ά-
στραπής, αντίκρυσε τον Τάυ—Σούγκ
και τους πολεμιστές του έπάνω σ' έ-
λογά τους.

—'Αποτραπήχτηκε. Σε λίγες στιγμές,
μερικές σκιές παρουσιάζονταν στην
άρχη του διαδρόμου.

—Ποιός είν' εκεί; φώναξε ο 'Ισπα-
νός σκεπτόμενος με το όπλο του.

—'Απήντησε μια ντουφεκιά που άστό-
χησε: ύστερα, δέκα πέντε ως είκοσι

άνδρες έμφανίσθηκαν σκορπισμένοι ά-
νάμεσα στα έρείπια και σιγά-σιγά προ-
χώρησαν προς την είσοδο του ναού.

Ο πρώτος, πού τόλμησε να κάμει
ένα βήμα προς τον διάδρομο, δέχτηκε
μια πιστολιά κατάστηθα από τον 'Ι-
σπανό.

Ο πολεμιστής άφησε μια σπαρक्ति-
κή κραυγή, τρίκλισε για λίγα δευτε-
ρόλεπτα κι' ύστερα έπεσε άπάνω στους
συντρόφους του, οι όποιοι βιάστηκαν
ν' άποσυρθούν.

—'Υστερα από τις δυό εκείνες πιστο-
λιές άπλώθηκε μια θαθεία σιωπή. Σε
λίγο όμως οι πολεμιστάι, έξωθούμενοι
από τη βροντώδη φωνή του άρχηγού
τους, πού ύποσχοταν γενναίαν άμειβή
σ' εκείνους πού θά κατώρθωναν να
συλλάβουν τους φυγάδες, ξαναπρόθα-
λαν στην πόρτα και προχώρησαν σιγά-
σιγά προς τα μέσα, προφυλασσόμενοι
πίσω από τα έρείπια του ναού. Κρα-
τούσαν στα χέρια τα όπλα τους, αλλά
έδειχναν πως θά τα χρησιμοποιούσαν
όταν θα πλησίαζαν.

—Πίσω ή σ' σκοτώνω! φώναξε ο
Ζοζέ, πού είχε ξαναγεμίσει το όπλο
του.

—'Εμείς θά σ'ε σκοτώσωμε, γυναικο-
κλέφτη! άπήντησε ο Τάυ—Σούγκ με
θροντώδη φωνή. 'Εμπρός, παιδιά, χω-
ρίς φόβο! 'Εκείνος είνε μόνος του κι'
έμεις είμαστε πνήντα!

Τήν ίδια στιγμή άντήχησαν μερικές
ντουφεκιές, αλλά ο Ζοζέ προφυλαγμέ-
νος καθώς ήταν, άπήντησε με μια δεύ-
τερη πιστολιά, πού ξάπλωσε κατ' ής
έναν άλλο πολεμιστή πού βρισκόταν
στα δεξιά του Τάυ—Σούγκ.

—'Εμπρός, παιδιά! έπανελάμβανε ο
στρατηγός.

Οι πολεμιστάι ώρμησαν άνάμεσα
στα έρείπια αφήνοντας τρομακτικές
κραυγές και ντουφεκίζοντας διαρκώς,
αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Ο 'Ισπανός, προφυλαγμένος πίσω
από την κολώνα, άκουγε τις σφαίρες
να σφριζόνουν κοντά σ' αυτιά του και
άπαντούσε με τόσο εύστοχος πιστολιές
ώστε να μην έπιτρέψει στους Ιθαγενείς
να τον πλησιάσουν.

Ο Τάυ—Σούγκ, πού φαινόταν προ-
στατευόμενος από κάποιο κακό πνεύ-
μα, προχωρούσε μπροστά από τους
πολεμιστές του, φωνάζοντας στον 'Ι-
σπανό να παραδοθής και άπειλόντας
πως θά μετέτρεπε και το υπόλοιπο του
ναού σ' έρείπια. Δεν τολμούσε όμως
να πλησιάσει τον 'Ισπανό, γιατί ήξερε
πως οι σφαίρες του κατευθύνονταν πε-
ρισσότερο έναντίον του παρά στους
άλλους.

—'Η πάλη διήρκεσε ως δέκα λεπτά
της ώρας κι' ύστερα οι Ιθαγενείς άπι-
σθοχώρησαν, ακολουθούμενοι από τον
άρχηγό τους.

Ο Ζοζέ αιμόφυρτος από ένα τραύμα
στο χέρι του και ανήσυχος για την τύ-
χη της Τάυ—Σή, ήταν έτοιμος να τρέ-
ξει προς το έσωτερικό του ναού, όταν
άκουσε μια φωνή:

—Βοήθεια, Ζοζέ! Βοήθεια!...

—'Η φωνή της! ξεφώνισε κάνοντας
ένα πήδημα προς τα πίσω.

—'Υψιστε Θεέ!

Τήν ίδια στιγμή όκτω έως δέκα πο-
λεμιστάι παρουσιάζονταν στην είσοδο
του διαδρόμου. Ο Ζοζέ δεν τους περι-
έμενε ούτε σκέφθηκε να τους έμποδίσ-
ει να προχωρήσουν.

—'Εξαλλος, γεμάτος αγωνία και τρό-
μο, ώρμησε προς το έσωτερικό του
ναού, φωνάζοντας:

—Τάυ—Σή! Νά με!

—'Αντί όμως να βρή άνοιχτή την πόρ-
τα, την βρήκε ξεχαρβαλωμένη, αλλά
κλειστή. Με το ύποκόπανο τότε του πι-
στολιού του άρχισε να την χτυπά, έλ-
πίζοντας να την καταρρίψει.

—'Ανοιξτε, καταραμένοι! έφώναξε.
'Ανοιξτε για να μη σ'ε σκοτώσω ο-
λους!

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε ή φω-
νή του Τάυ—Σούγκ:

—'Εμπρός!...

Ο 'Ισπανός, τρελλός από τον θυμό
του, γύρισε πίσω του, αλλά ξαφνικά
βρέθηκε μπροστά στους έχθρους του.

Οι Κοχιγκινέζοι, θρίσκοντας έλεύθε-
ρο τον διάδρομο, ώρμησαν προς το έ-
σωτερικό του ναού μ' επί κεφαλής τον
στρατηγό.

—'Αχ! Σκύλλε! θρυλήθηκε ο Τάυ—
Σούγκ πηδώντας έπάνω του.

Ο Ζοζέ, με άφρους στα χείλη, έκα-
νε να όρμησει κατά του αντιπάλου του,
αλλά μερικοί Ιθαγενείς τον συνέλαβαν
και τον κράτησαν ακίνητο.

—'Α! άγαπημένη μου Τάυ—Σή! ξε-
φώνισε τότε με σπασμικό ψυχής.

—Σ' έχω στα χέρια μου, επί τέ-
λους! θρυλήθηκε ο Τάυ—Σούγκ. Σε
λίγο θά ξαναυναντηθούμε!

—'Αφησε τον αιχμάλωτο, πού οι Ιθα-
γενείς άρχισαν γρήγορα-γρήγορα να
δένουν και μπηκε στο έσωτερικό του
ναού, όπου μερικοί από τους δικούς
του είχαν κατέβει από ένα άνοιγμα
της στέγης και τώρα κρατούσαν λιπό-
θυμη την Τάυ—Σή.

Ξαναβλέποντάς την, ο άνθρωπος
πού λίγες στιγμές πριν ήταν τόσο φο-
βερός κι' άμελλικός, τρίκλισε σαν με-
θυμένος, ένοιωσε την καρδιά του να
χτυπά και έναν κόμπο να του πνίγει
τον λαιμό.

Σ' ένα του νεύμα οι πολεμιστάι ά-
φησαν τη δυστυχισμένη γυναίκα στα
πόδια του Μπα—Σούα—Γόγκ και άπο-
μακρύνθηκαν χωρίς να προφέρουν ού-
τε μια λέξη.

Σαν έμεινε μόνος, σωριάστηκε κον-
τά της και ξεριζώνοντας τα μαλλιά
του και κλαίγοντας από θυμό, είπε με
πνιγμένη φωνή:

—Κακότυχ: Τι σου έκαμα πού μ'
έγκατέλειψες κατά τέτοιον έλεεινό τρό-
πο; Μήπως δεν σ' έλάτρευα; Μήπως
δεν ήμουν ο σκλάβός σου; Κι' έσύ με
πρόδωσες!... Μ' έγκατέλειψες έμένα
πού για την άγάπη σου θά έχωνα και
την τελευταία σταγόνα από το αίμα
μου, πού για σένα θά ένοιωθα 'κανό
τόν έαυτό μου να σηκώσω τον κόσμο
όλόκληρο, πού για σένα θά άρνιόμουν
τη θρησκεία των προγόνων μου, την
πατρίδα μου, τον βασιλιά μου! Και
τώρα, όλα τελείωσαν. 'Η εύτυχία έ-
κείνη στην όποία ήλπιζα και πού γι'
αυτήν δλοι με ζήλευαν, τώρα χάθηκε
για πάντα κι' ή ζήλεια θά μου κατα-
τρώει πάντα την καρδιά!...

Μια σπαρταχτική κραυγή έξφυγε από
το στήθος του πολεμιστού.

—Κι' έφυγες! έξακολούθησε. Μ' έγ-
κατέλειψες για το χατήρι ενός ανθρώ-
που πού άνήκει σ' άλλη φυλή, για έναν
ξένον, για έναν έχθρό! 'Ω, θά σ' έ-
κδικηθώ! Θά σ' εκδικηθώ!

—'Ενα ξεσπάσμα λυγμικού κλάματος
έσκέπασε τη φωνή του. Σηκώθηκε με
πρησμένα τα μάτια, εξαλλος από τον
θυμό του και από την άπελπισία του,
αλλά στάθηκε σχεδόν άμέσως.

—'Η Τάυ—Σή είχε άνασηκωθεί λίγο
και τον κύτταξε με τα μάτια γεμάτα
δάκρυα.

—Ζοζέ! μουρμούρισε. Ποι έίσαι, Ζο-
ζέ;

Ο Τάυ—Σούγκ τρίκλισε, σαν να δέ-

χτηκε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι,
σο μακριά, πού κανείς δεν θά μπορεί
ένα σύννεφο αίματος του σκέπασε τα
μάτια. 'Αρπαξε τη γυναίκα από τα
μπράτσα, την έτραντάξε με θυμό, τυ-
φλός από την άπογοήτευσή του, αλλά
κι' από άγάπη. 'Υστερα την έσφιξε
στην άγκαλιά του, την έφίλησε παθη-
τικά, τρελλά και ξανά την άπώθησε,
σωριαζόντάς την κοντά στο κολοσσαίο
άγαλμα.

—Καταραμένη! έφώναξε με φαρμα-
κερό ύφος. Τόν φωνάζεις ακόμα;

—'Η Τάυ—Σή δεν έτόλμησε να άπαν-
τήσει. Κάτω από την έπίδρασι ενός άλ-
λόκοτου φόβου, κάτωχρη, άποκαμωμέ-
νη, τον κυτούσε σαν να θρίσκόταν με-
ταξύ ύπνου και γρηγόρσεως με τα
μάτια γυάλινα και σαν να μη κατα-
λάβαινε τίποτα απ' ό,τι συνέβαινε γύ-
ρω της.

—Ο Τάυ—Σούγκ διψά αίμα! έπα-
νέλαβε ο στρατηγός με τόνο άπροσ-
διόριστου μίσους. 'Αχ! τον καλείς ά-
κόμα;! 'Εστω! 'Αλλά εγώ θά σ' έ-
κδικηθώ! 'Εγώ τον έσώσα από τα νερά
του Ντόγκ—Τσιάγκ! Καλύτερα να έ-
χανα τη στιγμή εκείνη και τα δυό μου
χέρια! Μά πές μου, άγριο πλάσμα,
γιατί μ' έγκατέλειψες; Μήπως πάντα
δεν σ' έλάτρευα, δεν σ' έκτιμούσα; Μή-
πως δεν 'κανοποίησα πάντα τις έπιθυ-
μίες σου; Και μήπως δεν ύπήρξα καμ-
μια φορά καλός και τρυφερός μαζί
σου;

—...Κι' αυτή ή γυναίκα πού μέχρι
πριν λίγες ώρες την έλάτρευα σαν Θεά
και την ένόμιζα άγνή, πού έφευγε δει-
λά μ' έναν άλλον, μ' έναν γυιό της φυ-
λής εκείνης πού μισώ και πού θάθελα
να την δω κατεστραμμένη!...

—'Εκρυσπε το πρόσωπό του άνάμεσα
στις παλάμες του κι' άρχισε να κλαίει
σαν παιδάκι.

—'Η Τάυ—Σή δεν τολμούσε να μιλήσει
πιά, ούτε και να τον κυττάξει. Μελαγ-
χολική, κλεισμένη μέσα στον πόνο της
πού την καθιστούσε άναίσθητη μπρο-
στά σ' όλα, και πού τίποτε άλλο δεν
την έκανε να έπιθυμή παρά έναν γρή-
γορο θάνατο, περίμενε την τιμωρία
της, καθώς και την τιμωρία του Ζοζέ
πού άσφαλώς πρώτος θάμπαινε στα
σκοτάδια του τάφου.

—'Εχεις καρδιά τίγρεως! ξεφώνισε
ο Τάυ—Σούγκ, τρανάζοντάς την με
μανία. Μά δεν νοιώθεις λοιπόν τίποτα
για μένα; Τάυ—Σή! Τάυ—Σή!

—'Αφσέ με, Τάυ—Σούγκ! 'Ολα
τελείωσαν! μουρμούρισε ή δυστυχι-
σμένη.

—'Οχι, όχι! ούρλιασε ο στρατηγός.
Δεν τελείωσαν όλα, δεν τελείωσε τίπο-
τα! Πές μου πώς μισείς τον λευκό. Πές
μου πώς σ' έπηρε δια της θίας! Ναι,
αλήθεια, σ' άρπαξε μέσα από το δω-
μάτιό σου μετ'αχειριζόμενος τη δύναμή
του. Ναι, ναι, το διαβάζω στα μάτια
σου. 'Αλήθεια, πές ό,τι δεν με περιφο-
νείς; Τάυ—Σή, εγώ σ' αγαπώ ακόμα
και θά γίνω ξανά ο σκλάβός σου. Θά
σ'ε λατρέψω περισσότερο από τον Βούδ-
δα και θά σου κάνω κάθε σου καπρί-
τσιο. 'Εγώ στα συχωρόω όλα, Τάυ—
Σή, όλα, όλα! Πές μου πώς μ' αγα-
πάς κι' εγώ θά γονατίσω μπροστά
σου!

Ο πολεμιστής έδειχνε τώρα πως το
πάθος ένίκησε την καταγιγδα της ψυ-
χής του. Τα χέρια του έσφιγγαν τρυ-
φερά την άπιστη και τα φλογισμένα
χείλη του άκουμπούσαν στα παγωμέ-
να χείλη της άγαπημένης του.

—Θά σ'ε πάρω μακριά απ' αυτά τα
μέρη, εξακολουθήσεις με άκράτητη τρυ-
φερότητα. Θά σ'ε πάρω στα βουνά, τό-

σο μακριά, πού κανείς δεν θά μπορεί
να μάθει τίποτε για μ'ε. Θά σ'ε αφήνω
να γυρίσεις μόνη σου στα άπέραντα
δάση του άνω Ντόγκ—Τσιάγκ και θά
σ'ε προσέχω σαν θεότητα. Κανείς δεν
θα μάθει ό,τι έκανες σ'ε μια στιγμή
τρέλλας. Τάυ—Σή, πές μου πώς μ'
αγαπάς, πές μου το και θά σ'ε σώσω,
θά σ'ε λατρέψω, θά σ'ε κάμω εύτυχι-
σμένη.

—'Η Τάυ—Σή δεν άπαντούσε. Τόν έ-
κύτταξε με μισοσβυσμένο βλέμμα, ά-
ναίσθητη μπροστά σ' εκείνα τα έρωτι-
κά λόγια, σ' κείνους τούς όρκους, σ'
εκείνες τις ύποσχέσεις.

—Δεν μ' αγαπάς πιά, λοιπόν; ούρ-
λιασε ο Τάυ—Σούγκ, Τάυ—Σή! Τάυ
—Σή!...

—Δεν μπορώ, μουρμούρισε εκείνη.

—'Ο Τάυ—Σούγκ σαν έμαθε την άπό-
φασι πού κατεδίκασε σ'ε θάνατο το Ρό-
δο του Ντόγκ—Τσιάγκ, παρά λίγο να
τρελάσθ.

Ξαναγύρισε στο σπίτι του τρικόλι-
ζοντας σαν να τον είχαν χτυπήσει στα
κεφάλι μ' ένα ρόπαλο.

—'Ο Κά—Μπόγκ τον είχε άκολουθή-
σει.

—'Πνιγμένοι και διαρκείς λυγμοί ξε-
φευγαν από τον λαιμό του στρατηγού
και το στήθος του άνεβοκατέβαινε με
αγωνία.

—'Ενα δάκρυ του κυλούσε πότε-πότε
στα μάγουλά του, το όποιο βιαζόταν
να σκουπίσει με τη ράχι του χεριού
και με μια θυμωμένη κι' άπότομη κί-
νησι.

—'Γιατί κλαίς; τον ρώτησε ο Κά—
Μπόγκ, καθισμένος άπέναντί του.

—'Γιατί; Γιατί; Μή μου το ζητάς;
Κά—Μπόγκ! άπάντησε ο Τάυ—Σούγκ,
Βούδδα! Βούδδα! ός πεθάνω τώρα,
γιατί όλα τελείωσαν για μένα.

—Φτωχέ, Τάυ—Σούγκ, φτωχέ μου
φιλέ!

Σηκώθηκε και πήρε ένα μπουκάλι
με ριζόπνευμα, αυτό πού μεθάρ και τους
πιο δυνατούς κι' γέμισε δυό φλυτζά-
νια.

—Πιές, Τάυ—Σούγκ, είπε. Πιές για
να ξεχάσεις.

Ο Τάυ—Σούγκ τον κύτταξε με μά-
τια πού ή έκφρασίς τους σκόρπιζε τον
τρόμο, ύστερα άρπαξε, σαν μανιασμέ-
νος, το φλυτζάνι και το άδειασε ως
την τελευταία σταγόνα.

—'Οχι, δεν μπορώ να την ξεχάσω! ξε-
φώνισε με άπεγνωσμένη φωνή και
σπάζοντας το φλυτζάνι. Γιατί, Βούδδα,
δεν μπορώ να ξεχάσω αυτή τη γυναί-
κα; Ναι, την Τάυ—Σή... Τάυ—Σή, σ'
αγαπώ ακόμα! Σ' αγαπώ ακόμα! Σ'
αγαπώ ακόμα!...

Τα δάκρυα πού δεν μπορούσαν πιά
να σταματήσουν, έφεραν σαν σταγό-
νες θροχής έπάνω στο πρόσωπό του.
Πήρε το κεφάλι του άνάμεσα στις πα-
λάμες του και το έσφιξε με θυμό.

—'Ηούχαας, Τάυ—Σούγκ! είπε ο
Κά—Μπόγκ. Προσπάθησε να φανής πιο
ψύχραιμος.

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έφερα ως έδω; Μήπως
εγώ δεν την έροίξα στην άβυσσο!...
Καταραμένος νάμαι!...

—'Ψύχραιμος! ψύχραιμος! ξεφώνισε
ο στρατηγός με άγρια φωνή. Μήπως
δεν ήμουν ψύχραιμος και δυνατός;...
Μήπως δεν την έ

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΔΙΑΖΥΓΙΑ

χωρίς μίσος

«Αγγλίσ δημοσιογράφος, η οποία μένει από πολλών ετών στο Χόλλυγουντ και γνωρίζει τη ζωή του όσο κανείς άλλος, δίδει στην κατωτέρω ανασκόπηση της, υπό τον τίτλον «Όταν οι τέως σύζυγοι συναντούν τις τέως συζύγους», την εικόνα μιας από τις χαρακτηριστικότερες πλευρές της ζωής της μεγάλης κινηματογραφικής βιομηχανίας: «Εάν παρακολουθήτε τα διαζύγια του Χόλλυγουντ, η φράσις «Είνε καλοί φίλοι» θα σας έχει γίνει πολύ οικεία. Πόσο, όμως, φίλοι παραμένουν οι τέως σύζυγοι, όταν τύχη να έρθουν μαζί ως πρωταγωνιστές σε μία ταινία;

«Η Μάργκαρετ Σούλασταν έχει τρεις συζύγους, οι οποίοι εργάζονται και οι τρεις στο Χόλλυγουντ. Οι δύο, ο Χένρυ Φόντα και ο Ουίλλι Ουάιλερ είναι φυσικά, «τέως». Στενωχωρείται η Μάργκαρετ όταν συναντά κανέναν απ' αυτούς; Καθόλου. Και πράγματι είχε τόσες φίλες με τον Χένρυ Φόντα όταν έπαιζε μαζί του στην ταινία: «Η σελήνη είναι το σπίτι μας», ώστε είχε πιστευθεί πως σίγουρα μην ότι επρόκειτο να ξαναπαντρευθούν. Και παρά τον γάμο της με τον Ληλαντ Χάιουαρντ, η Μάργκαρετ Σούλασταν διατηρεί ακόμη με τον Χένρυ Φόντα το γραφείον θεατρικών επιχειρήσεων, που είχαν ιδρύσει μαζί στη Νέα Υόρκη. Έξ' ισου φιλική είναι η στάσις της Μάργκαρετ έναντι και του κ. Ουί. Ουάιλερ, του δεύτερου συζύγου της. «Η πρώτη συνάντησις των μετά το διαζύγιό τους έγινε σ' ένα εστιατόριο. Προς στιγμήν έκυττάχθησαν και πάλι. Έπειτα η Μάργκαρετ προχώρησε και το έδωσε το χέρι. «Εκείνος την έχαριέτοσε φιλικότατα και κατόπιν εκάθησαν και έφαγαν μαζί. Τώρα η Μάργκαρετ θέλει να γυρίση μία ταινία, που να την διευθύνη ο Ουάιλερ. Και είναι χαρακτηριστικόν ότι ο

τέλευταίος διηθούνη το γάμισμα της «Ιεζάβελ», της ταινίας, όπου πρωταγωνιστεί ο Χένρυ Φόντα. Και μεταξύ σκηνοθέτου και πρωταγωνιστού, τέως συζύγων και των δυο της ίδιας γυναίκας, είχε τηρηθή άψογη φιλοφροσύνη.

«Η περιεργότερη και πλέον ενδιαφέρουσα τετράδα στο Χόλλυγουντ είναι ασφαλώς η απόλυτη Ουίλλιαμ Πάουελ, τον Κλάρκ Γκάμπλ και την Ρέα Γκάμπλ. Πώς τα μέλη της τετράδας αυτής βλέπονται και φέρονται μεταξύ τους μέσα στα στενά όρια του Χόλλυγουντ; «Η Καρόλ Λομπάρντ και ο Ουίλλιαμ Πάουελ — τέως σύζυγοι — είναι έως τώρα περισσότερο φίλοι, παρά όταν ήταν παντρεμένοι. «Όταν άρχισαν το γάμισμα της ταινίας «Ο άνθρωπος μου ο Γκόντφρεντ», όπου πρωταγωνιστούσαν, τα καμπαρίνα τους ήταν στά αντιθέτα άκρα των παρασκηνίων. «Όταν το γάμισμα της ταινίας έτελειώσε, οι «τέως» σύζυγοι έγευματίσαν μαζί τουλάχιστον πέντε φορές την εβδομάδα. Οι σχέσεις του γάμου Κλάρκ Γκάμπλ με την τέως σύζυγον του Ρέα είναι διαφορετικές. Θυμώμαι ότι τους είδα την παραμονή της πρωτογυναικίας στο σπίτι του Σάμ Γκόλντγουιν. Ο Κλάρκ, όμως, έρσικο, ταν σ' ένα δωμάτιο και η Ρέα έφρόντιζε να έρσικεται πάντοτε σε άλλο.

«Η «δυναστεία των διεζευγμένων» της οικγενείας Φαίρμπαρντ είναι πασίγνωστη. Οι δύο Ντούγκλας, πατέρας και υιός, είναι τέως σύζυγοι, ο ένας της Μαίρης Πίκφορντ και ο άλλος της Τζόαν Κράουφορντ. Ο πατέρας Ντούγκλας εξακολουθεί να διατηρή φιλικές σχέσεις με την Μαίρη Πίκφορντ, με την οποία, μάλιστα, είναι ακόμη συνεταιριστής στην εταιρεία «Ηνωμένοι Καλλιτέχναι». Το κομμάκι των Χόλλυγουντ, όμως, δεν μπορεί να λησμονήσει μία πραγματικά μοναδική σκηνή: «Η κόμισσα ντι Φράνσο έδινε μία μεγάλη δείξιν στο πολυτέλες μεγαρό της στο Χόλλυγουντ. Ξαφνικά η Μαίρη Πίκφορντ και η Λαίδη «Αννέτ — η νέα κυρία Φαίρμπαρντ — που ήταν κι' οι δύο προσκεκλημένες, βρέθηκαν πλάι-πλάι. Κανείς δεν ετόλμησε να τις συστήση και παγερή σιωπή επικράτησε. Τότε η Μαίρη Πίκφορντ, η οποία ποτέ δεν έπαψε να είναι η «πολυανασημένη του κόσμου», έπιασε με ανοιχτόκαρδο ύφος το χέρι της διαδόχου της και της είπε: «Ξέρετε, είμαι η Μαίρη Πίκφορντ». Κατόπιν την άγκειασε, την ετραβήξε παράμερα και έμειναν εκεί επί δύο ώρες μόνες, θυσιζόμενες σε μία σιγανή συνομιλία. Τι είπαν, δεν το έμαθε κανείς. «Εκτοτε είναι φίλες.

«Η στάσις του νέου Φαίρμπαρντ έναντι της τέως συζύγου του Τζόαν Κράουφορντ δεν θα μπορούσε να είναι φιλικότερη. Έξακολουθεί να την αποκαλή «Μπέμπι» κι' έκε νη εξακολουθεί να την αποκαλή «Νούγκ». Έξακολουθούν ν' ανταλλάσσουν δώρα κατά την εορτή των γενεθλίων τους, λίγο μάλιστα πριν η Τζόαν χωρίση τον δεύτερον συζύγόν της, τον Φράνσο Τόν. Ο υιός Φαίρμπαρντ είχε γευματίσει στο σπίτι τους.

Πραγματικά, λοιπόν, η φράσις «Είνε καλοί φίλοι» έχει τη θέση της, όταν πρόκειται να μιλήση κανείς για τα χωρισμένα ανδρόγυνα του Χόλλυγουντ.

Μικρά νέα

«Η Δωροθέα Κόμινγκορ, η «προστατευομένη» του Σαρλώ, την οποίαν ο μέγας κωμικός ανέκαλυψε σ' ένα πρωτοπορειάκω θέατρο της πόλεως Κάρμελ της Καλιφόρνιας, και η οποία κατόπιν προσελήθη στο Χόλλυγουντ, όπου έλαβε το όνομά της σε Λίντα Ουίντερς, θα εμφανισθή για πρώτη φορά στην ταινία «Τα Μετέμια» του Τάιη Γκάρνερ με την Τζόαν Μπένετ και τον Φρέντερικ Μάρς.

«Είχε αναγγελθή η εξαφάνισις του δημοφιλούς Τζέιμς Κάγκνεϋ, ο οποίος έρσικόταν στη Νέα Υερσέη κατά την διάρκειά του τρομακτικού τυφώνος, ο οποίος έρήμωσε τις ανατολικές ακτές των Ηνωμένων Πολιτειών. «Όχι μόνον το Χόλλυγουντ, αλλά και οι αναρθητοί θαυμαστές του Κάγκνεϋ είχαν ανησυχήσει με την εξαφάνισις του. Εύτυχώς τώρα άνηγγεθη ότι ο δημοφιλής ήθοποιός είναι σώος και αδέλφης. Έκινδύνευσε, αλλά εσώθη.

«Η Μάρην Ο' Σούλλιβαν, η 27ετις Ιρλανδή βεντέττα του Χόλλυγουντ, άνηγγελη ότι αναμένει να γίνη μητέρα κατά τους πρώτους μήνες του 1939. «Η Μάρην, η οποία έχει σημειώσει θριαμβευτικές επιτυχίας, σε πολυάριθμα φίλμς, είχε παντρευθή πρό διετίας τον σκηνοθέτη και σεναριογράφο Τζών Φάρρου.

«Τα είδύλλια και τα συνοικέσια άποτελούν το κύριον κομμοσπολιό του Χόλλυγουντ. «Έτσι, επί μήνες λεγόταν ότι η Κάθριν Χέιμπορν επρόκειτο να παντρευθή τον Χούσερντ Χιούζ, τον διάσημον «επτάμενο εκατομμυριοχόν», που έκαμε τον έναερίον γύρο της γής. Τώρα άμφοτέροι διαφεύδουν την φήμη. «Αμέσως, λοιπόν, διαδόθηκε ότι η Χέιμπορν θα παντρευθή τον ήθοποιό Ληλαντ Χάιουαρντ, αλλά και η διάδοσις αυτή αποδείχθηκε ανακριής, διότι ο Ληλαντ άνηγγελη τους γάμους του με την Μάργκαρετ Σούλασταν. Διεφεύθη τέλος η άπαγωγή του Ρόμπερτ Τάιηλορ και της Βαρβάρας Στάνγουϊκ. «Ενν, οι δημοσιογράφοι έτρεχαν ν' ανακαλύψουν το ζεύγος, για το οποίον ελέγθη ότι είχε καταφύγει στην Γιούμα για να τελώση τους γάμους του, η Βαρβάρα Στάνγουϊκ έπαιζε τένις στο γήπεδο του «Ομίλου «Αντισφαίρισεως του Χόλλυγουντ, όπου και έπληροφόρησε την άπαγωγή της! Καί, φυσικά, την διέψευσε.

«Η Ειμόνη Σιμόν, η Γαλλίς βεντέττα, η οποία εγκατέλειψε τόσο θορυβώδως το Χόλλυγουντ και έπέστρεψε στη Γαλλία, είπε τα έξης στους Γάλλους δημοσιογράφους, οι οποίοι την υποδέχθηκαν: «Το Χόλλυγουντ ήθελε να γίνω Γκάρμπο. «Ηθελε ν' αλλάξω τα μαλλιά μου και το πρόσωπό μου. Γι' αυτό κι' εγώ έφυγα! «Επειτα, ο συνήθης χαίρετισμός στο Χόλλυγουντ δεν είναι «Καλή μέρα», αλλά «Θα πήρε κάτι;». Το ούτοκο αντίκασιστά την «συνομιλία». Στην κατηγορία αυτήν, το Χόλλυγουντ άπαντά με άγανακτισή και την χαρακτηρίζει ως συκοφαντία. Οι ήθοποιοι του Χόλλυγουντ δεν πίνουν λέει, ο έγχώριος τύπος, διαμαρτυρόμενος κατά της Σιμόνης Σιμόν. Ουδέποτε είναι μεθυσμένοι. «Η μέθη θεωρείται άπρέπεια και άναγώνισμός, και το Χόλλυγουντ εργάζεται τόσο πολύ, ώστε δεν έχει καν τον καιρό να μεθύ. Ποιός έχει δίκην; η Γαλλίς βεντέττα ή ο Τύπος του Χόλλυγουντ;

«Στο Χόλλυγουντ έωρτάσθη η 12η επέτειος του θανάτου του Ροδόλφου Βαλεντίνο. «Επί τη εύκαιρία, κάποιος παρετήρησεν ότι ο ήπος που είχε εμφανισθή με τον άλημονή, τον γόητα σ' όλα τα φίλμ του, ο Τζάρνταν έγγίζει το τέρας του είου του. Είναι τώρα ηλικίας 23 ετών και έρσικεται στο ράντς Κέλλογκ, στην Πομόνα της Καλιφόρνιας. Ούτω έροίφθη η πρότασις, όπως, όταν ο Τζάρνταν αποθάνη ταριχευθή και διατηρηθή στο Μουσείον του κινηματογράφου του Χόλλυγουντ. «Αμέσως μόλις έροίφθη η άνωτέρω ιδέα χιλιάδες θαυμαστές του Βαλεντίνο έσπευσαν να γράψουν στις έφημερες, στα περιοδικά, στους κινηματογραφικούς παραγωγούς και σ' άλλους αρμοδίους και να διαμαρτυρηθούν έναντιον παρομοίας, ως την χαρακτηρίζουν «τεροσυλίας». Και παρατηρούν ότι έπειτα από τας έξόχους υπηρεσίας που προσέφερε στον κινηματογράφον, ο Τζάρνταν, αν δικαιούται να ταφή κανονικά και να αναπαυθή άνενοχλητος μετά τον θάνατόν του και νη να υποβληθή στο βασανιστήριον της ταριχεύσεως και της διατηρήσεως του σε μουσείο. «Εν τώ μεταξύ καμμία απόφασις δεν ελήθη σχετικώς, διότι, άτάρτασαν ές της διεξαγομένης πολεμικής, ο Τζάρνταν έξακολουθεί να θόσκη στο ράντς Κέλλογκ, σάν να μη συμβαίη τίποτε. Καί, επί πλέον, σάν για να δείξη ότι δεν έχει καμμίαν διάθεσιν να πεθάνη άκόμη, ο πιστός σύντροφος του Βαλεντίνο, διέκοι την άποστράτειάν του και έπαναφανισθή στην θόδην, στην ταινίαν «Σουέζ», που έγυρίσθη το καλοκαίρι και στην οποίαν τόν ήπνευσεν η Άλνταμπελλα.

Υπνον έλαφρόν...

«Υπάρχουν καλοί και κακοί τρόποι άναπαύσεως. Είν' άνάγκη να λησθή ότι ο ύπνος με το μισό πρόσωπο κάτω απ' τα σκεπέσμάς, έλάττει;

Δεν υπάρχει χειρότερη συνήθεια από του να κοπνίζετε στο κρεβάτι. Έκτός της ελάσεως των πνευμόνων, διατρέχετε και τον κίνδυνον να καίτε...

«Ανθυγιεινότερον να κοιμάσθε μαζί μ' ένα σκυλί ή μία γάτα. Οι πισσότεροι φίλοι σας, μεταβάλλονται σε έχθρούς σας, γιατί κλέβουν την ύγεία σας.

Μην πλαγιάζετε έπάνω στο στομάχι σας. «Η στάσις είναι άφύσικη. Το στήθος, συμπτειζόμενο, έμποδίζει την άναπνοή. Θα ευπνήσετε θαρόθυμα και με πονοκέφαλο. «Η κοκκή λειτουργία της πέψεως, θα καταστρέψη εσήμερον την ύγεία.

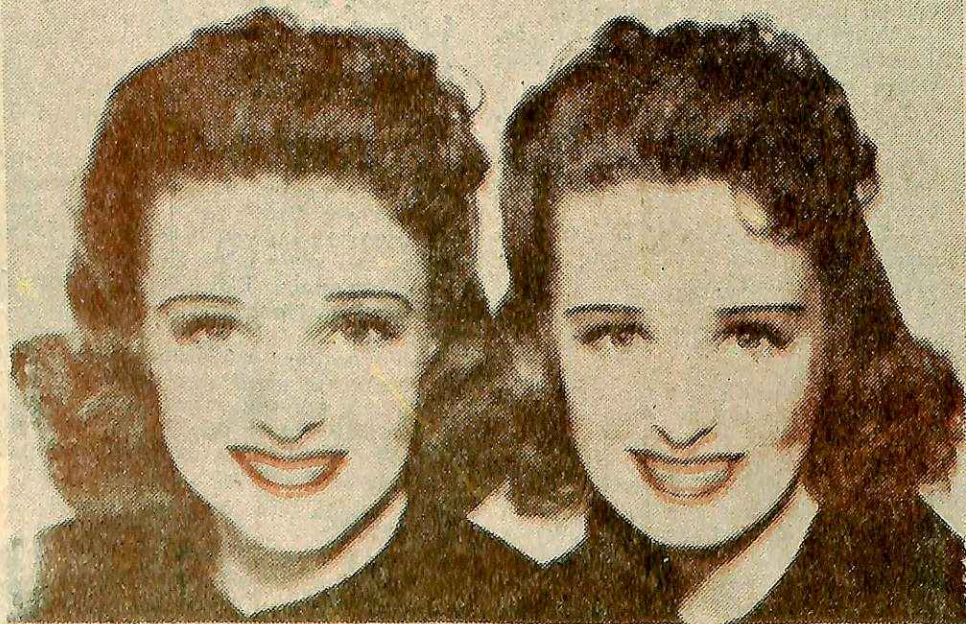
«Η εικόνα του κακού ύπνου. «Αν θρεθήτε το πρωί σ' αυτή τη στάσι, άναζητήσετε τον έκνευρισμό σας: Β α ρ υ σ τ ο -μαχία, στενωχώρια, πυρετός, έφωλτικά δεινρά; Τ ο πνεύμα σας έκανε μάγες δολη τη νύχτα με το σώμα σας.

«Ιδού η ιδεώδης στάσις για μίαν κοιμημένη: Πρόσωπο ήρεμο, χωρίς μορφοσμούς, μία ούράνια αίσθησις στην όψη, έκφρασις γαλήνια και άπολύτως άπερίσπαστη...

«Αν και φαινομενικά ήσυχη, η στάσις αυτή είνε κουραστική. Έξανθεί την δυναμικότητα όλων των μελών σας.

Μία από τις καλύτερες στάσεις για ύπνον. «Όλα τα μέλη ίσορροπημένα, παρέχουν πλήρη έλευθερίαν στην άναπνοή...

«Η στάσις αυτή άρέσει στις περισσότερες γυναίκες, αλλά είνε άναρμόστη και άθυγιεινή.

Οι χαριτωμένες άδελφές Ρόζμοντ και Λόλ-Λέιν, δυό από τις πιο ζητημένες σήμερα και νούργιες στάρ του Χόλλυγουντ. Θα πρωταγωνιστήσουν έφέτος σ' ένα έργο μεγάλης δραματικότητας μαζί με την τρίτη άδελφή τους Πρισίλα Λέιν που άφέρει τον τίτλον: «4 ύπες, ροχα κορίτσια».

Μέσ' στη νύχτα την άναστρη,
τὰ βιολιά που όλούζουν
στην παληά μελωδία των
την ψυχή μας λικνίζουν.

Σώπα, κι' άκου τὸ πάθος των,
τὸν πικρὸ τὸ λυγμὸ των,
που θρηνεῖ γιὰ τὸ θάνατο
τῶν μεγάλων ἐρώτων.

Μὴ μοῦ λές πὼς πιά τίποτα
στην καρδιά μας δὲ μένει.
Μένει ἀκόμα ἡ ἀνάμνηση
ἡ θαθειά πονεμένη.

Μένει ἀκόμα ἡ ἀνάμνηση
κι' ἡ πικρὴ νοσταλγία,
στὴ βραδυὰ τὴν ἀτέρμονη
τῶν βιολιῶν ἡ ἀρμονία.

Μέσ' στη νύχτα την άναστρη,
τὰ βιολιά που όλούζουν
στην παληά μελωδία των
την ψυχή μας λικνίζουν.

Στὴν πικρὴ των ἐπίκληση
τὰ ὄνειρά μας θάρθουνε,
θάρθουν πάλι σὰν ἄλλοτε
καὶ ξανὰ θὰ χαθούνε.

Καὶ τὴν ἄβυσσο βλέποντας
πού πλανιέται ἡ ζωὴ μας
θὰ κοιμίσουνε, φεύγοντας,
τὴ θλιμμένη ψυχή μας.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Αὐτοτελής αἰσθηματικὴ νουβέλλα μὲ εὐχάριστη λύση

Ἡ οἰκογένεια «Ντονερλάιν»

ΤΟΝ ἔλεγαν Γιόχαν Ντονερλάιν καὶ ἦταν ἓνα γερὸ παλληκάρι μὲ κόκκινα, σὰν γινωμένο ροδάκινδ, μάγουλα, σγουρά, πυκνὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ μπαλωμένα πανταλόνια. Καθόταν μαζί μὲ τὴν μάνα του, ποὺ ξενοδούλευε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε μείνει χήρα, σ' ἓνα χαμόσπιτο κρυμμένο μέσα στὸ δάσος, στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, ποὺ ἀρχίζε ν' ἀσφαλτοστρώνεται ὁ φιδίσιος δημόσιος δρόμος.

Τὸ καλοκαίρι, τὶς βραδυὲς ποὺ τὸ φεγγάρι ἀσήμωνε τὴν πλάσι, ὁ Γιόχαν σηκώνοταν ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ γιὰ νὰ μὴν ξυπνᾷ τὴν κακομοῖρα τὴν μητέρα του, πήγαινε καὶ καθόταν σὲ

μιὰ μεγάλη πέτρα, κοντὰ στὸ δρόμο γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὴν ἀσφαλτο ποὺ ἀστραφτοκοποῦσε καὶ νὰ τραγουδᾷ, παίζοντας ἓνα σκοπὸ στὴ μισοσπασμένη κιθάρα του.

Τὴν Κυριακὴ ἦταν τακτικὸς στὴν ἐκκλησία, φορῶντας τὸν καινούργιο γκριζο σκούφο του καὶ τὰ καφετιά του παπούτσια.

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς τελείωνε τὴν ἐξήγησι τοῦ εὐαγγελίου, ἀνάμεσα στὶς τόσες γυναῖκες ποὺ ἔβλεπε, μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἔσχετὰ καλὰ, πὼς ἡ μάνα του ἦταν ἡ πιὸ βασανισμένη ἀπ' ὅλες, σὰν νὰ ἦταν ἓνα πλάσμα κάποιου ἄλλου κόσμου, ποὺ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ τοὺς θλιμμένους ἀγίους.

Πόσο τὴν ἀγαποῦσε! Ἀς ἦταν δυνατό νὰ μὴ τὴν ἔβλεπε πιὰ

να ξενοδοχέυε...

Αυτός ήταν ο κρυφός πόθος του, και το πιο μεγάλο όνειρο της ζωής του. Μα η μοίρα, βλέπεις, τα είχε φέρει έτσι, που ο πατέρας του, μεθύσις και τεμπελής να μην ενδιαφέρεται για το γυίο του. Κι' αντί να τον δάλλη στο σχολείο της ενόρίας, να μάθη κι' αυτός, μερικά κολυμβογράμματα, όπως λένε, του είχε πη τη μέρα που έκλεινε τα όντα του χρόνια:

—Ε! Γιόχαν! ήρθε ο καιρός να δγάξης το ψωμί σου. Έκανες αρκετές ζημιές μέχρι σήμερα. Πρέπει να δουλέψης. Ο Χέρμπερτ θέλει έναν παραγυιό στο μαγαζί. Θα πιάς λοιπόν, να δούμε τί θα καταφέρεις.

Κι' ο Γιόχαν θυμάται πως είχε σκουπίσει τη μύτη του με το μανίκι και ξεπόλυτος όπως ήταν, πήρε τον χαλασμένο δρόμο για την χώρα. Ήταν μια Μεγάλη Πέμπτη πρωί κι' ο κόσμος δλος έτοιμαζόταν για τη γιορτή του Πάσχα, όταν μπήκε στο παπουτσίδικο του Χέρμπερτ και είπε στον χοντρό καταστηματούχο που του χτύπησε την πλάτη προστατευτικά μόλις τον είδε:

—Είπε ο πατέρας, πως θέλετε παιδί, για τη δουλειά σας. Δοκιμάστε με να δите αν σας κάνω.

Ο Χέρμπερτ στην αρχή ξαφνιάστηκε. Πώς ήταν δυνατό, ένα παιδί της ηλικίας του, να μιλά σαν ώριμος άντρας. Τον κύταξε με θαυμασμό μέσα στα μάτια κι' ύστερα φτύνοντας κατά γής:

—Πάρε τη σκούπα και καθάρισε, του είπε.

Ύστερα από μερικά λεπτά, το πάτωμα του μαγαζιού ήταν ολοκάθαρο. Ο μικρός Γιόχαν είχε δείξει πως στο αδύνατο κορμί του, κρυβόταν μια εργατική ιδιοσυγκρασία.

Ο Χέρμπερτ τον καάρωσε.

—Και τώρα, τί θα κάνω; τον ρώτησεν ο μικρός.

—Κάθισε εδώ. Νά, πάρε αυτούς τούς σπάγγους και κέρω-σε τους.

Τελείωσε η εβδομάδα και ο Γιόχαν πήρε τα πρώτα λεπτά των κόπων του. Ασήμαντο δέβαιο ποσό, μα γι' αυτόν ήτανε κάτι. Τα έδωσε στα χέρια της μάνας του, επειδή ήξερε πως ο πατέρας του αν είχε παράδες στην τσέπη του, θα πήγαινε κατ' ευθείαν στο καπηλειό. Τότε εκείνη, τον έσφιξε με μιά ανεπίσημη στοργή στην αγκαλιά της και τον φίλησε θερμά, ενώ έτρεχαν πιά δάκρυα από τα μάτια της.

Ύστερα πήραν μαζί τον δρόμο και του αγόρασε μια ναυτική φορεσιά, που τόσο πολύ ο Γιόχαν επιθυμούσε, όταν έβλεπε και την φορούσαν τα άλλα τα παιδιά.

Η χαρά του δεν περιγράφεται. Χοροπηδούσε σαν κατσίκι. Όταν ήταν μόνος κι' όταν πάλι βρισκόταν μπροστά, σε αγόρια της ηλικίας του, γινόταν σοβαρός κι' έπαιρνε ένα ανδρικών ύψους, καμαρώνοντας τον εαυτό του.

★

Τα χρόνια πέρασαν, ο πατέρας του έπεσε σ' ένα πηγάδι, επάνω στο μεθύσι του κι' ο Γιόχαν που είχε φτάσει πια στην ηλικία των δεκαοκτώ χρόνων ήταν ένας από τους καλύτερους τεχνίτες της χώρας. Η μοίρα όμως, εξακολουθούσε να του δείχνεται πάντα σκληρή, γιατί όσα χρήματα κέρδιζεν από τη δουλειά του τα έδινε στους γιαιτρούς, επειδή η μάνα του είχε πάρει το πόδι της, πέφτοντας μια μέρα από ένα παράθυρο που καθάριζε στο σπίτι του δημάρχου. Όταν σηκώθηκε, ξανάρχισε πάλι να ξενοδοχέυη γιατί η ζωή γινόταν, όσο περνούσαν τα χρόνια, όλο και πιο δύσκολη, και τα λεπτά του Γιόχαν δεν έφταναν για να ζήσουν και να ξεχρεώσουν το ένα στερεματάκι γής, που είχαν αγοράσει γύρω από το σπίτι τους.

Πολλές φορές καθόταν ώρες ολόκληρες, μετά από τη δουλειά του, μπροστά στο κατόφλι της πόρτας του και κοιτάζοντας τ' άστρα, προσπαθούσε να βρη ένα μέσον που θα έδινε μιά, κάποια καλύτερευσι στη ζωή τους. Τίποτα όμως. Άδικα βασάνιζε τη σκέψη του. Η ποθητή λύσι ήταν τόσο μακριά που όσο κι' αν άπλωνε τα χέρια του ο Γιόχαν ήταν αδύνατο να την φτάση.

Και τότε από τα μάτια του κυλούσαν κατὰ δάκρυα και έσταζαν επάνω στα χέρια του καθώς τ' άκουμπουσε στα γόνατά του.

Όταν τελείωσε την στρατιωτική θητεία του, βρήκε τ' άφεντικό του στο νοσοκομείο σχεδόν παράλυτον και το μαγαζί κλειστό.

—Πρόσεξε, παιδί μου, να κάνης ένα μέλλον. Εγώ, ξέρεις, ούτε παιδιά έχω ούτε συνυιά. Άνοιξε εσύ το μαγαζί, κι' αν θες δίνε μου ένα κομμάτι ψωμί, ώσπου να κλείσω τα μάτια μου, του είχε πη εκείνος, όταν τον έπισκεφθηκε.

Και ο Γιόχαν έσφιξε συγκινημένος το χέρι του γέρου.

Τα γοδάκια της δίδοις Λόινμπεργκ

ΠΕΡΑΣΑΝ δυο χρόνια από τότε και το ενδιαφέρον του Γιόχαν Ντονερλάιν ήταν το πιο σημαντικό της χώρας. Είχε πελάτες τους καλύτερους νοικοκυραίους και έφτανε τα πιο κομψά γυναικεία παπούτσια.

Νόμιζε τότε ένα καλό σπιτάκι, πούλησε το παλιό και τις ώρες της δουλειάς, σκεπτόταν πως να κάνη περισσότερο ευτυχισμένη τη μάνα του, που είχε πάψει πια να δουλεύη, λίγο πριν από το θάνατο του Χέρμπερτ.

Ένα απόγευμα βροχερό στάθηκε μπροστά στο μαγαζί του μια μαύρη άμαξα κι' από μέσα κατέβηκε μια κοπέλλα με δμορφονομαστικό. Ο Γιόχαν την άγνωρισε άμέσως. Ήταν η κόρη του δημάρχου που την έβλεπε ταχτικά στην εκκλησία. Ήταν ψηλή, με μεγάλα εκφραστικά βαθυπράσινα μάτια, καστανά μαλλιά και γλυκό ολοφλόγιο στόμα.

—Θα ήθελα ένα ζευγάρι γόδες από λουστρίνι.

Ο Γιόχαν τοακίστηκε να την έξυπνητήσει.

—Θα σάς δείξω μερικά μοντέλλα φροελάιν.

Δεν υπάρχει λόγος κύριε Ντονερλάιν. Δεν πρόκειται ν' αγοράσω έτοιμες. Θα προτιμούσα μια παραγγελία, αλλά, προσέ-τε με, θέλω περιποιημένη εργασία. Θα σάς δώσω εγώ το σχέδιο.

—Όπως θέλετε, φροελάιν. Η εργασία του καταστήματος, είναι γνωστή στον καλύτερο κόσμο μας, γι' αυτό, δεν πρέπει να έχετε καμμιάν αμφιβολία. Άλλωστε, η κυριώτερη φροντίδα μας είναι να ικανοποιούμε τα γούστα των πελατών μας. Θέλετε να σάς πάρω μέτρα αυτή τη στιγμή;

—Γιατί όχι; έκαμε εκείνη χαμογελώντας με χάρη.

Και με μια χαριτωμένη κίνηση, πέταξε από το κομψό ποδαράκι της το παπούτσι της, καθώς κάθισε ναϊάρινα σε μιά πολυθρόνα. Ο Γιόχαν πήρε στα χέρια του μια άσπρη κόλλα χαρτί, το μέτρο του κι' ένα κόκκινο μολύδι.

Όπως όμως βρισκόταν σκυμμένος μπροστά στα πόδια της, ένα παράξενο συναίσθημα, που ένοιωθε για πρώτη φορά στη ζωή του, του θόλωσε το μυαλό και άκουσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά κι' ανανόιστα. Δεν μπορούσε να δώση μιάν εξήγηση στην ταραχήν αυτήν που τον κατέλαβε. Η αλήθεια είναι πως κάθε φορά που την έβλεπε έλεγε μέσα του «Τί όμορφο κορίτσι, ή φροελάιν Λόινμπεργκ!» Να καθήση όμως και να την χαζέψη κάνοντας τη μιά ή την άλλη σκέψη, όπως έβλεπε κι' άκουγε τους άλλους νέους της ηλικίας του, ά, όχι! αυτό ποτέ! Τό μόνο που αισθανόταν γι' αυτήν, ήταν ένας θαυμασμός, άρε-κατά δέβαιο, μεγάλος, μα τίποτα παραπάνω. Απολύτως τίπο-τα. Σήμερα όμως το πράγμα ήταν έντελώς διαφορετικό. Η ψυ-χή εκείνη αδιαφορία με την όποια την έκρινε άλλοτε, άρχισε να παύρη μιάν άλλη έντελώς νέα μορφή. Γινόταν ένα δυνατό κύμα φωτιάς που κατρακυλούσε στις φλέβες του και πυρώνε τα μάγουλά του.

Η κόρη του δημάρχου τον έβγαλε από τη δύσκολη θέση.

—Επίτ' πόντους τακούνι και σάς παρακαλώ από γερό έξυλο.

—Μείνετε ήσυχη, δεσποινίς.

—Πότε θα μπορέσω να τα πάρω;

Ο Γιόχαν σκέφτηκε λίγο. Έπρεπε να την ξαναδῇ όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

—Ελπίζω μεθαύριο, δεσποινίς.

—Ορεβουάρ.

—Ορεβουάρ.

Η όμορφη κοπέλλα μπήκε πάλι σ' άμάξι της που χάθηκε στη γωνιά του δρόμου.

Ο Γιόχαν την παρηκολούθησε κι' ύστερα κάθισε ώρα πολλή μπροστά στο άσπρο χαρτί με το ζωγραφισμένο πόδι της δεσποινίδος Λόινμπεργκ.

Τό βράδυ όταν πήγε στο σπίτι του, η μητέρα του άρχισε να του μιλά για τον πολλαπλασιασμό των κοινωνικών τους και το πότισμα των λουλουδιών με την ευεργετική εκείνη βροχούλα, μα εκείνος δεν εγκατάβαινε τίποτα, επειδή το μυαλό του ήταν κάπου αλλού.

Έφαγε μηχανικά και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του. Μιά περιεργή συγκίνηση δεν τον άφηνε να κοιμηθῇ. Έκλεισε τα μάτια του και όνειρεύτηκε ευτυχώς. Όνειρεύτηκε πως μπορού-σε να φιλήση τα βαθυπράσινα εκείνα μάτια και να χαϊδέψη τα κρουστά καστανά μαλλιά.

Κι' όνειρεύτηκε πως ήταν ένας άσημος παπουτς ής ενφ' εκείνη η ό ρ η έ ν δ ε ρ η μ α ρ χ ο υ. Πετάρχησε από το κρεβάτι του κι' άνοιξε το παράθυρο.

Η βροχή που εξακολουθούσε να πέφτη του δρόμισε το μέτω-πο. Κι' έμεινε στην ίδια θέση ως άργά τη νύχτα, πέρα από τὰ μεσάνυχτα.

Η ποθητή ημέρα είχε φθάσει. Η γυναίκα που άπασχολούσε τόσο πολύ τη σκέψη του, θα παρουσιαζόταν από στιγμή σε στιγμή. Δεν τον ενδιέφερε αν εκείνη θα τού έδινε σημασία. Του άρεσε μονάχα που θα την έβλεπε πάλι πιο γρήγορα από την Κυριακάτικη λειτουργία και, το κυριώτερο, που θα βρισκόταν τόσο κοντά του και θα τού μιλούσε με την μεθυστική φωνή της, άσχετα αν από το στόμα της, αντί να βγούν έρωτόλογα, θα κυ-λούσαν λόγια, που θα είχαν σχέση με το επάγγελμά του. Άνοι-ξε η πόρτα και φάνηκε μιά άγνωστη άγνωστή του κοπέλλα:

—Η δεσποινίς Λόινμπεργκ, σάς παρακαλώ, μου είπε, να μου παραδώσετε τα παπούτσια που σάς παραγγέλλει. Δεν μπορεί να

έλθῃ ή ίδια, επειδή είναι λιγάκι αδιάθετη. Είμαι ή καμαριέρα της.

Ο Γιόχαν στα λόγια αυτά της κοπέλλας εκείνης, ένοιωσε την πιο φρικτή απογοήτευσι.

—Άμέσως, τραύλισε.

Έβαλε τα λουστρίνια γοδάκια σ' ένα πολυτελέστατο κουτι κι' ύστερα το τύλιξε με μιά ροζ μεταξωτή κορδέλλα.

Η καμαριέρα του έδωσε ένα μικρό φακέλλο με τὸ αντίτιμο και βγήκε. Ο Γιόχαν έμεινε για λίγες στιγμές άκίνητος κι' ύ-στερα έσκισε τὸ φακέλλάκι σε χίλια κομμάτια. Μιά δυνατή ζά-λη κυριαρχούσε στο μυαλό του. Έβαλε τὸ καπέλλο του, και πριν βγῇ έίπε στον υπάλληλο όταν θα έκλεινε, να τὸ πῆγαινε τὰ κλειδιά στο σπίτι.

Η μητέρα του που τὸν είδε τόσο νωρίς παραξενεύτηκε.

—Πώς τέτοια ώρα, Γιόχαν;

Έκείνος απάντησε χωρίς να την κοιτάξη.

—Είμαι λιγάκι κακόκεφος. Θα ήθελα να ήσυχάσω.

Κλείστηκε μέσα στην κάμα-ρά του, και δεν κατάλαβε πότε ή μητέρα του, τὸν είχε άφισει επάνω στο κομοδίνο ένα ποτή-ρι γάλα και αυγά.

«Νά ήταν δυνατό να μπορού-σα να γίνω ικανός για να παν-τρευτώ μιά τέτοια γυναίκα» σκέφτηκε. Κι' ή σκέψη αυτή τον βασάνισε όλη τη νύχτα.

Δημαρχιακές εκλογές

ΣΤΗ χώρα άρχισε να παρα-τηρήται μιά κίνηση, που σημειωνόταν μιά φορά στα τέτα χρόνια. Ήταν μιά, ό-πως όλες οι προεκλογικές κινή-σεις. Οι κακές γλώσσες διέδι-δαν πως ο Λόινμπεργκ, ό τότε δήμαρχος, δεν είχε κάνει πολ-λά πράγματα για τὸν τόπο. Κι' ό άλλος υποψήφιος, που διεκ-δικούσε τη θέση, φαινόταν από τώρα πως θα ήταν ό έκλεκτος τὸν λαού.

Η διάδοσις αυτή έφτασε και σ' αυτά του Γιόχαν. Μιά ι-δέα τότε ήρθε και σφηνώθηκε μέσα στο μυαλό του. «Αν μπο-ρούσε να βοηθήση τὸν πατέρα της άγαπημένης του!»

Τὸ να τὰ βάλῃ κανείς με δέ-κα άγρια θηρία, δεν είναι και τόσο σοβαρό. Τὸ να μεταπίση όμως έναν άνθρωπο, που έχει πάρει την άπόφασιν να ψηφίση έναν άλλο, που κατὰ τὸ διάστη-μα της εκλογής του, δεν έφάνη-κεν ικανός, τὸ πράγμα ήταν ά-φάνταστα δύσκολο.

Η σκέψη αυτή άρχισε να τὸν βασανίζει. Κάποτε προσπαθού-σε να βρη ένα μέσον που θα τὸν ώδηγούσε σε κάποιο καλύ-τερο δρόμο. Πώς ήταν λοιπόν; Μιά κόρη δημάρχου, ν' αγαπήση αυτόν, έναν απλό ταγγάρη!...

Τὸ ίδιο βράδυ μάζεψε όλους τὸς φίλους του στο καφενείο της πλατείας και τὸς είπε:

—Άκούστε παιδιά. Ξέρете πολλὰ καλά πως σε δεκαπέντε μέ-ρες πρέπει να δώσωμε την ψηφο μας. Σε ποιόν όμως από τὸς δυο υποψηφίους;

Η φωνή του ήταν βαρειά κι' επιβλητική. Κανείς τους δεν τόλμησε να τὸν διακόψη. Έκείνος συνέχισε.

—Τὸ πράγμα είναι φανερό. Ο κύριος Λόινμπεργκ είναι ένας από τὸς καλύτερους δημαρχους που είχαμε μέχρι σήμερα. Κι' αν πήρε κάποιον άλλην όψη ό τόπος μας, τὸ χρωστάμε σ' αὐ-τόν. Ο άλλος υποψήφιος, βέβαια ύπόσχεται «λαγούς με πετρα-τόν». Ο τόσο όλοι μας ξέρουμε τὸ παρελθόν του και τὰ με-χήλια». Ο τόσο όλοι μας ξέρουμε τὸν αὐτὸς που είναι σήμερα. Εί-σα που μεταχειρίστηκε να γίνῃ αὐτός που είναι σήμερα. Μὲν ναί ένας φιλόδοξος άνθρωπος με άπαισιο χαρακτήρα. Δεν υπο-

ρώ να πῶ, πως έχω μιάν ιδιαίτερη συμπάθεια για τὸν πρώτο. Όχι! Σάν άνθρωποι όμως προοδευτικοί, που θέλουμε τὸ καλὸ τὸν τόπο μας, πρέπει να δώσωμε την ψηφο μας στον κ. Λόιν-μπεργκ άβίσταχα. Είναι ένας άνθρωπος σοβαρός και τίμιος. Και δεν έχουμε λίγα παραδείγματα για τὸ μέχρι τώρα έργο του. Ποιὸς έχτισε νοσοκομεία, παρακαλώ; Αὐτός. Ποιὸς έφτιασε τὸ δρόμο που πάει στην πόλι, ενφ' πρώτα έπρεπε να κολυπη-σουμε στη λάσπη για να τὸν περάσωμε; Αὐτός. Ποιὸς έβαλε φωτα στους δρόμους, που πρώτα μετὰ τη δύσι τὸν ήλιου, δεν βλέπαμε ούτε τη μύτη μας; Ποιὸς έδημιούργησε πάρκο, πλα-τεία, κινηματογράφο; Βλέπετε λοιπόν φίλοι μου πως ό άνθρω-πος αὐτός εργάστηκε για τὸν τόπο μας. Μήν τὰ θέλωμε όλα δικά μας.

—Βέβαια... Βέβαια... έτσι είναι εφάναξαν όλοι μαζί. Ο Γιό-χαν έχει δίκιο. Πρέπει να κοιτάζωμε τὸ καλὸ μας κι' όχι να πλάθωμε όνειρα με ύποσχέσεις.

—Ο κ. Λόινμπεργκ φάνηκε ένας πραγματικός δήμαρχος. Αὐ-τόν πρέπει να ψηφίσωμε, συνέ-χισε ο Γιόχαν. Ένφ ό άλλος τὸ ξέρουμε καλά πως δεν μας έμ-πνέει καμμιάν έμπιστοσύνη. Προ-σταθεί με διάφορα καταχθόνια μέσα και συκοφαντίες να πάρη την άρχη κι' ύστερα να μᾶς χο-ρέψη στο ταψί. Ας ανόϊζωμε από τώρα τα μάτια μας. Ο καθέ-νας από μᾶς έχει γνωριμιές και μπορεί να έπιβάλῃ σ' όλους την αλήθεια.

★

Και σ' όλη την προεκλογική περίοδο ο Γιόχαν Ντονερλάιν εί-χε τὰ πρωτεία για λογαριασμό τὸν δημάρχου Λόινμπεργκ. Κι' όταν έφτασε ή ώρα της διαλο-γής ήταν δέβαιος για τη νίκη. Έπαψε όμως να έχη δεδαίωτη-τα για την άσφάλεια της ζωής του, γιατί ό αντίπαλός του, που είχε άποτύχει στην εκλογή, εί-χε βάλει δυο από τὸς ανθρώπους του να τὸν σκοτώσουν. Όταν όμως τὸν έπετέθηκε ένας απ' αὐτούς ένα βράδυ σε μιά γα-νιά ο Γιόχαν δυνατός και θαρ-ραλέος όπως ήταν, τὸν άφώκλι-σε και τὸν παρέδωσε σ' όρκον τᾶς τὸν στην αστυνομία, κανείς πια δεν εὐρέθηκε για να τὸν έ-νοχλήση.

Ο κ. Γραμματεὺς τῆς δημαρχίας

ΜΙΑ μέρα τὸν έκάλεσε στὸ σπίτι του ο κ. Λόινμ-περγκ για να φάνε μαζί.

Τέτοια τιμὴ, ενφ θα έπρεπε να τὴν φαντάζεται ο Γιόχαν, δεν τὴν περίμενε.

Και δεν ήταν μονάχα αὐτό, που θα καθόταν στο πλάι ενός δημάρχου. Η χαρά με τὴν ό-ποία δέχτηκε τὴν προσέκληση ή-ταν που θα βρισκόταν λίγες ώ-

ρες κοντὰ στη γυναίκα που αγαπούσε.

Ήταν μιά Κυριακή πρωί, ύστερα από την λειτουργία, που ο δήμαρχος άφού συζήτησε αρκετήν ώρα μαζί του στο γραφείο του, τὸν είχε πη:

—Τὸ μεσημέρι θα φάμε μαζί.

Κι' ύστερα μπαίνοντας στο άμάξι του πήγαν τὸ δρόμο για τὸ σπίτι.

Η κυρία δημάρχου μόλις τὸν αντίκρυσε άφρησε όλο τὸν έν-θουσιασμό της να ζωγραφιστῇ στο παχυνό της πρόσωπο.

—Πώς είστε, κ. Ντονερλάιν. Η μεγάλη σας συμπάθεια, μᾶς έχει γεμίσει με αφάνταστη χαρά. Πρέπει να ξέρετε πως σᾶς έ-κτιμῶ πάρα πολύ. Κι' είναι τόσο σπάνιο να βρεθῇ ένας άνθρω-πος, που να είναι άξιος μᾶς δυνατῆς εκτίμησής.

—Σᾶς ευχαριστῶ πολύ, έπρόφερε συγκινημένος ο Γιόχαν και σκύβοντας τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Δεν πρόφτασε να σηκώση τὸ κεφάλι του κι' άκούστηκε ή με-θυστική φωνή της μοναχοκόρης τὸς.

—'Επί τέλους! τής φώναξε μόλις την είδε.
—Με περιμένει, πολύ;
Πήρανε πλάι-πλάι το ανθισμένο μονοπάτι της δενδροστοιχίας. Τα πεύκα απλώνανε τα κλαδιά τους πάνω από τα κεφάλια τους.
—Λιξελόττε, δεν μου διηγήθηκες ποτέ τα παιδικά σου χρόνια...

—Σ' ενδιαφέρουν; Δεν θα ήταν προτιμότερο να μιλήσουμε για τα δικά σου;
—Τί να σου πω... δεν θυμάμαι και μεγάλα πράγματα. Έγώ είμαι ένα είδος μιάς άρσενικής Κοκκινουσκούφισας.

Τού έπιασε το χέρι και τού το έσφιξε λιγάκι. Είχε τόσο δμορφη χέρια αν και είχε κοπιάσει τόσο πολύ μ' αυτά, για να φτάσει στη θέση που βρισκότανε.

Έπειτα είνε ανάγκη να ξέρει τάχα κανείς το παρελθόν ενός πριγκιπόπουλου του παραμυθιού; Τί την ένοιαζε αν είχε γεννηθί σε μια καλύβα ή αν ήταν δημιούργημα των χειρών του; Της έφτανε πώς τον άγαπούσε και πώς ήταν δμορφος και δυνατός. Κι' ήταν εύτυχισμένη που θα έπαιρνε μια θέση στη ζωή του.

Προχωρούσανε φλυαρώντας. Κύτταζαν ο ένας τον άλλον και χαμογελούσαν που βρισκόταν μαζί. Λέγανε ένα σωρό πράγματα, χωρίς σημασία, σαν δυο που τραγουδούν ένα τραγούδι, χωρίς να ενδιαφέρονται τί λένε τα λόγια του. Μιλούσανε για το γάμο τους, που είχε οριστή για το φθινόπωρο, για το γαμήλιο ταξίδι τους. Σιζητούσαν ακόμη για τη συζυγική αγάπη όταν θα περνούσαν πιά τα χρόνια τους και θα ήταν γέροι.

Φθάσανε σ' ένα ύψωμα με θαυμάσια θέα. Από κανένα άλλο μέρος δεν μπορούσε να δει κανείς καλύτερα το καλοκαιρινό δειλινό να σβύνει μέσα σε τόσο χρυσάφι. Μακρυνά έμοιρε ο ούρανός με τη θάλασσα σ' ένα πορτοκαλί μεθύσι. Πάνω στα ξερονησιά πλανιόταν ένα κοπάδι γλάροι, μ' έναν εύθυμο ρυθμό, σαν να γινόταν πανηγύρι.

—'Ελα να καθήσωμε εδώ λιγάκι, αγάπη μου.
—Α! όχι, πρέπει να γυρίσω γρήγορα στο σπίτι, είπεν εκείνη, και ξανάγειρε το κεφάλι της στον ώμο του.

Αργά την νύχτα ο Γιόχαν περπατούσε μοναχός του στο άκρογιάλι. Ύστερα ήθε και κάθησε κάτω από ένα πεύκο, σταύρωσε τα χέρια του γύρω από τα γόνατά του κι' έριξε τα μάτια του στο πευκόφυτο δάσος του κόλπου.

Ήταν άρα γε αλήθεια πως το παραμύθι έγινε πραγματικότητα; Μια φορά ήταν ένα κουρελιάρικο παιδί, που έβγαζε το κασκέττο του όταν από τα μέρη εκείνα περνούσε κάποτε μια δεσποσύνη. Τώρα οι δεσποσύνες αυτές τον αγκαλιάζανε. Ήταν δνείρο το φτωχόπαιδο εκείνο και το χαμόσπιτο; Ποιό ήταν ή πραγματικότητα και ποιό τ' όνειρο;

Ο Γιόχαν έμεινε πολλές ώρες σκεπτικός. Τis άλλες μέρες έκαναν περίπατο με τη δάμνα κι' η Λιξελόττε φορούσε ένα ψάθινο καπέλλο κι' ένα κάτασπρο φουστάνι. Πόσο ήταν εύτυχισμένοι!

Μερικές φορές παρουσιάζονταν μεταξύ τους κάτι άσημαντες μικροσυμφωνίες που καταλήγανε όμως σε γλυκόλογα και σε φιλία.

Χαρές και λύπες

Η ΠΛΑΤΕΙΑ που ήταν γύρω από την εκκλησία είχε πάρει μιαν όψη γιορτινή. Οι προσκεκλημένοι είχαν φτάσει. Γύρω από τον περίβολο ήταν σταματημένα πολλά άμαξια και όλη σχεδόν ή χώρα είχε μαζευτή για να καμαρώσει το ταίριασμένο ζευγάρι. Οι πολυέτατοι ήταν κατάφωτοι. Η μητέρα του Γιόχαν στηριζόταν στο μπράτσο του γιου της. Ύστερα από λίγα λεπτά έφθασε κι' η Λιξελόττε με τους γονείς της ντυμένη μ' ένα πλούσιο νυφικό φόρεμα. Τα άνθη της λεμονιάς πήγαιναν θαυμάσια στο γλυκό προσώπκι της. Ο αγαπημένος της, την υποδέχτηκε μ' ένα χαμόγελο και φίλησε το χέρι της μελλούσης πεθεράς του. Ο δήμαρχος πλησίασε την μητέρα του γαμπρού του και της φίλησε με σεβασμό το χέρι. Μια τέτοια τιμή δεν μπορούσε ποτέ να περάσει από το μυαλό της αγαθής εκείνης γυναικούλας. «Νά τής φιλήσει το χέρι ένας δήμαρχος!»

Μια δυνατή συγκίνησης τής φούσκωσε τα στήθη και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Τα πόδια της δεν της έπέρεπαν να στέκει ορθά πολλήν ώρα και ο πατέρας της Λιξελόττε την ώδηγησε σ' ένα στασίδι. Η γυναίκα του στάθηκε κοντά της και την φίλησε στα μάγουλα.

Ο πάστορας άρχισε να εύλογη το μυστήριο.

Οι δυο έρωτευμένοι κυττάζονταν μέσα στα μάτια. Η ποθητή στιγμή που με τόσο πόνο είχαν όνειρευθί κι' οι δυο τους έπαιρνε τη μορφή της πραγματικότητας. Η Λιξελόττε και ο Γιόχαν ήταν εύτυχισμένοι!

Η τελετή τελείωσε και οι καλεσμένοι άρχισαν να τους εύχονται και να τους συγχαίρουν. Όταν όμως κάποιος απ' αυτούς έπλησίασε και την μητέρα του Γιόχαν, εκείνη έμεινε άμιλη.

κι' άκίνητη μ' όρθάνοιχτα τα μάτια κι' ένα εύτυχισμένο χαμόγελο στα χείλη.

—Κυρία Ντονιεράιν, να μās ζήσουν, τής είπε ή κυρία δημάρχου.

Η μητέρα όμως του Γιόχαν δεν άπαντούσε. Οι γύρω ανησύχησαν και ένας από τους καλεσμένους που ήταν γιατρός διαπίστωσε τον θάνατό της από συγκοπή. Η δυνατή συγκίνησης την είχε ώδηγήσει στον άλλο κόσμο εύτυχισμένη.

Μεγαλύτερη πικρία δεν ένοιωσε κανείς από τους παρευρισκόμενους. Ο Γιόχαν ήταν άπαρηγόρητος. Την τόσο μεγάλη εύτυχία του την είχε ζηλέψει κι' ο χάρος ακόμη...

Δεν είχαν περάσει τρεις μήνες απ' τους γάμους του, όποτε ένα άλλο πάλι λυπηρό περιστατικό άναστάτωσε την ζωή τους. Ο δήμαρχος κι' ή γυναίκα του τσακίστηκαν από το ύψος ενός γκρεμού, μια μέρα που είχαν βγή περίπατο με τ' άμαξί τους. Το άσπρόμαυρο όλογο που έφερεν τ' άμαξί τους είχε άφηνιάσει. Άλλο ποτήρι ξέχειλο με πίκρα και χολή για τους νεογυμους.

Ηχώρα είχε μείνει χωρίς δήμαρχο. Έπρεπε να ξαναγίνουν εκλογές.

Ένα πρωινό έπεσκέφθηκαν στο γραφείο του τρεις φίλοι του Γιόχαν.

—Θά δάλης ύποψιφιότητα, τού είπε ένας απ' αυτούς.

—Βεβαίως, δεν πρέπει καθόλου να διατάσης, πρόσθεσαν οι άλλοι. Έσύ είσαι άνθρωπος με δυνατόν χαρακτήρα και ικανότητα. Σε θέλουμε όλοι για δήμαρχό μας.

Ο Γιόχαν άκουσε το πράγμα με τη μεγαλύτερη άπάθεια, σκέφθηκε για λίγο κι' άπήντησε:

—Βασίζομαι στους φίλους μου, κι' είμαι βέβαιος πως ή προτίμησής τους αυτή θα στεφανώθι από την πραγματικότητα. Αυτό με φθάνει.

—Μή σέ κάνει τίποτα ν' άμφιβάλης, σέ βρίσκουμε αξιο για ένα τέτοιο τίτλο, σέ θέλουμε και θα σέ ψηφίσουμε.

Ο μόνος αντίπαλός του ήταν ο ίδιος και των προηγούμενων εκλογών. Ο Γιόχαν δεν υπήρχε λόγος να τον λάβη ύπ' όψει του, επειδή ήταν βέβαιος για το αποτέλεσμα. Μια κρυφή χαρά τον έκανε να νοιώθι μια μεγάλη ύπερηφάνεια όχι τόσο για το όνομά του, όσο που ή γυναίκα του, ή αγαπημένη του Λιξελόττε, θα γινόταν κ. δήμαρχου.

Γέμισεν από μιαν άνειπωτήν ένεργητικότητα και ή παρामीνα του, τού έλεγε συχνά:

—Γιόχαν μου, δεν πρέπει να εργάζεσαι τόσο. Η κόουρας θα σέ καταβάλι.

Έκείνος τότε σήκωνε τους ώμους, την φιλούσε στο στόμα και τής άπαντούσε με χαμόγελο:

—Μή φοβάσαι για μένα, αγάπη μου. Είμαι γερό κόκκαλο εγώ. Και σκυμμένος διαρκώς πάνω από διάφορα έγκυκλοπαιδικά βιβλία και συγγράμματα, προσπαθώ να βάλι μέσα στο μυαλό του, όσο δυνατόν περισσότερες γνώσεις.

Όταν ή γυναίκα αγαπά...

ΕΙΧΑΝ περάσει έξι μήνες από την ήμέρα που ο Γιόχαν Ντονιεράιν ήταν δήμαρχος, και όλοι τον εκτιμούσαν και τον έσέβονταν επειδή από τις πρώτες ήμέρες της δημαρχίας του, άρχισε να κάνει διάφορα έργα από τα όποια είχε ανάγκη ο τόπος.

Μια μέρα όμως—μαύρη και καταραμένη σαν νύχτα μέρα—ξέσπασε το σκάνδαλο.

Ο κεραικός επιθεωρητής που είχε περάσει για έλεγχο, είχε διατάξει την έκδοσι εντάλματος κατά του δημάρχου Γιόχαν Ντονιεράιν. Από το Ταμείο της Δημαρχίας έλειπε ένα άρκετά μεγάλο ποσό, και ή άνάκρισις απέδωσε την κατάχρησι στον δήμαρχο, επειδή όλοι οι άλλοι ύπάλληλοι κατώρθωσαν να αποδείξουν πως δεν ήταν καθόλου άνακατωμένοι στην ύπόθεσι αυτή. Ο λαός επανεστάτησεν έναντιόν του. Τα τίμια λεπτά της φορολογίας του είχαν κάνει φτερά.

Τέτοιοι άνθρωποι θέλουν κρεμάλα, φώναζαν καθώς συζητούσαν στα σπίτια τους και στα καφενεία. Κείμα που τον είχαμε νομίσει για καλό... Τον παληάνθρωπο... Τον τσαγκάρη!»

Το σπίτι του Γιόχαν το κατέσχεσαν και το σφράγισαν οι δικαστικοί κλητήρες καθώς και την ύπόλοιπη περιουσία του.

Έκείνος ήταν ένα ζωντανό πτώμα που έφερεν βαρεία τα βήματα του επάνω στην πλάσι. Το κόκκινο χρώμα του προσώπου του είχε παραχωρήσει τη θέση του σε μια δυνατή χλωμάδα. Τα μάτια του ήταν σκοτεινά με μαύρους κύκλους και τα χείλη του έτρεμαν. Το σκληρό μαχαίρι της άδικίας είχε ξεσχίσει φαρμακερό το σπλάχνα του.

Άδικα ή γυναίκα του προσπαθούσε να τον παρηγορήσει με δάκρυα στα μάτια, λέγοντάς του:

—Θάρεος, αγαπημένε μου, θάρεος, Θα δής πως τα πράγμα-

τα θα πάρουν μιαν άλλη καλύτερη όψη. Η αλήθεια, δεν μπορεί παρά να λάμψι μια μέρα.

Η άπόφασις της άνακρίσεως προέβλεπε την άποφυλάκισι του, αν ο ύπόδικος κατέβαλλε για έγγύησι ένα μεγάλο ποσό, που θα του έπέτρεπε μιαν άναθεώρησι της ύποθέσεώς του.

Ο Γιόχαν ύστερα από την κατάχρησι της περιουσίας του δεν είχε ούτε ένα μάγκο κιόι οι λίγοι φίλοι που τού είχαν μείνει δεν ήταν πλούσιοι άνθρωποι που να μπορούν να τον δανείσουν.

Ο αντίπαλός του γελούσε ικανοποιημένος, για την ιστορία αυτή που είχε σχεδιάσει μαζί με μερικούς άνωτέρους ύπάλληλους της δημαρχίας, που τούς είχαν εξαγοράσει με διάφορες ύποσχέσεις και άρκετά χρήματα.

Η Λιξελόττε έξαφανίστηκε από το μέρος εκείνο γυρίζοντας ύστερα από όκτώ μήνες έχοντας στην τσάντα της, το ποσό που θα χραισίμευε για να άποφυλάκισι τον άνδρα της.

Ένας φίλος όμως του Γιόχαν που τον είχε έπισκεφθί στη φυλακή επάνω στην μεγάλη συγκίνησι του για την θυσία της γυναίκας του, τού έέφυγε και τού είπε τον τρόπο με τον όποιο ή Λιξελόττε είχε κερδίσει τα λεπτά που θα τού χάριζαν την έλευθερία.

Ο Γιόχαν έγινε σαν τρελός.

—Η γυναίκα μου κοινόττα στο Βερολίνο! ούρλιασε. Την άτιμη...

Κι' όταν ο εισαγγελεύς τον έκάλεσε για να τού άναγγείλι το εύχάριστο γεγονός της άποφυλάκισεώς του και για να τον σφίξι ή Λιξελόττε στην άγκαλιά της, ο Γιόχαν πήρε στα χέρια του τα χρήματα, που ήταν επάνω στο γραφείο και τα έσχισε σε χίλια δυο κομμάτια.

Έπεσαν κι' οι δυο επάνω του για να τον έμποδίσουν.

Ήταν όμως άργά. Οι 40 χιλιάδες μάγκα είχαν γίνει άσήμαντα, για τα σκουπίδια. χαρτιά.

Χαμένα όνειρα

ΤΟΝ άλλο χρόνο στο άπομονωτικό διαμέρισμα της φυλακής μετέφεραν έναν κατάδικο που είχε την ήρεμη ματιά ενός αγαθού πονεμένου ανθρώπου. Άπαντούσε με μονοσύλλαβα κι' ούτε ρωτούσε για τίποτα. Φορούσε τη στολή του φυλακισμένου με με γαλή έπιμέλεια. Η δουλειά που τού είχαν άναθέσει ήταν να φτιάχνι παπούτσια.

Κανείς από τους δικούς του δεν πήγαινε να ρωτήσι τί γίνεται. Ποτέ δεν παρεκάλεσε για να στείλι, πως κι' οι άλλοι, ένα γράμμα.

...Ένα πρωί μπήκε στο κελλί του Γιόχαν ο πάστορας. Ήταν ένας άδύνατος πανύψηλος άνθρωπος με μεγάλους ώμους, φαρδύ πρόσωπο και ένα μαύρο σκουφάκι. Στη φυλακή ύπηρετούσε είκοσι πέντε όλόκληρα χρόνια. Ήταν συνηθισμένος να προστάξι και το κάθε τι, είχε πάψει πιά να τού κάνει έντύπωσι.

—Καλήμέρα, φίλε μου, τού είπε και θρονιάστηκε στο σκαμνί που τού είχε φέρι ο φύλακας. Βρίσκο πως οι δυο μας θα μείνωμε ικανοποιημένοι από την συνάντησι αυτή. Ίσως κάτι να χης και σ' να μου πής.

Από το παραθυράκι του κελλιού έμπαινε ένα άσθενικό φως.

Έξω ίσως να ήταν χειμώνας ή και καλοκαίρι, πούδς ξέρει; Ο φυλακισμένος με τη πλάτη στον ύψος έόχε έστελνε προς τον πάστορα ένα χλωμό χαμόγελο.

Κι' άφου ο πάστορας έξήντησε με γλυκύτητα όλα τα συνησιώματα του παρηγορητ' έλ' λόγια και συμβουλές. που ο άλλος άκούγε κουνώντας το κεφάλι μελαγχολικά, ξαφνικά τον εώτησε:

—Κι' όταν άπλυθής από τη φυλακή, τί σκέπτεσαι να κάνης, φίλε μου;

—Έξω κι' εγώ; Έχω μέσα μου κάποιο όνειρο, κάποιο χαμένο όνειρο πιά μά... πως μπορείνά ξαναγίνι πραγματικότης.

άφου έκείνη...

Και καθώς ο φυλακισμένος σταμάτησε άποτομά κι' έπαψε ν' άκουμπά στον τοίχο, ο πάστορας διάβασε ένα γυναικειό όνομα που ήταν χαραγμένο άλλα γύρισε το κεφάλι του. Πούδς έδινε σημασία σ' ένα όνομα που είχε χαράξι ένας κατάδικος, έστω κι' αν αυτό ήταν «Λιξελόττε»;

—Δεν λέω πως δεν ύπάρχει άόριστα κάποια μικρή έλπίδα μέσα μου, συνέχισε ο Γιόχαν, μα θάρρω είνε δύσκολο, αν όχι άδύνατο να πραγματοποιηθι πιά...

—Έλπίδα;

—Ναί, βέβαια... Τί κουτές έλπίδες που έχει καμμία φορ' κανείς αλήθεια!

—Και ποιά είνε αυτή ή έλπίδα σου;

—Αν βγώ ποτέ απ' εδώ μέσα και ζή άκόμα μια γυναίκα και είνε άρκετά δυνατή ίσως τότε, ίσως να πάω να την βρώ για να την παρακαλέσω να με βοηθήσι να δημιουργήσω κάτι που καινούργιο, μα το άπόλυτο και ν ο ρ γ ι ο.

Και μόλις πρόσφερε τα τελευταία λόγια έσφιξε τη γραμμά του και μισογύρισε σαν να είχε θυμώσει με τον ίδιο τον εαυτό του.

Κάτι είπανε άκόμα και σε λίγο ή πόρτα του κελλιού ξανάνοιξε, ο φύλακας πήρε το σκαμνί, γύρισε το κλειδί στην κλειδαριά και τα δέματά του, με τού πάστορα, σβύσανε στον μεγάλο διάδρομο.

Ο φυλακισμένος άρχισε να πηναινοέρεχεται νευριασμένος μέσα στο άνήλιο κελλί του.

★

Από τότε ο καιρός κυλούσε άργά, έννευριστικά και μονότονα. Ο Γιόχαν δεν έφτιαχνε πιά παπούτσια με τόσο γεληγοράδα όπως πρώτα. Άρχισε να γυρεύι κάποια άλλα γή, μια νέα δουλειά για τα δούτυλά του και τα χέρια του.

Όταν έβγαίνε ο πάστορας έκείνη τη μέρα από το κελλί του, τού είχε φωνάξει:

—Φροντίστε να μάθετε τί κάνει και που βρίσκεται ή γυναίκα για την όποια σάς μίλησα... ή γυναίκα μου... ή Λιξελόττε μου!

Είχε περάσει όμως τόσοσ καιρός και ο πάστορας δεν είχε ξαναφανή...

Και δεν είχε ξαναφανή, γιατί ο αγαθός Λευίτας νόμιζε πως δεν έπρεπε, στη μόνωσι της φυλακής του, να πής να τού πής ότι ή Λιξελόττε του, ή γλυκειά Λιξελόττε του, ό-

ταν τον είδε να σιζήι μπροστά της τα χρήματα που πουλώντας το κορμί της φρόντισε να μαζέψι για ν' αγοράσι τη λευτεριά του, χάθηκε την ίδια ώρα απ' τον κόσμο, για να βρεθι μετά δυο μέρες κομματιασμένη στις γραμμές του σιδηροδρόμου μ' ένα σημείωμα στην τσάντα της που έγραφε:

«Άφου ή θυσία μου πήγε χαμένη δεν μου χρειάζεται πιά ή ζωή... Γιόχαν, συγχώρησέ με».

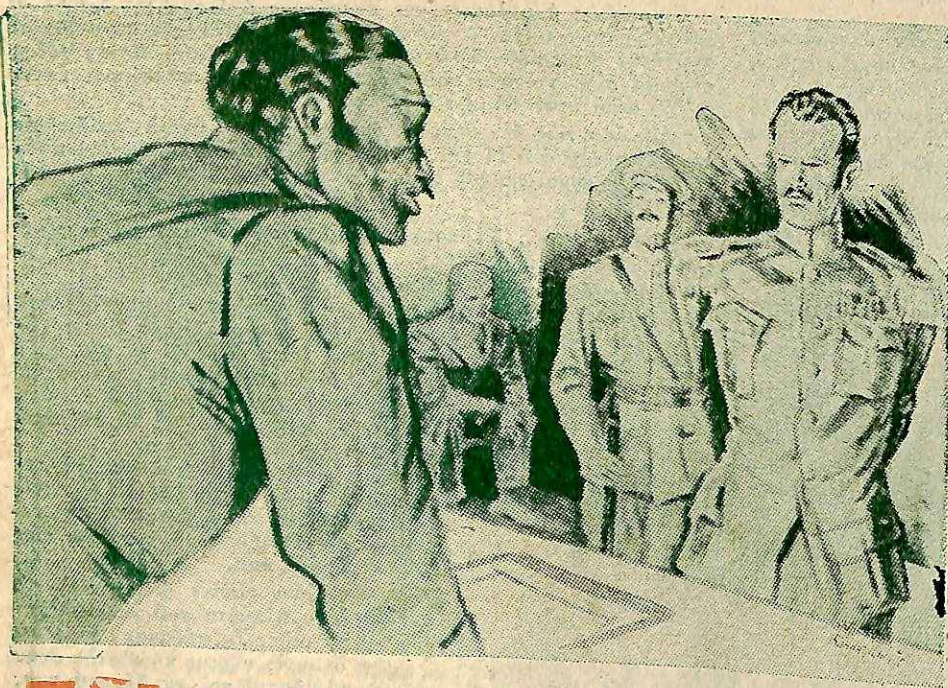
«Όλα αυτά, σκέφθηκε ο πάστορας, μπορεί να τα μάθι ο κατάδικος όταν άποφυλάκισθι», γι' αυτό δεν ξαναφάνηκε στο κελλί του Γιόχαν...

Κι' αυτός μη μπορώντας ν' ανθέξι περισσότερο στο φρικτό μαρτύριο της άναμνησις, άρχισε να μιλά μόνος του για πουλιά, για το φεγγάρι, για πάστορας, για δημάρχους, για τον ήλιο, για κοκόττες και όλο να γελά χά, χά, χά, χά, χά, χά.

—Ένας τσαγκάρης δεν γίνεται πάστορας για να παίρνι τις γυναίκες των άλλων, φώναζε δυνατά, στρατιώτες, φέρετε μου τ' έλογό μου, χά, χά, χά, είνε οι ψηφοφόροι, τί την έκαμαν την Λιξελόττε; Τί έγινε ο καρδινάλιος, χά, χά, χά, χά!...

Ύστερα από μια βδομάδα οι φυλακισμένοι των γύρω κελιών, κάνανε μια διαμαρτυρία, πως ο κατάδικος τού 21 δεν τούς άφηνε να κοιμηθύν με τις σπονές και το χαχανητά του.

Τ Ε Λ Ο Σ

τους ανθρώπους — αυτός που προήδρευε στη δίκη — είπε:
— Έχω μιάν ιδέα. Δεν πρέπει να ρυθώσουμε τέτοιον γλυκό θάνατο, αλλά κι' όδω, του παληόσκυλου! Ακουούστε...

Και κατέστρωσε ένα σατανικό σχέδιο, που οι άλλοι δέχθηκαν μ' ένθουσιασμό.

Ωδήγησαν το όλογο του στρατηγού μαζί με τον Ιππέα του κάτω από ένα μεγάλο χοντρό κλαδί του δένδρου. Ο άνθρωπος που είχε κάμει την πρόταση — Πέντρο τον έλεγαν — σκαρφάωσε στο δένδρο και έδεσε ένα σκοινί στο κλαδί και τη θηλειά την έπέρασε στο λαιμό του καταδίκου.

Όταν κατέβηκε πλησίασε το όλογο που στεκόταν ακίνητο και του προσέφερε ένα κομμάτι ζάχαρι. Τό ζώο, χωρίς να κουνήσει από τη θέσι του, έσκυψε το κεφάλι και πήρε τη ζάχαρη.

— Έχομε καιρό, ξεχωτάτε, είπε ο Πέντρο στον στρατηγό. Κι' έσείς δεν έχετε τίποτα να χάσετε. Νά

να θα τσιμπήση το όλογο και θα σαλέψη.

Και οι άλλοι συμφώνησαν. Ήταν θαυμάσιο το θέαμα γι' αυτούς να παρακολουθούν την αγωνία του καταδίκου.

★

Πέρασε πάλι κάμποση ώρα που μού φάνηκε ατέλειωτη. Όταν... το όλογο άρχισε ν' άνησυχή.

— Τζουάνα, είπε ο Πέντρο, μού φαίνεται πως ήρθε η ώρα. Στοιχηματίζω πως δε θα βαστάξη. Ούτε πέντε λεπτά...

Έβγαλε το ρολόι του και το ακούμπησε μπροστά του. Αλλά κανείς δεν είχε όρεξη να στοιχηματίσει μαζί του. Όταν πέρασαν τα πέντε λεπτά σηκώθηκε πλησίασε το δένδρο χάιδεψε το όλογο, κύτταξε για λίγο με περιέργεια τον στρατηγό και τον έφτυσε έπειτα κατάμουτρα. Αυτός ούτε έσάλευε.

Ο Πέντρο γύρισε τότε πάλι στη θέσι του και έρριξε ξύλα στη φωτιά.

— Άντοχή που σου την έχουν!

ΑΓΧΟΝΗ

συγγραφέας Ζ. ΚΕΣΕΛ

μουρμούρισε. Τα κουνούπια του κατατσίμπησαν το πρόσωπο, και το όλογο είναι σε κακά χάλια. Νά πάρη ο διάβολος! Ήθελα νάξερνα για τι στέκεται ακόμα!

Έν τώ μεταξύ βγήκε το φεγγάρι. Ανάμεσα απ' τα κλαδιά φωτιζόταν ο κατάδικος, που οι τελευταίες του στιγμές όσο ήγαινε και πλησίαζαν, και το όλογο, που όλο και πιο πολύ νευρίαζε από τα τσιμπήματα των ζωυφιών.

— Επί τέλους, Πέντρο, φτάνει!

Η φωνή της κοπέλλας έτρεμε.

— Αυτό που κάνετε είναι ανυπόφορο! παρετήρησε.

— Σκάσει της φώναζε χονδροειώς, δέσματα ο αρχηγός.

Ήταν φανερό πως κι' εκείνος είχε νευριάσει.

Με το ξεφώνημά του, έσήκωσε το κεφάλι του το όλογο.

— Τώρα... τώρα...

Όλοι εκύτταζαν σάν ύπνωτισμένοι το φανταστικό εκείνο σύμπλεγμα κάτω από την άγχονη. Όχι, τίποτα δεν έγινε. Το όλογο στεκόταν πάλι ακίνητο όπως πρίν, μονάχα που χτυπούσε διαρκώς με την ούρά του το τσιμπημένο σώμα του.

Κάτι μού ψιθύρισε έγγλέζικα ή κοπέλλα. Δεν κατάλαβα τίποτα. Κούνησα ωστόσο το κεφάλι. Και σε λίγο σηκώθηκα μηχανικά.

— Αν δεν έχετε αντίρρηση, εγώ φεύγω, πάω στο σπίτι. Στο κάτω-κάτω δεν μπορείτε νάχετε την άπαίτηση να περιμένω εδώ ως μεθαύριο! Τέσσερις ώρες ολόκληρες καθόμαστε εδώ.

Οι άνδρες συζητούσαν. Κανείς δεν έφερε αυτή τη φορά αντίρρηση για να φύγω. Έφερα το όλογο μου κοντά στη φωτιά. Αυό από τους άνδρες επίσης σηκώθηκαν. Καλή Τζουάνα ήρθε και χάιδεψε τη χαιτή του αλόγου μου.

Ξαφνικά σάν από μιιά προαίσθηση ένοιωσα την καρδιά μου να χτυ

πά σα δαιμονισμένη. Την ίδια στιγμή άντήχησε δίπλα μου ένας πυροβολισμός. Το όλογο του στρατηγού σηκώθηκε ψηλά — ένα σώμα τινάχτηκε στον άέρα... Όχι δεν ήταν φαντασία!

Ο στρατηγός στερεά καθισμένος άπάνω στ' αλόγο του έσφιγγε τα πόδια του γύρω στο κορμί του ζώου που τώρα ξεκινούσε με μεγάλα βήματα και με ιλιγγιώδη ταχύτητα χάθηκε στο σκοτάδι.

— Ή σενορίτα έρριξε την πιστολιά και έσπασε το σκοινί! φώναζε έξω φρενών ο Πέντρο.

— Αρπάξε το πιστόλι του.

Μά ή Τζουάνα επήδησε άπάνω στ' αλόγο μου και ξεκίνησε. Ο άνθρωπος που θέλησε να της φράξη το δρόμο σωριάστηκε χάμω. Έτοι έφευγε κι' αυτή, και, πρίν προφτάσωμε να συνέλθωμε από την καλπληξη, είχε εξαφανιστή.

Μετά όκτώ μέρες είχε κατασταλή τελείως ή στάσις... Και ώδηγούντο στο στρατοδικείο οι άρχηγοί της.

Πρόεδρος ήταν ο στρατηγός, που σώθηκε εκείνο το θράδυ κατά τόνον παράδοξον τρόπο από την Τζουάνα. Το πρόσωπό του ήταν το ίδιο, σκληρό, υπερήφανο.

Μόνο τα μαύρα του μαλλιά είχαν άσπρίσει.

Με προσήγαγαν και μένα στο στρατοδικείο, αλλά άμέσως με άθώωσαν. Οι τέσσερις άνδρες όμως που είχαν δικάσει τότε το στρατηγό και που τον είχαν θασανίσει με τέτοιον άνήκουστο τρόπο, καταδικάσθηκαν σε θάνατο και έξετελεσθήσαν δέκα λεπτά μετά τη δίκη, στην αύλή των στρατώνων.

★

Λίγες μέρες άργότερα, πρίν αναχωρήσω από την πόλι, παρουσιάσθηκα στον στρατηγό. Με δέχθηκε. Ή συνομιλία μας υπήρξε σύντομη και χωρίς καμμιιά σπουδαιότητα. Στο τέ

λος, μόνο, τον ρώτησα τι άπέγινε ή Τζουάνα.

Με κύτταξε άτενώς και είπε:

— Ή Τζουάνα; Ναι, θα σας πώ...

— Αλλά διέκοψε τη φράσι του και έκλεισε σφιχτά το στόμα του.

— Όχι, είπε στο τέλος, δεν ξέρω τι άπέγινε.

Σηκώθηκε. Είχε τελειώσει ή συνομιλία μας.

Την άλλη μέρα έφυγα, για να συνεχίσω την περιοδεία μου στη Νότιο Άμερική. Στη Λίμα, συνήντησα έναν γνωστό μου δημοσιογράφο. Είχε άκούσει να γίνεται λόγος για κείνη την ιστορία, ήξερε μάλιστα περισσότερα από μένα. Ο λαός είχε εκλέξει το στρατηγό ως πρόεδρο.

Και ή κοπέλλα;

— Αλήθεια, ή Τζουάνα! Μόλις είχε κατασταλή το κίνημα, την είχε ζητήσει εις γάμον ο στρατηγός.

— Αδύνατον!

— Αλήθεια! Αλλά μ' όλα ταύτα δεν υπάρχει «ετυχισμένο τέλος». Ή Τζουάνα ούτε καν το συλλογίστηκε.

Όύτε άπάντησι δεν έδωσε. Έκούνησε μόνο άρνητικά το κεφάλι. Και πήγε σ' ένα μοναστήρι. Έγινε καλόγρησα. Αυτό δεν το περιμένατε, αϊ;

— Όχι, βέβαια. Αυτό δεν το είχα φαντασθή. Μά ή ζωή είναι περιεργή και πολλές φορές διαφορετική από ό,τι την φανταζόμαστε...

ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΕΛ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗΝ

Μιά δραματική ιστορία, ζωντανεμένη από την πέννα του Γάλλου

Μιά εβδομάδα ξμεινα στη Μασσαλία, στη μαγική έξωτική και θαυμασία αυτή πόλι. Τώρα βρισκόμουν στο κατάστρωμα ενός γαλλικού εμπορικού βαποριού που θα με ώδηγούσε σε νέους κόσμους, στη Νότιο Άμερική, σε νέες περιπέτειες.

Στην τσέπη μου είχα το συμβόλαιο με μιιά γνωστή γαλλική έφημερίδα που με έστελνε ως ανταποκριτή για ένα χρόνο στη Νότιο Άμερική. Χαίρε, Μασσαλία! Χαίρε Εύρώπη! Ήμουν νέος και ή ζωή είναι τόσο ώραία!

★

Ήμουν σε μιιά μικρή πόλι με 50.000 περίπου κατοίκους. Την προηγούμενη το πρωί είχα έκραγη στους στρατώνες κάποια στάσις. Περί τίνος έπρόκειτο, βέβαια, έμεις οι ένοιοι δεν μπορούσαμε να ξέρωμε. Οι στασιαστές είχαν συλλάβει το στρατηγό και μερικούς άνώτερους αξιωματικούς. Έκείνη τη μέρα, στις έξι μιση, έπρόκειτο να τους δικάση ή επαναστατική έπιτροπή.

Με πολλές δυσκολίες κατάφερα να πάρω την άδεια να παρευρεθώ στη δίκη. Έτσι, βρέθηκα στους στρατώνες, έδειξα την άδειά μου και μπήκα. Ή αίθουσα που θα γινόταν ή δίκη ήταν ένα μικρό ισόγειο δωμάτιο. Ήμουν ο μόνος άπρωατής.

Ήρθαν οι δικαστές. Τέσσερις άνδρες και μιιά γυναίκα. Ένας απ' αυτούς φορούσε στολή αξιωματικού δύο ήσαν άπλοι στρατιώτες, ο τέταρτος φορούσε πολιτικά. Ή γυναίκα — μιιά κοπέλλα δεκαεννιά περίπου χρόνων — ήταν, όπως έμαθα άργότερα, ή κόρη ενός στρατιωτικού που είχε διατάξει πρό καιρού τον τουφεκισμό του ο στρατηγός για κάποιο παράπτωμα.

Σε λίγο έφεραν τον κατηγορούμενο: Έναν λεπτό, ψηλό άντρα, με μαύρο μαλλιά, με υπερήφανη φυ

σιογνωμία ανθρώπου σκληραγωγημένου. Φορούσε ακόμα την κομψή γαλάζια στολή του. Τα χέρια του είχαν δέσει πισθάγκωνα. Συνήγορος δεν υπήρχε. Χρήη κατηγορού έκτελούσε ο ίδιος που προήδρευε.

Ή διαδικασία υπήρξε πολύ σύντομη. Ο στρατηγός δεν έδωσε καμμιάν άπάντησι σε καμμιάν από τις έρωτήσεις που του άπέτειναν. Όύτε μιιά φορά δεν άνοιξε το στόμα του με την υπερήφανη έκφρασι.

Δε θα άναφέρω λεπτομέρειες της δίκης. Ο κατηγορούμενος καταδικάσθηκε, όπως ήταν έπόμενο, εις τόν διά της άγχονης θάνατον.

Ή εκτέλεσις θα γινόταν άμέσως. Όταν μετά το πέρας της δυσάρεστης αυτής διαδικασίας, θέλησα να φύγω από την αίθουσα, με έπλησίασε ένας από τους δικαστές και μού είπε ότι δεν ήταν δυνατόν να φύγω. Ότι άφού παρευρέθηκα στη δίκη, ήμουν υποχρεωμένος να παρευρεθώ και στην εκτέλεσι του καταδίκου.

Έφερα αντίρρησης, αλλά δεν τις έδέχθηκαν. Έπρεπε να πάω μαζί τους. Μού έδωσαν ένα όλογο και ξεκινήσαμε όλοι.

Ήταν έξι μιση ή ώρα. Ή νύχτα ήρθε άπτότομα. Βαδίζαμε μισή ώρα περίπου, όταν φτάσαμε σ' ένα χωράφι. Είκοσι βήματα πιο πέρα, βρισκόταν ένα πελώριο δένδρο.

Κατεβήκαμε από τάλογα. Αναψαν φωτιά με λίγα κλαδιά και καθήσαμε γύρω, για να προφυλαχθούμε από τα ένοχλητικά έντομα.

Έν τώ μεταξύ είχε πλησιάσει και ο κατάδικος συνοδευόμενος από δύο άνδρες.

Και αυτός ήταν άπάνω στ' όλογο με τα χέρια ακόμα δεμένα πισθάγκωνα. Μόνο με τα πόδια μπορούσε να οδηγή το όλογο του. Φαίνεται πως θάταν θαυμάσιος Ιππέας. Το ύψος του ήταν το ίδιο, υπερήφανο και περιφρονητικό. Ένας από

δούμε πόση ώρα θα βαστάξη στην άκίνησία το αλόγο σας! "Αν δεν βαρεθώ!...

Ο στρατηγός όμως με την περφόανη κορμιοστασιά του, έρριξε ένα βλέμμα περιφρονητικό χωρίς ν' άπαντήση.

Έάν έκανε το όλογο και ένα μόνο βήμα, εάν έσκυβε έστω το κεφάλι χάμω ζητώντας κανένα χορτάρι, θα σφιγγόταν ή θηλειά στο λαιμό του Ιππέως, που με τα δεμένα χέρια του βρισκόταν σε άδυναμία να οδηγήση και στο έλάχιστο το όλογο, και άσφαλώς θα πνιγόταν. Γιατί δεν έσυντόμευε άραγε την άφόρητη αυτή άγωνία της άναμονής; Γιατί δεν έσπειρούριζε το αλόγο του;

Πέρασαν λεπτά, τέταρτα, ώρες. Οι άνθρωποι γύρω μου σιωπούσαν. Το σύμπλεγμα που όλοι μας παρακολουθούσαμε έξακολουθούσε να παραμένει σε άπόλυτη άκίνησις, σάν πέτρινο ή σάν μπρούτζινο άγαλμα! Το όλογο, άνήξερο, άμέριμνο, συγκρατιώταν σ' αυτή τη θεσούλα μονάχα απ' τη σιδερένια θέλησι του άφεντικού του. Κι' εκείνος, ο στρατηγός, άμίλητος, βουβός, βυθισμένος στις σκέψεις του...

— Φτάνει πιά!, άκούστηκε ξαφνικά μιιά ταραγμένη φωνή δίπλα μου.

Ή κοπέλλα μιλούσε. Έκείνη μόλις τη στιγμή παρετήρησα ότι κι' αυτή καθόταν εκεί, μαζί μας, κοντά στη φωτιά.

— Πέντρο, δός του μιιά με το καμτσίκι να τελειώνωμε!, επανέλαβε. "Αν είμαστε δικασται και δήμιοι συγχρόνως, δεν πρέπει όμως νάμαστε και βασανιστάι.

Ο Πέντρο γέλασε περιφρονητικά.

— Άκου 'κει τη σενορίτα! Ήθελα να σ' άκούγε ο πατέρας σου που καίγεται τώρα στην κόλασι! Ξέχασες πως αυτό το κάθαρμα διέταξε να τον τουφεκίσουν;... Όχι! "Αφησέ τον ακόμα να ρέψη! Δεν μπορεί να βαστάξη πιά πολύ, κάποια μιλί

Πέρασαν λεπτά, τέταρτα, ώρες. | Οι άνθρωποι γύρω μου σιωπούσαν

ΟΙ ΠΑΓΟΙ ΑΠΟΔΙΔΟΥΝ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΩΝ

Καταπληκτικές περιπτώσεις από μιά μυστηριώδη εκδήλωση της φύσεως

Μιά μέρα του 1917, ο πάστορ Σνάιντερ, μιά γνωστοτάτη αθένη της Αρχαίας Ελλάδας, έφυγε από τη Λωζάνη για την πόλη Απομακρυσμένη και απομονωμένη περιοχή του Ντι Αμπλερέτς, για ν' άψαχο λήση το μυαλό του μ' ένα πολύπλοκο ζήτημα ανάμεσα στην απόλυτη γαλήνη και ησυχία των βουνών.

Χάθηκε τελείως. Έπειτα από άκαρπες έρευνες μερικόν ήμερών, π' αποσπάσματα των χωρικών έπείσθησαν στα χωριά τους. Οι περισσότεροι πίστεψαν ότι ο σοφός πάστορ είχε ταφή πάνω από καμιά χιονοστιβάδα και μερικοί είπαν ότι θα είχε διαβή την παγωμένη όροσειρά και βρισκόταν σε άλλη περιοχή.

Το μυστήριο διελευκάνθη μόλις τον Αύγουστο του 1938. Ένας βοσκός έτρεξε στο χωριό Σιόν και είπε ότι είχε δη μέσα στον παγετώνα του Ζανφλερόν το παγωμένο πτώμα ενός ανδρός. Πράγματι. Και όπως απέδειχθη, το πτώμα αυτό ανήκε στον χαμένο πάστορα. Είχε γλυτρήσει κι' έπεσε σε μιά ρωγμή καθώς περπατούσε έπάνω στον παγετώνα και ο γαλάζιος πάγος είχε κλείσει επάνω από το κορμί του.

Η θεωρία ότι οι παγετώνες αποδίδουν πάντα τα θύματά τους έπειτα από ώρισμα χρόνια, απέδειχθη αληθινή.

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ 41 ΧΡΟΝΙΑ

Μιά από τις καταπληκτικότερες περιπτώσεις, είναι των τριών οδηγών οι οποίοι έπεσαν μέσα στη ρωγμή ενός παγετώνα βάθους 180 μέτρων, κατά την προσπάθειά τους να εξερευνησουν το Λευκόν Όρος των Άλπεων. Το δυστύχημα συνέβη στις 20 Αύγουστου του 1820. Το έτος 1858, ο καθηγητής Φόρμπερ έπροφήτεψε, από την ταχύτητα με την οποία ο παγετών έκινείτο προς την χαράδρα, ότι τα πτώματά τους θα... έκβρασθουν... άπιωρέπεται ή έκφρασις... από τον παγετώνα του Μπόσσον, που βρισκόταν ένα μίλι μακριά, τον ίδιο μήνα που συνέβη το δυστύχημα, αλλά έπειτα από 41 χρόνια.

Πράγματι, τον Αύγου-

στο του 1861, βρέθηκαν τα κεφάλια τους στο μέρος που είχε υποδείξει ο καθηγητής Φόρμπερ. Στο ίδιο μέρος και κατά την διάρκεια των επομένων τεσσάρων χρόνων, έκαμαν την εμφάνισή τους και άλλα παγωμένα μέλη των πτωμάτων τους, λείψανα μιάς τραγωδίας που είχε διαδραματισθί πριν 41 χρόνια. Στο διάστημα αυτό τα πτώματα είχαν μετακινηθί σε μιά απόσταση 9.250 ποδών. Δηλαδή διήνυσαν 67 1/2 μέτρα το χρόνο.

Στις 22 Αύγουστου του 1866, μιά κακοτυχία έφθινξε τον λοχαγό Άνρ' Αρκράιτ μέσα στην παγωμένη άβυσσο ενός παγετώνα του Λευκού Όρους.

«Έπειτα από 31 χρόνια», είπαν τότε οι έπιστήμονες, το πτώμα του λοχαγού θ' αποδοθί από τον παγετώνα του Μπόσσον».

Πράγματι, μιά θλιβερή ήμέρα του 1897, μιά ηλικιωμένη κυρία άναρριχήθηκε στην κορυφή του όρους του Μεγάλου Μύλου, περιμένοντας εκεί τον έρχομό του πτώματος του άδελφού της—ένώ μιά άλλη έπίσης ηλικιωμένη κυρία συνοδευόμενη από την κόρη της, περίμενε σ' ένα ξενοδοχείο του Κλάμονις.

Αφού άνεσύρθη από τον παγωμένο τάφο στον όποιον κοιτώταν όλα αυτά τα χρόνια, το πτώμα του λοχαγού όρειβάτου μετεφέρθη και έτάφη στο Κλάμονις.

Δυο νεαροί Αυστριακοί, ο Πέτερ Φούντουϊκ και ο Γιόχαν Μπέινερ έπεχείρη-

σαν το 1919 να διαβούν έναν από τους πιο επικίνδυνους παγετώνες του Τυρόλου. Χάθηκαν. Όπως και στην περίπτωση του πάστορος Σνάιντερ, κανένα ίχνος τους δεν μπόρεσαν να βρουν. Κι' έτσι τα όνόματά τους προσετέθησαν στον κατάλογο των άπολεσθέντων στις Άλπεις.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΤΟΝ Σεπτέμβριο του 1935, ένας Ικανώτατος όρειβάτης κατέβηκε σε μιά μεγάλη ρωγμή ενός παγετώνα. Τί ήταν όμως εκείνο που είδε μέσα στο σκοτάδι, 15 μέτρα κάτω από την έπιφάνεια;

Δυο έξπλωμένους ανθρώπους τον έναν να κάθεται άπέναντι στον άλλον... και να παίζουν χαρτιά!

Πριν 16 χρόνια ο πάγος είχε υποχωρήσει κάτω από τα πόδια των δύο αυτών όρειβατών. Κανείς δεν έτραυματίσθηκε από την καθίζηση και την έπακολούθη πτώση τους, αλλά και κανείς από τους δυο δεν μπόρεσε να δραπετεύση από την παγωμένη φυλακή που βρέθηκαν. Με καταπληκτική, τότε... ψυχραιμία—δικαιολογημένην—άλλως τε—οι δυο γενναίοι άνδρες έφαγαν ό,τι φαί τους είχε άπομείνει, έγραψαν μερικές λέξεις—τις τελευταίες—στοους δικούς τους και κάθισαν ύστερα να παίξουν χαρτιά ώσπου η παγωμένη νύχτα τους έριξε σε μιά νάρκη, άπ' την όποια δεν ξύπνησαν ποτέ!

Όταν βρέθηκαν, ο ένας ή πιστή χήρα ξαναπήγε στο ίδιο χωριό, για να παραλάβη το πτώμα του συζύγου της, που έπρόκειτο να της παραδώσουν οι παγετώνες και οι όποιοι έμειναν πιστοί στο... μακάβριο ραντεβού τους. Ναι, οι παγετώνες δεν είναι τόσο σκληροί... Άποδίδουν τα πτώματα στους οικείους των, έκτος αν δεν υπάρχουν άπαιτητά: Όπως συνέβη με ένα πτώμα που άνήλθε στην έπιφάνεια ενός παγετώνα το 1933. Σε ποιον άνήκε; Κανείς δεν ήξερε. Άν έκρινε όμως κανείς από τα ρούχα του, το θύμα αυτό θα είχε ζήσει πριν 60 χρόνια και φυσικά όλοι οι συγγενείς του θα ήσαν πεθαμένοι.

★

Θαμμένα μέσα στα βάθη των παγετώνων των Άλπεων, διατηρούνται σήμερα τα πτώματα πολλών όρειβατών. Πολλοί λένε ότι ύπερβαίνουν τα δώδεκα και τα έπόμενα 25 χρόνια θα τα παραδώσουν με τη σειρά τους στους ενδιαφερομένους.

ΦΡΑΝΚ ΙΛΙΓΚΟΝΟΡΟ

έκράταγε ακόμα τα χαρτιά στο χέρι!

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΜΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

ΕΔΩ και τέσσερα χρόνια, στην έπιφάνεια μιάς χαράδρας που την έσχημάτιζαν μόνον πάγοι, βρέθηκε το πτώμα ενός Ιταλού σπουδαστού. Είχε έξαφανισθί πριν 11 χρόνια, κι' ήταν, κι' αυτός ένας γενναίος νέος, γιατί—μόλονότι κρατούσε στο χέρι ένα γεμάτο ρεβόλβερ—ώστόσο προτίμησε ν' άντιμετωπίση τον σιγανό και γεμάτο άγωνία θάνατο του ψύχους.

Το φθινόπωρο του 1935, ο παγετών του Φιέστερ έφερε στην έπιφάνεια το πτώμα του νεαρού Ουέμπστερ. Το δράμα είχε συμβή το 1917 όταν ο Ουέμπστερ με την γυναίκα του είχαν άφικθί στο μικρό έλβετικό χωριό Όμπερ-λαν για να περάσουν τον μήνα του μέλιτος. Σε μιά όρειβασία τους, ο Ουέμπστερ παραπάτησε κι' έπεσε στην χαράδρα στους παγετώνες, ενώ η τραγική σύζυγος έπέστρεψε σε άπεπιστική κατάσταση στο χωριό.

Έπειτα από 19 χρόνια, η πιστή χήρα ξαναπήγε στο ίδιο χωριό, για να παραλάβη το πτώμα του συζύγου της, που έπρόκειτο να της παραδώσουν οι παγετώνες και οι όποιοι έμειναν πιστοί στο... μακάβριο ραντεβού τους. Ναι, οι παγετώνες δεν είναι τόσο σκληροί... Άποδίδουν τα πτώματα στους οικείους των, έκτος αν δεν υπάρχουν άπαιτητά: Όπως συνέβη με ένα πτώμα που άνήλθε στην έπιφάνεια ενός παγετώνα το 1933. Σε ποιον άνήκε; Κανείς δεν ήξερε. Άν έκρινε όμως κανείς από τα ρούχα του, το θύμα αυτό θα είχε ζήσει πριν 60 χρόνια και φυσικά όλοι οι συγγενείς του θα ήσαν πεθαμένοι.

ΤΙΚ ΝΙΚ

Μιά σελίδα με άπ' όλα για όλους

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΧΤΥΠΟΥΝ ΤΟΝ ΚΩΔΩΝΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΤΩΝ ΤΡΑΙΝΩΝ

Στην Άγγλία, όπως σ' όλες τις χώρες, πολλές φορές οι έπιβάται των τραινών, για διαφόρους λόγους σταματούν ξαφνικά την άμαεστοιχία, σύροντας τον σχετικό μοχλό του κώδωνα του κινδύνου. Τις περισσότερες φορές αυτό γίνεται λόγω αίφνιδιάς άσθενείας του έπιβάτου.

Δεν συμβαίνει όμως πάντοτε αυτό. Ένας περίεργος Άγγλος θέλησε να μάθη όλους τους λόγους για τους όποιους σύρεται συνήθως ο κώδων του κινδύνου και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μόλις διακόσιες φορές το χρόνο γίνεται χρήση του κώδωνα σ' όλες τις σιδηροδρομικές γραμμές του Ηνωμένου Βασιλείου.

Μεταξύ των διακοσιών διαφόρων περιπτώσεων, που συνέβησαν τον περασμένο χρόνο, μιά άπ' τις πιο περίεργες ήταν κάποιας κυρίας, που καθώς άποχαιρετούσε τους γονείς της, της έπεσε η...όδοντοστοιχία της από το παραθύράκι.

Κάποια άλλη κυρία έσυρε τον κώδωνα διότι είχε τη γνώμη ότι το τρέινο έτρεχε πολύ γρήγορα.

Η πιο χαριτωμένη όμως περίπτωση ήταν ένας νεαρού τζέντλεμαν, ο όποιος τράβηξε τον μοχλό του κώδωνα... χωρίς καμιά άφορμή.

Κατεδικάσθη σε πρόστιμο πέντε λιρών, το όποιον έπλήρωσε μ' έξαιρετική ευχαρίστησι, έξηγώντας ότι είχε στοιχηματίσει μ' έναν συνεπιβάτη δέκα λίρες πως μπόρουσε να χτυπήση τον κώδωνα.

Κι' έτσι από την ύπόθεσι αυτή έκέρδισε και πέντε λίρες.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ

Το ανθρωπομετρικό συμβούλιο του άγγλικού συλλόγου «Μπρίτις Άσσιέσιον» κατήρτισε πρό τινας τον πίνακα ύψους των διαφόρων λαών. Κατά τα έξαχθέντα, λοιπόν, πορίσματα την πρώτη θέσι την κατέχει η άγγλοσαξωνική φυλή.

Το ύψyllότερο άνάστημα το έχει ο Άγγλος εργάτης, που φθάνει μέχρις ενός μέτρου και 74. Έάν μάλιστα λάβη κανείς ύπ' όψιν τις διάφορες κοινωνικές κατηγορίες, το άνάστημα του Άγγλου γενικώς φθάνει μέχρις 1 μ. και 70.

Αυτός επίσης είναι και ο μέσος όρος του ύψους του σώματος του Νορβηγού.

Ο Δανός, ο Όλλανδός και ο Ούγγρος έχουν άνάστημα 1 μ. και 67.

Ο Έλβετός, ο Ρώσος και ο Βέλγος έχουν άνάστημα κατά 0.05 του μέτρου χαμηλότερο από τους προηγούμενους.

Ο Γάλλος έχει άνάστημα 1 μ. 66.

Ξεις των Γάλλων, διαπιστώνει ότι άντίθετα με ό,τι συμβαίνει στην Άγγλία, εκείνοι που άνήκουν στις πλουσιώτερες τάξεις είναι ύψηλότεροι άπό την εργατική τάξη, με διαφορά 0,02 του μέτρου περίπου.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Ο ύπέρμετρος και άκαιρος ζήλος μοιάζει με άνθρωπο που σηκώνει έναν κοιμισμένο άρρωστο για να τον ρωτήση πως είναι.

★ Η αίτία για την όποιαν πολλοί λίγοι άνθρωποι είναι ευχάριστοι στη συναναστροφή, είναι ότι καθένας δεν προσέχει στο τί λέει ο άλλος, αλλά στο τί θα πη αυτός.

★ Τίμα τους ανθρώπους σύμφωνα με την έσωτερική τους αξία, κι' όχι σύμφωνα που τα ρούχα που φορούν ή τον βαθμό που φέρουν.

★ Η ήδονη διαφέρει άπό την εύτυχία κατά τουτό: ότι ή μόν ήδονη άγοράζεται, ή δε εύτυχία δεν πουλιέται.

★ Η τεμπελιά βαδίζει πολύ άργά γι' αυτό ή φτώχεια την φτάνει σε μικρό διάστημα.

★ Ρώτησε τους διασημότερους άνδρες και άμέσως θα μάθης ότι ή φήμη δεν είναι εύτυχία.

★ Η ένδοξη καταγωγή είναι βαρύτατο φορτίο, που όποιος δεν μπόρει να το φέρη μετά τιμής, άναγκάζεται να το φέρη με ντροπή.

★ Η μεγαλοφροσύνη είναι ή εύσπλαχνία των εύγενών ψυχών.

★ Ο κόσμος είναι σχολείο στο όποιο πολλοί λίγοι παίρνουν καλούς βαθμούς.

★ Δεν είναι το κακό χόρτο που πνίγει τον καλό καρπό. Είναι ή άμέλεια του καλλιεργητού.

★ Μιά καλή ύπόληψις είναι ο μόνος πλούτος που μπόρει να έπιζήση και μετά τον θάνατο εκείνου που την είχε.

★ Οι άπολαύσεις της ζωής είναι σαν τον άπατεώνα: ύπόσχονται περισσότερα άπ' ό,τι δεν δίδουν.

★ Η κολακεία είναι το πιο κίβδηλο των κιβδηλών νομισμάτων, και ίσως θα είναι το μόνο που δε θα πάψη ποτέ να κυκλοφορή.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Οι πρώτες γνωστές βιβλιοθήκες ύπήρξαν οι έβραϊκές, οι όποιες περιέκλειαν τους πίνακες του έβραϊκού νόμου και τα βιβλία του Μωυσεως και των προφητών.

Η αρχαιότερα συλλογή βιβλίων που άναφέρει ή ιστορία είναι εκείνη που κατήρτισε ο Όσμανδίας, ένας άπό τους πρώτους Αιγυπτίους βασιλείς, δώδεκα αιώνες πρό της έποχής μας.

Βιβλιοθήκη, αρκετά μεγάλη, ύπήρχε και στην Μέμφιδα, έντός του νασού του Ηφαίστου, ή πλουσιωτέρα όμως βιβλιοθήκη της αρχαιότητας ύπήρξε του Πτολεμαίου στην Άλεξάνδρεια, που περιείχε 54.800 τόμους ή ρόλους χειρογράφων. Αφού έκάη, άργότερα άπό τον Καίσαρα έπανασυστήθηκε με 700.000 τόμους και έκάη και πάλι το 650, κατά διαταγήν του Χαλίφη Όμαρ.

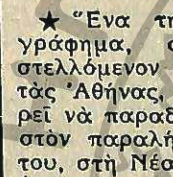
Άκούστε, άκούστε...

★ Ένας βάρταχος μπόρειν ά μείνη νηστικός, χωρίς να βάλη τίποτε στο στόμα του, περισσότερο άπό ένα χρόνο.

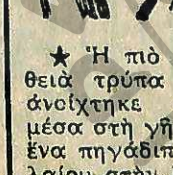
★ Σ' όλόκληρο τον κόσμο γίνεται κατά μέσον όρον 16 έκατομμύρια θύελλες τον χρόνο.

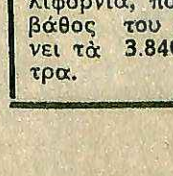
★ Ένα τηλεγράφημα, άποστελλόμενον άπό τας Άθήνας, μπόρει να παραδοθί στον παραλήπτη του, στη Νέα Υόρκη, μετά 55 δευτερόλεπτα.

★ Ένα πεδίο άποδίδει κάθε χρόνο περισσότερα άπό 20 κιλά ρεταίνι.

★ Η πιο βαθείά τρύπα που άνοιχτηκε ποτέ μέσα στη γή είναι ένα πηγάδι πετρελαίου στην Καλιφόρνια, που το βάθος του φθάνει τα 3.840 μέτρα.

★ Η πιο βαθείά τρύπα που άνοιχτηκε ποτέ μέσα στη γή είναι ένα πηγάδι πετρελαίου στην Καλιφόρνια, που το βάθος του φθάνει τα 3.840 μέτρα.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
—Μά έπιτέλους, δεσποινίς. Είναι ή πέμπτη φορά που μοθ όί. Νετέ μιά λαίψασμένη μορφή!...

Στά ξωτικά λιμάνια της 'Ανατολής "Η Κ" "Λίμνη που καθρεφτίζει το φεγγάρι,"

ΕΝΑ μήνα επισκευάζαμε τις ζημιές που μας είχε κάνει ο 'Ινδικός 'Ωκεανός, άραγμένοι σ' ένα μικρό λιμάνι της 'Α-πω 'Ανατολής, και ακόμη πελειωμό δεν είχαν. Μας είχε περιποιηθεί, αλήθεια, πολύ καλά, ο σφουνασπού περάσαμε και τη γλυτώσαμε φθηνά κι' αυτή τη φορά.

Κάθε βράδυ, βγαίνοντας στη στεριά από το καράβι μας, τον «'Αδάμαστο», τραβούσα για τον μικρό στρατώνα του λιμανιού, με την ακόμη πιο μικρή γαλλική φρουρά του. Είχα συνδεθεί πολύ με τον νεαρό λοχαγό Ντελασάν, ένα όμορφο και ήλιοκαμένο παλληκάρι, που θεληματικά υπηρετούσε 8 χρόνια στη φρουρά αυτή μαζί με τους αγαπημένους του στρατιώτες, Γάλλους και 'Ανναμίτες, οι οποίοι τον έσέβονταν και τον αγαπούσαν πραγματικά.

Τα βράδια, κουρσοπίναμε στην άπλόχωρη αλή του στρατώνος και, σιγοκουβεντιάσαμε για τις μακρινές μας πατρίδες, κυττούσαμε τις γυναίκες των 'Ανναμιτών που πηγαινοέρχονταν γύρω από τον στρατώνα.

Μέσα σ' όλες όμως τις γυναίκες, μια μου έκανε ξεχωριστή εντύπωση—μια καλοφτιαγμένη μικρούλα, κομψή σ' όλη ψεύτικη, καθαρή και κοκκίνα.

—Ποιά είναι αυτή η κουκλίτσα; ρώτησα ένα απόγεμα τον λοχαγό.

—Μιά όπως όλες, Κάπταιν-Ντίκ, μου απάντησε. Το τιμητικό της όνομα, για τους συμπατριώτες της, είναι κυρία «Λίμνη» που καθρεφτίζει το φεγγάρι.

—Πολύ ξωτικό όνομα, του απάντησα.

—Επειτα, πίνοντας το τζίν μας, μου διηγήθηκε ο ώραιος λοχαγός την ιστορία της «Λίμνης» που καθρε-

φτίζει το φεγγάρι και του ανθυπολοχαγού Ζεράρ που τον σκότωσε η 'όρντινάντσα του, ο πρώτος άνδρας της μικρούλας 'Ανναμίτισας:

Ο ανθυπολοχαγός Ζεράρ, μιά νύχτα γεμάτη έννευριστική μοναξιά και μυστήριο, ενώ περπατούσε ρεμβάζοντας σε μιά απόμνη άκρογιαλιά, διέκρινε να χτυπιέται μέσ' στα κύματα ένα μικρό σωματάκι, που γυάλιζε παράξενα καθαώς το έλουζε το φως του φεγγαριού της παράξενης νύχτας.

Σταμάτησε θαυμάζοντας τη μικρή νεράϊδα. Κρυμμένος πίσω από έναν βράχο, την είδε να βγαίνει, αφού κολύπησε αρκετή ώρα, και με χάρη να πηδά ανάλαφρα στην άκρογιαλιά. Έρριξε επάνω της ένα λευκό σεντόνι και κάθισε κάπου ρεμβάζοντας. Ο ανθυπολοχαγός—ακόμα τότε—Ζεράρ την πλησίασε σιγά-σιγά και στάθηκε από πάνω της, θαυμάζοντας την. Ήταν πύο όμορφη τώρα με τα μαλλιά της τ'α πλούσια βρεγμένα, που γυάλιζαν στο φως του φεγγαριού. Η μικρή, σ' αν γάκουσε την παρουσία ξέ-νου, γύρισε απότομα κι' άφησε μιά μικρή κραυγή, αντικρύζοντας τον νέο, που, κρατώντας το πηλήκιο στο χέρι, της είπε:

—Δέν φοβάσαι μόνη τέτοια ώρα, μικρή νεράϊδα;

—Κι' εσεις δέν ντρέπεστε τέτοια ώρα να παρακολουθήτε γυναίκες που λούζονται; απάντησε η μικρή γαλλίκα.

—Όχι κούκλα μου, γιατί η όμορφιά σου είναι ανώτερη από τη ντροπή. Μπορούσα να ξεμπερλώθω θαυμάζοντας την μικρή νεράϊδα που κολυμπούσε...

Ο Ζεράρ ήταν ένα πολύ ώραιο παλληκάρι κι' η μικρή 'Ανναμίτισσα μιά θερ-

μή γυναίκα. Το φεγγάρι της νύχτας της γεμάτης μυστήριο και έννευριστική μοναξιά, έγινε μάρτυς του πρώτου τους φιλιού... 'Από τη βραδυά εκείνη, έγιναν άχωριστοι. Έσμιγαν στα έρημα άκρογιαλιά, στα δάση μέσα, και απόλαμβαναν την αγάπη τους. Η μικρή μάγισσα τον είχε σκλάβο της... με τα ξωτικά της παιχνίδια.

Η κουκλίτσα όμως, ήταν παντρεμένη με την όρντινάντσα του νέου αξιωματικού, έναν πονηρό και ύπουλο 'Ανναμίτη, που έξερε τις σχέσεις τους, του πα-ρακολουθούσε, αλλά έκανε τον κουτό. Ήταν υπάκουος, σερνόταν σ' αν φίδι, που παραμονεύει όμως την κατάλληλη ευκαιρία για να δαγκώσει.

Και η ευκαιρία αυτή παρουσιάστηκε μιά βραδυά που ο Ζεράρ γιόρταζε τον προβιασμό του σε ανθυπολοχαγό και είχε τραπέζι σ' όλους τους βαθμοφόρους και σ' τον κυβερνήτη ενός πολεμικού που ήταν περαστικό από το λιμάνι μας, όπως έσεις, Κάπταιν-Ντίκ, έπρόσθεσε ο λοχαγός Ντελασάν. Ένα ύπεροχο τραπέζι με όλα τα φαγητά της ανατολίτικης κουζίνας, τα πιο ραφινάτα: φωλιές χελιδονιών, σαλάτες από λωτούς, κάμπιες από φοινικόδενδρα και ρακί του ριζιού. Ένα γραμμόφωνο με κάποιες παλιές πλάκες έκτελούσε χρέη όρχηστρας, και τα παλιά παριζιάνικα σουξέ μας θύμιζαν τη μακρινή μας πατρίδα... Ξέχασα να προσθέσω—μου είπε ο καλός μας λοχαγός—ότι ο Ζεράρ μας είχε υποσχεθεί και την έκπληξη της βραδυάς: Κι' η έκπληξη μας παρουσιάστηκε μέσα σ' έναν πελώριο δίσκο, στα χέρια τεσσάρων στρατιωτών. Είχε σχήμα σκεπασμέ-

νου αγαλματος. Ισοπεθίσαν στη μέση του τραπέζι-ου το δίσκο και ένας από τους προσκεκλημένους έσυρε το πέπλο κι' άφησε να φανή το ύπεροχο σώμα της «Λίμνης» που καθρεφτίζει το φεγγάρι της μικρής νεράϊδας του Ζεράρ. Στή μέση είχα μιά ζώνη απόμνη νάνες, βραχιόλια στα όμορφα μπράτσα της κά-τι λουλούδια της Ζούγκλας που λέγονται Ζεσές ζαρτιέρες από κάποι κανελιά μύλα, γιορντάνια από πολύχρωμα κοχύλια και μιά τιάρα από άνανα και νεράτζια. Όλοι χειροκρότησαν το θαύμα αυτό, που αφού χόρεψε έναν ξωτικό χορό, τραγουδώντας παράξενα και λάνγνα, έπεσε ύστερα στην άγκαλιά του νέου. Έκείνη τη στιγμή ένας πυροβολισμός αντήχησε και ο Ζεράρ, κεραυνοβολημένος, έκυλισε με τον θησαυρό του στο πάτωμα. Ήταν νεκρός! Καθώς έγύρισα προς το μέρος που άκούστηκε ο πυροβολισμός είδα μιά σκιά να γλιστρά μορφάζοντας άπαισία. Ήταν η όρντινάντσα του, ο Ντέη, ο 'Ανναμίτης. Τον συνέλαβα με το πιστόλι στο χέρι και σε λίγες μέρες εγώ ο ίδιος διέτασσα «πύρ» στο έκτελεστικό απόσπασμα. Η μικρή χάθηκε για λίγους μήνες, και ύστερα γύρισε πιο όμορφη ακόμα από πριν, για να σκλαβωθεί τον λοχαγό Ντελασάν που ξέχασε γι' αυτήν να γυρίσει πίσω σ' τον πολιτισμένο κόσμο...

Τι τά θές, Κάπταιν-Ντίκ μου είπε τελειώνοντας μ' ένα μοιρολατρικό χαμόγελο χαραγμένο στο ώραίο του πρόσωπο ο λοχαγός, έχει η 'Ανατολή πολλά μυστήρια και θέλητρα... που σε ποτίζουν το νερό της λησμονιάς.

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

46 Τοπίες ΦΡΙΚΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΔΟΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ
ΣΥΝΓΡΑΦΕΩΣ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ο Θόρο, ο ώχρος και κοκκαλιάρης οίκονόμος, άνοιξε την πόρτα με μιά θαθεία υπόκλιση και ο έπισκέπτης, ο Στέφεν Νταίηρ προχώρησε άδιστακτα και του έδωσε το καπέλλο και το παστούνι του.

—Ο κ. Μάικροφτ με περιμένει, διήλωσε.

—Ο κύριος αναπαύεται τώρα.

—Το τηλεφώνησα πρό ολίγου.

Ο ύπηρέτης παραμέρισε και τον άφησε να προχωρήσει στο εύρύχωρο χάλ που ώδηγούσε στο γραφείο του κ. Μάικροφτ.

Ο Στέφεν Νταίηρ άποτολμώοντας το διάδημα αυτό ήταν πολύ ταραγμένος. Δέν ήταν άλληθε εύκολο να πη σ' έναν άνθρωπο, φύσει σκληρό, και άποτομο σ' αν τον γέρο Μάικροφτ, πώς ήταν τρελλά έρωτευμένος με την νεαρά γυναίκα του κι' ότι τον παρακαλούσε θερμά να θέληση να της δώση διαζύγιο, αφού άλλωστε ο γέρος την κακομεταχειριζόταν, για να μπορέση εκείνος να την παντρευθή! Κοντοστάθηκε διστακτικός. Κι' όμως ήταν η μόνη τίμια λύσις που άνοιγόταν μπροστά του κι' ήταν άποφασισμένος να την άποτολήση άδιαφορώντας για την ύποδοχή που τον περιέμενε.

Έρριξε ένα βλέμμα πίσω του και είδε πώς ο οίκονόμος, αφού τον εισήγαγε, είχε άποχωρήσει διακριτικά και άθόρυβα. Δίστασε πάλι και έπειτα κύπησε την πόρτα του σπουδαστηρίου.

Καμμιά άπάντησις.

Κτύπησε για δεύτερη και τρίτη φορά μ' αν και πάλι δέν πήρε άπάντησι. Μηχανικά άνοιξε τη βαρεία πόρτα κι' αφού την ξανάκλεισε πίσω του, έκαμε δυό-τρία βήματα μέσα στο σπουδαστήριο.

Ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο που δέν φωτιζόταν την ώρα εκείνη, παρά από μιά φορητή λάμπα με πορτοκαλλί άμπαζούρ. Μέσ' στον πορτοκαλλόχρωμο φωτεινό κύκλο που σχημάτιζε γύρω της διακρινόταν καθαρά το γκριζόμαλλο κεφάλι και η ώχρη κοκκαλιάρικη μορφή του Μάικροφτ που ξαπλωμένος σ' ένα πέτσινο καναπέ κοιμώταν κάτω από μιά άρχαία πανοπλία.

Ο Στέφεν στάθηκε λίγο κοντά στην πόρτα και άνακεφαλαίωσε βιαστικά όλα τα έπιχειρήματα που σκόπευε να παρατάξη. Κι' όμως ήταν σχεδόν βέβαιος πώς όλη η άγόρευσις αυτή ποδχε άπό πριν έτοιμάσει, θά πήγαινε χαμένη. Ο Μάικροφτ γέρος και άρρωστος, μισούσε την Σουλβία, τη νεαρή γυναίκα του που την είχε παντρευθή άλλωτε άπό έρωτα και νοιώθοντας πώς

δέν τον αγαπούσε εύρισκε ήδονή να την θανατίη κρατώντας την δεσμευμένη κοντά του. Ο νέος ήταν έβελιος πώς θ' άρκόταν να τον στείλη σ' τον διάβολο και για μιά στιγμή το όρθε η έπιθυμία, μπρός στο μάταιο του διαδήματός του, να κάμη μεταβολή και να φύγη.

Μά ο ύπνος του γέρου φαινόταν ταραγμένος; βογγούσε κι' η άναπνοή του ήταν τόσο δύσκολη που νόμιζε κανείς πώς πνιγόταν. Η σκέψις πώς ο άσχημος αυτός έξηντάρης ήταν ο σύζυγος της όμορφης Σουλβίας, της αγαπημένης του, τον έκανε να έπαναστατή.

«Δέν πεθαίνει ν' άπαλλαχθούμε», σκέφθηκε μιά στιγμή.

Έκανε ένα βήμα και κύτταξε με μίσος τον γέρο που κοιμώταν.

Ο θάνατός του θάταν γι' αυτούς η άπολύτρωσις... η εύτυχία!... Μά ως πότε άραγε θά τον περιμέναν;

Κανείς δέν θά λυπόταν όταν ο γέρος θά πέθαινε. Ακόμη κι' ο Τζέρολντ ο γυιός του, άπ' τον πρώτο γάμο, που διαρκώς μάλωνε μαζί του, δέν θάχυνε ούτε ένα δάκρυ γι' αυτόν.

Τα μάτια του καρφώθηκαν σ' αν μαγνητισμένα σ' αν λαϊμό του Μάικροφτ που πρόβαλλε άπ' το χαμηλό κολλάρο. Και ξαφνικά άνατρίχιασε όλος σ' αν να συνερχόταν από έφιάλη.

Θέέ μου τί σκέψεις ήταν αυτές! και πώς ντρέπóταν που τις είχε κάμει!

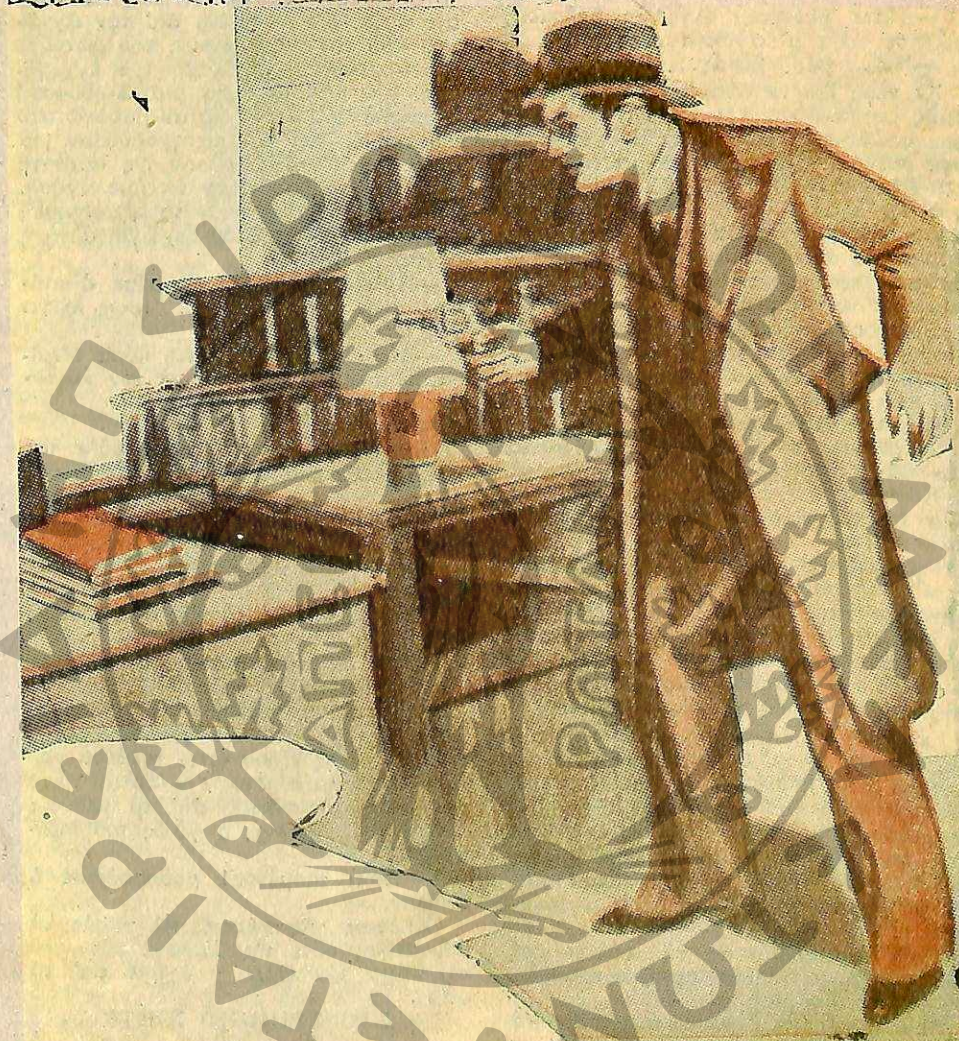
Μιά αντίδρασις γεννιόταν μέσα του και ήταν άποφασισμένος να μιλήση τίμια, σ' αν άντρας με άντρα, άδιαφορώντας για την ύποδοχή που ο γέρος θά τούκανε.

Προχώρησε άποφασιστικά να τον ξυπνήση και φώναξε:

—Κύριε Μάικροφτ, κύριε Μάι....

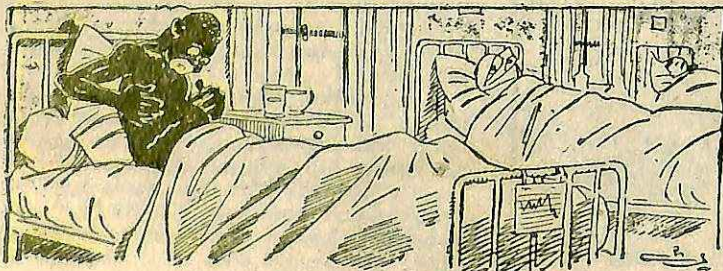
Η φωνή πνίγηκε στο λαρύγγι του και τα μάτια του γούρλωσαν άπό τρόμο.

Τώρα που βρισκόταν πάνω άπ' τον Μάικροφτ διέκρινε πώς ένα έγχειρίδιο ήταν μπηγμένο στο πλευρό του και το αίμα κυλούσε θάφοντας κόκκινο το πετάι του καναπέ. Τα πνιγμένα εκείνα βογγητά ποδχε άκούσει ήταν γόγοι άγωνίας θανάσιμης και τα μάτια του δέν ήταν κλειστά όπως είχε νομίσσει άλλα είχαν το θάσιλεμα του θανάτου. Το πρόσωπο του γέρου ήταν πελιδνό και τα χείλη του είχαν μελανιάσει.

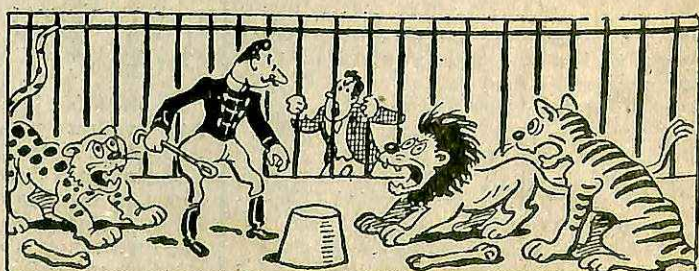
Έκπληκτος, ο Στέφεν είδε τον Χάτς που είχε πυροβολήσει.

ΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

—'Α, τους ήλιθίους τους γιατρούς! Με άράγα με άσπρη κλωστή!

ΕΝΩ ΤΑΒΑΖΕ ΜΕ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

Ο άνθρωπος έξω άπ' το κλουβί (σ' αν θηριοδασκός). —Ελγες, ο ές, το κλουβί, αν είσαι παλληκάρι...

Με το πρώτο βλέμμα καταλάβαινε κανείς πως στη θέση που ήταν, κανείς γιατρός δεν μπορούσε πιά να τον βοηθήσει.

Ένα κτύπημα μ' ένα έγχειριδίο είχε εκτελέσει εκείνο που σε μία στιγμή τρέλλας είχε ποθήσει προ δλίγου ο Στέφεν.

«Ποιος όμως τ'ωχε κάμει;»
«Ο νέος έφριξε. Ήταν μήπως ή θερμόαιμη έρωτοχτυπημένη Σουλβία; Γιατί όχι; Ο Μάικροφτ όχι μόνον ήταν ένα εμπόδιο στην ευτυχία της αλλά εύρισκε χιλίους τρόπους να την προσβάλλη, να την ταπεινώνη και να την βασανίση. Ίσως μια στιγμή ναχε χάσει την ύπομονή της, ίσως ο θυμός να την είχε παρασύρει και τώρα... την περίμενε ή φυλακή και πιθανώτατα ή ηλεκτρική πολυθρόνα».

ΠΟΙΟΣ ΕΔΩΣΕ ΤΗ ΜΑΧΑΙΡΙΑ;

«Ο Στέφεν ήθελε να μάθη την αλήθεια... μόνον έτσι θα μπορούσε ν' αγωνισθί για να σώση εκείνην π' αγαπούσε».

«Έσκυψε πάνω απ' τον έτοιμοθάνατο και φώναξε δυνατά:
— Μάικροφτ!... μ' ακούτε; Ποιος π'ας κτύπησε;...»

«Ο γέρος εξακολουθούσε να βογγάζει και ο Στέφεν επανέλαβε την έρώτησή του. Για μία στιγμή ο Μάικροφτ φάνηκε να συνέρχεται. Τα μάτια του βρήκαν τη διαύγεια τους. Ήταν ή ύστατη ανάλαμπη πριν απ' τον θάνατο:

— 'Η... καταρα...μένη... ή Σουλ... θία... ή... γυναί...κα μου... τραύλισε».

—Είστε βέβαιος; έντελως θέβαιος; πρώτιστα πάλι μ' αγωνία ο Νταίηρ
—Ναι... βέ...βαιος...

«Ο νέος έμεινε άναυδος. Ένας σπασμός συνεκλόνησε τον άλλον κι' ο Στέφεν σκύβοντας είδε πως είχε έκπνευσει. Μηχανικά έβγαλε το μαντήλι του και έσκούπισε τη λαβή του έγχειριδίου για να εξαλείψη τα δακτυλικά αποτυπώματα που θα ύπήρχαν και έφριξε γύρω του ένα βλέμμα για να δει αν ύπήρχε κανένα άλλο πειστήριο που θάπρεπε να εξαφανισθί.

Ξαφνικά σήκωσε το κεφάλι: 'Η εξαίρετικά. Θεία ακοή του είχε συλλάβει ένα ύποπτο θόρυβο. Του φάνηκε πως κάποιος είχε κλείσει προσεκτικά και αθόρυβα την πόρτα, που ένας άλλος, με λιγώτερο καλά αυτιά δεν θάχε ακούσει τίποτε.

Κάποιος τον παραμόνευε. Τί όμως είχε δει και τί είχε ακούσει αυτός ο κάποιος;

Πιθανώτατα θάχε ακούσει την έρώτησή του, μά ή απάντησή του έτοιμοθάνατου ήταν τόσο σθεσμένη ώστε θάταν πολύ δύσκολο να την είχε ακούσει. Μά το χειρότερο απ' όλα θα τον είχε ίσως δει να σκουπίζει με το μαντήλι του τη λαβή του έγχειριδίου!

«Ωρμησε μ' ένα πήδημα ως την πόρτα, την άνοιξε κι' έφριξε έξω ένα βλέμμα: το χώλ ήταν έρημο. Μά τότε μία άλλη ύποψια γεννήθηκε στο παραγμένο μυαλό του Στέφεν: Ίσως ο άνθρωπος που τον παραμόνευε είχε τρέξει σε κάποιον τηλεφωνικό θάλαμο και να τηλεφωνούσε τώρα στην άστυνομία».

«Ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα και χωρίς καν να κτυπήσει, μπήκε στο δωμάτιο της Σουλβίας».

Μία μεσόκοπη γυναίκα με αγαθή

φυσιογνωμία διευθετούσε κάτι φορέματα σε μία ντουλάπα. Ήταν ή κυρά Κάρθευ, ή παλιά παραμύθια της γυναίκας του Μάικροφτ.

—Πούνε ή Σουλβία; την ρώτησε ο Νταίηρ.

—Δεν έβρω, αποκρίθηκε με παράδοξη ήρεμία, θγήκε προ μιάς ώρας.

—Πρό μιάς ώρας; επανέλαβε ο Στέφεν. Είστε άπολύτως βεβαία πως δεν ξαναγύρισε;

—Δεν μπορώ νάμαι «άπολύτως βεβαία», αποκρίθηκε ή άλλη συνεχίζοντας τη δουλειά της χωρίς να δώση προσοχή στην ταραχή του νέου. Συμβαίνει τίποτε;

«Ο Στέφεν κύτταξε την αγαθή μορφή της και ξέροντας πόσο άφωτισμένη ήταν στη Σουλβία που είχε αναθρέψει:

—Ο κ. Μάικροφτ είναι νεκρός, είπτε. Ένα μεταξωτό ρούχο που κρατούσε στα χέρια της γλύστρησε κι' έπεσε κάτω».

—Ωστε το καταφέρατε; μουρμούρισε.

—Εί τι;

—Πάει καλά! είπτε ψυχρά ή κυρά Κάρθευ, ενώ εξακολουθούσε θιαστική τη δουλειά της. Ήταν κτηνος, παλιάνθρωπος! Δεν τον λυπούμαι. Και δεν θάπρεπε να τιμωρούνται όσοι σκοτώνουν τέτοια παληοτόμαρα!

—Δεν είμαι επιτήδειος ψεύτης, είπτε, σαν να μονολογούσε ο νέος. Δεν μπορώ να έφεύρω ένα καλοστεκομένο ψέμμα, ούτε να το πω όπως πρέπει... προδίδομαι άμέσως».

—Αυτό συμβαίνει μ' όλους τους τιμίους ανθρώπους».

«Ο Στέφεν σκεπτόταν πως αν ή άστυνομία, ειδοποιημένη απ' τον άγνωστο που τον παραμόνευε, τον ρωτούσε γιατί σκούπισε τη λαβή του έγχειριδίου δεν θάβρισκε καμμία αληθοφανή δικαιολογία... κι' ήταν πιθανώτατο πως κι' αν δεν τον κατηγορούσαν για φόνο θα τον θεωρούσαν ως αυτόπτη και θα τον βασάνιζαν να όμολογήσει. Ή μόνη διέξοδος ήταν να εξαφανισθί για κάμποσο ως ότου ξεχασθί αυτή ή ύπόθεσις».

—Πρόκειται να φύγω, είπτε απότομως στην κυρά Κάρθευ. Ίσως λείψω για πολλές μέρες».

—Δεν είναι άσχημη ιδέα, κύριε Νταίηρ, είπτε εκείνη, χωρίς να τον κυτάξει. Καλή τύχη, κύριε!

—Ευχαριστώ».

Προχώρησε, έπιασε το κεφάλι της και την ανάγκασε να τον κυτάξει στα μάτια».

—'Αν τυχόν δεν δώ τη Σουλβία, της είπτε, πήτε της να κρατήση κλειστό το στόμα της και να προσποιηθί πως δεν ξέρει τίποτε».

—Καλά, θα της το πω, απήντησε εκείνη.

Βγήκε απ' το δωμάτιο της Σουλβίας και διευθύνθηκε σ' ένα άλλο. Χτύπησε και χωρίς να περιμένη απάντησι άνοιξε την πόρτα».

Ένας νέος είκοσιπέντε περίπου χρόνων καλοκατωμένος κοιτόταν στο κρεβάτι ανάσθητος απ' το μεθύσι: Ήταν ο Τζέραλντ, ο γιουός του Μάικροφτ.

—Πάλι πιομένος! μουρμούρισε ο Στέφεν.

«Έκλεισε την πόρτα και χωρίς να συναντήση ούτε την Σουλβία ούτε τον οίκονόμο των Θόρο, θγήκε απ' το σπίτι».

ΣΤΟ ΕΡΗΜΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Ένψ ο ήλιος χανόταν στον όρίζον

τα ο Στέφεν Νταίηρ καθισμένος μπροστά στο άναμμένο τζάκι ενός έρημου σπιτιού, κοντά στη λίμνη Μπήτερ, ήταν θυσιάζοντας σε σκέψεις».

Είχαν περάσει τέσσερις μέρες απ' ότου ο Ντάβιντ Μάικροφτ είχε πεθάνει κι' ακόμα άντηχούσαν στ' αυτιά του τα τελευταία του λόγια».

Προσάβησε να διώξί απ' τα μάτια του τη φρικιαστική εικόνα του νεκρού κι' αναπόλησε τη χαριτωμένη φυσιογνωμία της Σουλβίας. Ποιος ξέρει σε τί φοβερή στιγμή θα βρέθηκε για να σπάση επί τέλους τον εύθραυστο ήθικό φραγμό που την συγκρατούσε ως τότε!...

«Η μοναξιά, όπου, για ν' αποφύγη τις ανακρίσεις, είχε αυτοκαταδικασθί νοικιάζοντας με ψεύτικο όνομα για ένα μήνα το έρημικο αυτό σπίτι των θάβαινε καταθλιπτικά».

Το ραδιοφωνικό δελτίο έλλωστε δεν έπαιε να του φέρνη ειδήσεις για την ύπόθεσι που τον άπασχολούσε. «Οί άνακρίσεις δυσχεραίνόντουσαν πολύ, έλεγε το δελτίο, λόγω της μυστηριώδους εξαφανίσεως ενός σημαντικού μάρτυρος».

Σηκώθηκε παραγμένος και άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο: Όταν ή ύπόθεσις αυτή θα ήσυχάζε τέλος, θα τηλεγραφούσε στη Σουλβία να τον συναντήση κι' αφού παντρευόντουσαν, θα φεύγαν για το έξωτερικό».

Στη σκέψι αυτή χαμογέλασε. Μά συγχρόνως του φάνηκε πως άκούσε ένα θόρυβο. Δεν ήταν το τρίξιμο του άνεμοδεικτη στην πνοή του άνέμου. Ή εξαίρετικά λεπτή ακοή του διέκρινε βήματα, ανθρώπινα βήματα, στην άμμο της άλλης».

Τα βήματα πλησίασαν, άνέθηκαν τα σκαλοπάτια και τέλος επανειλημμένα κτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα».

«Ο Στέφεν κρατούσε και την άναπνοή του άκόμη, Σκέφθηκε να όρμήσει να φύγη από ένα πίσω παράθυρο που έβλεπε προς το δάσος, μά άμέσως άναλογίσθηκε πως αν ή άστυνομία τον καταζητούσε, θάχε άσφαλώς κυκλώσει όλο το σπίτι».

Τα κτυπήματα εξακολουθούσαν και μη βλέποντας καλύτερη λύσι, προχώρησε κι' άνοιξε».

—'Α! ώστε έδω είστε! είπτε ο ξένος».

«Έδειξε το σήμα του και πρόσθεσε: —Είμαι ο άστυνόςος Χάτζ, των έγκληματολογικών έρευνών».

«Ωστε τον είχαν βρή παρ' όλες τις προφυλάξεις του;

«Ωδήγησε τον ξένο στο δωμάτιό του και για να λάθι τον καιρό να σκεφθί τί θάλεγε, ρώτησε:

—Πώς μ' άνακαλύψατε;

«Ο άστυνομικός, ένας στρογγυλόπρόσωπος γελαστός άνθρωπος, τον κύτταξε απ' την κορφή ως τα νύχια».

—Στοιχηματώ πως δεν διαβάσατε έφημερίδες, είπτε».

—Ναι, αυτό είναι αλήθεια, παραδέχθηκε ο Στέφεν».

—Βρήκαμε μία φωτογραφία σας και στείλαμε αντίτυπά της να δημοσιευθουν σ' όλες τις έφημερίδες. Έκεί σας άνεγνώρισε ο Γκράβερ, ο ιδιοκτήτης αυτού του σπιτιού και μάς ειδοποίησε».

—'Α! καταλαβαίνω, είπεν ο Στέφεν».

Ποτέ αλήθεια δεν είχε σκεφθί πως θα δημούριεαν στον ύπο την φωτογραφία του. «Ο Χάτζ άναψε ψύχραμα την είπα του».

—Μά την αλήθεια, καλά μάς το σκάσατε εύθύς μετά τον θάνατο του Μάικροφτ. Δεν χάσατε λεπτό...»

—Τί έννοείτε; ρώτησε ο νέος».

—Πφ! είσατε ένας από τους ανθρώπους που βρίσκταν σπίτι του όταν τον μαχαίρωσαν».

—Θέλετε να πητε ότι τον μαχαίρωσα εγώ; τον διέκοψε άνυπόμονα ο νέος».

—Δεν άποκλείεται. Ο μακαρίτης τυραννόντας τη γυναίκα του, με την όποιαν σεις είσατε ξετρελλαμένος. Αυτό είναι άρκετή άφορμή για φόνο».

«Εκτός από σας την ίδια ώρα θρισκόταν εκεί ή κυρά Κάρθευ, πουχε άναθρέψει τη Σουλβία και που της ήταν άφωτισμένη ως τον θάνατον. και θάκανε το πάν, έστω και φόνο! για εκείνη».

«Βρισκόταν επίσης εκεί ο γιουός του, ο Τζέραλντ, του όποιου είχε κόψει την έπιχορήγησι...»

—Μά... τον διέκοψε ο Στέφεν».

Είχε θυμηθί πως φεύγοντας τον είχε δη άναίσθητο απ' το μεθύσι και ήταν έτοιμος να το πη. Δάγκωσε άμυγς τα χείλη του και συγκρατήθηκε».

—'Υπήρχε επίσης εκεί ο Θόρο, ο οίκονόμος, ο όποιος όμως δεν είχε τίποτε έναντιον του κυρίου του και μόνον για λογαριασμό τρίπου θα μπορούσε να ένεργήση. Τέλος ύπήρχε και ή κ. Σουλβία Μάικροφτ πουχε τους μεγαλύτερους λόγους να ποθί τον θάνατο του άνδρός της».

—Μά αυτό είναι αδύνατο! Δεν πιστεύω να την ύποπτεύει σθε! φώναξε ο νέος».

—Γιατί όχι;

—'Αφήστε τ' άστεία, κύριε! 'Αφού ήρθατε να με συλλάβετε τί χασομεράτε; Θάχετε φαντάζομαι ένταλμα... πρόσθεσε, τείνοντας τα χέρια για να του περάση τις χειροπέδες».

—Ναι, έχω ένταλμα... είπτε μισοκλείνοντας πονηρά το μάτι ο άστυνόςος».

«'Αλλά ένταλμα μόνον «θιαίς προσάγωγής αυτόπτου μάρτυρος»».

—Τί έννοείτε;

—Έννοώ ότι είστε ο μόνος που ξέρετε τον ένοχο».

—Εγώ;

—Ναι, σας τον είπτε πεθαίνοντας ο Μάικροφτ».

—Έχετε φαντασία! είπτε ψευτογελώντας ο Στέφεν».

—Κάθε άλλο. Θέλετε μήπως να βοηθήσω τη μνήμη σας; Όταν το άπόγευμα εκείνο είπατε στον Θόρο, τον οίκονόμο, πως ο Μάικροφτ σας περίμενε και μπήκατε στο γραφείο του, τον βρήκατε ήδη χτυπημένο. Τον πησίασατε και τον ρωτήσατε ποιός τον κτύπησε, έπειδή όμως εκείνος δεν σας απάντησε, επαναλάβατε πάλι την έρώτησή σας και τότε εκείνος με σθεσμένη φωνή σας άπεκάλυψε τον φονιά».

Αυτό άκριβώς θέλομε να μάς πητε!

«Ο Στέφεν άνέπνευσε. Όπως το φανταζόταν ή τρομερή απάντησις του Μάικροφτ δεν είχε άκουσθί».

—Ποιός σας είπτε αυτά τα παραμύθια;

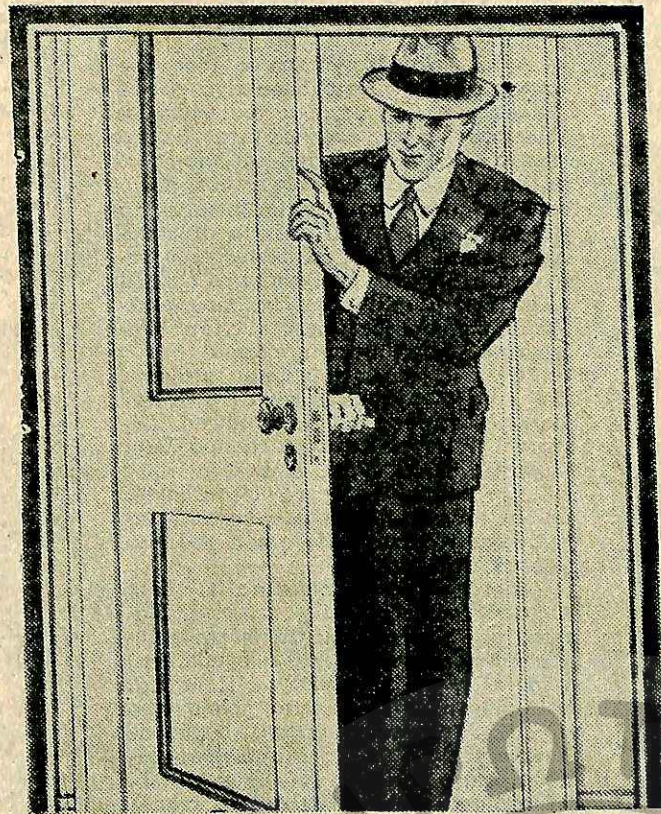
«Ο οίκονόμος. Είχε παραξενευθί από τον τρόπο σας και δυό λεπτά μετά την είσοδό σας στο γραφείο μισόνοιξε την πόρτα και άκουσε τάτε τις έρωτήσεις σας».

—Και πιστέψατε αυτή την ιστορία; είπτε ο Νταίηρ, προσπαθώντας να γελάση. Μά αφού είδε τον κύριό του έτοιμοθάνατο πως δεν μπήκε να τον βοηθήση; πως δεν κάλεσε βοήθεια —μόνο έφυγε άμυλητος;

—Ήταν τρομοκρατημένος».

—Δεν είναι πιθανοφανής ή εξήγησίς του».

—Ίσως... συμπίπτει όμως με όλα όσα ξέρομε. Τί σας είπτε λοιπόν ο Μάικροφτ;

Αφού χτύπησε δυό φορές και δεν πήρε απάντησι, μηχανικά άνοιξε την πόρτα και...

κροφτ πεθαίνοντας;

—Πώς μπορείτε να βασισθίτε στα λόγια ενός έτοιμοθανάτου για να καταδικάσετε κάποιον;

—Δεν θα βασισθούμε σ' αυτά παρά έφ' όσον παρέχουν λογική βάση».

—Λυπούμαι που θα σας άπογοητεύσω, αλλά ο μακαρίτης μ' όλο που προσπάθησε να μιλήση δεν το κατόρθωσε...»

—Τί λέτε! είπτε ειρωνικά ο Χάτζ. 'Αμ' τότε γιατί ταραχτήκατε τόσο πολύ και τον ρωτήσατε: «Είστε θέβαιος, άπολύτως θέβαιος;»

«Ο Στέφεν δάγκωσε τα χείλη του».

—Και γιατί, ρώτησε μαλακά ο Χάτζ, λάβατε τον κόπο να σκουπίσετε με το μαντήλι σας τη λαβή του έγχειριδίου, αφού δεν άκούσατε τ' όνομα του δολοφόνου; Και γιατί σπεύσατε άμέσως να εξαφανισθίτε;

«Ο νέος έσπαξε το κεφάλι του να θρή ένα ψέμα, χωρίς όμως και να το κατορθώση».

—Ξέρω τί σας είπτε, συνέχισε ο άστυνόςος με τον ίδιο μαλακό τόνο. Μά θέλω να το άκούσω και απ' τα χείλη σας. Έμπρός, είπτε σηκώνόμενος, άς πηγαίνωμε... Έχω να σας δώσω και μία συμβουλή: Μερικοί άστυνομικοί είναι πολύ τραχείς κι' αν εξακολουθήτε ναστε και μ' εκείνους τόσο έχέμυ-

θος δεν θα καλοπεράσατε καθόλου, Γι' αυτό...

Δεν πρόλαβε ν' άποτελειώση την φράσι του κι' ο Στέφεν ξαφνικά άρπάζοντας μία καρέκλα, του την έφερε στο κεφάλι και τον σώρισε χάρω».

«Έπειτα ώρμησε έξω, πήδηξε στο αυτοκίνητο του άστυνομικού που ήταν άφισμένο λίγα θήματα έξω από την αυλή και έβαλε έμπρός όλοταχώς».

ΠΟΙΟΣ ΛΟΙΠΟΝ ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΕ;

«Όταν ο Στέφεν έφθασε μετά έπτά ώρων τρελλό δρόμο με τ' αυτοκίνητο στο σπίτι του Μάικροφτ, κτύπησε βιαστικά και έπειδή δεν του άνοιξαν άμέσως κτύπησε άνυπόμονα δεύτερη και τρίτη φορά».

—Σεις είστε; είπτε έκπληκτος ο Θόρο, μισανόινοντας τέλος την πόρτα».

Χωρίς ν' απαντήση ο νέος, τον έσπρωξε και προχώρησε κατ' εύθείαν στο χώλ».

—Δεν ήταν φρόνιμο νάρθητε έδω, κύριε, μουρμούρισε ο οίκονόμος έμπιστευτικά. Ή άστυνομία...

—Δεν έχει σημασία, τον διέκοψε ο Νταίηρ. Πές στην κ. Μάικροφτ ότι πρέπει να την δώ άμέσως».

«Ο οίκονόμος τυλιγμένος σε μία πράσινη ρόμπ ντε σάμπρ που τον έδειχνε πιο άχρδ και πιο κοκκαλιάρη ακόμα, τον κύτταξε μ' έκπληξι».

—Τέτοια ώρα, ευδμοση τα μεσάνυχτα, κύριε;...

—Ναι, τώρα άμέσως».

«Ο Θόρο δίστασε μία στιγμή και έπειτα μουρμούρισε ένα «καλά», και ανέβηκε στο πάνω πάτωμα».

—'Η κυρία σας περιμένει σε τρία λεπτά στο δωμάτιό της, άνήγγειλε όταν σε λίγο γύρισε».

«Ο Στέφεν κύτταξε μ' άνυπομονησία το ρολόι του και μόλις τα τρία λεπτά πέρασαν άνέβηκε τρέχοντας».

Πριν άκόμη κτυπήση, ή πόρτα του δωματίου της Σουλβίας άνοιξε από μέσα».

—Σουλβία! φώναξε κλεινοντας πίσω του την πόρτα μόλις αντίκρυσε τη νέα γυναίκα ποδταν τυλιγμένη σ' ένα μώβ κιμονό».

—Φτωχέ μου Στέβ, μουρμούρισε εκείνη».

«Ο τόνος πουπε τα λόγια αυτά παρὰ τη συμπάθεια πουδείχναν τον πάγωσε. Μά γλήγορα παραμέρισε την καταπληκτική αυτή έντύπωσι και έπιασε το κατάψυχρο χέρι της».

—Ήρθα, αγαπημένη μου, για να παντρευθούμε άμέσως. Φώναξε την κ. Κάρβεν και πές της να έτοιμάση την βαλίτσα σου. Περιμένει κάτω ένα αυτοκίνητο. Θά ευπνήσωμε ένα υπάλληλο και θα παντρευθούμε πριν άκόμη ξημερώση».

Το σχέδιο αυτό τώχε συλλάβει όταν άκόμη του μιλούσε ο Χάτζ. Από τη στιγμή που ή Σουλβία θα γινόταν γυναίκα του, κανείς δεν είχε το δικαίωμα να τον καλέση ως μάρτυρα έναντιόν της και όλες οι άπειλές του για έξαντλητική άνακρισι τρίτου θάχμου κατέπιπταν μόνες τους».

Μα τώρα ή στασις της Συλβίας τον εξέπληττε : Γύρισε άλλοι το κεφάλι της και με πνιγμένη φωνή είπε: —Δεν... δεν μπορώ Στέβ. Ο Θεός ξέρει πόσο σ' αγαπώ, μά... αυτό είναι αδύνατον. Ίσως αργότερα... μετά ένα, δύο έτη...

Για μια στιγμή ο Στέφεν έμεινε έμβρόντητος. —Ω! είπε τέλος. Φαντάζεσαι πως τον σκότωσα;

—Τί άλλο μπορούσα να φαντασθώ μετά την εξαφάνισή σου;

Ξαφνικά ο νέος έξοπασε σε γέλια. Σε γέλια ξεκαρδιστικά, άτελειωτά, τρελλά, πούκναναν τη Συλβία να τον κυττάζει μ' έκπληξη.

—Ήξερε καλά την Συλβία κι' ήταν βέβαιος πως ό,τι έλεγε το πίστευε. Αποδοχόντας τον νόμιζε ένοχο της δολοφονίας του Μάικροφτ, αυτό άπεδείκνυε άναμφισβήτητα πως εκείνη ήταν άθώα.

—Αμπρά! είπε τρίθοντας τα χέρια του. Ίσως τώρα να μη με πιστεύεις μά γρήγορα μπορώ να σ' αποδείξω την άθωότητά μου.

—Εγώ σου έχω πάντοτε έμπιστοσύνη. Ξέρω άλλωστε πως είσαι άνάξιος να πής ποτέ ένα ψέμα και μάλιστα σε μένα.

Τού χαμογέλασε γλυκά και τον πλησίασε λίγο. Μα μια άλλη σκέψις άπασχολούσε τώρα τον Στέφεν. Ή ως τώρα διαγωγή του θάχε ενισχύσει τις έναντίον της Συλβίας ύποψίες του. Χάτζ και έπειδή ο άστυνομικός δεν θ' άργούσε να συνέλθη, κατά πάσαν πιθανότητα θάτρεχε άμέσως στο σπίτι της Μάικροφτ.

—Ποδνε ή κυρία Κάρθεν; ρώτησε ο Στέφεν.

—Κοιμάται.

—Κι' ο Τζέραλντ;

—Γύρισε λίγο πριν από τα μεσάνυχτα. Α!... είπε ή Συλβία σαν να θυμώταν ξαφνικά κάτι. Λίγες ώρες πρό του φόνου ο Τζέραλντ είχε μια τρομερή φιλονεικία με τον πατέρα του. Φαντάζεσαι μήπως ότι...

Ξαφνικά μια φωτεινή έμπνευσις τοῦρθε :

—Δεν φαντάζομαι τίποτε, είπε, ένώ ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά, γιατί άπλούστατα ξέρω ποιός είνε ο δολοφόνος.

—Τόν ξέρεις, Στέβ;

—Ναι, τόν ήξερα άπ' την αρχή. Μοῦ τόν υπέδειξε πεθαίνοντας ο Μάικροφτ. Μη στενοχωρείσαι λοιπόν. Κανείς δεν μπορεί να σε κατηγορήσει, γιατί θά καταθέσω τα ίδια τα λόγια του νεκρού.

Η Συλβία τόν κύτταζε με γουρλωμένα άπό την έκπληξη μάτια.

—Γιατί δεν τόλεγες λοιπόν άμέσως; Είπε με σεβασμένη φωνή.

—Είχα άδικο, τ' όμολογώ. Αλλά εύρισκα πως δεν άξίζει τόν κόπο να τιμωρηθώ κανένας για τόν θάνατο του Μάικροφτ. Έξ άλλου το πρόσωπο αυτό μάς προσέφερε σπουδαία ύπηρεσία ξεαφανίζοντάς τον και θάταν άχαριστία μου να τόν παραδώσω στη δικαιοσύνη. Τώρα όμως που έμαθα άπό τόν άστυνόμο Χάτζ ότι οι ύποψίες θαρῶνουν έσέ...

—Ναι, δεν μοῦ το είπε, αλλά το κατάλαβα. Ποιός λοιπόν είνε ο ένοχος, Στέβ;

—Μη τω σκέπτεσαι πιό αυτά, άγαπημένη μου. Αύριο το πρωί θά πάω να δηλώσω στην άστυνομία το όνομα του προσώπου που κατηγορήσει πεθαίνον-

τας ο μαικροφτ.

Κοντοστάθηκε κι' άκουσε τον θερῶ-βο που κάνει ένα ύφασμα όταν τρίβεται πάνω στον τοίχο.

—Προσπάθησε να κοιμηθής, συνέχισε. Και κλειώσε την πόρτα σου : ο δολοφόνος βρίσκεται μέσα στο σπίτι.

—Εκείνη χλώμιασε.

—Αν δεν έχης αντίρρηση, πρόσθεσε ο Νταϊνρ, θά κοιμηθώ κάτω στον καναπέ του γραφείου. Καληνύχτα, άγαπημένη μου.

Ην άγκάλιασε και σιγανά της ψιθύρισε στ' αυτί:

—Μη φοβάσαι, όλα πάνε καλά.

Συγχρόνως ή τεταμένη άκοή του διέκρινε θήματα άθόρυβα που άπεμακρύνονταν.

ΚΑΤ' ΑΠ' ΤΗ ΠΑΝΟΠΛΙΑ...

Λίγα λεπτά αργότερα ο νέος βρισκόταν στο δωμάτιο όπου είχε γίνει ή δολοφονία. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Η άτιμόφαира ήταν βαρεία και ο Στέφεν πλησίασε και άνοιξε το παράθυρο που βρισκόταν στα πόδια του πετιονου καναπέ. Έπιθεώρησε το δωμάτιο, έρριξε ένα βλέμμα στην πανοπλία και τέλος ξαπλώθηκε στον καναπέ, στην ίδια θέση ποῦταν ξαπλωμένος κι' ο Μάικροφτ, και πού φωτιζόταν άπ' την ίδια όπως και τότε πορτοκαλόχρωμη φορητή λάμπα.

Όλα τα νεύρα του ήσαν τεταμένα. Σε λίγο θ' αντίκρυζε πιθανότατα τόν δολοφόνο πρόσωπο με πρόσωπο. Βέβαια δεν μπορούσε ποτέ να προβλέψη ακριβώς τί θά έκανε ο άλλος. Ίσως οι προβλέψεις του / να διευθεύδοντο. Αλλά πάντως ήλπιζε πως έτσι θά κατάρθωνε να πιάσει τόν φονέα του Μάικροφτ στην παγίδα.

Με τα μάτια μισόκλειστα κι' όλες τις αισθήσεις ένπνητες, περίμενε. Ξάφνου του φάνηκε πάλι ότι διέκρινε βήματα προσεκτικά και άθόρυβα που πλησίαζαν με προφύλαξι. Η καρδιά του σκίρτησε. Τά θήματα προήρχοντο πίσω άπ' τόν τοίχο όπου άκούμποσε ο καναπές και τέλος σταμάτησαν έμπρός άπό μια πόρτα που βρισκόταν ενα περίπου μέτρο πάνω άπ' το κεφάλι του.

—Ετσι δεν θά κατάρθωνε δυστυχώς να δη τόν φονηά — όπως πιθανότατα δεν τόν είχε δη και ο Μάικροφτ.

Σε λίγο το πόμολο έστριψε άθόρυβα και τότε άκουσε τη φωνή της Συλβίας να σιγοτραγουδά ένα άγαπημένο της τραγούδι.

Ο Στέφεν μετενόησε που δεν της είχε έξηγήσει το σχέδιό του, γιατί ή παρουσία της μπορούσε να το ματαιώση. Τώρα άκουσε πιό κοντά του το τραγούδι της και περίμενε πως άπό στιγμή σε στιγμή ή Συλβία θάσκυβε να τόν φιλήσει.

Μα ξαφνικά άκουσε ένα χαρακτηριστικό μειάλλανο κρότο που κάνει ένα έγχειριδίο που θγαίνει άπ' τη θήκη του και σχεδόν άμέσως ένα χέρι πρόβαλε πάνω άπ' το κεφάλι του. Με μια άστραπιαία κίνησις ο Στέφεν πετάχτηκε άπ' το ντιβάνι και άπέφυγε το κτύπημα.

Μια κραυγή βγήκε άπ' τα χείλη του. Μπρός του κρατώντας άκόμη το μαχαίρι βρισκόταν ο Θόρο, ο οίκονόμος!

—Όστε έσύ ήσουν! φώναξε. Είσαι και τραγουδιστής βλέπω.

—Αλλοτε ήμουν σ' ένα τσίρκο, έπτε ο άλλος, άφίνοντας να πέσει άτονα το χέρι του.

—Όστε έσύ παραπλάνησες τόν Μάικροφτ; Μουρμουρίζοντας αυτό το τρα-

γούδι τόν έκανες να νομίση πως ήταν ή Συλβία.

—Ο άλλος γέλασε σαρδωνικά.

—Ποιός τοῦπε να βάζη παντού τη μύτη του! Είχε άνακαλύψει πως ήμουν δραπέτης τών φυλακών της Αριζόνας και δεν έπαυε να με άπειλή πως θά με παραδώσει στην άστυνομία —κι' είμαι θέβαιος πως κάποτε θά τόκανε. Γι' αυτό τόν σκότωσα! Κι' έπειδή δεν ήμουν βέβαιος αν κοιμώταν ή αν ήταν ένπνητος, τραγουδούσα με τη φωνή της γυναίκας του για να τόν παραπλανήσω, έπειδή με φοβόταν αν άκουε πως τόν πλησίαζα εγώ και θά φυλαγόταν.

Το άχώρο κοικκαλιάρικο πρόσωπό του έκαμε ένα μορφασμό:

—Παρά τις προφυλάξεις μου, δεν άπεκλειέτο να με είχε γνωρίσει ο Μάικροφτ. Γι' αυτό όταν σάς είδα μετά την έρώτησι που τοῦ κάματε να σκουπίσετε το έγχειριδίο, κατάλαβα πως θάχε κατηγορήσει τη γυναίκα του, γιατί για κανένα άλλον βέβαια δεν θά τόν κάνατε αυτό. Αν και ή προφύλαξις αυτή ήταν περιττή, τόχα σκουπίσει ο ίδιος πρόσθεσε ο Θόρο ειρωνικά. Παρ' όλα αυτά όμως, πάντα με βασάνιζε ή ύποψια μήπως ο Μάικροφτ σάς είχε πη τ' όνομά μου ή μήπως σάς είχε άποκαλύψει κάτι για το παρελθόν μου. Κι' οι ύποψίες μου αυτές ίσχυροποιήθηκαν όταν σάς άκουσα να λέτε ότι δεν μιλήσατε ως τώρα γιατί ο δολοφόνος θάελα τόν σάς έξηπρήτησε, μά ότι τώρα που ύπαιπτεύονται τη Συλβία θά πηγαίνατε αύριο κι' όλας να τόν καταγγέλετε. Μα εγώ δεν θέλω να πέσω στα χέρια τών σταυρωτάδων! φώναξε άγρια, κραδαινοντας το έγχειριδίο. Δεν θέλω! και θά σου κλείσω το στόμα!

Ο Στέφεν κατάλαβε πόσο κρίσιμη γινόταν ή θέσις του, γιατί ή μανία δεκαπλασίαζε τις δυνάμεις του άσθενικού αυτού ανθρώπου. Προσπάθησε να τόν άφοπλίση, μά ο Θόρο ήταν όλος νεύρα και εύκινησία, ένώ εκείνος στριμωγμένος στη γωνία του καναπέ δεν είχε έλευθερία κινήσεως.

Ξάφνου μια λάμψις φάνηκε άπ' το άνοιχτό παράθυρο και συγχρόνως σχεδόν ένας δυνατός κρότος άντήχησε στο δωμάτιο. Το σηκωμένο χέρι του Θόρο κατάπεσε. Άτονο, έκανε δυο-τρεις θήματα τρικιλίζοντας και έπειτα σωριάστηκε μ' ένα βογγητό στο πάτωμα.

Εκπληκτος ο Στέφεν στράφηκε πρὸς το παράθυρο άπ' όπου πρόσβαλε ή όλοστρόγγυλη μορφή του Χάτζ. Ο άστυνομικός διασκέλισε το παράθυρο και πλησίασε τόν Στέφεν.

—Καλά μοῦ την καταφέρατε! είπε χωρίς μνησικακία. Και τρέξατε κατ' εῤθειαν έδώ για να παντρευτήτε την άγαπημένη σας, έ;

—Είσαθε νοομάντης, είπε με θαυμασμό ο νέος.

—Όχι, αλλά ήταν το μόνο που είχατε να κάμετε. Φυσικά, μόλις συνήλθα έτρεξα έδώ και θλόπνοντας φως στο δωμάτιο ποῦχε γίνει ο φόνος, πλησίασα και παρηκολούθησα άπ' το παράθυρο τη σκηνή με τόν Θόρο. Καλό παιχνίδι τοῦ παίξατε!

Ο Στέφεν σκέφθηκε πως το «παχνίδι» αυτό παρ' όλignon να τοῦ στοίχιζε τη ζωή. Μα την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε ή Συλβία πιό άμορφη άπό κάθε άλλη φορά και ένῶ ο Χάτζ έσκυβε πάνω άπ' τόν Θόρο, εκείνος έτρεξε ευτυχισμένος κοντά της.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΠΕΛΛΑΜΥ

Μιά περιπέτεια στα έξωτικά νησιά του Ειρηνικού Ωκεανού

Η σκοηνά του Μπελλαμύ ήταν άγκυροβολημένη στο λιμανάκι του νησιού περιμένοντας καλόν καιρό, να σηκώση πανιά και ν' άνοιχθί στο πέλαγος. Από κείνη τη νύχτα που δραπέτευσε άπό τις φυλακές —πάνε τώρα πέντε χρόνια— είχαν διαδραματισθί πολλά. Εκείνον τόν καιρό ήταν συνιδιοκτήτης ενός άλιευτικού μαργαριταριών κι' είχε σχηματίσει άρχετή περιουσία, αλλά ο Πορτογάλος συνεταιρῶς του τόν έβαλε σε μελάδες. Ο Μπελλαμύ τόν είχε έγκαταλείψει σε μια νησίδα άγρια, στο έλεος τών άνθρωποφάγων. Η στάσις του αυτή του κόστισε ακριβά. Ο Πορτογάλος τόν ξαναβρήκε. Ηρθε στα χέρια μαζί του, και ο Μπελλαμύ με μια γροθιά έστειλε τόν παλιό συνεταιῖρα του ν' άνταμώνη τούς καρχαρίες. Φυσικά, οι συνέπειες της πράξεως του ήσαν σοδαρές. Έλαβε όμως τα μέτρα του. Έδιωξε το πληρωμα, κράτησε έναν πιστό ναύτη, έλλαξε τ' όνομά του, άφησε γενειάδα κι' άλλαξε γενικώς εμφάνισι: πούλησε τη γυναίκα, άγόρασε ένα άλλο πλοιάριο, παντρεύτηκε μια νέα άπό τη Μαϊπόνα και έμπορευόταν στα διάφορα νησιά, ζώντας πάντα με τη γυναίκα του επάνω στο πλοιάριο. Την άυτοεξορία του όμως αυτή τη μισούσε, κι' ή σκέψις του ήταν να πάη στη νήσο του Δαρβίνου, όπου είχε κρύψει σ' ένα μυστικό μέρος μια σεβαστή περιουσία σε μαργαριτάρια και λεπτά. Ίσως τα γεγονότα να είχαν έγασθί και να μην ύπήρχε κίνδυνος να πλησιάζη στο σύμπλεγμα εκείνων νησιών.

Ξάφνου, άπό το κατάρωμα, είδε στην άποβάθρα ένα άτομο με ψηλό άνάστημα και λιναρόνυχα, να τόν φωνάζει με τ' όνομά του.

—Πρόκειται να πās για τη νήσο του Δαρβίνου, Κρέικα;—Κρέικα ήταν το ψευδώνυμό του — ρώτησε ο Κέλλαντ.

—Πού τώμαθες αυτό;

—Τυχαίως. Έκαμε χαμογελώντας ο άλλος. Αν πās όμως θάελα ναρχόμουννα κι' εγώ.

—Γιατί όνι; σκέφθηκε ο Μπελλαμύ. Ίσως να πληροφορηθώ άπ' αυτόν την κατάσταση της νήσου του Δαρβίνου. Αν μιλούν άκόμα για τόν «καπετάνιο Τόμ Μπελλαμύ».

—Σε παίρνω, τοῦ σόναξε, αλλά να βουλώσης το στόμα σου. Δεν θέλω να ξέρη ο κόσμος ότι πηγαίνω σ' αυτό το νησί, είπε ο Μπελλαμύ.

★

Η πρώτη έντύπωσις της γυναίκας του Μπελλαμύ άπό την παρουσία του Κέλλαντ στο κατάρωμα δεν ήταν ικανοποιητική. Τόν ύπαιπτεύθηκε. Αλλωστε έγνώριζε το ποῦν του.

—Τζός Κέλλαντ, τοῦ είπε. Μη δοκιμάσεις κανένα άπό τα παιχνίδια σου έδώ. Ο Τόμ δεν χαπαρίζει άπό φοβέρες και θά σε πετάξει στη θάλασσα.

—Σάν τόν Πορτογάλο, έ; Μη φοβάσαι, Ρόζα. Δεν θά πειράξω κανέναν. Δεν μοῦ λές όμως: Τα μαργαριτάρια του δεν πηγαίνει να βρη;

—Και τί ξέρεις έσύ για τα μαργαριτάρια του Τόμ;

—Τίποτα. Κάτι όμως ξέρει ή άστυνομία του νησιού και ή παγίδα τόν περιμένει.

—Θά τοῦ τοῦ πω αυτό.

—Κάθеше κάτω, άνόντη. Πρέπει να με βοηθήσεις για να δώλωμε αυτά τα μαργαριτάρια στο χέρι.

Τη στιγμή εκείνη το πλοιάριο είχε άνοιχθί στη θάλασσα, κι' ο Μπελλαμύ παράδωσε το τιμόνι σ' έναν πιστό του ναύτη και κατέβηκε να συναντήση τη γυναίκα του στην καμπίνα της. Μόλις όμως πλησίαζε εκεί, άπό το άνοιχτό φινιστρίνι έφτασαν μερικές λέξεις στ' αυτιά του.

—Θά είσαι ή πλουσιώτερη χήρα σε όλα τα νησιά και γρήγορα

θά ξαναπαντρευθής! Ελεγε ο ξεμυαλιστής Κέλλαντ στη γυναίκα του Μπελλαμύ.

Απομακρύνθηκε χωρίς να τούς ένοχλήση.

Το άλλο πρωί οι δυο άνδρες συζητούσαν στο κατάρωμα:

—Όστε γνωρίζεις το μυστικό μου, Κέλλαντ; τοῦπε για μια στιγμή ο Μπελλαμύ.

—Ναι, και είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω.

—Αηλαδή...

—Σε δυο μέρες θά παραπλέωμε το σύμπλεγμα τών μικρών ξερόνησων. Θά σε αποβιβάσωμε σ' ένα άπ' αυτά κι' έμεις θά πάμε στη νήσο του Δαρβίνου. Θά πάρωμε το θησαυρό και θά επιστρέψωμε να σε παραλάβωμε άπό εκεί.

—Και πως θέλεις να πιστέψω στις ελλικρινείς σου προθέσεις;

—Υποθέτω ότι πιστεύεις τη γυναίκα σου. Δώσε σ' αυτήν το σχέδιο της κτύπτης για να πάη ή ίδια να βρη και να φέρη στο πλοιάριο τα μαργαριτάρια. Μια φορά έσύ, καπετάνιε, δεν πρέπει να φανής στη νήσο του Δαρβίνου.

—Θά σου άπαντήσω αύριο, έκαμε ο Μπελλαμύ.

★

Το έπόμενο βράδυ οι δυο άνδρες ξανασυναντήθηκαν στο κατάρωμα.

—Σύμφωνα, Κέλλαντ, είπε ο Μπελλαμύ. Αύριο το σούρουπο θά περνάμε άπό τ' άγρια κι' άκατοίκητα ξερονησία. Θά με αποβιβάσετε σ' ένα. Το σχέδιό θά το παραδώσω της Ρόζας. Της είπα πως θά ένα νεργήση. Σ' εύχαριστώ για τη συνδρομή σου, Κέλλαντ. Αλλά δεν μοῦπτες!

Τί θέλεις να σου δώσω;

—Τίποτε, άπήντησε ο άλλος. Η άμοιβή μου είνε τα ναῖλα μου.

Μόλις τα νησιά φάνηκαν στον ορίζοντα, ο Μπελλαμύ άρχισε να κάνη τις προετοιμασίες του. Φαί για τρεις μέρες, έτοιμασε το όπλο του, τα κувάια του, και μια μεγάλη μπουτίλια, σκεπασμένη με ψάμα, γεμάτη νερό.

Σε λίγο αποβιβαζόταν στο ξερονησί άποχαρτωμένος τούς συντρόφους του, κι' εχόμενος σ' αυτούς καλή τύχη και ταχεία επάνοδο.

Όταν το πλοιάριο του Μπελλαμύ άγκυροβόλησε στο λιμάνι της νήσου του Δαρβίνου, ο Κέλλαντ είπε της Ρόζας:

—Πού έχεις το σχέδιο;

—Το σχέδιο; Έκαμε εκείνη σαν άφηρημένη. Α! Το έχω κομμένο ανάμεσα στη μεγάλη μπουτίλια και το ψαθωτό περικαλινιά της. Είνε στην καμπίνα μου.

—Στη μεγάλη μπουτίλια! βρυχήθηκε ο Κέλλαντ. Μα αυτή την πήρε μαζί του ο Μπελλαμύ. Αφηρημένη!

Ο άνεμος ήταν αντίθετος και του χρειάστηκαν πέντε όλόκληρες ώρες για να επιστρέψη στο νησί όπου είχε αποβιβάσει τόν Μπελλαμύ. Έρευνήσε άπό μακριά με τα κувάια του την έρημική άκτή του νησιού και μη διακρίνοντας κανένα ίχνος του Μπελλαμύ, άπεφάσισε ν' αποβιβασθί στο νησί. Βγήκε στην άμμο και διέταξε τόν ναύτη της βάρκας να περιμένει όποιον να επιστρέψη. Προχώρησε στο πυκνό δάσος ακολουθώντας τις πατημασιές που ύπήρχαν στην άμμο. Φώναξε δυο φορές «Μπελλαμύ», αλλά μόνο τα βοῦισματα τών έντόμων του άπαντούσε.

Παραμέρισε για μια στιγμή τούς ύψηλους θάμνους που τόν περιέβαλλαν και άγνάντησε ένα γύρω. Ξάφνου εκεί κοντά είδε τεταμένο το όπλο του Μπελλαμύ. Ο ίδιος πονηρά δεν φανόταν.

Κατόπιν παρατήρησε ένα άλλο αντικείμενο. Ήταν ή μεγάλη μπουτίλια που ποθούσε ν' άποκτήση. Έσκυψε και την έπιασε

Ο ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΗΣ

Το τακτικό διήγημα του ΜΑΡΙΝΟ

—Μπράουν!

«Η κλήρωση του είχε δώσει αυτό το όνομα κι' ο αρχηγός της συμμορίας, διαβάζοντάς το στον λαχνό που βγήκε από το δοχείο που είχε χρησιμοποιηθεί για κάλπη, κούνησε κάμποσες φορές το κεφάλι.

—Ωστε λοιπόν, έσύ, Μπράουν, θά γίνεις ο λαθρεπιβάτης του «Σουμάτρα», είπε. Σου έλαχε μια μεγάλη τιμή μαζί με κάποιο ζηλευτό προνόμιο. «Η επιχείρησις, βέβαια, είναι γεμάτη κινδύνους, αλλά ποιος είναι πιο θαρραλέος από σένα; Ποιος είναι πιο έξυπνος και πιο επιτήδειος για να βγύη άμείως από κάθε δύσκολη στιγμή που θά μπορούσε να του παρουσιαστή; «Η έταιρία μας θά λάβη ύπ' όψη της ιδιαιτέρως την εξυπηρέτησι που θά της κάμης».

«Ο Μπράουν απήντησε απλά:

—Πολύ καλά... μέντετε ήσυχος.

Το «Σουμάτρα» ήταν ένα πλοίο φορηγό δολίων τόνων, που εξυπηρετούσε τη γραμμή Μαλαϊκού αρχιπελάγους και το πλήρωμά του δεν ήταν από τὰ πολυαριθμότερα. «Ο πλοίαρχος, ο δεύτερος πλοίαρχος, ο λογιστής, κι' ο πρώτος μηχανικός ήταν Άγγλοι, ο τιμονιέρης ήταν Ιταλός κι' ένας ναύτης που έκτελούσε χρέη λοστρόμου ήταν Γάλλος. Οι λοιποί άνδρες του πληρώματος ήταν Ιθαγενείς.

Μά ποιος είχε ειδοποιήσει την μυστηριώδη συμμορία των ανθρώπων που βουλούσαν τὰ καράβια και ποιά δροσόε από καιρό και με μεγάλη σιελιρότητα σ' εκείνες τις θάλασσες, πώς το φορηγό «Σουμάτρα» αποτελούσε μια λεία που άξιζε ιδιαίτερη προσοχή, γιατί ήταν φορτωμένο πολύτιμους λίθους και χρήματα, αντικείμενα που άνηκαν στον Σουλτάνο του Μεντάν και που φορτώθηκαν με μεγάλη μυστικότητα; Τό έμαθαν οι συμμορίτες της άκτής και με καταπληκτική ταχύτητα μετέδωσαν την είδησι στην συμμορία.

«Ωστόσο ο Μπράουν κατάρθωσε να μπη στο πλοίο χωρίς να τον προσέξει κανείς και να κρυφτή μέσα σέ μια βάρκα που ήταν σκεπασμένη μ' ένα καραβόπανο.

Τό «Σουμάτρα», άφου τελείωσε τη φόρτωσί του, έφυγε με μια θάλασσα μάλλον ταραγμένη, που έκανε τό πλοίο να «ρολλάρη» αίσθητά. Τό βράδυ τιμονιέρης ήταν ο Ιταλός Σεβαστιανός και με φανερό Ικανοποίησι την άναποδογύρισε χύνοντας τό νερό που έτρεξε ανάμεσα στο περιάλυμμα. Δεν είχε μαχαίρι, καί με τὰ δόντια έσχιζε την ψάβα. Τού χρειάστηκαν είκοσι λεπτά για ν' άνοιξη μια τρύπα. «Επιτέλους κρατούς» τό ποθητό και πολύτιμο χαρτί. Τό ξεδίπλωσε με μανία και διάβασι:

—«Ελπίζω να σου άρέσει η διαμονή σου στο έξορόησι, Κέλλαντ. Σου άφησα και τό όπλο για ν' αντιμετώπισης κανένα πιθανό έχθρό».

Μέ άπεριγρηπτή λύσσα, πέταξε την μπουκίλια κι' έτρεξε στην άκμή. «Η βάρκα άμως και τό πλοίο άρχισαν να χανό από τόν δριζόντια, άφώνοντας τον μόνο στό νησί, να πεθάνη από την πείνα κι' τη δίψα.

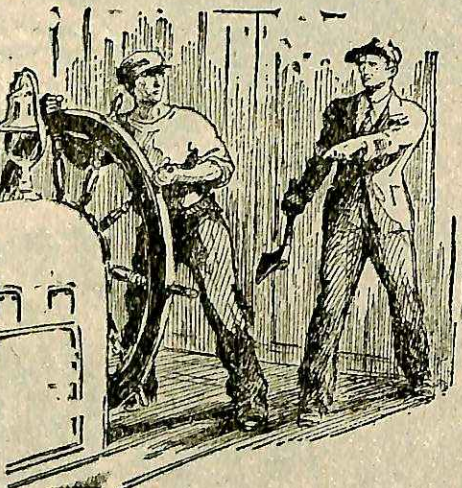
Κ. ΤΑΝΖΟΓΚ

Κόστα, που μετέδωσε πώς πλησίαζε τό πλοίο στη νήσο Κουπεντάγκ, της οποίας οι άκτές είχαν τη φήμη πώς ήταν πολύ επικίνδυνες γιατί ήταν γεμάτες ύφάλους και ξέρες.

Επίσης ο Μπράουν, άνασηκώνοντας με προσοχή τό καραβόπανο που σκέπαζε τη θάρκα του, αντίκρυσε στον όριζόντα τό μικρό και βραχώδες νησί και σ' έναν από τούς άπότομους όρμους του, ένα φάς.

«Είνε όλοι έτοιμοι...», μουρμούρισε. Σε λίγο θάρρη κι' ή σειρά μου».

«Έχωσε στη ζώνη του τό γερό χέρι ενός τσεκουριού κι' ύστερα σάν νύχτωσε καλά και τό κατάστρωμα άδειασε από τούς άνδρες του πληρώματος, γλύστρησε στο κατάστρωμα και, προχωρώντας από σκιά σέ σκιά, έφτασε ως

—«Αν θέλεις τη ζωή σου, σάπασε κι' ά. Κουσέ με!»

την καμπίνα του τιμονιέρη, που φωτιζόταν από ένα λευκό φανάρι.

«Ο Σεβαστιανός Κόστα τόν είδε να παρουσιάζεται μπροστά του σάν φάντασμα, με παραμορφωμένο τό πρόσωπο και με άγριεμένο τό βλέμμα, ενώ άνέμιζε τό κοφτερό τσεκούρι στο δεξί του χέρι, έτοιμο να τό καταφέρει μ' ένα θανατηφόρο χτύπημα στο κεφάλι του.

—«Αν θέλεις τη ζωή σου, σάπασε... κι' άκουσέ με! Είμαι ένας άνθρωπος που δεν άπειλώ ποτέ χωρίς λόγο. Γύρισε τό τιμόνι προς την Κουπεντάγκ.

—Μά... είσαι τρελλός; Θά ρίξω τό καράβι στους θράγγους!

—Μά ακριβώς αυτό θέλω κι' έγώ. Γύρισε τό τιμόνι, γιατί σου σπάζω τό κεφάλι και παίρνω τη θέσι σου

Οι δύο άνδρες βρίσκονταν τώρα πρόσωπο με πρόσωπο. Δεν τούς έχωριζε παρά ο τροχός του τιμονιού. «Ο Ιταλός είχε κολλήσει τὰ χέρια του επάνω στο τιμόνι και έκανε τέτοιες κινήσεις, ώστε να κρατά την πορεία του και ν' άποφεύγη τό «ρολλάρισμα».

«Ο Μπράουν όλοένα άγρίευε και άπειλούσε.

—Πρόσεξε, σου δίνω ενός λεπτού καιρό για να έκτελέσης τη διαταγή που σου έδωσα—μουρμούρισε άνάμεσα στα δόντια του—κι' ύστερα... έκανε μια κίνηση με τό τσεκούρι.

«Ο Κόστα δάγκωσε τὰ χείλη του για να μην άφήση να τού φύγη μια κραυγή θυμού και κάτω από την άπει-

λή του τσεκουριού, προσέπεσε:

—Θά πάμε όλοι στο διάβολο!...

Τό πλοίο εξακολουθούσε να κατευθύνεται προς τούς βράχους όπου φώλιαζε ένας βέβαιος θάνατος: οι δύο άνδρες περιμέναν να άκούσουν τό σαρβάλιασμα της καρένας από τη μια στιγμή στην άλλη, όταν για μια στιγμή στο μυαλό του τιμονιέρη άνέλαμψε μια ιδέα. Στήλωσε τὰ πόδια του και γύρισε άπότομα τό τιμόνι. Τό «Σουμάτρα» για μια στιγμή έδειξε πώς θ' άναποδογυριζόταν.

«Ο Μπράουν τότε έχασε την Ισορροπία, άφησε να πέση κάτω τό όπλο που κρατούσε στα χέρια του για να κρατηθή για να μην πέση.

«Αλλά έπεσε και κυλίστηκε στο κατάστρωμα. «Ο Κόστα τότε άρπαξε άμέως τό τσεκούρι και έδωσε ένα κτύπημα με τό πίσω μέρος του στο κεφάλι του αντιπάλου του, πράγμα που τόν έκανε να χάση τις αισθήσεις του, ενώ συγχρόνως κραυγές άπεγνωσμένες έβγαίναν από τό στήθος του.

Σάν ξαναβρήκε την κανονική του πορεία τό «Σουμάτρα» κι' ο Μπράουν συνελήφθη λιπόθυμος από τούς άξιωματικούς και ναύτες που τόν μετέφεραν σέ μια καμπίνα, όπου ο κυβερνήτης, μόλις μπόρεσε να μιλήρη ο άγνωστος, άκουσε την άφήγησί του.

—Προσάραχνας τό «Σουμάτρα» στις ξέρες του Κουπεντάγκ, χωρίς να βουλιάρη, θέλαμε να πάρουμε τό πολύτιμο φορτίο του, άφου θά έξαναγκάζαμε τό πλήρωμά του να παραιτηθή κάθε άμύνης, υπό την άπειλή των όπλων και των πισολιών των συντρόφων μου, που βρίσκονταν στο νησί.

«Όλα θά πήγαιναν καλά αν δεν ύπήρχε εκείνος ο καταραμένος ο τιμονιέρης... «Ο Σεβαστιανός Κόστα άρχισε να γελά: Μά τη στιγμή εκείνη ένας ναύτης έφερε στον πλοίαρχο ένα ραδιοτηλεγράφημα: «Ένα πολεμικό κατευθύνεται στο Κουπεντάγκ. Οι συμμορίτες δεν θά γλυτώσουν τό τομάρι τους».

MAPINO

«Ο ά λ ή τ η ς.—Κυρία! Έχουν τὰ μάτια μου να δούν κρέας από έβδομαδες.

«Η Κ υ ρ ί α (στην ύπηρέτρια).—Μαρία, δείξε σ' αυτόν τόν φτωχό άνθρωπο τό χασάτικο!

ΕΥΦΥΪΑ

Γιά να δώση μιάν ιδέα του μεγέθους ενός σπιτιού στους μαθητάς του, ένας δάσκαλος έρώτησε την τάξη:

—«Ποιά είναι ή διαφορά μεταξύ ενός έλέφαντος και ενός κορπού;

«Ο μ ι κ ρ ό ς τ ο τ ό ς.—Ένας έλέφας μπορεί να έχη κορπούς, ενώ ένας κορμός δεν μπορεί να έχη έλέφαντες!

ΤΙ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

«Ένα παιδάκι, έλεγε την προσευχή του δυνατά, και ζητούσε από τό Θεούλη πολλά και διάφορα... γλυκά και παιχνίδια. «Ο μεγαλύτερος όμως άδελφός του του έκαμε την παρατήρησι να μη φωνάζη, γιατί ο Θεούλης δεν ήταν κουφός και τόν άκουγε.

—Δεν είναι ο Θεούλης κουφός, άπήντησε ο μικρός, αλλά είναι ή... γιαγιά,

Επιστημονικά επίκαιρα

Κοντά στα τόσα πολιτικά γεγονότα που άπασχολούν την παγκόσμια γνώμη, οι Γάλλοι βρίσκουν όλο τόν καιρό να ενδιαφερθώ ό ν και για ένα ζήτημα που δεν έχει καμιά σχέση για τη διαμόρφωσι της νέας Ευρωπαϊκής καταστάσεως: Πρόκειται για τούς... πελαργούς της Άλσατίας, οι όποιοι, ενώ άλλοτε κατέκλυζαν την παραρρήνιο αυτή γαλλική περιοχή, τώρα τελευταία άρχισαν να την έγκαταλείπουν κατά τρόπον άνησυχητικόν για τούς κατοίκους που επί πολλά χρόνια είχαν συνηθίσει στην παρουσία τους. «Η πρώτη σχετική διαπί-

ΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ ΤΗΣ ΑΛΣΑΤΙΑΣ τείνουν να εξαφανισθούν

στώσις, της μειώσεως δηλ. του πτερωτού πληθυσμού των έπαρχιών του Άνω και Κάτω Ρήνου, παρετηρήθη κατά τό 1937, όποτε έξηκριθάθη ότι, οι γεννήσεις των «πελαργών» ήταν κατά πολύ κατώτερες σέ αριθμό από τὰ προηγούμενα χρόνια, πράγμα που άποδεικνύει ότι όντως οι πελαργοί σιγά-σιγά έγκαταλείπουν την Άλσατία που για τόσα χρόνια ήταν ή πραγματική τους πατρίδα.

Γιατί όμως φεύγουν οι πελαργοί; Πρώτα απ' όλα φεύγουν γιατί σιγά-σιγά άρχισαν να βρίσκουν όλο και λιγώτερα κοινούπια και βατράχους που αποτελούν την κυριότερα τους τροφή. Ένώ δηλ. άλλωστε οι πελάδες της Άλσατίας ήταν γεμάτες από ποτάμια, που κα-

τά την διαδρομή τους έσχημάτιζαν διάφορα έλη και τέλματα, σήμερα όλα αυτά έχουν άποξηρανθή και, έπως ήταν έπόμενο, τὰ κοινούπια έχουν χαθή.

«Από την άλλη πλευρά, σ' άλλη κληρη τη Γαλλία, όπως και σέ πολλά άλλα μέρη του έξωτερικού, γίνεται μια μεγάλη κατανάλωσις... μπουτιών βατράχων—τηγανιτά είναι ο καλύτερος μεζές για τούς Γάλλους—κι' έτσι οι κυνηγοί έχουν έξολοθρεύσει σέ τέτοιο βαθμό τόν συμμαθητή πληθυσμό των λιμνών της Άλσατίας, ώστε οι δυστυχημένοι οι πελαργοί εις μάτην χώνουν τὰ μακρυά ράμφη τους μέσα στα νερά μήπως πιάσουν κανένα βατραχάκι.

ΚΟΡΜΟΡΑΝΟΣ

Κυρία μου, τό φόρεμά σας σάς πηγαίνει περίφημα άν...

... ένας γηραιός συγγενής σας σάς πη: «Τί ώραία που είσαι σήμερα μικρή μου».

... οι διάφορες κομψοδύμενες νεαρές γυρίζουν και σάς κυττάζουν στο πέρασμά σας.

... ώρισμένες κακόγλωσσες γλωστές σας κυρίες παίρνουν ένα ύφος έπιτηδευμένο για να σας πούν καλή μέρα.

... ο θυρώρός σας έξετάρη με περιέργεια.

... οι συνομήλικές σας που κάθονται άπέναντί σας μέσα στο λεωφορείο δεν σηκώνουν καθόλου τὰ μάτια τους από πάνω σας.

... ο σύζυγός σας σάς προτείνει να γευματίσετε στο ξενοδοχείο...

... (ή αντίθετως) σάς ζητήση να μέντετε τό βράδυ σπίτι μόνου.

... μια ήλικιωμένη θεία σας σάς άνακοινώση, με Ικανοποίηση, ότι της έμοιάζατε πολύ... όταν ήταν τριάντα έτών.

... ένας μικρούλης άνεψιός σας σάς ύποσχεθή ότι θά σας «παντρεύθ» όταν θά μεγαλώση.

... ένας άτυχής κύριος, που επί είκοσι λεπτά άνέμενε να παύσετε την μονοπωλιακή χρησιμοποίησι του τηλεφωνικού θαλάμου, όταν, επιτέλους, βγαίνετε, παραμέριση για να σας άφήση να περάσετε και τὰ χείλη του διαγράψουν ένα ζωηρό χαμόγελο, αντί να μουρμουρίσουν λόγια, όχι και τόσο ικολακευτικά για σας.

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Με πόσην ταχύτητα τρέχει ο ήλιος;
2. Ποιός από τούς αρχαίους Έλληνες τρέιδευσε πρώτος πρόν τόν Βόρειο Πόλο και μέχρι πολυ γεωγραφικού πλάτους έφτασε;
3. Οι Άρχαίοι Άθηναίοι μήνες Γαμήλιων, Άνθεστηρίων και Έλαφηβολίων, με ποιούς σημερινούς μήνες αντιστοιχούν;
4. Ποιά είναι τό άκριβότερο όρυκτό της γής;
5. Ποιά έλκος άποκαλείται «Μη με λημόνει»;
6. Ποιά είναι ή πραγματική πατρίς του Χριστοφόρου Κολόμβου;
7. Ο Τζενγκις Χάν ήταν Τορκος σάτοκράτωρ του 13ου αιώνας, μεγάλος Μονγόλος κατακτητής του 13ου αιώνας ή πατέρας του προφήτου Μωάμεθ;
8. Πρό έκαστο έτών πόσοι και ποιοι πλανήτες ήταν γνωστοί;
9. Ποιός βασιλεύς έλεπε την φράσι: «Προτιμώ να έλέσω τούς αυλικούς μου να γελαύν για την φιλαργυρία μου, παρά τόν λαό μου να κλαίη για την σπατάλη μου»;
10. Με ποιόν άλγεβρικό τύπο ο διάσημος μαθηματικός Έυκλέρν θέλησε ν' άποδείξη στον φιλόσοφο Ντιντε, ρώ την ύπαρξιν του Θεού, που και

11. Ποιός στρατηλάτης στών κόσμο πηόθαν χωρίς να ήχηθούν σέ μάχη;
12. «ΟΙ Σουηδοί μας ένικησαν πολλές φορές, μά στο τέλος θά μας μάθουν να τούς νικήσωμε...» Ποιός έλεπε τὰ λόγια αυτά;
13. Ποιός Μέγας βασιλεύς άναπούσε την μουσική και έπαίξε κι' ο ίδιος φλάουτο;
14. Ποιά είναι τό μεγαλύτερο γνωστό βάθος του Άτλαντικού Ωκεανού;
15. «Η «Νορμανδία» ή ή «Βασίλισσα Μαίρη» έχει ισχυρότερες μηχανές;
16. Ποιά κράτος και ποτέ έρησιμοποιήσε πρώτο τὰ άεροπορικά γραμμάτσημα;
17. Ποιός έρωταστικός ποταμός διέρχεται μέσω τριών έθνικών πρωτεύουσών;
18. Ποιά βασίλισσα έμεινε στην Ιστορία ως «Παρθένος βασίλισσα»;
19. Πώς λεγόταν ο δίδυμος άδελφός του Ρωμύλου;
20. Ποιά έδο άπέστειλε για πρώτη φορά ο Νβς για να πληροφορηθή αν τὰ νερά του καταλυμού άπερροφήθσαν και πόσες μέρες μετά την εκάθηνιν της κίωτοσ επί του όρους Άραράτ, τό άπέστειλε;

Τις άπαντήσεις τις βλέπετε κατωτέρω

1. 300.000 χιλ. ανά ώρα.
2. Ο Κρίστοφορ Κολόμβος.
3. Ο μήνας Γαμήλιος αντιστοιχεί με τον μήνα Ιανουάριο, ο Άνθεστηριος με τον Φεβρουάριο, ο Έλαφηβολιος με τον Μάρτιο.
4. Ο χρυσός.
5. Ο καρκίνος.
6. Ο Γκιγγις.
7. Ο Τζιנגις Χάν.
8. Ο Μωάμεθ.
9. Οι αρχαίοι Έλληνες.
10. Ο Ντιντε.
11. Ο Νβς.
12. Ο Νβς.
13. Ο Νβς.
14. Ο Νβς.
15. Ο Νβς.
16. Ο Νβς.
17. Ο Νβς.
18. Ο Νβς.
19. Ο Νβς.
20. Ο Νβς.

ΣΙΣΟΛΗΤΕΣ ΟΣ ΣΙΣΟ ΣΙΣΟΛΗΤΕΣ ΙΟ

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ο Ρόμπερτ Ντίουκ, ηλικίας 12 χρονών, από την πόλη Γκραντβίγκ του Καναδά είναι ένας «Ηρακλής της τσέπης». Ξυρίζεται σχεδόν κάθε μέρα και είναι τόσο γερός, όσο ένας άνδρας στη μεγαλύτερη του ανάπτυξη.

ΦΥΛΑΚΗ ΜΕ... 3 ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΣΤΗ Βρετανική νήσο Σάρκ των Σκωτικών ακτών, υπάρχει μια φυλακή, η οποία φιλοξένησε από τον καιρό της ιδρύσεώς της μόνον τρεις κρατούμενους. «Όλο τον άλλον καιρό ήταν άδεια, και έστεγαζε μόνον άραχνες και ποντίκια.

Κάποτε, μάλιστα, συνέβη εκεί και το έξης περιεργό: Μια γυναίκα είχε σταλή σ' αυτή τη φυλακή για το λόγο ότι συνεπλάκη άγρια με μια γειτόνισσά της. Φυσικά η μοναξιά την στεναχωρούσε πολύ και κάθε μέρα έκλαιγε στη φυλακή της.

Η θλιβερή της θέσις συνηκίνησε τις άλλες γυναίκες και μερικές έπειρναν το «πλέξιμό» τους και της έκαμαν συντροφιά, καθημέννες όλη την ημέρα έξω από το καγκελλόφρακτο παράθυρο της φυλακής ως την ημέρα της αποφυλακίσεώς της.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ — ΘΑΥΜΑΤΑ

ΠΟΙΟ είναι το γινόμενον των 678.923.457. 893.074 επί 73; Αν δεν μπορείτε να το βρείτε άμέσως, ρωτήστε ένα παιδάκι έντεκα χρονών για να σας δώσει την ακριβή και άμεση απάντησι.

Το παιδί αυτό ονομάζεται Λενού Μπησσόν και φοιτά σ' ένα σχολείο της Νέας Υόρκης.

Σε ηλικία τεσσάρων χρόνων έγνώριζε όλη την προπαίδεια απ' έξω και μετά ένα χρόνο πολλαπλασίαζε και διαιρούσε ούσουδήποτε αριθμούς από μνήμης και στο έλαχιστο χρονικό διάστημα.

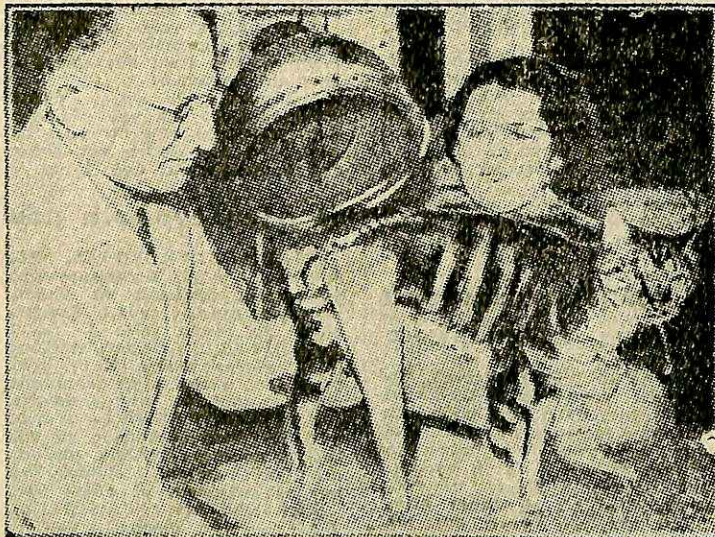
Παρόμοια παιδιά — θαύματα που αναταράζουν τις έπιστημονικές υπάρχουν πολλά. Μολονότι δεν έβρουν να διαβάσουν και να γράψουν, όσους το μυαλό τους λειτουργεί σαν μία αλάνθαστη αριθμητική μηχανή.

Ένας άλλος μικρός Αι-

γύπιος — τελείως άγράφος — κατάρθωνε να κάνει καταπληκτικούς λογαριασμούς, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Ο Μωχάμετ Έλ Αμπάρ — έτσι ονομάζεται αυτό το παιδάκι — είναι ένα ανίδεο και άπραγο πλάσμα και η Κυβέρνησις το έχει τοποθετήσει σ' ένα άσυλο. Μολαταύτα πολλαπλασιάζει άκαριαώς και αλάνθαστα πολυψήφους αριθμούς με επίσης πολυψήφους συντελεστές.

Ο ΛΙΝΚΟΛΝ... ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

ΣΤΗ Νέα Υόρκη θρέθηκε ένα παλιό χρηματοκιβώτιο, του οποίου η κατασκευή χρονο-

Ένας διάσημος κτηνίατρος στη Φιλαδέλφεια των Ηνωμένων Πολιτειών, που του ανέθεσαν να θεραπεύσει μια γάτα, της οποίας είχε σπάσει το πόδι ένα τρένο, αναγκάστηκε να της το κόψει, για τον φόβο της γάτας νας και να της το αντικαταστήσει με ένα πόδι ξύλινο. Το άγαθό ζώο συνήθισε ήδη και περπατάει με χαρά.

λογείται από τα μέσα του περασμένου αιώνα. Το άνοιξαν ειδικοί τεχνίτες με προφύλαξι και βρήκαν μέσα έναν μεγάλο αριθμό από σχέδια και έγγραφα.

Μερικά από τα έγγραφα έφεραν την έξης ύπογραφη: «Α. Λινκόλν, Σπρίγκφιλντ, Ίλινόϊς».

Από τις έρευνες που έτηκολούθησαν, άπεδείχθη ότι τα έγγραφα και τα σχέδια ανήκαν στον μεγάλο πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών Άβραάμ Λινκόλν, και άποτελούσαν τεκμήρια του έφευρετικού του μυαλού.

Πράγματι, ο Λινκόλν τις ώρες της σχολής του έπιδιδόταν στην ανακάλυψη διάφορων έφευρέσεων.

Μεταξύ των περιεχομένων του χρηματοκιβωτίου υπήρχε και μια αίτησις του που άπευθυνόταν στο Υπουργείο Έθν. Οικονομίας και διά της οποίας ζητούσε

δίπλωμα έφευρεσιτεχνίας, για ένα γεφυροστήριγμά του, το όποιον, όπως έγραφε, ήταν γεμάτο πεπιεσμένον άέρα και μπορούσε να σηκώνει πλοία επάνω από την έπιφάνεια του νερού, χωρίς να ξεφορτώσουν το έμπορεύμα τους.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ

ΕΔΩ και μερικά χρόνια ο Δούξ του Ουίνδσορ — τότε διάδοχος του Άγγλικού Θρόνου και πρίγκιψ της Ουαλλίας, έκαμε την εμφάνισί του στο δρόμο φορώντας ένα πλεκτό πουλόβερ.

Η καινοτομία αυτή του πρίγκιπος στάθηκε η αίτία ν' αναπτυχθή και η βιομη-

μη τη δουλειά 500 έμπειρων τεχνιτών, Ικανών να πλέξουν έκαστο κόμπους στο λεπτό.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ

Ο διάσημος πιανίστας του Ραδιοφωνικού σταθμού του Λονδίνου Ρέτζιναλντ Φούρτ έχει άσφαλίσει τα δάχτυλα των χερών του με 1000 λίρες το καθένα. Το ίδιο και τα δάχτυλα των ποδιών του. Έτσι η δλική ασφάλεια των δακτύλων του φθάνει τις 20.000 λίρες.

Ο Ρέτζιναλντ είπε σ' έναν δημοσιογράφο ότι όσάκις συμβαίνει να τον άπειλή ένα άτύχημα, δεν χρησιμοποιεί τα χέρια του, όπως κάνουν όλοι οι άνθρωποι, για να προστατεύσει τα μάτια του. Αντίθετως χρησιμοποιεί το μυαλό του για να προστατεύσει τα χέρια και τα πόδια του. Αν τυφλωθή, μπορεί να ζήσει, αλλά αν χάσει το ένα χέρι ή το ένα πόδι, το άτύχημα έχει διαφορετικές συνέπειες γι' αυτόν.

Προνοητική είναι και η διάσημη στάρ του κινηματογράφου Μέρλ Όμπερον, που άφίχθη τελευταίως στο Λονδίνο. Η Όμπερον όφείλει να έπιστρέψη στο Χόλλυγουντ έπειτα από τρεις εβδομάδες για να «γυρίση» ένα φίλμ και άσφαλίτηκε στα Λούδς με 6.000 λίρες για την περίπτωσι που θα καθυστερήσει το ταξίδι της έπιστροφής της εξ ατίας της έκρήξεως... Εύρωπαϊκού πολέμου!

Η ΠΡΩΤΗ ΠΟΔΗΛΑΤΙΣ

ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ η πρώτη γυναίκα ποδηλάτισ, ονομάζεται Μαρία Μάρτσμπανκ και κατοικεί στο Ντουμφριόρ της Άγγλιας. Η Μαρία Μάρτσμπανκ ήταν η πρώτη γυναίκα που έγεύθηκε τη γλύκα της ποδηλασίας. Το τόλμημα αυτό το έκανε το 1843 και σε ηλικία τριών χρόνων.

Η Μάρτσμπανκ χρησιμοποίησε και το πρώτο ποδήλατο που κατασκευάστηκε, κι έπειτα από τέσσερα χρόνια ανέθηκε και στο δεύτερο ποδήλατο. Η Μαρία ήταν άνεμια του Κιρπάτρικ Μάκμυλλαν, ο οποίος κατασκεύασε το πρώτο ποδήλατο και η άναγνώρισις αυτού του ρεκόρ της έγινε από την Ποδηλατική Περιγητική Λέσχη του Λονδίνου.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΕΚΘΕΣΙΣ...ΧΑΡΤΟΝΙΩΝ

ΣΤΟ Λονδίνο πρόκειται ν' άνοίξη κατ' αυτές μια πολύ περιεργή έκθεση από έναν Κινέζο καλλιτέχνη καρτονίστα. Ο καλλιτέχνης αυτός ο οποίος μπορεί σε διάστημα δλίγων λεπτών να κόψη ένα χαρτόνι και να παρουσιάσει σ' αυτό την προσωπογραφία όποιουδήποτε ανθρώπου, όνομάζεται Χή Πάκ και είναι ηλικίας ... έπττα έτών!

Ο Πάκ, ο οποίος είναι γιός του Κινέζου έπιτετραμμένου στο Παρίσι, σκαπεύει να χρησιμοποιήση το προϊόν της έκθέσεώς του για την περιθάλψι των προσφυγοπαίδων της Κίνας και της Ισπανίας. Ο μικρός Πάκ όμιλεί τέσσαρες γλώσσες!

ΤΟΥΣ ΕΙΔΕ ΤΥΧΑΙΩΣ

ΑΥΟ νεαροί κωπηλάτες της πόλεως Σουδεντ στις έκβολές του Ταμέσεως, καθώς είχαν άπομακρυνθή κάπως σ' άνοιχτά, κατελήφθησαν ξαφνικά από τρομερή καταιγίδα. Η μικρή βαρκούλα τους άναποδογύρισε σε λίγο κι οι δύο κωπηλάτες θά πνιγονταν αν ένας μικρός δεν τους άνταλαμβάνετο τυχαίως. Ο μικρός θέλοντας να διασκεδάση είχε ρίψει μια δεκάρα στα είδικά εκείνα κιβώτια, που πλανόδιοι έπιχειρηματίαι περιφέρουν στους άνοιχτούς χώρους, και έξακολουθούσε να παρατηρή με το τηλεσκόπιο, γυρίζοντάς το προς όλες τις διευθύνσεις. Ξαφνικά άντελήφθη τους δύο ναυαγούς που προσπαθούσαν να σωθούν καθάλλωντας την άναποδογυρισμένη βαρκούλα και με έτοιμότητα έσπευσε να είδοποίησι άμέσως το λιμεναρχείο που άμέσως έστειλε μίαν άτμάκατον. Ο μικρός που έπέστρεψε στο τηλεσκόπιό του με μεγάλη του χαρά είδε την άτμάκατο να σώζει τους ναυαγούς.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Το 1845 μια γυναίκα, δνόματι Χάρτ, έξολοφονήθηκε στην πόλι Σλάου της Άγγλιας υπό συνθήκες οι οποίες έκαμαν την τοπική άστυνομία να ύποπτευθί κάποιον δνόματι Τάουελ. Άμέσως έδόθησαν διαταγαι να έπιτηρηθή ο σιδηροδρομικός σταθμός της Έκρήκετ ούέστερν Ρέιλουεύ, ο οποίος είχε έγκαινισθή μόλις από τινών μηνών. Δυστυχώς ο-

μως ο έντεταλμένος πόλις-μαν έφθασε πολύ άργα στο σταθμό. Οι ταξιδιώτες τότε δεν ήσαν πολυάριθμοι όπως τώρα και οι πρώτες έπιτόπιες άνακρίσεις έγνώρισαν στο άστυνομικό όργανο ότι ηγούμενο τράινο για το Πάντιγκτον και ότι τώρα έπρεπε να θρίσκειται στη μέση της διαδρομής.

Στο μεταξύ εκείνο ο δολοφόνος, καθημένος σε μίαν άπόμερη θέσι, στο θάγρνι του τράινου, πίστευε ότι εί-

«Παρακολουθήσατε έναν ταξιδιώτη της άφιχθησομένης άμαξοστοιχίας έκ Σλάου. Κατηγορείται επί φόνου. Φορεί γκρι κοστούμι και καφέ παπούτσιες».

Πράγματι, όταν έφθασε το τράινο, ο Τάουελ άνεγνωρίσθη και συνελήφθη.

Άργότερα άμολόγησε το έγκλημά του και καταδικάστηκε σε θάνατο.

Ήταν η πρώτη συμβολή του τηλεγράφου στην καταδίωξι του έγκλήματος. Και όταν ο κόσμος κύτταζε τα

Ο Έρικ Κόγια, γνωστότατος Ισθραήλς άιροπόρος έχει δύο πολύ... συμπαθητικές μασκάτι: δύο έχιδνες, των οποίων άφήρε, σε το δηλητήριο και οι οποίες τον συνοδεύουν σ' όλα τα έναέρια ταξίδια του.

χε άποκλείσει κάθε άμεση καταδίωξι του. Ήταν άπολύτως βέβαιος ότι τίποτε στον κόσμο δεν μπορεί να ξεπεράσει σε ταχύτητα το τράινο. Έτσι μόλις έφθανε στο Λονδίνο θα έξησφάλιζε μόνιμα την έξοφάνισι του.

Άτυχώς, όμως, γι' αυτόν, οι ύπολογισμοί του δεν βγήκαν όρθοί γιατί στο σιδηροδρομικό αυτό δίκτυο είχαν έγκαταστήσει ένα νέο σύστημα τηλεγράφου, πράγμα άγνωστο στον πολύ κόσμο.

Άλλά ήταν μοιραίο ώστε ο Τάουελ να κάμη γνωστή αυτή την έφεύρεσι. Πριν το τράινο άφίχθη στο Πάντιγκτον η άστυνομία του Λονδίνου έλαβε τις άκόλουθες τηλεγραφικές οδηγίες:

«Παρακολουθήσατε έναν ταξιδιώτη της άφιχθησομένης άμαξοστοιχίας έκ Σλάου. Κατηγορείται επί φόνου. Φορεί γκρι κοστούμι και καφέ παπούτσιες».

Πράγματι, όταν έφθασε το τράινο, ο Τάουελ άνεγνωρίσθη και καταδικάστηκε σε θάνατο.

Ήταν η πρώτη συμβολή του τηλεγράφου στην καταδίωξι του έγκλήματος. Και όταν ο κόσμος κύτταζε τα

Τελευταίως, ένας Έλβετός χημικός άνεκάλυψε ότι το λάδι του καρχαρία περιέχει συστατικά όμοια μ' εκείνα που βρίσκονται στ' άρώματα των λουλουδιών.

Ο καθηγητής Πούλσον του Ίνστιτούτου Βιταμινών του Όσλο έπέτυχε να εξαγάγη μόνον από έναν καρχαρία 100—200 γαλόνια λάδι. Η κανονική παραγωγή από την ίδια μονάδα κυμαίνεται από 10—50 γαλόνια. Η κυριώτερη τροφή των καρχαριών είναι μικρά ψάρια, όστρακα και μαλάκια.

Στα τελευταία αυτά βρίσκειται έν άφθονία ή βιταμίνη Α.

Τελευταία πειράματα στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας άπέδειξαν ότι όταν οι κόττες ταίζονται με λάδι καρχαρία, διατηρούνται άριστά και αξιάνουν την άπόδοσί τους σε σούγα. Επίσης όταν το λάδι αυτό δί-νεται σε άρρωστα ζώα, άναλαμβάνουν άμέσως. Και σε περιπτώσεις άρρώστων παιδιών, άποδεικνύεται άποτελεσματικό: Θεραπεύει την άδυναμία των αδένων, των όστων και κάθε είδους... πονόματο!

Όπως βλέπει, λοιπόν, ο άναγνώστης, σύμφωνα με τις έπιστημονικές αυτές παρατηρήσεις, το λάδι του καρχαρία θ' άποτελέσει σύν τω χρόνιό ένα από τα καλύτερα και άποτελεσματικότερα τσωνικά και θεραπευτικά γενικώς φάρμακα.

Έτσι πολλά από τα ύπάρχοντα σήμερα στη φαρμακευτική βιομηχανία είδοσκευάσματα, θ' άντικαταστήθουν από το λάδι του καρχαρία.

αυτόν είδε να κάθοντα ποντίκια! Τα ποντίκια όμως αυτά ήσαν πολύ ιδιότροπα. Έίχαν άφήσει το «φρούτο» κι' είχαν φάει μόνον τα κουκούτσια!

ΤΟ ΛΑΔΙ ΤΟΥ ΚΑΡΧΑΡΙΑ

ΤΟ λάδι του καρχαρία άποτελεί για την έπιστήμη την τελευταία συνδρομή στην ύγεια του ανθρώπου. Το 1906, Ίάπωνες χημικοί άρχισαν πειράματα με το σηκότι του καρχαρία και άνεκάλυψαν ένα πολύτιμο λάδι, το οποίο τώρα διεπιστώθη ότι περιέχει είκοσι φορές περισσότερες βιταμίνες Α από όσες περιέχει το λάδι του σηκοτιού του μπακαλιάρου. Αυτή η βιταμίνη Α είναι ο μόνος συντελεστής της έκπληκτικής μακροζωίας του καρχαρίου.

Τελευταίως, ένας Έλβετός χημικός άνεκάλυψε ότι το λάδι του καρχαρία περιέχει συστατικά όμοια μ' εκείνα που βρίσκονται στ' άρώματα των λουλουδιών.

Ο καθηγητής Πούλσον του Ίνστιτούτου Βιταμινών του Όσλο έπέτυχε να εξαγάγη μόνον από έναν καρχαρία 100—200 γαλόνια λάδι. Η κανονική παραγωγή από την ίδια μονάδα κυμαίνεται από 10—50 γαλόνια. Η κυριώτερη τροφή των καρχαριών είναι μικρά ψάρια, όστρακα και μαλάκια.

Στα τελευταία αυτά βρίσκειται έν άφθονία ή βιταμίνη Α.

Τελευταία πειράματα στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας άπέδειξαν ότι όταν οι κόττες ταίζονται με λάδι καρχαρία, διατηρούνται άριστά και αξιάνουν την άπόδοσί τους σε σούγα. Επίσης όταν το λάδι αυτό δί-νεται σε άρρωστα ζώα, άναλαμβάνουν άμέσως. Και σε περιπτώσεις άρρώστων παιδιών, άποδεικνύεται άποτελεσματικό: Θεραπεύει την άδυναμία των αδένων, των όστων και κάθε είδους... πονόματο!

Όπως βλέπει, λοιπόν, ο άναγνώστης, σύμφωνα με τις έπιστημονικές αυτές παρατηρήσεις, το λάδι του καρχαρία θ' άποτελέσει σύν τω χρόνιό ένα από τα καλύτερα και άποτελεσματικότερα τσωνικά και θεραπευτικά γενικώς φάρμακα.

Έτσι πολλά από τα ύπάρχοντα σήμερα στη φαρμακευτική βιομηχανία είδοσκευάσματα, θ' άντικαταστήθουν από το λάδι του καρχαρία.

ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ

ΕΡΩΣ ΤΟ 2938

Διδαγματικό διήγημα του δια-
σήμου συγγραφέως ΟΥΕΛΣ

Σκιτοόγιφος

μαυρίσατε με μαύρο μολύβι
τά διαφορά μικρά σχήματα τα
περιέχοντα μαύρη τελεία και
τότε θα έμφανισθη... προτιμώ-
τερον όμως να το εύρετε μόνοι

σας, για να αντιληφθίτε συγ-
χρόνως ότι είσθε υπέροχοι σκι-
τογράφοι!...

Λέξεις

ΑΡΙΘΜΟΣ 4

ΝΑ εύρεθούν εντός τριών λε-
πτών δεκαπέντε λέξεις της κα-
θαρεύουσας, οι οποίες να τελειώ-
νουν όλες εις «ΜΟΣ».

Π. Χ. «ΓΟ—ΜΟΣ».

Όλες οι λέξεις πρέπει να ά-
ποτελούνται εκ πέντε μόνων γραμ-
μάτων, δεν πρέπει να είνε σύνθε-
τες, πρέπει όμως να είνε όλες ό-
νόματα ουσιαστικά, όχι επίθετα.
Το παράδειγμα δεν λογαριάζε-
ται.

Ν. Α.

Μικρά προβλήματα

Αριθμός 11

Ένας καλόγηρος έμνηκε μιαν
ημέρα σε κάποια εκκλησία, όπου
επίσκοποι οι εικόνες τριών άγι-
ων: του Αγίου Πέτρου, του Ά-
γίου Παύλου και του Αγίου Ίω-
άννου.

Απευθυνόμενος εις τον πρώτον
τού έπεί:

—Εάν μου διπλασιάσες, άγιέ
μου τα χρήματα που έχω στην
τοσέπη μου, θα προσφέρω 6 δρα-
χμές στην εκκλησία.

Ο Άγιος Πέτρος έκαμε το
θαύμα του και το ποσό έδιπλα-
σιάσθηκε, ο καλόγηρος έξεπλή-
ρωσε το τάξιμό του.

Επειτα έ-
στράφη προς τον Άγιον Παύλου
και έκαμε την ίδια παράκληση
και την αυτήν υποσχέση, την ό-
ποιαν ήμειονε και πάλιν να κρα-
τήση, γιατί τα χρήματα του έδι-
πλασιάσθηκαν για δεύτερα φο-
ρά. Τα ίδια έπανεληθήθησαν και
με τον Άγιον Ιωάννην.

Μιαν ώρα άργότερα ο καλό-
γηρος έβγαλε από την εκκλησία
...έκανε μία πρόχειρον έρευνα
στις τσέπες του και διεπίστωσεν
ότι είχε μείνει άπένταρος.

—Μήπως δύνασθε να εύρετε
πόσα χρήματα είχε όταν έμνηκε
στην εκκλησία;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Ένας διαγωνισμός για μικρούς
και μεγάλους!...

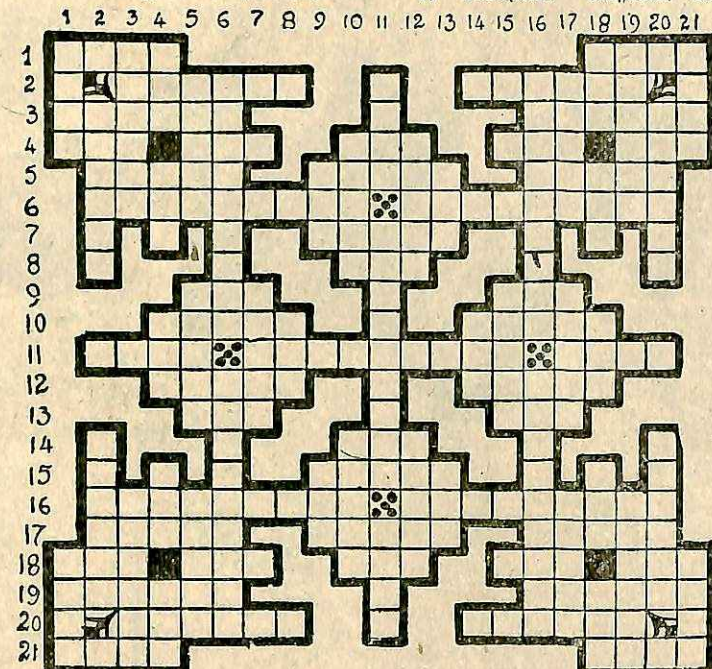
62

Σταυρόλεξον αριθ. 23

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Καλυπτική προσώπου (λέ-
ξεις ξενική). — Συναλλαγματική
(λέξεις ξενική).
- 2) ...έλληνοικό μονοπωλείου —
Ο μαθητής αυτός τιμωρείται αό-
στηρώς υπό των καθηγητών του
(κλητική).
- 3) Φύλαξ (γενική). — Μετρι-
κή μονάς όγκου ύγρων ίδιων σω-
μάτων.
- 4) Το μικρόν όνομα της συζύ-
γου του Μάξ Σμέλιγκ, η οποία
είνε και περίφημος κινηματογρα-
φικός άστρος. — Ενεργώ, εύρισκο
και έν δράσει. — Πρόθεσις. —
Μάρκα βενζίνης. — Θεραπευτικός
τύπος γυναικείου δνόματος.
- 5) Προφήτης. — Χρονικό διά-
στημα (γενική). — Δεν είνε ίδι-
κόν μας.
- 6) Είνε σχεδόν άπαραίτητη σε

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21

κάθε «μεξέ» της ώρας. — Χαρτο-
νόμισμα μεγάλης αξίας, εις την
δημοτικήν.

7) Επίθετον το όποιον επιδιώ-
κουν όλες οι γυναίκες.

8) Νήσος του Αιγαίου εκ των
Κυκλάδων.

9) Επίρρημα ποσότηκόν —
Σύνδεσμος συμπαρασπαστικός.

10) Το αυτό φωνήεν πεντάκις.
— Χορίον της επαρχίας Καλαβρύ-
των του νομού Άχαΐας και Ή-
λιδος.

11) Μέγας ποταμός της άσιας.
— Άρχαία πό-
λις της Ήπειρου, επί του Άμ-
θρακικού κόλπου, κτισθείσα υπό
του Όκταβίου εις άνάμνησιν της
νίκης του έναντίον του Άντωνίου
και της Κλεοπάτρας, κατά την
έν Άκτιω νουσησίαν. — Νερά
άκαθάρτα, άδιαφανή.

12) Άνθος. — Το μέρος έργου
τινός, το όποιον διετηνέυει έ-
κατος ήτοιόσιος.

13) Ο «χοιρός» στην αρχαίαν
έλληνική γλώσσα. — Κτητική άν-
τωνυμία (πληθυντικός).

14) Μουσικός φθόγγος.

15) Άρχαίοι κάτοικοι των πα-
ρολίων της Μ. Άσίας.

16) Πρόσωπον του Εύαγγελί-
ου και μεταφορικώς άνθρωπος ό-
πρώσανος, άλαζών. — Πράξις έ-
κτός νόμου.

17) Πρώην πολιτικός της Τουρ-
κίας. — Άμερικανός σκηνοθέτης
του κινηματογράφου (το επώνυ-
μόν του).

μόν του). — Προστακτική του ρη-
ματος τραδω.

18) Επίρρημα χρονικόν. — Άρ-
χαία θεά. — Πόλις της Κολχίδος,
εις ήν κατά την μυθολογίαν έκρύ-
πτετο το χρυσόμολλον βέρας. —
Φωνήεν εις τριπλούν. — Γάλλος
μυθιοτογράφος.

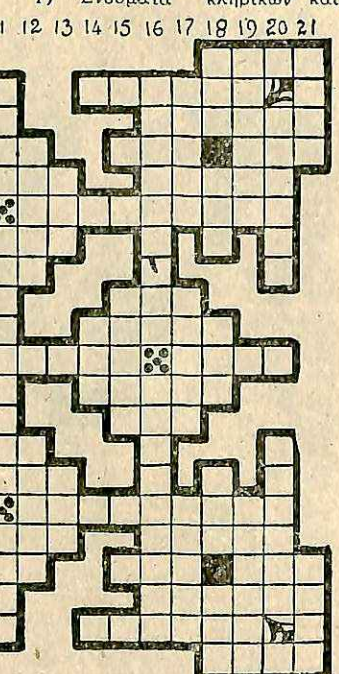
19) Φροῦτα. — Κάτοικοι εύρω-
παϊκού κράτους.

20) Επί στρατιωτικόν, τριή-
μερος φυλάκειος. — Πόλις της
Γερμανίας, το όνομα της οποίας
άνεφέρετο εις τον παγκόσμιον τυ-
πο κατά τας άρχάς του παρελ-
θόντος μηνός.

21) Όπως δνομάζεται κοινώς
το εύθύ. — Την επιδιώκει κάθε
στρατός έν ώρα μάχης.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ένδύματα κληρικόν και

μοναχών. — Τοπικόν επίρρημα.

2) Μέρος του ποδός (γενική).
— Παραθαλάσσιον χωρίον έξω
των Άθηνών.

3) Δόλιον ραδιοέργον (δημο-
τική). — Όμοιόμορφον, ταιρια-
στόν (λέξεις γαλλική, έλαφρώς
άνορθόγραφος).

4) Γαλλίς συγγραφέας. — Τα
τρία διαισθητικά σύμφωνα του έλ-
ληνικού αλφαβήτου. — Λιμήν και
πόλις της Σκωτίας, πρωτεύουσα
όμωνύμου κομητείας. — Στρατιω-
τικόν παράγγελμα. — Πρόθεσις.

5) Μία των Δωδεκανήσων. —
Τμήμα εδάφους, καλυπτόμενον ό-
πο δεινός-πινής. — Οι άνηκοντες
ή άναφερόμενοι εις τον Θεόν ή
την λατρείαν του.

6) Άρχαία όνομασία έλληνι-
κής μεγαλήνσου του Αιγαίου. —
Βασίλειον, μοναρχία.

7) Τροφή ζώων.

8) Νομός και ποταμός της
Γαλλίας.

9) Τοπικόν επίρρημα. — Εύο-
σμον άνθος.

10) Νεαρά ήθοποιος του κινη-
ματογράφου (το επώνυμόν της).

— Όνι Άλλεμπ.

11) Έκνιάσσω κατά τινος
σίελον, και δη με ύβριστικήν πρό-
θεσιν. (φρικτή άνορθογραφία). —
όδονδος μεταφορικώς μέσου (αίτι-
ατική). — Όμηρικος ήρωας.

12) Κάθε άνθρωπος έχει είκο-
σι οι γυναίκες τα περιποιούνται
ιδιαιτέρως — και τα είκοσι! (δη-

μοτική). — Άπειρα τοιαύτα κα-
λύπτουν το σώμα των περισσοτέ-
ρων θαλασσινών.

13) Γνωστός συνεταιριστικός
δρος. — Τρία συνεχόμενα γραμ-
ματα από την λέξιν «ΣΑΚΚΟΣ»

14) Μεγάλη δασίς της έρήμου
Σαχάρας.

15) Παιγνιοχαρπώνοντοπόμεν
μεγάλην αξίαν και άλλοτε άσπ-
μαντον.

16) Βασίλισσα της Άγγλίας,
άδελφή του άειμνήστου Βασιλέ-
ως της Έλλάδος Γεωργίου Α' —
Ο μετά τον Αϊωτον μεγαλύ-
τερος μυθεσιολόγος του κόσμου.

17) Άμερικανός ήθοποιός του
κινηματογράφου, σύζυγος του
Άλλαν Τζόνσον. — Στοιλίξει πολ-
λάκις το στήθος μιας ώρας γυ-
ναίκας. — Όλα όσα φαίνονται.

18) Άρχαία κρατικής ύπηρεσί-
ας. — Ακυρόπολις της Γαλλίας.
Δηλητήριον. — Όχι ψήμνα.

— Όνομα πολλών Γερμανών συγ-
γραφέων, εις έναν εξ αυτών ό-
φείλεται το μυθιστόρημα «Οι ή-
σαυροί του Νιμπελουγκεν».

19) Το μικρόν όνομα θρυλι-
κού άστρονομικού ήρωος των μυ-
θιστορημάτων του κόνα Ντόυλ.
— Άρχαία νομισματα μικρής ά-
ξίας.

20) Όνομα παροπατάμου του
Ευρώτα, ο κοινός όνομαζόμενος
Κιλεφίνος. — Δεινόν πάθος, θλι-
ψις (δημοτική).

21) Μέγα άσιατικόν κράτος. —
Επίρρημα, έκτός, πλην, παρά,
μόνον.

Άποστολεύς:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ι. ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ

Θεσσαλονίκη

Δι λύσεις του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 22ον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΠΑΓΟΣ. 2) ΦΥΛΑΚΗ — Α.
ΡΑΧΝΗ. 3) ΓΕΛΩΣ. 4) ΜΗΧΑ.
ΝΗ. 5) ΑΡΑΡΑΤ. 6) ΠΑΝ. 7) ΠΕ-
ΛΗΜΑ. 8) ΑΔΕΤΟΣ. 9) ΡΙΣ.
10) ΣΚΙΤΣΟ. 11) ΤΣΑΡΟΣ. 12) ΡΗΤΡΑ. 13) ΟΝΕΙΡΑ. 14) ΩΘΗ.
15) ΣΙΣ. 16) ΝΗΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΜΥΘΟΣ. 2) ΦΥΛΗ — ΚΕ-
ΝΑ. 3) ΧΩΛΟΙ. 4) ΓΑΛΑ.
5) ΤΡΙΑ. 6) ΝΟΜΑ. 7) ΠΗΓΗ.
8) ΟΡΑΝ. 9) ΓΑΛΒΑΝΙΣΤΗΣ.
10) ΣΑΞΑ. 11) ΤΑΒΑ. 12) ΡΟ-
ΔΟΣ. 13) ΧΑΡΑ. 14) ΑΡΗΣ. 15) ΡΗΤΡΑ. 16) ΟΝΕΙΡΑ. 17) ΩΘΗ.
18) ΣΙΣ. 19) ΝΗΣΙΣ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΡΕΣ

- 1) ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΕΨΛΟΡ
- 2) ΜΠΕΤΥ ΝΤΑΙΒΙΣ
- 3) ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ
- 4) ΓΚΑΜΠΥ ΜΟΡΑΙ
- 5) ΕΝΤΒΙΤΖ ΦΕΙΕΡ
- 6) ΠΑΟΥΛΑ ΒΕΣΣΕΛΥ
- 7) ΠΙΕΡ ΡΙΣΑΡ ΒΙΑΜ
- 8) ΛΟΥΙΖΑ ΡΑΙ-ΝΕΡ
- 9) ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ
- 10) ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΡΙΕ
- 11) ΒΙΚΤΩΡ ΦΡΑΝΣΕΝ
- 12) ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ
- 13) ΠΙΕΡ ΜΠΑΛΑΝ
- 14) ΝΤΟΡΘΥ ΛΑΜΟΥΡ
- 15) ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

Αυτά ήσαν τα όνόματα των δε-
καπέντε κινηματογραφικών άστέ-
ρων που έπρεπε να εύρετε. Κα-
θώς βλέπετε, είνε όλα γνωστά
και άγαπημένα σας — ασφαλώς!

— Πρόσωπα.

Ο 10.861.002 διέκοψε
την παρακολούθησιν των ει-
δήσεων από την όδόν του
τηλεραδιοφώνου και κύτ-
ταξε στο άλλο δωμάτιο, ό-
που η σύντροφός του 48.
568.666 ήταν άπασχολημέ-
νη με την μηχανή των ήλε-
τρικών ρούχων.

—Τη κάνουν εκεί; Τη ρώ-
τησε.

—Ετοιμάζει κάποιαν άντι-
σηπτική και μικροβιοσφα-
λιστική στύλη για την 20.
565.565, για να την χρησι-
μοποιήση άν πάρη τη θέσι
της νοσοκόμου στο έργα-
στήριο της ζωής. Λες να
πετύχη στις εξετάσεις;

—Τό πιστεύω. Είναι κα-
λά καταρτισμένη στην φυ-
σιολογία, την γενεαλογία,
και την μικροβιολογία. Οι
γνώσεις αυτές είνε άρκε-
τές.

—Πώς βλέπεις αυτή τη
συνή ή έπαφή της τελευ-
ταία με τον 70.839.005; Εί-
ναι ένας σοβαρός νέος,δεν
λέω όχι. Άλλά πιστεύεις
ότι θα τους επιτρέψουν να
ταιριάξουν, άν οι σχέσεις
τους γίνουν σοβαρές;

—Δεν πατεύω να υπάρχει
καμιά άντίρρησης. Έρρι-
ξα μία ματιά στα άρχεία
της εύγονίας κι είδα ότι
είναι ταξινομημένος και
τύπος Ε και βαθμός 8.Και
φυσικά θα του έπιτραπή
να ταιριάση με κάθε γυ-
ναίκα του βαθμού του.

—Χαίρω που τον έλέγχε-
τε. Ξέρετε είχα άρχίσει να
στενοχωρούμαι από τότε
που ή 20.565.565 ένδιαφε-
ρόταν γι' αυτόν. Νάτην,
έρχεται, έπρόσθεσε μόλις
ό φωτεινός δείκτης, που ή-
ταν επάνω από τη μυστική
πόρτα, τρεμόσβυνε.

Η πόρτα γλύστρησε στο
έσωτερόν άνοιγμα του
τοιχίου και μπήκε μία ψη-
λή, εύλύγιστη και έλκυστι-
κή κοπέλλα ντυμένη σ' ό-
λο το κορμί με μία κλει-
στή φόρμα από τζελατίνα.
Στο άριστερό μέρος του
στήθους έφερε ένα σήμα
σε σχήμα διαμαντιού με το
ψηφίο V που έδήλωνε την
παρθενική της κατάσταση.
Τό νεανικό της πρόσωπο,
άθωο από κάθε άπληροε-
μένο φτιασίδι, έλαμπε από
ύγεια και ζωτικότητα.

—Χαίρετε 10.861.002 και
48.568.666, έφώναξε μόλις
μπήκε στο δωμάτιο. Έχω
σπουδαία νέα να σας πώ.
Πέρασα στις εξετάσεις και
με διώρισαν δόκιμη νοσο-
κόμος στο έργαστήριό της
ζωής. Άναλαβάνω ύπη-
ρεσία την πρώτη του έρ-

χομένου φεγγαριού. Ένώ
δ 70.839.005 θα πάρη τ ό
ά π ό γ ε υ μ α τ ό σ κ ά-
φος-ρουκέττα για να δοκι-
μάση τα νέα αυτόματα
φρένα και μου πρότεινε να
τον συνοδεύσω. Μου έπι-
τρέπετε να πάω μαζί του;
—Η 48.568.666 κτύπησε
τον 10.861.002 και κατόπιν
κούνησαν και οι δυο τό

568.666 πήρε ένα σφραγι-
σμένο,δοχείο γεμάτο χά-
πια και τάδωσε στη νέα.
—Εύχαριστώ, είπε έκεί-
νη, και καλήν άντάμωσι.

—Απομακρυνθήκαμε πειά
άπό τη Γη, είπε ο συμπα-
θητικός νέος όπως ήταν
σκυμμένος στα πτητικά μη-
χανήματα του σκάφους
του. Πού θέλεις τώρα να
πάμε; Στη Σελήνη;

—Η 20.565.565 έφριξε μία
ματιά στο στερέωμα.

—Εδώ υπάρχει μεγάλη
κίνηση, παρητήρησε. Με τι
ταχύτητα πηγαίνομε;

—Ο 70.839.005 κτύπησε τό

Τό ξέρω, άπήντησε ο νέ-
ος. Τα διάβασα κι' εγώ
αυτά και τα βρήκα πολύ
ένδιαφέροντα. Όπωσδήποτε
έχω την άντίληψη ότι οι
άνθρωποι περνούσαν καλύ-
τερα, είπε ο 70.839.005.

—Πώς! ρώτησε η σύν-
τροφός του ειρωνικά. Ά-
φοι δεν έφρόντιζε γι' αυ-
τούς ή Πολιτεία και πέθαι-
ναν όλοι νέοι, άλλοι 70 κι'
άλλοι 100 έτών! Έκτός
τούτου πολεμούσαν άνταμε-
ταξύ τους για να μοιρά-
σουν τα έδάφη και τους
λαούς, που ώνόμαζαν έθνη.

—Ναί, αλλά είχαν περισ-
σότερη έλευθερία και ό
καθένας έκανε ό,τι ήθελε
δ' ίδιος και όχι ή Πολιτεία.
—Υστερα δεν τους κατέγρα-
φον και δεν τους ταξινο-
μούσαν. Ο ένας έφώναζε
τόν άλλον με τ' όνομά του.

—Ναί, τό ξέρω κι' εγώ.
—Ωστε μπορώ, άν θέλω να
σε όνομάσω Τζών, Μπόμπ
ή Μπίλ, άντι νούμερο 70.
839.005 και μένα μπορείς
να με όνομάξης Μαρία,
Σάλλυ ή Ίωάννα, άντι 20.
565.565.

—Άς πούμε ότι ζούμε έ-
κείνη την εποχή. Άλλω-
στε λείπομε από τον πλανή-
τη μας και δεν μας βλέπει
κανείς. Δόσε μου ένα ό-
νομα άρχαίο.

—Λαμπρά. Άλλά εγώ θέ-
λω να σου δώσω όχι ένα
πραγματικό όνομα, αλλά
ένα είδικό όνομα που με-
ταχειρίζονταν οι άρχαίοι
όταν έφώναζαν τους καλύ-
τερους φίλους τους. «Χρυ-
σή μου», «άγαπημένη μου»,
θέλω να σε λέω. Και εσύ
θα με λες «Χρυσέ μου»,
«άγαπημένη μου»...

—Χρυσή μου!

—Άγαπημένη μου!

—Ναί, αλλά για να είναι
τέλειο το παιχνίδι μας,
πρέπει να μεταχειριστούμε
κι' εκείνη τη συνήθεια των
άρχαιων που ώνόμαζαν
«φίλι».

—Α! Χρυσέ μου! Τό ξέ-
ρεις ότι αυτό άπαγορεύε-
ται από τους νόμους της
υγιεινής!

—Μα κανείς δεν μας βλέ-
πει!

—Τόν τελευταίο καιρό με-
λετώ άρχαία ιστορία, πα-
ρητήρησε ή νέα. Γίληα στο
Ιστορικό Μουσείο και διά-
βασα εκείνα τα περιεργα
άρχαία που ώνόμαζαν βι-

63

πει έδω. Φοβάσαι;
—“Οχι, δεν φοβάμαι.
—“Ελα, λοιπόν.
—“Ω! Άγαπημένε μου! Τί παράξενο πού είναι αυτό το «φίλι», αλλά και πόσο ωραίο. Νοιώθω μιά αννατριχίλα, σέ όλο μου τό κορμί.

—Κι' έγώ, χριση μου. Τώρα πιστεύεις ότι οι άρχαίοι ζούσαν καλύτερα από μας; Λοιπόν, ξέρεις τώρα τί θα κάνωμε; Θά επιστρέψωμε στη Γη και θα ζητήσωμε την άδεια από τόν Διευθυντή της Εύγονίας νά ταϊριάσωμε. Τότε θα φιλιώμαστε κρυφά κάθε μέρα και όσες φορές θέλωμε.

—Ναί, ναί, άγαπημένε μου.

—“Άλλη μιά φορά ένα φιλι πριν φύγωμε.

★

—Τί κάνετε έδω, έσεις οι δύο; τούς διέκοψε μιά αούστηρή φωνή.
Γύρισαν αστασιζόμενοι και είδαν από πίσω τους έναν ήλικιωμένον άνδρα με τη στολή του Έλεγκτοϋ της Έναερίου Κινήσεως, και πιό πέρα, προσγειωμένο τό μικρό του άεροσκάφος.

—Δέν τό ξέρετε ότι άπαγορεύεται ή προσγειώσις σ' αυτά τά σφαιροειδή, χωρίς ειδική άδεια, και τοϋτο γιατί προέρχονται από τό άστρο της Άφροδίτης; —Συγγνώμη, Έλεγκτά, είπε ή 20.565.565 θέτοντας σέ κίνηση τό πυροβολικό των ματιών της και τοϋ μειδιάματός της. Σταματήσαμε έδω για νά συζητήσωμε. Σκεπτόμαστε νά πάρωμε άδεια για νά ζευγαρώσωμε.

—Χμ! Έκάμε ό Έλεγκτής σέ φιλικό τόνο. Και έγώ κάποτε ήμουνα νέος. Πηγαίνετε όμως, μη σάς δηκάνει.

—Εύχαριστούμε, είπε ό 70.839.005, πιδόνοντας τη νέα από τό χέρι. Πάμε, άγαπημένη μου.

—Άγαπημένη μου! μούρμυρίσε κατάπληκτος ό Έλεγκτής, ενώ τό σκάφος των δύο έρωτευμένων άπογειώνονταν. Μά πού διάβολο έχω ξενακούσει αυτή τη λέξη; Πού; “Α, τώρα θυμήθηκα: Σ' ένα άρχαίο βιβλίο τοϋ 1938. “Ας είναι. Κάτι πού μένει άθάνατο σ' αυτό τό Σύμπαν είναι ό ΕΡΩΣ!...

ΟΥΕΛΣ

Μέθοδος Πιοτόροκη — Ζούτης. Πλήρης διδασκαλία της Γαλλικής με θάσιν την συνδιάλεξιν. Δίδακτρα μικρά. Νίκης 8, Πλατεία Συντάγματος.

Γιά τούς φίλους τοϋ γραμματοσήμου

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

“Υποσχθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο νά σάς δώσωμε συμβουλές πώς θα καθαρίζεται τά γραμματόσημα πού ξεβάφουν. Τέτοια είναι κυρίως τά Τουρκικά, τά παλαιά της Κύπρου, παλαιά της Αυστρίας και Ούγγαρίας και πολλά άλλα. Τά γραμματόσημα αυτά καθαρίζονται κατά τόν εξής τρόπον: “Υγραίνετε τό χαρτί επί τοϋ όποιου έχει έπικολληθή τό γραμματόσημο με βενζίνη ή νέφτι ή καί σπρίτο. “Αφού τό υγράνετε έπαρκώς τό βάζετε σ' ένα μετάλλينو κουτί και τό κλείνετε έρμητικώς. “Εάν δέν έχετε τέτοιο τό βάζετε σ' ένα ύάλινο δοχείο, ποτήρι ή άλλο και φροντίζετε νά τό κλείσετε κατά τρόπο πού νά μὴν βγαίνη ή νά άπορροφάτε ή υγρασία. “Ετσι τό αφήνετε είκοσι λεπτά της ώρας. Τό άνοίγετε. Τό γραμματόσημο έχει ξεκαλλήσει. “Ετσι τό φυλάτε άφού τό αφήσετε και στεγνώσει σέ στίπχαρτο όχι υγρό και με την πλευρά της εικόνας επί τοϋ στίπχαρτου.

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Θά μιλήσωμε σήμερα για τό Έλληνικόν γραμματόσημον. Είναι άλλωστε τό μόνο πού πρέπει νά άπασχολή κυρίως τούς συλλέκτας μας διότι, πρέπει νά τονισθή ιδιαιτέρως, ή συλλογή γραμματοσήμων όλης της ύψηλίου είναι κάτι τό ακατόρθωτον. Τά πρώτα, λοιπόν, Έλληνικά γραμματόσημα ξεδόθησαν εις Παρίσιους. Φέρουν την κεφαλήν τοϋ Έρμου. “Επικεφαλίδα «ΕΛΛ. ΓΡΑΜΜ.» έχαραχθησαν παρά τοϋ “Αλβέρτου Μπαρ, υιοϋ, και έξετυπώθησαν υπό τοϋ Ιδίου εις τό τυπογραφείον τοϋ Έρνέστου Μίγερ εις Παρίσιους. “Ο χάρτης των γραμματοσήμων αυτών είναι λείος με έλαφράν από-

χρωσιν τοϋ χρώματος τοϋ γραμματοσήμου, ή εκτύπωσις δέν είναι αρκετά έπιμελημένη. Αι γραμμαι των σκιών της παρείας και τοϋ λαϊμοϋ τοϋ Έρμου είναι λεπτόταται και σκιώδεις. “Υπάρχουν επίσης πολλά γραμματόσημα επί διαφανούς χάρτου. Τά γραμματόσημα αυτά είναι δυσεύρετα και έχουν διπλάσιαν αξίαν.

“Η σειρά των γραμματοσήμων αυτών είναι ή εξής:

- 1) Τοϋ ένός λεπτοϋ χρώματος καφέ.
- 2) Τοϋ ένός λεπτοϋ χρώματος καστανοϋ.
- 3) Των 2 λεπτών σιτόχρονον άχνό.
- 4) Των 2 λεπτών σιτόχρονον σκούρο.
- 5) Των 5 λεπτών χρώματος πρασίνου άνοικτοϋ.
- 6) Των 10 λεπτών πορτοκαλλόχρονον.
- 7) Των 20 λεπτών μπλέ.
- 8) Των 20 λεπτών μπλέ βαθύ.
- 9) Των 40 λεπτών βιολέ.
- 10) Των 80 λεπτών έρυθροϋ βυσινόχρου. Τά γραμματόσημα αυτά στερούνται όδοντωσεως και αριθμοϋ έλέγχου. “Όταν λέγωμεν αριθμόν έλέγχου έννοούμεν τά εξής: Τά γραμματόσημα τοϋ Έρμου—διότι όπως θα είδωμεν εις τά προσεχή φύλλα τοϋ “Θησαυροϋ—υπάρχουν πολλὰ έκδόσεις γραμματοσήμων επί των αυτών πλακών—φέρουν εις τό όπισθεν μέρος της εικόνας αριθμούς έλέγχου, δηλαδή τόν αριθμόν πού δεικνύει την αξίαν τοϋ γραμματοσήμου. Μόνον τό γραμματόσημον των 10 λεπτών φέρει αριθμόν έλέγχου.

Αί τιμαί καταλόγου των γραμματοσήμων αυτών είναι αι εξής:

Τοϋ 1ου δραχμ. 4.000
τοϋ άσφραγισμένου 2.800
τοϋ 2ου 5.000 και 3000, τοϋ 3ου και 4ου 250 και 275, τοϋ 5ου 3000 και 1100, τοϋ 6ου 4000 και 1600, τοϋ 7ου 2000 και 380, τοϋ 8ου 2800 και 500, τοϋ 9ου και 10ου

1500 τοϋ άσφραγιστοϋ και 600 τοϋ σφραγισμένου.

“Ερχεται ακολουθως ή προσωρινή έκτίπωσις των “Αθηνών τοϋ 1861 — 1862. “Αλλά περί αυτής εις τό προσεχές.

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑΙ ΕΙΔΗ-ΣΕΙΣ

Μιά από τας προτιμήσεις των φιλοτελιστών είναι και ό «φιλοτελικός φάκελλος», πού διατηρείται όλόκληρος διά την συλλογήν του. Τοιοϋτος φάκελλος έκκυκλοφόρησε την λήξασαν έβδομάδα επ' ευκαιρία της Έκατονταετηρίδος της “Αρχαιολογικής Έταιρείας. Οι συλλέκται επί φακέλλου κολλούν κατά τρόπον έπιμελημένον όμως γραμματόσημα και τά σφραγίζουν εις την “Αρχαιολογικήν Έταιρείαν με ειδικήν πρόσ τοϋτο κατασκευασθείσαν σφραγίδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

“Εδω δημοσιεύομεν μικράς άγγελίας άντι δραχμών 5 κατά στίχον.

—Ανταλλάσσω γραμματόσημα παντός Κράτους με “Ελληνικά. Γράψατε όσοι έπιθυμείτε ανταλλαγήν δηλώσατε πόσα γραμματόσημα θέλετε και άντ' αυτών ποιά και πόσα γραμματόσημα διαθέτετε. Διευθ. Α. Κ. Μ. Γραφεία “Θησαυροϋ” όδός Λεωχάρους 19.

—Αγοράζω και πωλώ γραμματόσημα εις καλές τιμάς. Γράψατε δηλονύτως είδος και ποσόν άγοράς ή πώλησεως. Μ. Ν. Σ. Γραφεία “Θησαυροϋ” (όδός Λεωχάρους 19).

—Πωλώ εις στόκ γραμματόσημα “Ελληνικά από τά κυκλοφορούντα και τά κυκλοφορήσαντα την τελευταίαν τριετίαν. Γράψατε : Σπύρον Μεταξάν, Γραφεία “Θησαυροϋ” (όδός Λεωχάρους 19).

ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

“Ετησία έσωτερικὸς Δρ. 250
“Εξάμηνος 125
“Ετησία έξωτ. ληρ. “Αγγ. 1.10
“Εξάμηνος “Αμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περισσός: Τετρ. 249 άρ. 9)

Προστάτμενος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΤΑΣ
(Εόαγγελιστρίας 4)

Πορτραίτα ζωων

‘Ο σκαντζόχοιρος

ΑΠΟ τὰ περιεργότερα ζώα είναι και ό σκαντζόχοιρος ή ορθότερα α κ α ν θ ο χ ο ι ρ ο ς. “Ο κύριος αυτός διαφέρει από τ' άλλα ζώα, γιατί δέν έχει τό σώμα του σκεπασμένο με τλίες, αλλά με άγκάθια πού τά χρησιμοποιεί ως όπλα κατά των έχθρών του. Μολις δὴ νά πλησιάσῃ ό κίνδυνος, μαζεύεται και οχηματίζει τό σώμα του σαν σφαίρα πού γύρω-γύρω την σκεπάζουν τ' άγκάθια κι' είναι αδύνατον νά τόν πλησιάσουν οι έχθροί του.

“Όση δύναμι και άν καταβάλῃ ό άνθρωπος δέν είναι δυνατόν νά άνοίξῃ τό σώμα τοϋ σκαντζόχοιρου άμα είναι συσπειρωμένο. Μόνον όταν τοϋ φυσούνη καπνὸ στ' άγκάθια του, άμέσως τό τεντώνει.

“Ο σκαντζόχοιρος όπως κι' άλλα ζώα τόν χειμώνα ναρκώνεται. Κατοικεί μέσα σε ύπόγειες στοές πού σκά. θει σε άρκετό βάθος και τρέφεται με διάφορα μικρότερα ζώα, θαλασσερά στούς άνθρώπους, όπως σκουλήκια, ποτικούς, σαύρες, φίδια κλπ. Τό κρέας του τρώγεται και είναι νοστιμώτατο.

Τό θάρρος τοϋ μικροϋ αυτού ζώου είναι άξιοθαύμαστο. “Ο φυσιοδίσης Λέντς διηγείται πως διατηρούσε μέσα σ' ένα κλουβί έναν θηλυκό σκαντζόχοιρο πού ύστερα από πέντε μερες γέννησε εξή μικρά, κι' αυτά γζμάτα από άγκάθια:

“Μιά μέρα ενώ ή σκαντζοχορίνα έθλάζε τά μικρά της, έρριξε μέσα στο κλουβί της μιά φαρμακερή έχιδνα. “Αμέσως ή σκαντζοχορίνα άρχισε νά την περιεργάζεται και νά μυριέῃ όλο της τό σώμα από την ούρα και τό κεφάλι και ίδίως τό στόμα της. “Η έχιδνα σφύριζε και την έδωκανε στή χείρη και στή μύτη. “Η σκαντζοχορίνα άτάραχη άρχισε νά γλείφῃ τις πληγές της, σαν νά περιφρονούσε τόν έχθρό της, και άφού άρχισε πάλι νά την μυριέῃ ζαφνικά την δάγκωσε στο κεφάλι, — της έκούψε τη γλώσσα κι' άρχισε νά την τρώῃ. “Αφού έφαγε τη μισή, γύρισε πάλι και άρχισε νά θηλάξῃ τά μικρά της.

“Η μάχη μεταξύ δύο σκαντζόχοιρων είναι από τά περιεργότερα θέαματα. Αυτή ή μάχη συμβαίνει τακτικά και κυρίως όταν πρόκειται νά έξουκονομήσουν την τροφή τους.

“Ενας σκαντζόχοιρος πετυχαίνει κάπου ένα τετράπαχο ποτικί ή ένα καλοθρεμμένο φίδι. Κάποιας άλλος σκαντζόχοιρος περνάει απ' εκεί πενοσόμενος, ρίχνει μιά λάιμαρη ματιά στο ζένο φαί και πλησιάζει σιγά-σιγά γιά νά τ' άφάτῃ. “Ο άλλος σκαντζόχοιρος άφήνει τό φαί του, σηκώνει τ' άγκάθια του και παίρνει άπειλητική στάσι.

Τώρα οι δύο σκαντζόχοιροι βρίσκονται ό ένας άπέναντι τοϋ άλλου με τ' άγκάθια σηκωμένα κι' ό ένας πηδάει έναντίον τοϋ άλλου για νά κατορθώσῃ νά δαγκώσῃ τά χείλη, τη μύτη και την κοιλιά τοϋ αντιπάλου του, τά μόνα δηλαδή μέρη τοϋ σώματός τους πού δέν έχουν άγκάθια. “Η μάχη εξακολουθεί πολλές φορές όλόκληρες ώρες και κανείς τους δέν ύπχωρεί όσα και νά είναι γέματος πληγές. Έως ότου ό ένας από τούς δύο παθαίνει από αιμορραγία, Πολλές φορές ενθ' οι δύο σκαντζόχοιροι παλεύουν ποιά νά πωταρπάξῃ τό φαί τοϋ άλλου, τρίτος σκαντζόχοιρος, πού περνά από ‘κει, παίρνει τό φαί για τό όποιο γίνεται θλος αυτός ό κανγας, και κάθεται και τό τρώει με την ήου, χία του λίγο παρπέρα.

‘Η μυγαλή

Ο διαβάτης πού περιπλανάται στα θαύματα κι' άτελείωτα δάση της Μαρτινίκας, πολλές φορές συναντῇ έμπρός του ένα κυκρό, χρυσόμασο πλάσμα πού κλείνει τό δρόμο. Αυτό τό περίεργο και παμμένοστο πλάσμα είναι μιά ζωντανή παγίδα πού πιάνει κάθε άνθρωπο ή περίεργο άνθρωπο ή ζώο πού έα θελήσῃ νά την προσερίσῃ. Αυτή ή ζωντανή παγίδα δέν είναι τίποτε άλλο παρά ό Ισότης πού φανταίνον πολλὰ μαζί μυγαλές, δηλαδή οι παμμένιστες δηλητηριώδεις άράχνες, οι μεγαλύτερες πού ύπάρχουν στη γῆ, και πού κατά χιλιάδες κατοικούν στα μεγάλα δάση της έξωτικής άμερικανικής χώρας, της Μαρτινίκας. Τό μεγαλύτερο είδος αυτού τοϋ γένους είναι ή μ υ γ α λ ῆ ή λ ε μ π λ ο ν ε ι ο ς, πού έχει σώμα λοχρό, χοντρό και πόδια σκεπασμένα με γερὰ άγκάθια και μήκους 50 — 60 πόντων.

“Ανάμεσα στις κουφάλες των δένδρων έχει έγκαταστήσει τ' άρχντικό της πού άποτελεί την τελευταία λέξη της άρχιτεκτονικής και τών κομφορ.

“Ανάμεσα στις κουφάλες των δένδρων έχει έγκαταστήσει τ' άρχντικό της πού άποτελεί την τελευταία λέξη της άρχιτεκτονικής και τών κομφορ.

Μιά άρκετά εύρωχη, στενόμακρη τρύπα χρησιμεύει για είσοδος, πού κατά την νύχτα κλείνεται από μέσα με τη χοντρή φλούδα τοϋ ίδιου τοϋ κορμού τόν όποιον με μεγάλη έπιδεξιότητα έχει ποιανείς γύρω-γύρω ή μυγαλή κι' έχει άφῃσει μόνο ένα μικροσκομμάτι για νά συγκρατητά από τό δένδρο.

Μετά την είσοδο, ένας θαλάσσης εύρύχωρος διάδρομος παρκαρισμένος με μιά κιτρινό-μαυρη γυαλιστερή ούσια πού έκκρίνεται από ειδικούς αδένες τοϋ σώματος τοϋ ζώου, οδηγεί στην κεντρική αίθουσα πού είναι τετράγωνη, χαμηλή και χρησιμεύει ως σαλόνι. νά πούμε, κι' όπου μαζεύονται όλα τά μέλη της οικογενείας των μυγαλών. Δεξιά κι' άριστερά και στο βάθος αυτού τοϋ «σαλονιού» άνοίγουν μικρές τοξοειδείς τρύπες, πού οδηγούν σε διάφορα μικρότερα διαμερίσματα, πού χρησιμεύουν ως κελλάρια, για νά μαζεύονται εκεί και διατηρούνται οι διάφορες τρφές. “Ακριβώς στη μέση της αίθούσας βρίσκεται μιά τρύπα στρωγυλή, πού κλείνει κι' αυτή με ένα κομμάτι ύφλο. Αυτή ή τρύπα οδηγεί σ' έναν στενόμακρο διάδρομο μήκους 3, 4 και 5 πόλλες φορές μέτρον πού καταλήγει σ' ένα στρωγυλό εύρύχωρο και σκοτεινό διαμέρισμα. Σ' αυτό τό διαμέρισμα γεννάει τό θηλυκό τ' αυγά του.

Τις μυγαλές ποτέ δέν μπορεί νά τις συναντήσῃ κανείς την ήμερα γιατί πάντοτε μένουν κρυμμένες μέσα στις κουφάλες των δένδρων και μόνο την νύχτα βγαίνουν και πλέκουν στα γύρω από τη φωλιά τους δένδρα τό πυκνό, άδιάπεραστο δίχτυ τους. Αυτό τό δίχτυ, καθώς έλπα και πάρα πάνω, τό πλέκουν όλες οι μυγαλές μαζί πού βρίσκονται στην ίδια φωλιά ή σε δύο φωλιές πού βρίσκονται άπέναντι και πού κάθε μιά της περιλαμβάνει 50—70 μυγαλές, και τις περισσότερες φορές τό τελειώνουν μέσα σε μιά νύχτα, από τη δύσι ως την ανατολή τοϋ ήλιου. Τό πρώτο-πρωί, μόλις τελειώσουν τη δουλειά τους, χώνονται μέσα στη φωλιά τους και κάθε μιά κρατάει από τό στόμα της μιά κλωστή από τό δίχτυ.

“Ο άνθρωπος διδάχτης — άνθρωπος ή ζώο πού περνά απ' εκεί και πού προσπαθεί νά παραβιάσῃ τό στερεό δίχτυ, τεντώνει τις κλωστές του κι' έτσι είδοποιούνται οι μυαλές για νά θγούν όλες μαζί από τις φωλιές τους, σαν τριμεροί σκουνοβάτες, νά τρέκουν πρὸς τό πυκνό δίχτυ και ν' άρχίσουν τις δαγκωματιές στα διάφορα μέρη τοϋ σώματος τοϋ άρχιματώτου των. Αυτές οι δαγκωματιές είναι δηλητηριώδεις, γιατί δέν περνούν λίγα λεπτά τη; ώρας και ό άνθρωπος ή τό ζώο πεθαίνει με τρομερούς πόνους και σπασμούς. Τότε οι μυγαλές άνευχλίνεται και με την ήσυχή τους άρχίζουν νά τρώνε τό θύμα τους με τό δυνατά και καθεπτά δόντια τους και άφού χορτάσουν, μεταφέρουν τά θύματα κομμάτια από τις άσφρες στη φωλιά τους για νά έχουν τροφή τις χειμωνιάτικες άρκερές μερες, πού δέν μπορούν νά ύφάνουν τόν Ιστό τους γιατ' καταστρέφεται από τό νερό.

‘Η άφροδίτη

ΜΗΝ ύποκλινέσθῃ γιατί δέν πρόκειται για τη γνωστή θα τοϋ “Ολύμπου, την προστάτιδα τοϋ Έρωτος πού κατά τη μυθολογία θηκε από τά άφρισμένα κύματα της θαλάσσης, μά για ένα συνώνυμο της θαλάσσιο ζώο πού ύπάγεται στην τελευταία κατηγορία της ζωολογικής κλίμακος, των μαλακίων.

Δέν θα φανῃ υπερβολικός άν σάς πώ πως ή θα έδανείσθηκε τ' όνομα από τό μαλάκιο κι' όχι από τη θα, Γιατί τό άπείλεπτο σε όργανο θαλάσσιο αυτό ζώο έχει τόση όμορφιά πού μυστρίσῃ το θαμνώμενο κι' όμορφιά της πάγκαλλης συνώνυμης του θαλά.

“Η καλή μας λοιπόν, άφροδίτη, πού είναι γνωστότερη με τό κοινό όνομα α χ ι θ ε α δ α περνάει τη ζωή της έπάνω στα ποικίλα βράχια, πού τά κύματα της θαλάσσης διαρκώς τά χαϊδεύουν και τους χαρίζουν άπείλειψη όμορφιά. Τό κυρίως ζώο άφροδίτη δέν παρουσιάζει τίποτε τό έξαιρετικό για νά άπασχολήσῃ με πολύτιμη στήλη τοϋ “Θησαυροϋ μιά τό κέλυφος του, τό πανωφόρι του, σαν νά πούμε, είναι τόσο περίεργο, τόσο πολυτελές, τόσο σικ, πού θα τό ήλπευε ή κάθε μοταίν κυρία.

Τό κέλυφος αυτό, ή καθώς τό λένε οι ζωολόγοι ό σ τ ρ α κ ο, άποτελείται από δύο πλατείδια κομμάτια, φουσκωτά στη μέση τους και πλατείδια, δαντελλάτα στις άκρες τους. Αυτά τά δύο κομμάτια συνδέονται στη ράχη τους με έναν λοχρόν μύν, πού χρησιμεύει για νά κλείνουν και ν' άνοίγουν κατά την

έπιθυμία τοϋ ζώου. Σ' άν σε φρούριο όπόρθη, το κλείνεται μέσα στο δσπρακό του τό ζώο όταν αισθάνεται νά τό πλησιάζῃ ό κίνδυνος.

“Η έσωτερική όψη τοϋ δσπρακού είναι σαν σμαλτωμένη, γυαλιστερή, άσπροασματή και στις άκτίνες τοϋ ήλιου παρουσιάζει όλα τά χρώματα της τριβος με χιλιάδες άσπροχρώσεις. “Η έξωτερική του επιφάνεια άγνιθέτως είναι ασλαιοτή και άναλόγως τοϋ είδους ή της ποικιλίας έχει χρώμα ροζ, λιλά, μωβ, καστανό, κοκκινόκιτρινο, χρυσομπλέ, μαυροκίτρινο, κλπ.

Στις ήλιόλουστες καλοκαιρινές ή και χειμωιάτικες μερες, περπατώντας σε καμμία άκτι, θά συναντήσετε έπάνω στα βραχάκια τις άφροδίτες πού έγοντας άνοιγμένο διάπλατα τό δσπρακό τους κάνουν την ήλιοθεραπεία τους. “Εκεί θα όητε, πολλές φορές, ή μιά κοντά στην άλλη, νά πλησιάζουν και νά τεντώνουν τό μουσίδι τους νά συνεννοούνται με τη συνθηματική κι' άκατάληπτη σ' ε, μες γλώσσα τους.

Στον παραμικρό κόττο, οι άφροδίτες κλείνουν έρμητικά τό δσπρακό τους. Τις μαζεύουν για τό νόστιμο φαγί τους (ισχυδαίος μεζές για όλο ή μύτρα και για τά πολύτιμα δσπρακά τους απ' τά όποια κατασκευάζουν διάφορα άντικείμενα, όπως κασσετίνες, κώδρα, κτλ. και τά όποια σε παλαιότερη έποχή ήσαν πολύ της μόδας.

Τό παραδείσιο πουλι

ΜΕΣΑ στα πυκνά δάση της νέας Γουινέας, τά γεμάτα από διάφορα έξωτικά δένδρα και λουλούδια, ζῇ ένα από τά ωραιότερα πουλιά, τό λεγόμενο παραδείσιο, πού δέν είναι μεγαλύτερο από τόν κορυδαλό, μά πού διακρίνεται απ' όλα τ' άλλα πουλιά χάρις στο θαυμάσιο γούμο του και στα ποικιλόχρωμα λεπτά και σκληρά, φτερά, πού μοιάζουν περισσότερο με τριχές παρά με φτερά. Με τό παραμικρότερο φύσημα τοϋ άνεμου αυτά τά φτερά κινούνται, υπερδυνάμει μεταξύ τους και στο φως τοϋ ήλιου φαίνονται σαν περικλόμενες δέσμες φως.

Τό πουλί αυτό παρ' όλο τά λεπτοφύες σώμα του και τά άραγνιφάντα φτερά του δέν διατίσσει, όταν θρεψῇ στην άνάγκη, νά έπιτεθή έναντίον και των μεγαλύτερων άρπακτικών.

Μένει άνάμεσα στα πυκνά φυλλώματα των δένδρων και πολλές φορές την ήμερα κατεβαίνει στα ρυάκια ή σ' άλλα στάσιμα ή τρεχόμενα νερά και κάνει τό μπάνιο του. Τρέφεται με διάφορα όπωρικά και με σκουλήκια.

Κανείς δέν κατορθώσε ως σήμερα νά μάθῃ πού κατασκευάζει τη φωλιά του και ποιά εποχή γεννά τ' αυγά του.

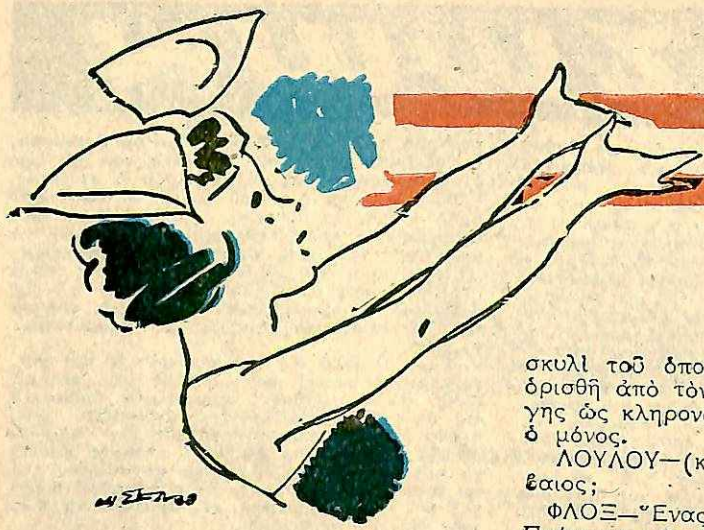
Τό παραδείσιο πουλί δύσκολα εξημερώνεται. Τό θαυμαστό πτέρωμα του χρησιμεύει για στολίζει των γυναικών κεφαλίων των Ιθαγενών των μερών εκείνων και πρὸ ετών πολλά φτερά παραδείσιων εξήχοντο στην Κίνα και σε πολλά μέρη της Εύρώπης και Ιδίας στην “Αγγλία και τη Γαλλία.

Πρὸ 30 ετών ένα ζευγάρι παραδείσιων πτηνών άγοράσθηκε από τόν τότε διοικητή των “Ολλανδικών άποικιών αντί 250.000 φιορινίων.

“Οχι μόνον από τούς Ιθαγενείς των μερών πού απαντώνται τά παραδείσια πουλιά, μά και από πολλούς φυσιοδίφες άκόμη, έπιστέμτες, άλλοτε, ότι τά πουλιά αυτά δέν είχαν πόδια, ότι έρδσαν στον άέρα και ότι ποτέ δέν πατούσαν στη γῆ, κι' ότι κοιμώονταν κρεμασμένα με τά τριχωτά φτερά της ούρας τους απ' τά κλαδιά των δένδρων. “Επίσης πολλοί ένόμιζαν ότι έτρέφονταν απ' τη βροσία κι' ότι κατοικούσαν στον Παραδείσιο, γι' αυτό κι' όνόμασθησαν παραδείσια πτηνά. “Όλους αυτούς τούς μύθους έδημιούργησε ή φαντασία των ανθρώπων, έπειδή ποτέ δέν μπόρεσαν ν' άνακαλύψουν ούτε πού μένουν κατά την ήμερα, ούτε πού χαίλουν τη φωλιά τους, ούτε και ποτέ γεννούν τ' αυγά τους.

Γιά τη φιλαρέσκεια τοϋ παραδείσιου πτηνοϋ διηγούνται ότι κάποτε ένας Κινέζος ζωγράφος κατορθώσε νά προμηθευθῇ ένα τέτοιο σπάνιο πουλί και τό έζωγράφισε. “Επειδή τού ζωγράφου τοϋ σπάνιου τοϋ πουλι, πού έμεσως γνώρισε τόν έκούτο, πλησίωσε με δρμή, έδωσε μερικά τετραστάκια κι' άρχισε νά χτυπά τη μέρα του από εύχαρίστησι. Την άλλη μέρα τοϋ έδωσε άπάντα έναν καθρέφτη. Μόλις είδε την εικόνα του, στάθηκε πολλή ώρα άκίνητο σαν νά έθαύμαζε. Μόλις θύρε πῆσαν τον καθρέφτη από κοντά του, τότε έφυγε κι' αυτό άπ' εκεί, και πήκε στο κλουβί του.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Πώς μάς βλέπουν τὰ ζώα ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ

(Μιά γωνιά ενός κουμπού και πολυτελούς ζαχαροπλαστείου. Η κυρία Ζωρζίδη και η κυρία Άλπακη τρώγουν μ' όλη τους την άνεση. Η «Λουλουδά» η ψηλόλεπτη λαγωνίκα της κ. Ζωρζίδου και ο «Φλόξ», το μικρό σκυλί «πεκινούσα» της κ. Άλπακη, καθισμένα πλαί-πλαί, κοντά στην πόρτα, συζητούν μελαγχολικά):

ΛΟΥΛΟΥ—(άναστενάζουσα). «Η κυρά μου βρίσκεται στο δεύτερο γλύκισμα».

ΦΛΟΞ—(με ύφος θλιβερό). Και η δικιά μου στο τέταρτο και μάλιστα απ' τὰ μεγάλα... απ' τὰ γλυκίσματα με κρέμα, που κάνει «πλούφι!» σαν πέσει πάνω στο χαλί... (Γλείφει με λύπη τὰ κρεμασμένα του χεῖλη)... «Απ' αυτά που προτιμώ!»

ΛΟΥΛΟΥ—(με πίκρα). Δεν πιστεύω ν' αγοράσαν και κανένα για μάς.

ΦΛΟΞ—(κουνώντας τὸ κεφάλι). «Η κυρά μου ισχυρίζεται ότι ο κτηνίατρος μου απαγορεύει τὰ γλυκίσματα, γιατί παχαίνουν...»

ΛΟΥΛΟΥ—Και όμως εκείνη είναι παχιαία!

ΦΛΟΞ—Μὰ δὲν ἔχει τὸν ἴδιο κτηνίατρο με μένα!

ΛΟΥΛΟΥ—«Εἶπαι γίνεται πάντοτε!»

ΦΛΟΞ—Τί ἀόκια!

(Γυρίζουν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, γιὰ νὰ μὴ βλέπουν τὸ τόσο θλιβερό γι' αὐτοὺς θέαμα τῶν κυριῶν τῶν πού ἐξακολουθοῦν νὰ τρώγουν).

ΛΟΥΛΟΥ—(με παράπονο). Νάμαστε εἰμὲς πὺ νάχαμε τὰ χρήματα γιὰ ν' αγοράζαμε τὰ γλυκίσματα!... Βλέπω ἐκεῖ κάτω μὴ σοκολατίνα, πὺ εὐχάριστος θὰ τὴν μοιραζόμουν αὐτῇ σου ἀγαπητῇ Φλόξ (βαθὺς ἀναστεναγμός). «Ἀλλὰ εἰμὲς, οἱ σκύλοι, μπορεῖ ποτὲ νὰ ἔχωμε χρήματα;

ΦΛΟΞ—(δικτατορικῶς). Μάλιστα, μπορεῖ! «Εἰάν ἐφαρμόζαμε κι' εἰμὲς τὸ κληρονομικὸ σύστημα. Τὴν κληρονομία!

ΛΟΥΛΟΥ—Κληρονομικὸ σύστημα; Κληρονομία; Καὶ πὺ εἶδες ὡς τώρα σκύλο κληρονόμο;

ΦΛΟΞ—(με ὕφος ἀνωτερότητας). Εἶσαι ἀμαθής, καυμένη Λουλουδά. «Εἰ γνώρισα ἕνα κοντοπόδαρο ὀλλανδικὸ

σκυλί τοῦ ὁποῖου ὁ πρόπαππος εἶχε ὀρίσθαι ἀπὸ τὸν πρίγκηπα τῆς Ὁράγγης ὡς κληρονόμος του. Καὶ δὲν εἶναι ὁ μόνος.

ΛΟΥΛΟΥ—(κατάπληκτη). Εἶσαι θέ-
βαιος;

ΦΛΟΞ—«Εἶνας μεγαλοκτηματίας στὸ Πρέσσακ, τῆς Ἀγγλίας, θλίποντας ἕναν συνάδελφο φόξ-τερριέ νὰ ὀδηγῇ κάθε μέρα τὸν τυφλὸ κύριό του, συμπαθήσει τόσο πολὺ τὸ σκυλί ἐκεῖνο, ὥστε, τοῦ κληροδότησε ἕνα μεγάλο ποσὸ πὺ τὸ διαχειριζόταν ὁ τυφλός.

ΛΟΥΛΟΥ—Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ στε-
ρήθηκε τὰ γλυκίσματα τὸ φόξ ἐκεῖνο.

ΦΛΟΞ—Μόνον; Οὔτε καὶ τὰ καλὰ γαργαλιστικὰ κομμάτια κρέατος, γιὰ τὰ ὁποῖα ξετρελλαινόνται οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ, ἔννοια σου, ὑπάρχουν καὶ καλύτερα.

ΛΟΥΛΟΥ—«Ἀχ! ἀλήθεια!...

ΦΛΟΞ—Μιὰ κυρία τῆς Αὐλῆς τῆς

ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ὤφισε ὀλα τὰ καλὰ τῆς, στὸν χαϊδεμένο της «Ροῦντι», ἕνα ἀπὸ κρεῖνα τὰ μακρότριχα σκυλιὰ μετὰ κρεμασμένα αὐτιά, ἀναθετόντάς του μάλιστα τὴν φροντίδα νὰ διορίζῃ τοὺς ἄλλους κληρονόμους.

ΛΟΥΛΟΥ—(σὰν νὰ μὴν πιστεύῃ). Πὺς αὐτό;

ΦΛΟΞ—«Ὅλα τὰ πρόσωπα πὺ θὰ φέρνονταν μ' εὐγένεια καὶ θὰ εἰδειχναν ἐνδιαφέρον στοὺς σκύλους καὶ θὰ μπορούσαν ν' ἀποδείξουν τὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν, θὰ ἔπαιρναν κι' αὐτὰ ἕνα κληροδότημα.

ΛΟΥΛΟΥ—(με βαθὺ στεναγμό). Πὺ θὰ πῇ ὅτι ὅλοι θὰ φρόντισαν ν' ἀποδείξουν με ἕνα σωρὸ λυχουδιές τῇ φι-
λία αὐτῇ...

ΦΛΟΞ—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἱ-
διότης τοῦ κληρονόμου δὲν εἶναι πάν-
τοτε τόσο εὐχάριστη.

ΛΟΥΛΟΥ—Ὠστόσο...

ΦΛΟΞ—Ἐρεῖς ὅτι στὴν Ἑλβετία ὑ-
πάρχουν κατὶ ἀρκούδες...

ΛΟΥΛΟΥ—Δὲν τὸ ἤξερα αὐτό.

ΦΛΟΞ—(ὕπερηφανευόμενος). Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐσὺ δὲν ταξίδευες ὅπως ἐγώ! «Ε. καλὰ, λοιπὸν, ἐγὼ τίς εἶδα.

Κατοικοῦν μέσα σὲ δύο θαθεῖς λάκ-
κους καὶ ἐγὼ ὁ υἱὸς μάλιστα τῆς γαύ-
γισα. Τόσο πολὺ φοβοῦνται.

ΛΟΥΛΟΥ—Πιστεύεις πὺς φοβήθηκαν
ἀπὸ σένα οἱ ἀρκούδες;

ΦΛΟΞ—«Εἰάν ἀμφιβάλλης, κυρία
μου, γι' αὐτὸ πὺ σοὺ λέω, δὲν ἔχω
νὰ προσθέσω τίποτε πιά. Καὶ γιὰ νὰ
διασκεδάσω θὰ χαλάσω μετὰ νύχια
μου τὴν ψάθα καὶ θὰ νομίσουν πὺς
τὴ χάλασες ἐσὺ...»

ΛΟΥΛΟΥ—«Ὀχι, ὄχι, Φλόξ, σὲ πα-
ρακαλῶ, συνέχισε!

ΦΛΟΞ—(με ἐπιείκεια). Κάποιος πλού-
σιος Ἑλβετὸς εἶχε κληροδοτήσει, ἐδῶ
καὶ διακόσια χρόνια τώρα, ἕνα πολὺ
μεγάλον ποσὸν δὲ ἀρκούδες — ὄχι θέ-
βαια στ' αὐτὲς πὺ εἶναι τώρα ἐκεῖ,
ἀλλὰ στ' αὐτὲς προπάππους τους. Μετὰ
τὰ χρήματα αὐτὰ ὁ φύλακας τῶν ἀρ-
κτῶν ἐκείνων, ἀγόρασε ἕνα θαυμά-
σιο σπίτι, ἔκαμε μιὰ δωδεκάδα φορε-
σιές, ἀκόμα πῆρε κι' ἕνα πολυτελὲς
στατο ἀμάξι...

ΛΟΥΛΟΥ—Καλὰ, καὶ οἱ ἀρκούδες;...

ΦΛΟΞ—(ἀγανακτισμένος). Γιὰ τίς
ἀρκούδες, ἀγαπητῇ μου, ἀγόρασε ἕ-
να ραβδί ἀπὸ πραγματικὴ κερασιά με
ὀλόχρυση λαδὴ μετὰ ὁποῖο καὶ τίς
χτυποῦσε ἀλύπητα ὅταν ἀτακτοῦσαν.
Μάλιστα, ἕνα χρυσεμένο ραβδί, γιὰ
νὰ τρῶνε ἔυλο, αὐτὸ ἦταν ὄλο κι' ὄλο
πὺ εἶδαν ἀπὸ τὴν κληρονομία. Αὐτὴ
εἶναι ἀγαπητῇ μου, ἡ ἀνθρώπινη δι-
καισύνη!

ΛΟΥΛΟΥ—Αὐτὸ εἶναι φρικῶδες! Ἀλλὰ
ἐσὺ πὺ εἶσαι τόσο σοφός, Φλόξ, πὺ
τὰ ἔμαθες ὀλα αὐτὰ;

ΦΛΟΞ—(με ψεύτικη μετριοφροσύ-
νη). Ἐξέρω ν' ἀκούω ὅτι λέγεται γύ-
ρω μου. «Αἱ νὰ, ἡ κυρά μου, πὺ ση-
κώνεται γιὰ νὰ φύγῃ. Στὸ σπίτι, με
ὕφος, τσαχπίνικο θὰ πῇ στὸν ἄντρα
της: «Πῆρα μαζί μου τὸν Φλόξ γιὰ
νὰ τοῦ δώσω μιὰ πᾶστα στὸ ζαχαρο-
πλαστεῖο... Πῆρα τὸν Φλόξ γιὰ νὰ
φάῃ πᾶστα! Μὲ εἶδες νὰ φάω τίποτε;
Τί παληοψεύτες αὐτοὶ οἱ ἄνθρω-
ποι!

ΛΟΥΛΟΥ—Σκέπτομαι, πὺς ἂν καμ-
μιὰ φορὰ κληρονομήσης τίποτε, θὰ
τρῶς διαλεχτὰ γλυκίσματα με μπόλι-
κη κρέμα, μπρὸς σὲ μὴ μύτη τῆς κυρᾶς
σου, χωρὶς νὰ τῆς δίνης οὔτε ψίχου-
λο.

ΦΛΟΞ—«Αἱ ὄχι Λουλουδά. Αὐτὸ θὰ
εἶναι κακό. Τίποτε δὲν θὰ μπόρῃς
νὰ φάω χωρὶς νὰ τὸ μοιρασθῶ μαζί
της

ΛΟΥΛΟΥ—«Ἐχει δικαίον Φλόξ, θὰ
ἰκάμω κι' ἐγὼ ὅπως ἐσὺ.

Στὴν καρδιά τῶν σκυ-
λῶν δὲν ἔρρισκε θῆσι ἡ
μνησι κακία...

ΦΛΟΞ—Ὠρεβουάρ, Λουλουδά.

(Διασκευὴ ΕΠΗΣ).

ΤΕΛΟΣ

Ζεζυθινές ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Η έκλεκτη λογοτέχνης πὺ
κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδ-
νυμν Ρέα Ρ., ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς
παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ-
τὼν ἀναγνωστῶν της τῆς ἐπι-
στεύονται ἔναντι ψυχικὸν τὸν πόνον
πέτεια, γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν

Ζοζεφίνα

Μιά ἱστορία συνηθισμένη
ἴσως, ἀλλὰ πὺ συγκινεῖ
πάντα... «Εἶνα δράμα τῆς
ζωῆς, εἶναι ἡ ἱστορία σου,
καλὴ μου Ζοζεφίνα. «Η μάλ-
λον ὄχι. Γιατὶ ὄραμα; «Ἀπὸ
σένα ἐξαρτᾶται νὰ γίνῃ μιὰ
λεπτὴ κομεντί, γεμάτη συγ-
κινητικὲς καὶ τρυφερὲς σκη-
νές, καὶ μ' ἕνα «χάπτυ-εντ»
στὸ τέλος.

«Στὴν πιὸ ἀνθισμένη νιό-
τη μας, ἤμουν γι' αὐτὸν κι'
ἦταν γιὰ μένα ἡ πρώτη ἀ-
γνὴ ἀγάπη... «Εἶπαι ἀρχί-
ζεις τὸ γράμμα σου. Τὸ ἐλέ-
πω μετὰ τὴν φαντασία τὸ ἀγνό,
τὸ παιδιαστικὸ εἰδύλλιον σὰς
καὶ τὰ ὄνειρα πὺ ἐπλάθα-
τε... «Ἀλλοῖμονο ὅμως; τὰ
χρόνια περνοῦσαν κι' ἀδυσῶ
πτητη πραγματοποίησης πα-
ραμόνευε. Εἶπαστε κι' οἱ
δύο σὰς φτωχοί. Φτωχοὶ καὶ
νέοι, ἀπείροι. Πόσο μπορού-
σε ν' ἀντέξῃ ἡ ἀγάπη σας;...

«Εσέναν, οἱ γονεῖς σου σὲ
πάντρεψαν μ' ἕναν Ἀμερι-
κάνο. Ἐπῆγες σὲν ἐπαρ-
χία, ὅπου καὶ ἐγκαταστάθη-
κες μετὰ τὸν ἄντρα σου, καὶ
φυσικά, ἔχασες τὴν πρώτη
σου ἀγάπη.

Καὶ, συνεχίζεις:
«Μὰ στὰ δύο χρόνια ἐπά-
νω, μετὰ ἀπ' τὸ γάμο μου,
πέθανε ὁ ἄνδρας μου. Χήρα
πιά, ἦρθα ξανά κοντὰ στοὺς
φτωχοὺς γονεῖς μου, καὶ
ἐργάζομαι ὡς δακτυλογρά-
φος, ὅπως καὶ πρῶτα, πρὶν
παντρευθῶ. Στὸ διάστημα
αὐτὸ τῆς μοναξιάς μου ἔ-
καναν πολλὲς προσπάθειες
γάμου. Δὲν δέχτηκα.

Κι' ἐρχόμαστε, τώρα, στὸ
«μοιραῖον».

«Πρὶν λίγες μέρες — μὺ
γράφεις — πῆγα με κάποια
φίλη μου στὸν κινηματογρά-
φο. Σὰν ἀναίμαν τὰ φῶτα

ἀπὸ τὸ πρόσωπο; Ναι, διότι ἡ
περιποίησὶς τῶν συχνὰ παρα-
μελεῖται. Χέρια πὺ περιποι-
εῖσθε με Λεοκρέμ μετὰ
τὴν ἐργασίαν τοῦ σπιτιοῦ καὶ
ἐπειτὰ ἀπὸ κάθε πλῆθυσον μέ-
νουν πάντα μαλακὰ σὰν θε-
λουδο καὶ τρυφερά.

Τὰ χέρια γυράσκουν συντομίονερα

ἀπὸ τὸ πρόσωπο; Ναι, διότι ἡ
περιποίησὶς τῶν συχνὰ παρα-
μελεῖται. Χέρια πὺ περιποι-
εῖσθε με Λεοκρέμ μετὰ
τὴν ἐργασίαν τοῦ σπιτιοῦ καὶ
ἐπειτὰ ἀπὸ κάθε πλῆθυσον μέ-
νουν πάντα μαλακὰ σὰν θε-
λουδο καὶ τρυφερά.

Leokrem

σου χαμογελᾷ με εὐλικρί-
νεια αὐτὴ τῇ φορὰ, καλὴ
μου φίλη. Ν ο μ ἰ ζ ω δ-
μως μόνον. Γιὰ νὰ πεισθῇς
κι' ἐσὺ, θὰ ἔπρεπε πρῶτα-
πρῶτα νὰ κυττάξης, νὰ μά-
θῃς—ὄχι ἀπὸ τὸν ἴδιο, φυ-
σικά — γιὰ ποῖο λόγο ἐχώ-
ρισε ἀπὸ τὴν πρώτη του γυ-
ναῖκα... Καὶ ἐάν οἱ λόγοι
αὐτοὶ δὲν εἶνε εἰς θάρος του,
τότε νὰ ἐξετάξης τὸν ἴδιο
τὸν ἑαυτὸ σου, ν' ἀναλύσης
τὰ αἰσθηματὰ σου, νὰ ἴδῃς
ἐάν οἱ πίκρες μετὰ τῆς ὁποῖας
σ' ἐπτόισε ἡ ζωὴ δὲν ἀλλοί-
ωσαν τὸν χαρακτήρα σου,
ἐάν στὸ βάθος παραμένῃς
πάντα ἡ ἴδια ἀθάνα ἐκείνη
παιδούλα — ἐάν, δηλαδή,
θὰ εἶχες τὴ δύναμι νὰ δη-
μιουργήσης, μιὰ εὐτυχία γύ-
ρω του, σκορπίζοντας τὴ
χαρὰ σ' αὐτὸν καὶ στὴ μι-
κροῦλα του — γιὰτὶ τότε μό-
νον θὰ κατακτοῦσες κι' ἐσὺ
τὴ δικὴ σου εὐτυχία...

Δ. Ρ.

Τὰ πράγματα δὲν εἶνε δὰ
καὶ τόσο τραγικά, ἀγαπη-
τέ μου. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν
εἶχες «συνάψει σχέσεις ψευ-
τοισθηματικές» μετὰ τὴν δε-
σποινίδα Ἑλένην. Πράγμα
σὺνηθες. «Η δεσποινὶς Ἑλέ-
νη ἔφυγε γιὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ ἐσὺ τὴν ἐλησμόνησες.
Πράγμα συνηθέστερον. Κα-
τόπιν ἐρωτεύθηκες τὴν ἀδελ-

φούλα τῆς «γιατὶ ἦταν ἕνα
κοριτσάκι τόσο χαριτωμένο
καὶ συμπαθητικὸ» κι' ἐρχό-
ταν νὰ σοὺ φέρῃ χαιρετι-
σμούς ἀπὸ τὴν λησμονηθεῖ-
σαν. Πράγμα φυσικόν. Μο-
λονότι ὅμως συναντηθήκατε
πολλὲς φορές μαζί, ἀπέφυ-
γες νὰ τῆς ἐκφράξης τὸ αἰ-
σθηματὰ σου καὶ τώρα αὐτὴ
δὲν σὲ κυττάζει. Πράγμα
φυσικώτατον. Ἐλπίζω μέ-
χρι τῆς στιγμῆς πὺ θὰ δια-
βάξης τὴν ἀπάντησί μου, νὰ
τῆς ἔχῃς μιλήσῃ καὶ νὰ σὲ
ἔχη ξανακυττάξῃ. Δι' ὅ καὶ
...εὐχομαι ταχεῖαν τὴν στέ-
ψιν!

«Ἀλκην Π.

«Ὀχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου.
Δὲν νομίζω ὅτι στὴν ἐφηβι-
κὴ ἡλικία οἱ νέοι ἔχουν κρί-
σιν. Τότε εἶναι ἴσα-ἴσα πὺ
παρασύρονται εὐκολώτερα
ἀπὸ τὸ πρωτοεὐνήτο σ' αὐ-
τοὺς αἰσθηματὰ τοῦ ἔρωτος.
Συνεπῶς δὲν παραδέχομαι
ὅτι οἱ γονεῖς σου ἔχουν ἄ-
δικο — ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν,
τοῦλάχιστον, τοῦ ζητήμα-
τος. Στὸ τέλος τῆς ἐπιστο-
λῆς σου μὺ γράφεις: «Τι
θὰ ἐλέγατε ἐάν προσπαθοῦ-
σα νὰ εὐρῶ ἄλλη ν' ἀγαπή-
σω, πὺ ν' ἀνταποκριθῇ κι'
αὐτὴ στὰ αἰσθηματὰ μου,
νὰ εἶναι πρωτίστως καλῆς
οἰκογενείας καὶ καλῆς δια-
γωγῆς;»—Ε. τώρα συμφω-

Καταπλήσσει τὰς

Κυρίας

ἡ πλουσιωτάτη συλλογὴ ὑφασμάτων καὶ νουβωτέ ἐν γέ-
νει τοῦ νέου Καταστήματος

Κ. ΠΑΞΙΜΑΔΑ ΚΑΙ Σ"

50α Ἑρμοῦ 50α

διότι τακτικῶς παραλαμβάνει ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐργο-
στάσια τὰ ἐκλεκτότερα ὑφάσματα καὶ τὰ πλέον μοντέρνα
σχέδια.

Τὸ νέον Κατάστημα ἰδρύθη ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐξυ-
πηρέτησιν τῶν ΚΥΡΙΩΝ ἀπὸ τοὺς ἀποχωρήσαντας ἐκ τῆς
διαλυθείσης Ἑταιρίας

(Ν. Μορφίνης & Κ. Παξιμαδάς) κ.κ.

ΚΩΝ. ΠΑΞΙΜΑΔΑΝ
ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ
ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΛΑΛΗΝ καὶ
ΧΡΗΣ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

Προσέξτε καλῶς
ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

50α Ἑρμοῦ 50α

Τηλέφωνον 28-929

νδ! Είναι μια λύσις και αὐ-
τή, φίλε μου. Μπράβο! πού-
την ἐσκέφθηκες! Προσπάθη-
σε, λοιπόν! Προσπάθησε!

Μποέμ

Ἡ ἱστορία σου με συνε-
κίνησε πολύ, σὲ βεβαιώνω,
καλὲ μου φίλε. Εἶχες πάθει
ἀδενόπαθεια, ἐπὶ γὰρ σ' ἔνα-
ναι γιὰ νὰ θεραπευθῇς κι'
ἐκεῖ ἐγνώρισες μιὰ ἀθῶα
παιδούλα, τὴν ὁποίαν ἐρω-
τεύθηκες.

Ἐγύρισες κατόπιν στὴν
Ἀθήνα γιὰ νὰ ἐργασθῇς,
καὶ οἱ γιατροὶ σὲ θύλααν
φυματικό. Καὶ τώρα, μέσα
στὸ σενατόριο ἀπ' ὅπου μοῦ
γράφεις, ὑποφέρεις ἀφάντα-
στα ψυχικά ὅταν συλλογι-
ζέσαι τὴν μικρὴ σου ἀγα-
πημένη.

Τί ἄλλο, μπορῶ νὰ σοῦ
πῶ, ἀγαπητέ μου, παρὰ μό-
νον: «Ὑπομονή!» Πρωτί-
στως πρέπει νὰ γίνης κα-
λᾶ... Καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορ-

θώσης αὐτό, πρέπει νὰ λογι-
κευθῇς καὶ νὰ παύσης νὰ ἐ-
ξαντλήσαι ἀπὸ τὴν ἀπελπι-
σία. Ἀφοῦ ἡ ἀσθένεια σου
εἶναι στὴν ἀρχὴ της, θὰ μπο-
ρέσης νὰ θεραπευθῇς, καὶ
τότε θὰ ξαναβρῇς τὴν χαμέ-
νη σου εὐτυχία καὶ τὴν μι-
κρὴ πού ἀγαπᾷς. Αὐτὴ τὴ
σκέψι νὰ κάνης γιὰ νὰ παύ-
νῃς θάρρος καὶ νὰ μὴ χά-
σης τὸ ἥθικό σου. Γιατί ἔ-
τσι μόνο θὰ μπορέσης ν' ἀ-
ποκτήσης πάλι τὴν ὡγεία
σου.

Νίκλις

«Ὁ ἐπιμένων νικᾷ», λέει
ἐνα ρητό. Ἐάν λοιπὸν ἡ
«ἐλεγάμενη» σοῦ ρίχνῃ μα-
τιές κ.τ.λ., σημαίνει ὅτι ἡ ἐ-
πιμονὴ σου θὰ νικήσῃ μέχρι
τέλους — ἐφ' ὅσον, φυσικά,
τρέφεις ἀγνοὺς σκοποὺς
καὶ τῆς τοῦς φανερώσης ὁ
ἴδιος ὁμῶς καὶ χωρὶς τὴν
μεσολάβησι φίλων. Πρέπει

νὰ καταπολεμήσης μὲ κάθε
τρόπο τὴ δειλία σου, γιατί
διαφορετικὰ δὲν θὰ μπορέ-
σης νὰ προκόψῃς γενικά
στὴ ζωὴ. Ὁ ἄνδρας, γιὰ ν'
ἀγαπηθῇ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα,
πρέπει νὰ εἶναι... ἄνδρας.
Κι' οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι δει-
λοί!

Σφιγγα

Λυποῦμαι πολύ, ἀγαπητή
μου, ἀλλ' ἀπ' ὅσα μοῦ λές
καταλαβαίνω ὅτι δὲν ἀγα-
πᾷς τὸν καυμένον αὐτὸν τὸν
νέο πού σὲ λατρεύει τόσο.
Ἡ ἀγάπη του σὲ κολακεύει,
θέβαια, — καὶ μόνο γι' αὐ-
τὸ δὲν ἀποφασίζεις νὰ τὴν
χάσης — δὲν μπόρεσε νὰ σὲ
συγκινήσῃ ὁμῶς τόσο ὥστε
ν' ἀνταποκριθῇς σ' αὐτή.
Δὲν εἶναι ἐπιδόλαια. Εἶναι
ἀπλῶς φιλόδοξη. Πρόσεξε
ὁμῶς. Μὲ τὴν φωτιά δὲν πρέ-
πει νὰ παίζῃ κανεὶς. Κι' οὕ-
τε εἶναι εὐγενὲς ν' ἀφήνης
νὰ παρατείνεται μιὰ τέτοια
κατάστασις. Ἐχεις καθή-
κον ν' ἀφήσης κατὰ μέρας
κάθε φιλαρέσκεια καὶ νὰ
ἐξηγηθῇς τίμια μαζί του.

Φίλι-Φᾶς

Μ' ἐρωτᾷς ἐάν οἱ γέροντες
μέχρις 60 ἐτῶν μποροῦν ν' ἀ-
γαπήσουν νέες 40 ἐτῶν. Μόνον
40; Καὶ 20 ἐτῶν, ἀγαπητέ μου!
Λένε, μάλιστα, ὅτι οἱ γερον-
τικοὶ ἐρωτες εἶναι τρομερὰ ἐ-
πίφοβοι καὶ βασανιστικοί, τό-
σον γι' αὐτοὺς πού τοὺς νοιώ-
θουν ὅσον καὶ γι' αὐτοὺς στοὺς
ὁποίους ἀπευθύνονται.

Γιόχαν

Μὴ βασανίζεσαι μ' αὐτὲς ἡ-
συχύεις, ἀγαπητέ μου. Ἡ πε-
ρίπτωσίς σου, θέβαια, εἶναι ἐ-
ξαιρετικὰ συγκινητικὴ. Ἀγά-
πησες μιὰ νέα, σ' ἀγάπησε κι'
αὐτή, καὶ λίγες μέρες πρὶν ἀ-
πὸ τὸν γάμο σας ἀντελήφθηκες
ὅτι ἦσουν φυματικοί. Μοῦ
γράφεις, ὅπως μοῦ λές, ἀπὸ
τὸ κρεβάτι τοῦ σενατορίου μὲ
40 βαθμοὺς πυρετοῦ. Ἐλπίζω,
ὁ πυρετὸς νὰ σὲ κἀνῃ νὰ με-

γαλοποιῇς τὰ πράγματα, κι' ἀ-
κόμη ἡ ἀπάντησίς μου νὰ σὲ
εὕρῃ ἐν ζωῇ καὶ μὲ ὑγεία βολ-
τιωμένη, μάλιστα. Ἀλλὰ καὶ
ἐάν ἀκόμη — αὐτὸ στὸ λέω μόν-
ο καὶ μόνο γιατί ἀπαιτεῖς νὰ
σοῦ μιλήσω ἐπὶ τοιοῦτου ἐνδε-
χομένου γιὰ νὰ ἡσυχάσης —
ἐπὶ ἤρχετο τὸ μοιραῖον, ἡ ἀγάπη
μένῃ σου δὲν θὰ ἦτο δυνατόν,
ὥστερ' αὐτὸ καιρὸ, ὅταν περ-
νοῦσε κάπως ὁ μεγάλος της
πόνος, παρὰ νὰ βρῇ τὴν εὐτυ-
χία — ἄλλο, τὸ ὅτι θὰ σὲ θυ-
μᾶται, θέβαια, πάντα — ἀ-
φοῦ εἶχε μιὰ τόσο εὐγενική
καὶ λεπτὴ ψυχὴ... Πάντως ὁ-
μῶς διώξε αὐτὲς τίς μαῦρες
ιδέες, καὶ ἔλαζε!

Διάζει, θὰ ἔπρεπε νὰ παρα-
δοθῇ στὴν δικαιοσύνη γιὰ
νὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ
πρέπει. Πάντως πρόσεξε,
πρὸς Θεοῦ, μὴν ὑποκύβῃς
καὶ πάλιν στὸν ἐκθιασμό
του. Αἱ ἀπειλαὶ τοῦ εἶναι ἀ-
νεφάρμοστοι, γιατί ἐάν τὰς
ἐξετέλει πρώτος αὐτὸς θὰ
ἐμπαινε στὴ φυλακὴ γιὰ
πολλὰ χρόνια! Αὐτὰ ἔχε
ὕπ' ὄψει σου καὶ περιφρό-
νησέ τον. Μὲ τὴν διαγωγή
σου δὲ προσπάθησε, στὴ
μελλοντικὴ σου ζωὴ, νὰ ἐ-
ξαγοράσῃς τὸ σφάλμα τοῦ
παρελθόντος.

Μύριαμ Φ.

Ἐάν ὁ φίλος σου ἐξακο-
λουθῇ μόλις θρεθῇ μόνος
μαζί σου νὰ σοῦ μιλή δια-
κῶς γιὰ τὴν ἄλλην, θὰ πῇ
ὅτι αὐτὴ ἔχει στὸν νοῦ του,
ἀγαπητή μου. Πῶς θὰ μπο-
ροῦσε καθαρῶτερα νὰ σοῦ
δώσῃ νὰ ἐννοήσῃς αὐτό;
Μία ἐλικρινὴς ἐξήγησις
μαζί του — χωρὶς φανερὰ
καὶ δάκρυα — θὰ ἔθετε τὰ
πράγματα στὴ θέσι τους.

PEA P.

Ἄτυχο παιδί

Μολοντί ἡ στρατὴ συν-
ταξίς τοῦ γράμματός σου
καὶ ἡ... ἑλλειψίς ἀνορθο-
γραφῶν μὲ κάνουν ν' ἀμ-
φιβάλλω ἐάν εἶσαι μόνον
δεκατεσσάρων ἐτῶν, σπεύ-
δω νὰ σοῦ ἀπαντήσω: Ἡ
περιπέτειά σου εἶναι, θέ-
βαια, τρομαχτικὴ. Ὁ ἐλεει-
νὸς ἄνθρωπος πού σ' ἐκ-

Γονεῖς μὴν ὑποχωρήτε

Ὅταν θέλετε νὰ θάλετε τὰ παιδιὰ
σας νὰ πλύνουν τὰ δόντια τους νὰ
ἦσθε αὐστηροί. Τὰ παιδιὰ ἴσως τώρα
δὲν σὰς ἀντιλαμβάνονται, ἀλλ' αὐτὸ
δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Τὸ μέλλον
θὰ σὰς δικαιώσῃ καὶ γι' αὐτὸ μόνον
μία λύσις ὑπάρχει. Πρῶτ' καὶ θράδῃ
πλύσιμο τῶν δοντιῶν μὲ τὴν περιφη-
μον ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ.
Ἐπομένως μὴ λησμονήτε!
Πρῶτ' δουλειά τὸ πρῶτ'
καὶ τελευταία τὸ θράδῃ!

Ὁδοντόπαστα Χλωροδόντ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ

διὰ τῆς μεθόδου

ΟΡΕ

ἔχει ἀναμφισβήτητα ἀπο-
τελέσματα, ὅπως ἀπέδει-
ξεν ὁ δημοσιευθεὶς εἰς
τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπο-
λιν» τῆς 8ης Φεβρουαρίου
1938 ὀνομαστικὸς πίναξ
μετὰ τῶν ἀκριβῶν διευ-
θύνσεων ἐννεακοσίων καὶ
πλέον τελειοφοίτων.

Ἡ εὐκολονόητος καὶ
διὰ τοὺς ἀγραμμάτους
μέθοδος Ὅρε, διδάσκει-
ται παρὰ τοῦ ἰδίου κ. Ὅ-
ρε, διπλωματούχου τῆς
Ἀκαδημίας CANONE τῶν
Παρισίων. Περικλέους 44,
Τηλ. 21-391 καὶ εἰς τὸ
παράρτημα Πειραιῶς, Ἀλ-
κιβιάδου 170, Τηλ. 45.077.
Ζητήσατε κανονισμὸν ἐργ.
Ἐλευθ. Σπουδῶν μετ' Οἰ-
κοτροφείου διευθυνομένου
παρὰ τῆς συζύγου τοῦ κ.
Ὅρε, διπλωματούχου τῆς
Ἀκαδημίας CANONE τῶν
Παρισίων.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ
πακετίδιον που σὰς δίδουν
ν' ἀναγράψῃ τὴν γνωστὴν
μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὰ
μὴ τὸ δέχεσθε.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀν-
τιπροσωπείας τῶν Γερ-
μανικῶν χρωματουργεί-
ων «ARTI».)

Ἐγγραφαὶ καθ' ἐκά-
στην.

COBRA

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τὸ νοστινὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πυτυρίαν καὶ
Τριχόπτωσιν.

Ἐν Ἀντιπροσώπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

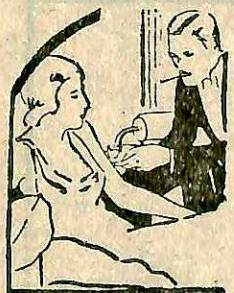
Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθήναι Τηλ. 52.351
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

Υφάσματα—Μεταξωτά—Βελούτα—Πλούς Ζουτ κ.λ.π.
Μουσάμαδες πατωμάτων καὶ Ταπετσαρίας, Τάπη-
τες κ.λ.π.

ΗΡΑΚΛΗΣ Ι. ΜΑΓΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Περικλέους 55. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)
Τηλ. 32-192

Ἐνα βελούδινο δέρμα
πάντοτε προμαγεῖ!

Δέρμα βελούδινο καὶ μάλ' με-
λὴν πούδρα

ΡΕΑ

Ἡ πούδρα ΡΕΑ εἶναι προῖον τῆς Ἀρωματοποιίας
«Cana», καὶ εὐρίσκεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς.

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογὴ ὀλων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυν-
τικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλύτερων Ἑυρωπαϊκῶν Οἰκῶν
(GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAIMÉ,
MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOGIONS, ἐγχώρια, ἐφάμιλλα
τῶν μεγαλύτερων Γαλλικῶν Οἰκῶν εἰς χύμα καὶ
καλλιτεχνικά φιαλίδια, εἰς προσιτὰς τιμὰς.

Τὸ «KIOY-NOYK», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS»,
τὸ «NARCISSE ATHENIEN» καὶ ἄλλα 20 διάφορα
ἀρώματα καὶ ἀντίστοιχες LOTIONS.

Ἐπίσης ἡ κολώνια «ATHENIA», ἡ βασιλίσσα τῶν
κολωνιῶν εἰς χύμα καὶ φιαλίδια εἰδικά.

Δοκιμαὶ δωρεάν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμήμα του

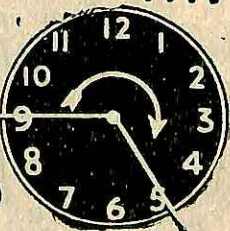
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

Μόνον ἡ

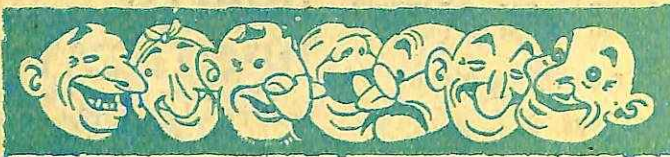
Πούδρα

ἀντέχει
εἰς αὐτὴν
τὴν δοκιμὴν

Χρῶμα «μὰτ» καθα-
ρὸ καὶ γοητευτικὸ ἀ-
πὸ τὰς 9 τὸ πρωὶ μέ-
χρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευ-
μα. Δὲν ἔχετε ἀνάγ-
κη νὰ ξαναπουδρα-
ρισθῇτε ὁλόκληρὴ τὴν
ἡμέρα. Αὐτὰ εἶ-
νε τὰ ἡγγυημένα ἀποτελέσματα
μὲ τὴν νέαν ἀεροποιημένην πού-
δραν. Ὁ ἐκπληκτικὸς τρόπος
ἀεροποιήσεως εἶναι ἡ ἀνακάλυ-
ψις ἐνὸς Παρισινοῦ χημικοῦ.
Μόνον ἐλαφρὰ πούδρα ὅπως ὁ
ἀέρας συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν
χρῆσιν. Ἐτσι ἐπιτυγχάνεται μιὰ
πούδρα δέκα φορές λεπτοτέρα
καὶ ἐλαφροτέρα ἀπὸ τὰς συνή-
θεις. Αὐτὴ ἡ μέθοδος χρησιμο-
ποιεῖται τώρα εἰς τὴν πούδρα
Τοκαλόν. Ἰδοὺ διατὶ ἡ πούδρα
Τοκαλόν ἐξαπλοῦται τόσο κα-
νονικά καὶ ὁμοιομόρφως καλύ-
πτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἓνα

σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὠραιό-
τητος, διατὶ δίδει μιάν ὠραϊότη-
τα φαινομενικῶς φυσικὴν, τόσο-
ν διάφορον εἰς ἀποτέλεσμα ἀπὸ
τὰς βαρεῖας πούδρας παλαιᾶς
μῶδας αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐν-
τύπωσιν φτιασιδιωμένης. Ἡ πού-
δρα Τοκαλόν κρατᾷ τόσο πολὺ
ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ὥστε νὰ εἶ-
νε τώρα γνωστὴ ὡς ἡ πούδρα
πού κρατᾷ 8 ὥρας. Ἀπολάττε-
σθε ἀπὸ τὴν λιπαρὰν ἐπιδερμίδα,
ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ
ἀποκτᾶτε ἓνα εὐγενικὸ μὰτ χρῶ-
μα πού δὲν τὸ χαλᾷ οὔτε ὁ ἀέ-
ρας, οὔτε ἡ ὥρη ἢ ἐξιδρωσις.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΣ ΑΝ.
ΘΡΩΠΟΣ

— 'Ο οίκοδεσπότης ζητού-
σε να διασκεδάση τὸν ἐπι-
σκέπτη του.

— Θέλεις νὰ πῆς κάτι;
τὸν ρώτησε.

— Δὲν πίνω ποτέ μου
πιωτά, μουρμούρισε ὁ ἐπι-
σκέπτης.

— Θέλεις ἓνα τσιγάρο;
— Δὲν καπνίζω.

— Νὰ θάλω τὸ ραδιό-
φωνο;

— Μισῶ τὴ μουσική.

— Παίζουμε χαοτιά;

— 'Ο ἰδιότροπος ἐπισκέπτης
κούνησε τὸ κεφάλι:

— Προτιμῶ νὰ φύγω, εἴ-
πε. 'Η γυναίκα μου δίνει
δεξιῶσι στὸ σπῆτι καὶ τῆς
ὑποσχέθηκα νὰ πάω νωρίς

για νὰ διασκεδάσω τοὺς
καλεσμένους.

ΣΑ ΝΑ ΜΗΝ ΗΤΑΝ ΤΟ
ΙΔΙΟ...

— 'Ο προϊστάμενός συνήθι-
ζε νὰ λειπῇ ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖο πολλὰς ὥρες καὶ κά-
θε φορὰ ἀνησυχούσε τί νὰ
ἐκάνε ἡ δακτυλογράφος

του σὰν ἔμενε μόνη στὸ
γραφεῖο. 'Εργαζόταν;

— 'Επὶ τέλους, ἓνα πρωί,
τὴν ἐφώναζε καὶ τὴ ρώτη-
σε:

— Πιστεύω ὅτι, ὅταν λεί-
πω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, δὲν
παίζεις μὲ τὰ δάκτυλά
σου!

— "Οχι, τοῦ ἀπήντησε ἡ
δακτυλογράφος. Πλέκω.

ΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

Πλησίαζε νὰ τελειώσῃ ἡ

παράστασις. Ἐνῶς θεατῆς
γύρισε στὸν πλάινό του
καὶ τοῦ εἶπε μὲ αὐστηρὴ
φωνή:

— Καθήσατε ἐπάνω στὸ
καπέλλο μου, κύριε. Μοῦ
τὸ καταστρέψατε.

Πράγματι, τὸ καπέλλο
θρискόταν σὲ κακὰ χάλια.

— Λυποῦμαι πολὺ, κύ-
ριε, ἀπολογήθηκε ὁ ἄλλος.

Ἀλλά, ἐπρόσθεσε, μποροῦ-
σε νὰ συμβῇ κάτι χειρότε-
ρο...

— Τί χειρότερο μποροῦ-
σε νὰ συμβῇ; φώναξε ὁ
πρῶτος μὲ θυμὸ.

— Νὰ καθόμουν ἐπάνω
στὸ δικό μου καπέλλο.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐρ-
γοστασίου μας

"Ο,τι νέον εἰς σχέδιον
Ρυθμὸν, Κομψότητα,
Γραμμὴν

Γραπεζαρία, Κρεββατο-
κάμαραι

'Επιπλώσεις γραφείων
Σαλόνια

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓ-
ΓΥΗΤΟΥ

Εὐλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ-

ΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΙΖΗΣ

ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩ-

ΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ)

Τηλέφωνα Γραφείου 26,080.

'Εργοστασίου η' 62.836

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

'Επισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέ-
σεις μας ἐξασφαλίζεται τὰ
συμφέροντά σας.

ΤΙ ΑΝΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ

τὸ δε χειρότερον εἶνε ὅτι τοῦτο σημαί-
νει ἀσθένειαν τῶν μαλλίων. Πράγματι τὸ
κακὸν ἀρχίζει πάντοτε μὲ τὴν ἐμφάνισιν

τῆς πιτυρίδας. Κατόπιν τὰ μαλλιά πέ-
φθουν σιγά-σιγά, ἀραιώνονται καθημερι-
νῶς καὶ γίνεται κανεὶς φαλακρὸς χωρὶς

νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἡ κατάσταση αὕτη δη-
μιουργεῖται διότι ἡ χολεστερίνη, ἡ ἀπα-

ραίτητος αὕτη οὐσία διὰ τὴν κανονικὴν
θρέψιν τῶν κυττάρων τῶν τριχῶν, εἶνε

εἰς μερικὰ ὅμοια ἀνεπαρκῆς. Τὸ καλλι-
τερον θεραπευτικὸν μέσον κατὰ τῆς ἀ-

σθενικῆς αὐτῆς καταστάσεως τῶν μαλ-
λίων εἶνε τὸ βιολογικὸν προϊόν «Τρι-
λυζίν», διότι ἀκριβῶς περιέχει χολεστε-

ρίνην καὶ ἀναπληρῶνει ἀποτελεσματι-
κῶς ἐκείνην ἢ ὅποια ἐλλεῖπει ἀπὸ τὸ δέρ-

μα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς. Ἡ ἐπίδρα-
σις τῆς Trilysin εἶνε δετικὴ. Μὲ τὴν κα-

θημερινὴν χρῆσιν τῆς «Τριλυζίν»
ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται

ἡ τριχόπτωσις σταματᾷ
τὰ μαλλιά ξαναφυτρύνουν

Ζητήσατε, ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νι-
κολαΐδην, Ἀλκαίου 1, Ἀθήνας, τηλ. 70-401, νὰ
σᾶς στείλῃ δωρεάν τὴν εἰκονογραφημένην ἐπι-

σημογικὴν διδασκαλίαν τῆς

Τριλυζίν

ἡ ΠΗΓΗ

διὰ τὰ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

εἶνε τὸ Κατάστημα

ΑΚΡΟΠΟΛ

'Οδὸς ΕΡΜΟΥ ἀρ. 18α

ἡ Μεγαλύτερα

συλλογὴ ὕφασμάτων

δι' ἐπιπλα καὶ κουρτίνες

μὲ τὰς πλέον εὐθηνὰς τιμὰς

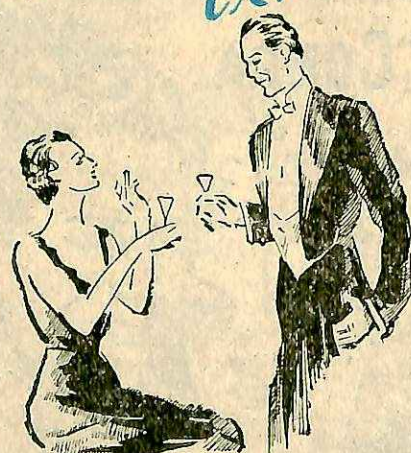
μόνον εἰς τὴν Ἀποθήκην

εἰδῶν ἐπιπλώσεως

ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Φωκίωνος 11.

Δὲν ἀφίνει
ἴχνη!

Χρησιμοποιεῖτε τὸ Κραγιὸν

Rea Σὲ κανένα ἀντικεί-

μενον ἀπ' ὅσα πλησιάζετε

στὰ χεῖλη σας (ποτήρι, πε-

τσέτα, τσιγάρο) δὲν θὰ ἀφή-

σῃ ἴχνη. Καὶ αὐτὸ τὸ φίλη-

μα ἀκόμη μένει μυστικόν.

Ἐὰν δὲν σᾶς ἱκανοποιήσῃ

ἀπολύτως τὸ Κραγιὸν

Rea σᾶς ἐπιστρέφουμεν τὰ

χρήματά σας.

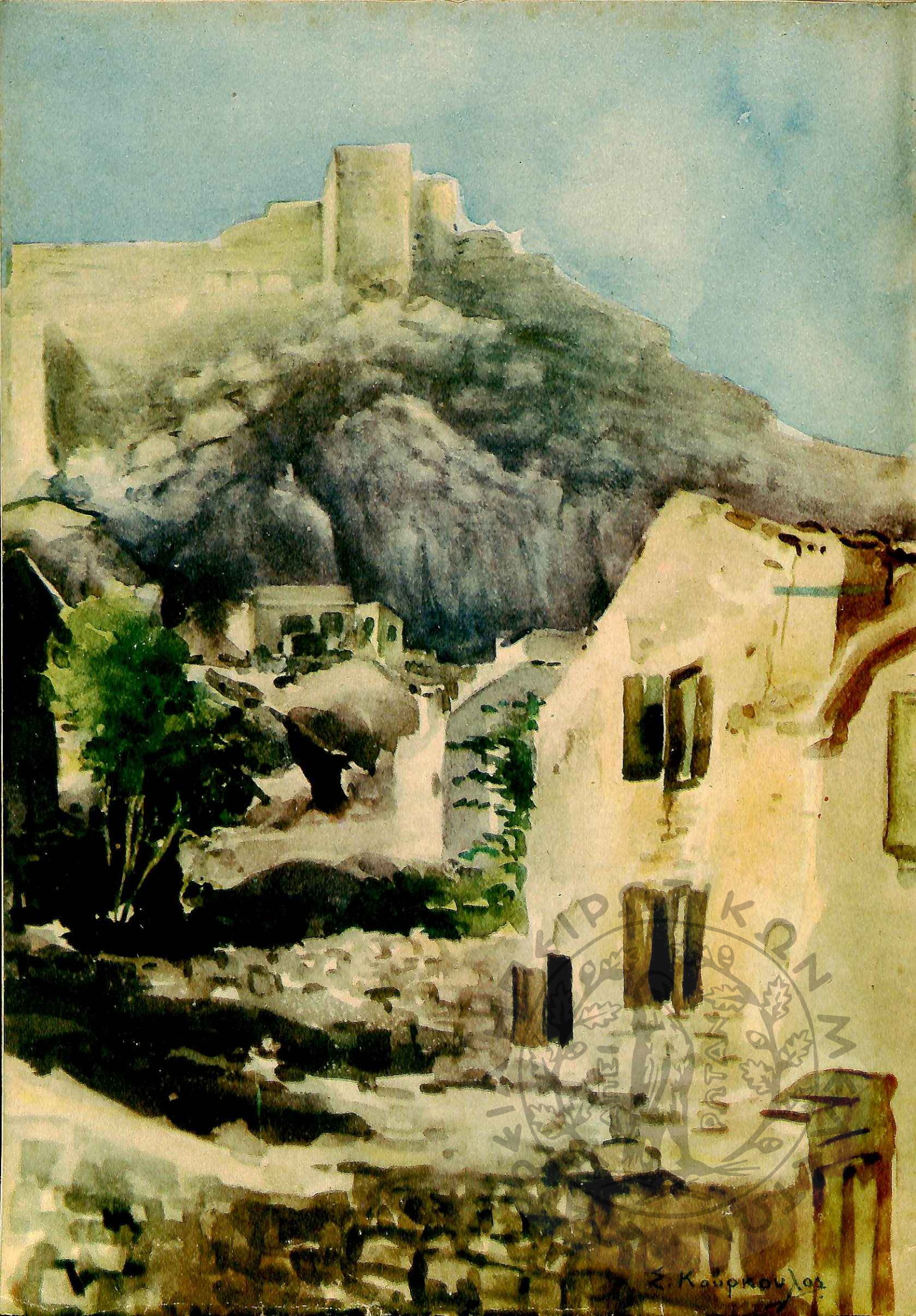
Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ

Rea

ποῦ ποτε δὲν προδίδει

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ SANA

Σ. ΚΑΡΑΚΩΣ